

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PHILIP K. DICK

YÜKSEK
ŞATO'DAKİ
ADAM

PKD

ALFA | EDEBİYAT

YÜKSEK ŞATO'DAKİ ADAM

PHILIP K. DICK (1928-1982)

Chicago'da doğan PKD hayatının çoğunu California'da geçirdi. Otuz altı romanı ve ölümünden sonra beş cilt halinde derlenen yüz civarında kısa hikâyesi olan Dick, California'da öldü. Bilimkurgu dünyasında adını 1950'lerde duyurmaya başlayan PKD, döneminin bilimkurgu yazarlarından farklı olarak kendi özgün tarzını geliştirdi. İlk romanı *Solar Lottery* 1954'te yayımlandı. Zamanın siyasi iklimi ve Dick'in kendi edebiyatında sözünü ettiği otoriteye dair paranoyası, hikâyelerinin çıkış noktasını oluşturan atmosferi meydana getirdi. 1963 yılında, *Yüksek Şato'daki Adam* ile bilimkurgu dünyasının en büyük ödülü kabul edilen Hugo Ödülünün sahibi oldu. 21. yüzyılla birlikte PKD edebiyatına ilgi artarken, hikâyeleri her kuşaktan okura, sanatçıya ve sinemasevere esin kaynağı oldu. Onlarca dile çevrilen PKD kitapları, üniversite müfredatlarında da yerini aldı. Dick'in ardında bıraktığı miras, bugün hiç olmadığı kadar güçlü; gelecekle ilgili imkânsız gibi görünen fikirleri de artık hayal edebileceğinden çok daha gerçek! Birçok öyküsü ve kısa romanı sinemaya uyarlandı. "Do Androids Dream of Electric Sheep?"ten (1968) uyarlanan *Blade Runner* (Bıçak Sırtı) ve "We Can Remember it for You Wholesale"den uyarlanan *Total Recall* (Gerçeğe Çağrı) bilimkurgu sinemasının en önemli filmleri arasındadır. Diğer önemli romanları arasında *Martian Time-Slip* (1964, *Mars'ta Zaman Kayması*), *Vulcan's Hammer* (1960, *Vulcan'ın Çekici*), *The Penultimate Truth* (1964, *Sondan Bir Önceki Hakikat*), *The Three Stigmata of Palmer Eldritch* (1965, *Palmer Eldritch'in Üç Bilmecesi*) ve *Ubik* (1969) sayılabilir.

DOST KÖRPE

1972'de İstanbul'da doğdu. Nişantaşı Anadolu Lisesinde ve Boğaziçi Üniversitesi İş İdaresi Bölümünde okudu. İÜ İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. 1991 Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Kitabı Ödülünü kazandı. *Stüdyo İmge* ile *Mr P* dergilerinde müzik yazarlığı ve *Stüdyo İmge* Minör Dizisinin editörlüğünü yaptı. *Günah Yiyen* (1997, Metis), *Kıyı* (1998, Şiir Atı) ve *Nötralizör* (2010, Kültür) adlı kitapları yayımlandı. E. A. Poe, William Blake, Percy Shelley, Anthony Burgess, Henry James, Frank Herbert, H. P. Lovecraft, Emily Dickinson, Jose Saramago, Joyce Carol Oates, Margaret Atwood, Martin Amis, J. M. Coetzee, Phillip K. Dick gibi pek çok yazar ve şairin eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Yüksek Şato'daki Adam

© 2018, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Man In The High Castle

© 1962, Philip K. Dick

© 1990, Laura Coelho, Christopher Dick and Isa Dick

Kitabın Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Esersahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Çeviren Dost Körpe

Kitap Editörü Berna Kılınçer

Kapak Tasarımı Adnan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Gamze Kulak

ISBN 978-625-449-125-2

1. Basım: Eylül 2020

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

PHILIP K. DICK

YÜKSEK

ŞATO'DAKİ

ADAM

ÇEVİREN: DOST KÖRPE

ALFA

*Karım Anne'e,
Onun sessizliği olmasa bu kitabı asla yazamazdım.*

1

Bay R. Childan bir haftadır endişeyle postanın yolunu gözlüyordu. Fakat Rocky Dağları Eyaletleri'nden beklediği değerli kargo hâlâ gelmemiştir. Cuma sabahı dükkânını açarken yerde, kapıdaki dar ve uzun posta açıklığının önünde yalnızca mektupların durduğunu görünce, müşterim çok kızacak, diye düşündü.

Duvardaki, beş sentle çalışan makineden kendine bir bardak hazır çay koyduktan sonra eline süpürge alıp ortalığı süpürmeye başladı; kısa süre sonra, Amerikan El Sanatları Şti.'nin girişi yeni başlayan gün için temizlenmiş, dükkân bozuk para dolu yazarkasasıyla, içinde taze kadifeçiçeklerinin durduğu saksısıyla ve arka planda müzik çalan radyosuyla pırl pırl olmuştu. Dışarıda, işadamları Montgomery Sokağı boyunca sıralanan işyerlerine bir an önce varmak için kaldırımında aceleyle yürüyorlardı. Uzaktan bir teleferik geçip gitti; Childan durup onu keyifle seyretti. Uzun, renkli ipek giysiler içinde kadınlar ... Childan onları da seyretti. Sonra telefon çaldı. Childan telefonu açmak için dönüp içeri girdi.

Onun "Alo?" demesinden sonra, tanıdık bir ses "Evet," dedi. Childan'ın içi karardı. "Ben Bay Tagomi. İç Savaş nefer toplama afişim geldi mi beyefendi? Lütfen anımsayın; geçen hafta söz vermiştiniz." Nezaket sınırlarını zorlayan, görgü kurallarının sınırında gezinen, huysuz, sert bir ses. "Size bu koşulla depozito vermemiş miydim beyefendi, Bay Childan? Bu bir armağan olacak, anlarsınız ya. Bunu açıklamıştım. Bir müşteriye."

Childan "Bay Tagomi, efendim..." diye söze başladı. "Söz vermiş olduğum parçayı bulmak için, giderlerini kendi cebimden karşıladığım yoğun araştırmalar ki sizin de takdir edeceğiniz gibi söz konusu parça bu bölgenin dışından geleceğinden ve dolayısıyla da..."

Fakat Tagomi onun sözünü kesti: "Yani gelmedi."

"Hayır efendim, Bay Tagomi."

Buz gibi bir sessizlik.

"Daha fazla bekleyemem," dedi Tagomi.

"Elbette efendim." Childan somurtkan bakışlarla vitrinin ötesine, önce ılık ve güneşli güne, sonra da San Francisco'nun ofis binalarına baktı.

"Yerine başka bir şey alacağım o halde. Bir öneriniz var mı, Bay Childan?" Tagomi onun ismini kasıtlı şekilde yanlış vurgu yaparak söylemişti; Childan'ın kulaklarının kıpkırmızı kesilmesine yol açan, görgü kuralları çerçevesinde bir hakaret. Haddi bildirildi... Konumlarının korkunç küçük düşürücülüğü ortaya kondu. Robert Childan'ın emelleri, korkuları ve ona işkence eden şeyler ayaklanıp kendilerini sergilediler; onun üstüne çullandılar ve dilinin tutulmasına yol açtılar. Kekeledi; ahizeyi tutan eli terledi. Dükkânında kadi-

feçiçeklerinin kokusu vardı; müzik çalınmayı sürdürüyordu fakat Childan kendini uzaklardaki bir denize düşmekteymiş gibi hissediyordu.

“Şey...” diye mırıldanmayı başardı. “Tereyağı yayığı. 1900’lerde imal edilmiş dondurma makinesi.” Zihni düşünmeyi reddediyordu. Tam da unuttunaya başlamışken; tam da kendini kandırmak üzereyken. Otuz sekiz yaşındaydı ve savaştan öncesini, o eski zamanları hatırlayabiliyordu. Franklin D. Roosevelt’i ve Dünya Fuarını; geçmişteki o daha iyi dünyayı. “İşyerinize çeşitli cazip parçalar getirebilir miyim?” diye geveledi.

Öğleden sonra iki için randevu kararlaştırdılar. Childan ahizeyi yerine bırakırken, dükkânı kapa-ması gerektiğini biliyordu. Seçme şansım yok. Böyle müşterilerin memnun kalmalarını sağlamalıyım; işlerin iyi gitmesi onlara bağlı.

Titreyerek ayakta dururken, birilerinin –bir çiftin– dükkâna girmiş olduğunu gördü. Genç bir adam ve bir kız; ikisinin de eli yüzü ve kılık kıyafetleri düzgündü. İdeal. Childan kendini sakinleştirdi ve gülümseyerek, profesyonelce, rahat bir tavırla onlara doğru ilerledi. Tezgâhta sergilenenleri incelemek için iki büklüm olmuş, hoş bir küllüğü ellerine almışlardı. Childan evliler, diye tahminde bulundu. Sarmal Sisler Şehri’nde, Sky-line’daki, Belmont’a tepeden bakan yeni, hususi apartman dairelerinde yaşıyorlar.

“Merhaba,” dedi ve kendini daha iyi hissetti. Ona üstünlük taslamadan, yalnızca sevecenlikle gülümsediler. Childan’ın sergilediği parçalar –gerçekten de türlerinin Batı Yakası’ndaki en iyi örnekleriydi– karşısında biraz hayrete düş-

müşlerdi; Childan bunu gördü ve minnet duydu. Anlıyorlardı.

Genç adam “Bunlar gerçekten mükemmel parçalar beyefendi,” dedi.

Childan hemen eğilerek selam verdi.

Yalnızca insani bir bağı değil, Childan’ın sattığı sanat eserlerinden aldıkları ortak hazzın, paylaştıkları zevklerin ve tatminlerin de sıcaklığını taşıyan gözlerini ondan hiç ayırmıyorlardı; belki satın bile almadan yalnızca bakmaları, alıp incelemeleri, ellerinde tutmaları için böyle şeyleri dükkânında bulundurmasından dolayı Childan’a teşekkür ediyorlardı. Evet, nasıl bir dükkânda olduklarını biliyorlar, diye düşündü Childan. Bunlar turistler için üretilmiş ıvır zıvırlar değil; sekoya ahşabından yapılmış ve üzerinde MUIR KORUSU, MARIN İLÇESİ, KHD yazan plakalar, tuhaf tablolar, genç kız yüzükleri ya da Köprü manzaralı kartpostallar değiller. Özellikle kızın gözleri iri, koyu. Childan, böyle bir kıza âşık olmam işten bile değil, diye düşündü. O zaman hayatım ne trajik olurdu; sanki şimdi yeterince kötü değilmiş gibi. Son moda kesimli siyah saç, cilalı tırnaklar ve el yapımı, uzun, sarkık pirinç küpeler takmak için delinmiş kulaklar.

Childan “Küpeleriniz,” diye mırıldandı. “Buradan satın almış olabilir misiniz?”

“Hayır,” dedi kız. “Memleketimden aldım.”

Childan başıyla onayladı. Burada çağdaş Amerikan sanatına yer yoktu; burada, Childan’ınki gibi bir dükkânda yalnızca geçmiş temsil edilebilirdi. “Buraya uzun süreliğine mi geldiniz?” diye sordu. “San Francisco’muza?”

“Burada belirsiz bir süre boyunca görev yapacağım,” dedi adam. “Geri Kalmış Bölgeler Soruşturma ve Planlama Komisyonunun Yaşam Standartları Bölümünde.” Duyduğu gurur yüzünden okunuyordu. Asker değildi. Market Sokağında gezinip durarak müstehcen gösterilere, seks filmlerine, atış poligonlarına, girişlerinde meme uçlarını buruşuk parmaklarıyla tutarak şehvetle gülümseyen orta yaşlı sanşınların fotoğrafları asılı olan ucuz gece kulüplerine ... henüz San Fransisco'ya son bomba düşmeden önce bile enkazların arasında mantar gibi bitmiş olan o derme çatma teneke ve karton barakalara, şehrin düz bölgelerinin büyük bölümünü teşkil eden, caz çalınan batakhanelere aval aval bakan, açgözlü köylü suratlarına sahip, sakız çiğneyen o kaba saba askerlerden değildi. Hayır, bu adam elit tabakadandı. Pasifik Kıyısı'ndaki Ticari Elçilikte yüksek mevkili bir memur olan Bay Tagomi'den bile daha kültürlü ve eğitilmişti. Tagomi yaşlı bir adamdı. Tavırları Savaş Kabinesi günlerinden kalmaydı.

Childan “Geleneksel Amerikan etnik sanat eserlerini birine armağan etmek için mi satın almayı düşünmüştünüz?” diye sordu. “Veya belki de burada bulunacağınız sürede kalacağınız yeni bir apartman dairesi içindir?” Eğer ikincisi içinse ... Childan'ın kalp atışları hızlandı.

“Oldukça yerinde bir tahmin,” dedi kız. “Dekorasyon yapmaya başladık da. Biraz kararsızsınız. Bizi bilgilendirebilir misiniz?”

“Evet, dairenize gelebilirim,” dedi Childan. “Çantalar dolusu eser getirebilir ve zevkinize göre, uygun bağlamda önerilerde bulunabilirim.

Uzmanlık alanımız budur elbette.” İçinde kabaran umudu gizlemek için gözlerini indirdi. İşin ucunda binlerce dolar olabilirdi. “Elime New England malı bir masa geçecek; akçaağaçtan, tüm ayakları da ahşap ve çivisiz. Güzelliği ve değeri ölçülemez. Bir de 1812 Savaşından kalma bir ayna. Ayrıca bir kıta yerlisi sanatı örneği: Bitkisel boyayla boyanmış bir keçe halı.”

“Ben şahsen şehir sanatını yeğliyorum,” dedi adam.

Childan hevesle “Evet,” dedi. “Bakın efendim. Elimde WPA postane döneminden kalma bir duvar resmi var; Horace Greeley’nin orijinal, mukavva üstüne yapılmış, dört parçalı bir portresi. Paha biçilmez bir koleksiyon parçası.”

Koyu gözleri parlayan adam “Ah,” dedi.

“Likör dolabına dönüştürülmüş, 1920 yapımı bir Victrola gramofon kutusu.”

“Ah.”

“Bir de şunu dinleyin efendim: *Jean Harlow’un* çerçevelenmiş, imzalı fotoğrafı.”

Adam gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı.

Childan bu uygun psikolojik anı değerlendirerek “Sipariş vermek ister misiniz?” diye sordu. Ceketinin iç cebinden dolmakalemmini ve not defterini çıkardı. “Beyefendi, hanımefendi; isimlerinizi ve adresinizi alayım.”

Daha sonra, o ikisi sağa sola bakınarak dükkânından çıkarlarken Childan elleri arkasında durarak sokağı seyretti. Neşe. Tüm iş günleri böyle olsaydı keşke ... ama işten, dükkânının başansından öte bir şeydi bu. Genç bir Japon çiftini sosyal olarak, kendisini bir Amerikalı ya da en iyi olasılık-

la sanat eserleri satan bir tüccar olarak değil, bir insan olarak kabullenecekleri bir düzeyde tanıma fırsatıydı. Evet, yeni neslin savaştan önceki günleri, hatta savaşı anımsamayan bu genç insanların. Dünyanın umuduydu onlar. Mekân farklılıkları onlar için önemsizdi.

Childan, sona erecek, diye düşündü. Bir gün. Mekân kavramı. Yönetilenler ve yönetenler değil, yalnızca insanlar olacak.

Ama yine de kendini onların kapısını çalar-ken hayal edince korkudan titriyordu. Notlarını gözden geçirdi. Kasouralar. İçeri alınınca çay ikramıyla karşılanacaktı şüphesiz. Gereken şekilde davranabilecek miydi? Her anın gerektirdiği eylem ve sözleri bilebilecek miydi? Yoksa berbat bir pot kıırarak kendini küçük mü düşürecek, hayvan seviyesine mi indirgeyecekti?

Kızın adı Betty idi. Yüzünde ne derin bir anlayış vardı, diye düşündü Childan. O şefkatli, cana yakın gözler. Kız dükkânda geçirdiği o kısacık zamanda bile Childan'ın umutlarını ve yenilgilerini görmüştü mutlaka.

Umutları ... Childan ansızın başının döndüğünü hissetti. Sahip olduğu, çılgınlığın ve hatta belki de intiharnın sınırlarında gezinen bu arzular da neyin nesiydi? Ama Japonlarla Amerikalıların birbirleriyle ilişkiye girmeleri görülmemiş şey değildi, her ne kadar bu genellikle Japon erkekleriyle Amerikan kadınları arasında olsa da. Bu ... Childan aklındaki fikir karşısında ürktü. Üstüne üstlük o kız evliydi. Zihnini geçit töreni yapan istemsiz düşüncelerden çekip kurtaran Childan, sabah postasıyla gelmiş mektupları harıl harıl açmaya odaklandı.

Ellerinin hâlâ titrediğini fark etti. Ardından da öğleden sonra ikide Bay Tagomi'yle randevusu olduğunu hatırladı; bunun üzerine ellerinin titre-mesi geçti ve huzursuzluğu kararlılığa dönüştü. Kabul edilir bir şey bulmalıyım, dedi kendine. Nereden? Nasıl? Ne? Bir telefon konuşması. Kaynaklar. İş becerisi. Kumaş tavanlı, tamamen restore edilmiş, 1929 model bir Ford (siyah) bul. Bu müşteriyi bir daha asla kaybetmezsin. Alabama'daki bir ahırda keşfedilmiş, külüstür, nane yeşili, üç motorlu, orijinal posta uçağı vs. Bay B. Bill'in uzun ve beyaz saçıyla birlikte mumyalanmış kafasını bul; heyecan verici bir Amerikan eseri. İsmimi tüm Pasifik'teki en saygın uzman çevrelere duyuracağım, Japon Takımadaları'ndakilere de.

İlham almak için, esrarlı bir sigara yaktı; Land-O-Smiles', mükemmel bir marka.

Frank Frink, Hayes Sokağındaki odasında, yatağında uzanmış, nasıl kalkacağını düşünüyordu. Jaluzinin aralarından süzülen parlak gün ışığı, yere düşmüş giysilerin oluşturduğu yığının üstüne vuruyordu. Frink'in gözlüğü de yerdeydi. Üstüne basar mıydı? Banyoya öbür taraftan gitmeyi dene, diye düşündü. Sürün ya da yuvarlan. Baş ağrıyordu fakat kendini üzgün hissetmiyordu. Asla arkana bakma, diye karar verdi. Saat kaç? Şifoniye'nin üstündeki saat. On bir buçuk! Hay aksi. Fakat uzanmaya devam etti.

Kovuldum, diye düşündü.

* İng. "Tebessümler Diyanı." -çn.

Dün fabrikada hatalı davranmıştı. Sokrates'in-kine benzeyen bir burna, yıpranmış bir surata, elmas yüzüğe, altın fermuara sahip Bay Wyndam-Matson'a uygunsuz bir şekilde nutuk atmıştı. Bay Wyndam-Matson'a: Yani bir güce. Bir tahta. Uyku sersemi Frink'in düşünceleri daldan dala atlıyordu.

Şöyle düşündü: Evet, şimdi beni kara listeye alacaklar; becerim işe yaramıyor; bir işim yok. On beş yıllık tecrübe. Gitti.

Şimdi, çalışma kategorisinde değişiklik yapılması için İşçi Hakları Komisyonuna başvurması gerekecekti. Wyndam-Matson'ın pinoklarla-Sacramento'daki kukla beyaz hükümetle- nasıl bir ilişki içinde olduğunu asla çözememiş olduğundan, eski işverenin gerçek otorite sahiplerinin, yani Japonların üstünde nasıl bir etkiye sahip olduğunu bilemiyordu. İHK pinoklar tarafından yönetiliyordu. Frink, Wyndam-Matson'inkine benzeyen, orta yaşlı, dört beş tombul beyaz suratla karşı karşıya kalacaktı. Orada haklı bulunmazsa, Tokyo'nun dışında faaliyet gösteren ve California'nın her yerinde, Oregon'da, Washington'da ve Nevada'nın Amerika Pasifik Devletleri sınırları dahilindeki bölgelerinde ofisleri olan Ticari İthalat-İhracat Elçiliklerine başvurması gerekecekti. Fakat kendini haklı göstermeyi oralarda da başaramazsa...

Yatağında uzanıp tavanın Nuh Nebi'den kalma aydınlatma armatürüne bakarken aklına planlar gelip duruyordu. Mesela hududu gizlice geçip Rocky Dağları Eyaletleri'ne gidebilirdi. Fakat orası APD'ye az da olsa bağlıydı; kendisini bir suçlu olarak iade edebilirlerdi. Peki ya Güney?

Frink irkildi. Öf. Orası olmaz. Beyaz bir adam olarak, orada daha fazla kabul görürdü; aslında burada, APD'de gördüğünden çok daha fazla. Fakat ... öyle bir yerde yaşamak istemiyordu.

Daha da kötüsü, Güney'in Reich ile ekonomik, ideolojik ve başka Tanrı bilir hangi türlerden, çapraşık bağları vardı. Frink ise Yahudiydi.

Asıl adı Frank Fink idi. New York'ta, Doğu Yakası'nda doğmuş ve 1941'de, Rusya'nın çöküşünden hemen sonra kendini ABD ordusunda bulmuştu. Japonların Hawaii'yi ele geçirmelerinden sonra Batı Yakası'na gönderilmişti. Savaş sona erdiğinde de kendini yerleşim hattının Japon tarafında bulmuştu. İşte bugün, on beş yıl sonra hâlâ buradaydı.

1947'de, Teslimiyet Gününde neredeyse aklını yitirip sağa sola saldıracaktı. Japonlardan nefret ettiği için intikam yemini etmişti; askerlik silahlarını, arkadaşlarıyla birlikte baş kaldıracığı günde kullanmak üzere, güzelce yağlayıp bezlerle sarmalayarak bir bodruma, yerin üç metre kadar altına gömmüştü. Ancak zamanın büyük bir şifacı olduğu gerçeğini hesaba katmamıştı. Şimdi o fikri, o büyük kan banyosunu, pinokların ve efendilerinin tasfiyesini düşündüğünde, kendini sanki lise yıllarından kalma lekeli yıllıkları karıştırırken, çocukken beslediği emellerin ifade edildiği cümlelere rastlamış gibi hissediyordu. Frank "Japon Balığı" Fink paleontolog olacak; Norma Prout ile evleneceğine de yemin ediyor. Norma Prout sınıfın *schones Mädchen*'ıydı ve Frank onunla evleneceğine sahiden yemin etmişti. Bu artık öyle uzak bir geçmişte kalmıştı ki; Fred Allen din-

* Alm. Güzel kız. -çn.

lemek ya da bir W.C. Fields filmi izlemek gibiydi tıpkı. Frink 1947'den beri muhtemelen altı yüz bin Japon görmüş ya da onlarla konuşmuştu ve ilk birkaç aydan sonra, hepsine ya da herhangi birine zarar verme arzusu duymamıştı asla. Ne de olsa, artık bunun anlamı kalmamıştı.

Ama dur bir dakika. Biri vardı, Bay Omuro adında biri; San Francisco'nun merkezindeki, kiralanabilir mülklerin bulunduğu geniş bir bölgeyi satın alarak kontrolüne geçirmiş ve bir süreliğine Frank'in ev sahibi olmuştu. İşte o tam bir çürük elmaydı, diye düşündü Frank. Asla onarım yapmayan, odaları sürekli bölüp küçülten, kiraları artırıp duran bir dolandırıcı... Omuro yoksulları kazıklamıştı; özellikle de 50'li yılların başlarında, o ekonomik kriz yıllarında, işsiz ve neredeyse aç biilaç olan eski ordu mensuplarını. Fakat vurgunculuğu sebebiyle Omuro'nun kellesini alan da Japon Ticari Elçiliklerinden biri olmuştu. Bugünlerde de, o sert ve katı fakat adil Japon medeni hukukunun o şekilde ihlal edilmesine hiç rastlanmıyordu. Japon işgal bölgesi memurlarının, özellikle de Savaş Kabinesinin çöküşünden sonra gelenlerin ahlaklılığının göstergesiydi bu.

Ticari Elçiliklerin katı ve metanetli dürüstlüklerini anımsayan Frink'in içi rahatladı. Wyndam-Matson bile gürültücü bir sinek gibi kovalanırdı. W-M Anonim Şirketinin sahibi olsun ya da olmasın. En azından Frink öyle olmasını umuyordu. Sanırım şu Pasifik Ortak Refah Birliğine gerçekten inancım var, dedi kendine. Tuhaf. O ilk günlere baktığımda... O zamanlar gayet bariz bir hile gibi görünmüştü. Boş propaganda. Oysa şimdi...

Yataktan kalktı ve yalpalayarak banyoya gitti. Yıkayıp tıraş olurken radyodan öğle haberlerini dinledi.

Frink sıcak suyu bir anlığına kapadığında radyo "Bu çabayla alay etmeyelim," diyordu.

Frink acı acı, hayır, alay etmeyeceğiz, diye düşündü. Radyonun hangi çabadan bahsettiğini biliyordu. Yine de soğuk, huysuz Almanların Mars'ta, daha önce hiçbir insanın ayak basmadığı kızıl kumların üstünde gezinmelerinin görüntüsünde komik bir şeyler vardı. Gıdısını tıraş köpüğüyle kaplayan Frink kendi kendine bir Alman taşlaması söylemeye başladı. *Gott, Herr Kreisleiter. Ist dies vielleicht der Ort wo man das Konzentrationslager bilden kann? Das Wetter ist so schön. Heiss, aber doch schön...*

Radyo konuşuyordu: "Ortak Refah Uygarlığı, müşterek görev ve sorumluluklar ile beraberlerinde gelen bedellerde dengeli bir eşitlik sağlama arayışımız sırasında..." Egemen hiyerarşinin tipik jargonu, diye düşündü Frink. "...İnsanlığın gelecekteki meselelerinin ifade edileceği arenayı algılamakta başarısız olup olmadığımızı durup düşünmek gerekir; bu insanlar ister İskandinav olsun, ister Japon, ister zenci..." Böyle sürüp gidiyordu.

Frink giyinirken taşlamasını zevkle düşündü. *Hava schön**, öyle schön ki. Ama solunacak hiçbir şey yok...

Ancak durum gerçekten de böyleydi; Pasifik, gezegenlerin kolonizasyonu yönünde hiçbir gi-

* Alm. "Tanrım, Bay Kreisleiter. Belki toplama kampı buraya inşa edilebilir? Hava öyle güzel ki. Sıcak ama yine de güzel..." -çn.

† Alm. Güzel. -çn.

rişimde bulunmamıştı. Pasifik, Güney Amerika'yla ilgileniyordu, daha doğrusu orada batağa saplanmıştı. Almanlar uzayda telaşla dev robot inşa sistemleri kurmakla meşgulken Japonlar hâlâ Brezilya'nın iç bölgelerindeki ormanları yakıyor ve eski kelle avcıları için sekiz katlı, kerpiç apartmanlar inşa ediyorlardı. Japonlar ilk uzay gemilerini havalandırdığında Almanlar bütün Güneş Sistemi'ni ele geçirmiş olacaktı. Tarih kitaplarında kalmış o eski tuhaf ve hoş günlerde, Avrupa'nın geri kalanı sömürge imparatorluklarına son biçimlerini verirken Almanlar treni kaçırmıştı. Frink, ama bu kez sona kalmayacaklar, diye düşündü; Almanlar derslerini almıştı.

Sonra Frink, Afrika'yı ve orada yapılan Nazi deneylerini düşündü. Kanı damarlarında dondu, tereddüt etti ve sonra nihayet yeniden akmaya başladı.

O engin, bomboş yıkıntı.

Radyo konuşuyordu: "...Ancak dünyanın her yerindeki halkların temel fiziksel ihtiyaçlarının üstünde durduğumuz için gurur duymalıyız; onların maneviyat altı hedefleri mutlaka..."

Frink radyoyu kapadı. Sakinleştikten sonra tekrar açtı.

Ulu Tanrım, diye düşündü. Afrika. Ölü kabilelerin hayaletleri adına. Yerle bir edildi... Neye dönüştürülmek üzere? Kim bilirdi? Belki de Berlin'deki o usta mimarlar bile bilmiyordu. İnşa eden ve didinip duran bir grup otomat. İnşa eden mi? Un ufak eden. Bir paleontoloji sergisinden çıkıp gelmiş, insan yiyen devler bir hasrının kafatasından kâse yapmaya uğraşıyor; tüm aile önce

kafatasının içindekileri –çiğ beyni– kepçelerle harıl harıl boşaltıyor, yemek için. Sonra insanların bacak kemiklerini faydalı aletler olarak kullanıyorlar. Tutumlu bir davranış... Hoşlanmadığınız insanları yemeyi akıl etmekle kalmayıp onları kendi kafataslarının içinden yemek. İlk teknisyenler! Berlin'deki bir üniversitenin laboratuvarında, beyaz ve steril önlük giymiş bir tarihöncesi adamı diğer insanların kafataslarından, derilerinden, kulaklarından, yağlarından nasıl faydalanılabileceği üstüne deneyler yapıyor. Ja', Herr Doktor. Ayak başparmağı için yeni bir kullanım yöntemi; görüyorsunuz ya, eklem seri çakan bir çakmak mekanizmasında kullanılabilir. Şimdi, eğer Herr Krupp bundan yeterli miktarda üretebilirse...

Şu düşünce, Frink'i dehşete düşürüyordu: Eski, insansı yamyam devin yeniden yükselmesi ve dünyayı bir kez daha yönetmesi. Frink, ondan kurtulmak milyonlarca yılımızı aldı ve şimdi geri geldi, diye düşündü. Üstelik yalnızca hasım olarak değil ... efendi olarak.

"...Kınayabiliriz," diyordu radyo, Tokyo'daki o küçük korkakların sesiyle. Frink Tanrım, bir de onlara maymun derdik, diye düşündü. Nasıl karılarını eritip mühür mumu yapmazlarsa, aynı şekilde gaz fırınları da üretmeyecek olan bu uygar, çarpık bacaklı, ufak tefek insanlara. "...Ve geçmişte sık sık kınamışızdır da, insanlığın büyük bir kesimini meşru toplumun tamamen dışında bırakan bu fanatik çabanın insanları dehşet verici bir şekilde harcayışını." Onlar, Japonlar, hukuk

* Alm. Evet. -çn.

alanında öyle ileriydiler ki. "...Herkesin bildiği bir Batılı azizden alıntı yaparsak: 'Bir insan tüm dünyayı ele geçirmiş ama bu uğraşı sırasında ruhunu yitirmişse ne kazanır ki?'" Radyo duraksadı. Kravatını bağlamakta olan Frink de duraksadı. Sabah temizliğinin vaktiydi.

Frink bir şeyi fark etti: Onlarla burada uzlaşmak zorundayım. Kara listede olsam da olmasam da, Japonların kontrolündeki bölgeyi terk edip Güneye ya da Avrupa'ya –Reich sınırları dahilindeki herhangi bir yere– gitmem sonum olur.

Yaşlı Wyndam-Matson ile aramı düzeltmem gerekecek.

Yanı başında bir fincan ılık çay, yatağa oturup eline *I Ching*'ini aldı. Deri rulo kılıfın içinden kırk dokuz adet civanperçemi sapını çıkardı. Düşüncelerini yeterince kontrol altına alana ve soruları biçimlenene dek bekledi.

Yüksek sesle "Wyndam-Matson ile iyi bir ilişki kurabilmek için ona nasıl yaklaşmalıyım?" diye sordu. Soruyu tablete yazdıktan sonra civanperçemi saplarını bir elinden diğerine geçirerek saymaya başladı... Ta ki ilk çizgi, başlangıç oluşana dek. Sekiz. Altmış dört heksagramın yansı elenmişti bile. Frink sapları ayırarak ikinci çizgiyi elde etti. İşin uzmanı olduğundan, kısa süre sonra altı çizginin tamamını elde etmişti; heksagram önünde uzanıyordu ve onu yorumlamak için tabloya bakmasına gerek yoktu. Onun Heksagram On Beş olduğunu görebiliyordu. Ch'ien. Alçakgönüllülük. Ah. Alçakta olanlar yükseltilecek, yüksekte olanlar alçaltılacak, güçlü ailelerin burnu sürtülecek; Frink'in metne bakmasına gerek yoktu. Anlamını

ezbere biliyordu. İyi bir alamet. Kâhin ona olumlu bir öğüt veriyordu.

Yine de Frink biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Heksagram On Beşte aptalca bir taraf vardı. Fazla iyimserdi. Frink tabii ki alçakgönüllü olmalıydı. Yine de burada önemli bir noktaya parmak basıyor olabilirdi. Ne de olsa Frink'in yaşlı W-M'nin üstünde yaptırım gücü yoktu. Onu kendisini geri kabul etmeye zorlayamazdı. Tek yapabileceği, Heksagram On Beşin bakış açısını benimsemekti; kişinin temennide bulunması, umut etmesi, inançla beklemesi gereken anlardan biriydi bu. Tanrı zamanı gelince Frink'e eski işini, hatta belki daha da iyi bir şey verecekti.

Frink'in okuyacak bir çizgisi yoktu: Ne dokuz, ne de altı; *I Ching* durağandı. Yani bu kadardı. İkinci bir heksagrama doğru hareket yoktu.

O halde, yeni bir soru. Frink kendini hazırlayarak yüksek sesle sordu: "Juliana'yı tekrar göreceğim miyim?"

Juliana karısıydı. Daha doğrusu eski karısıydı. Juliana onu bir sene önce boşamıştı ve Frink kadını aylardır görmüyordu; hatta onun nerede yaşadığını bile bilmiyordu. Görünüşe bakılırsa Juliana, San Francisco'dan ayrılmıştı. Hatta belki APD'den bile. Ortak arkadaşları ya ondan haber almıyor ya da Frink'e söylemiyorlardı.

Frink civanperçemi saplarını tek tek sayarak yerleştirmekle meşgul oldu. Juliana hakkında kaç kez soru (çeşitli sorular) sormuştu? İşte... Bitki saplarının pasif, rastlantısal hareketleriyle yaratılan heksagram belirliyordu. Tesadüfiydi fakat kaynağını Frink'in yaşamakta olduğu andan alı-

yordu, ki bu anda Frink'in yaşamı evrendeki diğer tüm yaşamlar ve partiküllerle bağlantı halindeydi. Gerekli heksagram, kesik ve düz çizgilerden oluşan düzeniyle durumu resmediyordu. Frink; Juliana; Gough Sokağındaki fabrika; yöneten Ticari Elçilikler; gezegenlerin keşfi; Afrika'daki, şimdi artık ceset bile olmayan bir milyar kimyevi madde yığını; San Francisco'nun gecekonduyla dolu kenar mahallelerinde, Frink'in etrafında yaşayan binlerce insanın ihtirasları; Berlin'deki o sakin yüzlü, manyakça planlar yapan, deli yaratıklar... Bütün bunlar İÖ 13. yüzyılda yazılmış bir kitaba uygun, mutlak bilgeliğin seçilmesi için civanperçemi saplarının atıldığı şu anda birbirleriyle ilişkilendiriliyordu. Çinli bilgeler tarafından beş bin yıllık bir süreçte yaratılmış, ince elenip sık dokunarak kusursuzlaştırılmış bir kitap; Avrupa henüz uzun bölme işlemini bile öğrenmemişken sistemleştirilmiş o üstün kozmoloji –ve bilim–.

Heksagram. Frink'in yüreği ağzına geldi. Kırk dört. Kou. Görüşmeye Geliyor. İnsanın aklını başına getiren bir hüküm. *Bakire güçlüdür. Kişi böyle bir bakireyle evlenmemeli.* Frink, Juliana konusunda yine bu mesajı almıştı.

Oy vey,* diye düşünerek arkasına yaslandı. Yani o, bana uygun biri değildi; bunu biliyorum. Bunu sormamıştım. Niye Kâhin bana hatırlatmak zorunda ki? Juliana'yla tanışmam ve ona âşık olmam –hâlâ âşık olmam– benim kötü kaderim.

Juliana... Frink'in evlenmiş olduğu kadınların en güzeli. Kurum karası kaşlar ve saç; safi renk

* Yidçe. Vah vah; eyvah. –çn.

olarak, dudaklarına bile yayılmış İspanyol kanının izleri. Esnek, sessiz yürüyüşü; lise yıllarından kalma oxford eyer ayakkabılar giyerdi. Aslında tüm giysileri bakımsız, eski ve fazla yıkanmış gibi görünürdü. Frink ile Juliana öyle uzun süre parasız kalmışlardı ki Juliana tipine uymadığı halde pamuklu kazak, fermuarlı kumaş ceket, kahve-rengi tüvit etek ve babet çorap giymek zorunda kalmıştı; bunların onu tenis oynayan veya (daha da kötüsü) ormanda mantar toplayan bir kadına benzettiğini söyleyerek hem o giysilerden hem de Frink'ten nefret etmişti.

Fakat her şeyden öte, Frink'i ilk cezbeden şey Juliana'nın çılgın yüz ifadesi olmuştu; Juliana hiçbir sebep olmaksızın yabancıları, onları merhaba deyip dememek konusunda kararsız bırakan, Mona Lisa'ninkini andıran, abartılı ve sırnaşık bir gülümsemeyle selamlardı. Ve öyle çekiciydi ki genellikle selamına karşılık verirlerdi, bunun üzerine de yavaşça uzaklaşırdı. Frink ilk başlarda bu tavrı onun gözlerinin bozukluğuna yorsa da sonunda Juliana'nın özünde gizli olan büyük bir budalalıktan kaynaklandığına kanaat getirmişti. Juliana'nın yabancıları sunduğu bu selamlaşma sınırındaki, anlık, titrek gülümseme Frink'in sinirini bozmaya başlamıştı. Tıpkı kadının bitkileri çağrıştıran, sessiz, "ben gizemli bir görev-deyim" havası taşıyan gidiş gelişleri gibi. Fakat o zamanlar bile, sık sık kavga ettiklerinde ve sona yaklaştıklarında bile Frink, Juliana'nın kendisinin yaşamına doğrudan Tannı tarafından, asla öğrenemeyeceği sebeplerden dolayı sokulmuş olduğundan asla şüphe duymamıştı. Bu yüzden de

–o kadına dair bir çeşit dinsel sezgi ya da inanç duyduğundan– onu yitirmiş olmayı bir türlü kabullenememişti.

Şimdi Juliana öylesine yakında gibiydi ki... Sanki Frink hâlâ ona sahipti. O ruh hâlâ Frink'in yaşamının tam ortasındaydı; onun odasında sessizce yürüyüp bir şeyler arıyordu, Juliana her ne ararsa. Ve Frink'in kehanet kitaplarını eline her alışında aklındaydı.

Yatağında oturan ve dışarı çıkıp gününe başlamaya hazırlanan, yalnızlık yüklü bir düzensizlik tarafından kuşatılmış olan Frank Frink, San Francisco adlı bu büyük, karmaşık şehirde o an başka kimlerin Kâhine danışmakta olduğunu merak etti. Acaba hepsi de kendisi gibi iç karartıcı öğütler mi alıyorlardı? An'ın akışı, onlara da kendisine olduğu kadar aksi mi davranıyordu?

2

Bay Nobusuke Tagomi oturmuş, Konfüçyüs bilgeliliğinin kutsal Beşinci Kitabına, yüzyıllardır *I Ching* ya da *Değişimler Kitabı* olarak adlandırılan Taocu Kâhine danışıyordu. O günün öğle vaktinde, Bay Childan ile iki saat sonra yapacağı görüşme konusunda huzursuzlanmaya başlamıştı.

Taylor Sokağındaki Nippon Times Binasının yirminci katında bulunan ofis süiti, Körfeze tepeden bakıyordu. Cam duvarın ardından, gemilerin Körfeze girip Golden Gate Köprüsünün altından geçmelerini seyredebiliyordu. Tam bu anda, Alcatraz'ın ötesindeki bir şilep seçilebiliyordu fakat Bay Tagomi'nin bunu umursadığı yoktu. Duvara gidip ipi çözdü ve bambu jaluziyi indirerek manzarayı kapadı. Geniş merkez ofis loşlaştı; Bay Tagomi'nin ılık yüzünden gözlerini kışmasına gerek yoktu artık. Şimdi daha net düşünebilirdi.

Müşterisini memnun etmesinin gücü dahilinde olmadığına kanaat getirdi. Bay Childan ne getirirse getirsin, müşteri etkilenmeyecekti. Bay Tagomi, bu gerçekle yüzleşelim, demişti kendine. Ama en azından hoşnutsuz olmasını önleyebiliriz.

Ona küf tutmuş bir armağanla hakaret etmekten kaçınabiliriz.

Müşteri az sonra, yüksek teknoloji ürünü olan yeni Alman roketi Messerschmitt 9-E ile San Francisco Havalimanı'na varacaktı. Bay Tagomi öyle bir rokete hiç binmemişti; Bay Baynes ile görüştüğünde her şeyden usanmış gibi görünmeye özellikle dikkat etmesi gerekecekti, roket ne kadar büyük olursa olsun. Şimdi pratik yapmalıydı. Ofis duvarındaki aynanın önünde durup biraz bezgin bir ifade takındı ve soğuk yüz hatlarını, orada kendisini ele veren herhangi bir şey olup olmadığını anlamak için inceledi. Evet, çok gürültü çıkıyorlar efendim, Bay Baynes. İnsan okuyamıyor. Ama Stockholm'dan San Francisco'ya hava yoluyla gitmek yalnızca kırk beş dakika sürüyor. Belki de bunun ardından, Almanların mekanik alanındaki başarısızlıkları üstüne iki çift laf etmeliydi. Herhalde radyodan duymuşsunuzdur. Madagaskar'daki o uçak kazası. Eski içten yanmalı motorlu uçaklar üstüne söylenecek çok şey var bence.

Siyasetten uzak durmak şarttı. Ne de olsa Bay Tagomi, Bay Baynes'in güncel meselelere dair görüşlerini bilmiyordu. Yine de siyasi konular açılabilirdi. Bay Baynes, İsveçli olduğuna göre tarafsızdı herhalde. Yine de SAS yerine Lufthansa'yı seçmişti. İhtiyatlı bir hareket... Herr Bormann'ın çok hasta olduğunu söylüyorlar efendim, Bay Baynes. Bu sonbaharda Partei yeni bir Reich şansölyesi seçecekmiş. Yalnızca söylenti mi? Maalesef Pasifik ile Reich arasında büyük bir ketumluk hüküm sürüyor.

Bay Tagomi'nin masasındaki dosyada, New York Times'tan bir kupür ... Bay Baynes'in geçenlerde yaptığı bir konuşmayla ilgili. Bay Tagomi şimdi kupürü dikkatle, kontakt lenslerinin hafifçe kaymasından dolayı öne eğilerek inceledi. Konuşma, Ay'da bir kez daha –doksan sekizinci kez mi?– su kaynakları aramanın gerekliliğiyle ilgiliydi. Bay Baynes'ten şu alıntı yapılmıştı: “Bu yürek parçalayıcı ikilemi hâlâ çözebiliriz. Ay en yakın komşumuz, aynı zamanda da henüz askeri maksatlar dışında bize en az faydası dokunanı.” Bay Tagomi, saray Latincesiyle Sic!^{*} diye düşündü. Bay Baynes hakkında bir ipucu. Yalnızca askeri nitelikli maksatlara hoşnutsuzlukla bakıyor. Bay Tagomi bunu zihnine not etti.

Diyafonun tuşuna dokunarak “Bayan Ephreikian, lütfen kayıt cihazını getirin,” dedi.

Ofisin dış kapısı yana kayarak açıldı ve bugün saçını mavi çiçeklerle, hoş bir şekilde süslemiş olan Bayan Ephreikian belirdi.

Bay Tagomi “Leylak,” dedi. Büyüdüğü yer olan Hokkaido'da bir ara profesyonel çiçek yetiştiriciliği yapmıştı.

Kahverengi saçlı, iriyanı bir Ermeni kızı olan Bayan Ephreikian eğilerek selam verdi.

Bay Tagomi “Zip-Track Speed Master'ı hazırladınız mı?” diye sordu.

“Evet, Bay Tagomi.” Bayan Ephreikian elinde pille çalışan portatif kayıt cihazıyla oturdu.

Bay Tagomi söze başladı: “Kâhine ‘Bay Childan ile yapacağım görüşme kazançlı olacak mı?’

* Bir metnin hatalarıyla birlikte, olduğu şekilde alıntılandığını belirtmekte kullanılan Latince sözcük. –çn.

diye sordum ve maalesef Yüce'nin Baskınlığı adlı o uğursuz heksagramı elde ettim. Mahya kırıış sarkıyor. Ortaya fazla ağırlık binmiş; her şey den-
gesiz. Tao'dan uzak olduğu apaçık." Kayıt cihazı
vızıldıyordu.

Bay Tagomi durup düşündü.

Bayan Ephreikian onu beklentiyle izliyordu.
Vızıltı kesildi.

Bay Tagomi "Bay Ramsey'ye bir dakikalığına
içeri gelmesini söyleyin lütfen," dedi.

"Peki, Bay Tagomi." Bayan Ephreikian kayıt ci-
hazını bırakıp ayağa kalktı; ofisten çıkarken to-
puklu ayakkabılarının sesleri yankılanıyordu.

Bay Ramsey koltuk altında, içinde konşimen-
tolar bulunan büyük bir dosya taşıyarak belirdi.
Genç biriydi ve gülümseyerek ilerledi; üstün-
de şık bir ip kravat (U.S. Midwest Plains marka),
ekose gömlek ve moda tutkunlarının el üstünde
tuttuğu türden, dar ve kemersiz bir kot pantolon
vardı. "Nasılsınız Bay Tagomi?" dedi. "Çok güzel
bir gün, efendim."

Bay Tagomi eğilerek selam verdi.

Bunun üzerine Bay Ramsey hemen kendini to-
parladı ve aynı şekilde karşılık verdi.

Bayan Ephreikian tekrar oturup kucağına ka-
yıt cihazını alırken, Bay Tagomi "Kâhine başvur-
dum," dedi. "Birazdan bizzat geleceğini bildiğiniz
Bay Baynes'in Oryantal kültür denen şey konu-
sunda İskandinav ideolojisini benimsediğini an-
lıyorsunuzdur. Kendisini otantik Çin parşömen
sanatı eserleriyle ya da Tokugawa Dönemimizin
seramikleriyle etkilemek suretiyle idrakını geniş-

letme çabasına girişebilirdim... Ama insanların inançlarını değiştirmek bizim işimiz değil.”

Bay Ramsey “Anlıyorum,” dedi. Beyaz ırkın özelliklerini taşıyan yüzü, acılı bir odaklanma ifadesiyle buruşmuştu.

“Bu yüzden, onun önyargılarını besleyeceğiz; avantaj elde etmek için de kendisine paha biçilmez bir Amerikan eseri armağan edeceğiz.”

“Evet.”

“Siz Amerikan kökenlisiniz beyefendi. Her ne kadar teninizi koyulaştırma zahmetine girmiş olsanız da.” Bay Tagomi, Bay Ramsey’yi tepeden tırnağa süzdü.

Bay Ramsey “Güneş lambası sayesinde elde edilmiş, yanık ten,” diye mınıldandı. “Yalnızca D vitamini almak için.” Ama yüzündeki aşağılanmışlık ifadesi onu ele veriyordu. “Sizi temin ederim ki asıl kökenlerimle olan bağımı koruyorum...” Bay Ramsey’nin dili dolandı. “Yerel etnik izlerle ... tüm bağlarımı kesmiş değilim.”

Bay Tagomi, Bayan Ephreikian’a “Lütfen devam edin,” dedi. Kayıt cihazı tekrar vızıldamaya başladı. “Kâhine başvurduktan ve Heksagram Ta Kuo’yu, Yirmi Sekizi elde ettikten sonra, beşinci sırada olumsuz çizgi Dokuzu elde ettim. Şöyle diyor:

Kurumuş bir kavak çiçek açıyor,
Yaşlı bir kadın koca buluyor.
Suçlama yok. Övgü yok.

“Bay Childan’ın saat ikide bize değerli hiçbir şey sunmayacağını açıkça gösteriyor bu.” Bay Tagomi durakladı. “Dürüst olalım. Amerikan sanat eser-

leri konusunda kendi yargıma güvenemem. İşte bu yüzden bir..." Sözcük seçiminde kararsız kaldı. "Bu yüzden siz, Bay Ramsey... Nasıl desem, yerel kökenli olan sizin gibiler bizim için gereklisiniz. Elimizden geleni yapmamız gerektiği açıkça ortada."

Bay Ramsey'nin verecek yanıtı yoktu. Ancak hislerini gizleme çabasına karşın, incinmiş ve sinirlenmiş olduğu yüz hatlarından, suskunluğundan anlaşıyordu.

Bay Tagomi "Şimdi, Kâhine danışmaya devam ettim," dedi. "Bay Ramsey... Politikamız sebebiyle, meselenin ne olduğunu size söyleyemeyeceğim." Ses tonu şöyle diyordu: Bir başka deyişle, sen ve senin gibi pinoklar bizim ilgilendiğimiz önemli meselelere karışma hakkına sahip değilsiniz. "Ancak son derece kışkırtıcı bir yanıt aldığımı söylemem yeterli olacaktır. Bu yanıt beni uzun uzun düşünmeye itti."

Hem Bay Ramsey hem de Bayan Ephreikian onu pür dikkat izliyorlardı.

Bay Tagomi "Bay Baynes ile ilgili," dedi.

Başlarıyla onayladılar.

"Bay Baynes hakkındaki sorum, Tao'nun okült işleyişi yoluyla 46. Heksagram Sheng'i ortaya çıkardı. İyi bir yargı. Altıncı Çizgi başta, Dokuzuncu Çizgi de ikinci sırada." Bay Tagomi'nin sorusu şuydu: Bay Baynes meselesini başarılı bir şekilde halledebilecek miyim? İkinci sıradaki Dokuzuncu Çizgi olumlu bir yanıt vermişti. Şöyle yazıyordu:

Kişi içtense

En ufak armağanın bile faydası olur.

Suçu yoktur.

Bay Baynes'in, ana Ticari Elçiliğin kendisine Bay Tagomi'nin aracılığıyla sunacağı herhangi bir armağandan hoşnut kalacağı açıktı. Ancak bu soruyu sorarken, Bay Tagomi'nin zihninin gerisinde kendisinin bile ancak belli belirsiz farkında olduğu, daha derin bir başka soru vardı. Sık sık olduğu üzere, Kâhin daha temel nitelikli soruyu algılamış ve diğerini yanıtlarken, bilinçaltındaki soruyu da yanıtlamayı görev bilmişti.

Bay Tagomi "Bildiğimiz gibi, Bay Baynes bize İsveç'te geliştirilen yeni enjeksiyon kalıplarıyla ilgili ayrıntılı bilgiler getiriyor," dedi. "Onun firmasıyla anlaşma imzalamayı başarabilirsek, oldukça ender bulunan pek çok metalin yerine plastik kullanabiliriz şüphesiz."

Pasifik, yıllardır Reich'dan sentetik alanının temel konularında yardım almaya çalışıyordu. Ancak büyük Alman kimyasal madde kartelleri, özellikle de I.G. Farben patentlerini çok iyi koruyordu; aslına bakılırsa plastik sahasında, özellikle de polyesterlerin geliştirilmesi konusunda tüm dünyada bir tekel oluşturmuşlardı. Reich bu sayede ticarete Pasifik'e karşı avantaj yakalamıştı, teknolojiye de en az on sene ilerideydi. Avrupa Kalesinden kalkan gezegenlerarası roketlerin parçalarının çoğu, büyük meteor darbelerine bile karşı koyabilecek kadar sert, ısıya dayanıklı ve çok hafif plastikten imal ediliyordu. Pasifik'in elinde bu türden maddeler hiç yoktu; hâlâ tahta gibi doğal lifler ve elbette ki her yerde bulunan adi beyaz metaller kullanıyorlardı. Bay Tagomi bunu düşününce irkildi; ticari fuarlarda ileri Alman teknolojisinin ürünlerinden bazılarını gör-

müştü, ki aralarında APD parasıyla aşağı yukarı altı yüz dolara satılan, tamamen sentetik madde-lerden yapılma bir otomobil olan DSS –Der Sch-nelle Spuk– de vardı.

Fakat Bay Tagomi'nin aklındaki asıl soru, Ticari Elçilik ofislerinde cirit atan pinokların duymalarını asla istemeyeceği esas soru, Tokyo'dan gelen orijinal şifreli telgrafın ima ettiği, Bay Baynes hakkındaki bir mevzuyla ilgiliydi. Bir kere, şifreli yazı genellikle ticari anlaşmalar söz konusuysen değil, güvenlikle ilgili meselelerde ve nadiren kullanılırdı. Üstelik o şifre, Reich'ın gözlemcilerinin aklını karıştırmakta kullanılan, şiirsel metaforik gönderme yöntemiyle yazılmıştı... Almanlar klasik şifreleri ne kadar karışık olursa olsun çözebiliyordu. Demek ki Tokyo'daki yetkililer şifreyi Japon Takımadaları'ndaki yan-sadık hiziplere karşı değil, açıkça Reich'a karşı kullanmışlardı. Anahtar cümle olan “Kaymağı alınmış sütle beslenir”de Pinafore'a, “...İşler çoğu zaman, görüldüğü gibi değildir / Kaymağı alınmış süt kendini kaymak gibi gösterir” öğretisini açıklayan o tuhaf şarkıya göndermede bulunuluyordu. Bay Tagomi öğüt istediğinde, *I Ching* de bu görüşü desteklemişti. *I Ching*'in yorumu şöyleydi:

Burada güçlü bir adam varsayılıyor. Çevresine uyum sağlamadığı doğru, ne de olsa çok kaba ve biçime pek önem vermiyor. Ama karakteri dürüst olduğundan, çevresindekilerden karşılık görüyor...

Burada söylenen şey basitçe Bay Baynes'in görüldüğü gibi olmadığı, San Francisco'ya gelmesinin

sebebinin de enjeksiyon kalıpları için anlaşma imzalamak olmadığıydı. Bay Baynes'in aslında casus olduğu söyleniyordu.

Fakat Bay Tagomi onun ne tür bir casus olduğunu, ne için ya da kimin için çalıştığını bir türlü çözemiyordu.

O gün öğleden sonra, biri kırk gece Robert Childan, Amerikan El Sanatları Şti.'nin ön kapısını büyük bir gönülsüzlükle kilitledi. Ağır kutularını kaldırıma sürükledi, bir bisiklet taksi çağırdı ve Çinliye kendisini Nippon Times Binasına götürmesini söyledi.

Avurtları çökmüş, iki büklüm duran ve kan ter içindeki Çinli, konumunun bilincinde olduğunu gösteren bir iç çekişle anladığını belirtti ve Bay Childan'ın eşyalarını yüklemeye başladı. Ardından Bay Childan'ın kilim kaplı koltuğa oturmasına yardım etti, taksimetreyi açtı ve arabalarla otobüslerin arasında pedal çevirerek Montgomery Sokağında ilerlemeye koyuldu.

Bütün gününü Bay Tagomi için uygun bir parça bulmakla geçirmiş olan Childan, geçip giden binaları izlerken neredeyse dayanılmaz bir öfke ve kaygıya kapıldı. Fakat her şeye rağmen ... zafer. Childan'ın benliğinin geri kalanından ayrı duran bir beceri: Doğru parçayı bulmuştu ve Bay Tagomi yatışacak, müşterisi de (her kimse) çok hoşnut kalacaktı. Childan, müşterilerimi daima tatmin ederim, diye düşündü.

Tip Top Comics dergisinin birinci cildinin birinci sayısının neredeyse hasarsız bir nüshasını

ele geçirmeyi, mucizevi bir şekilde başarmıştı. Bu nüsha eski Amerikan kültürüne ait olan, 30'lu yıllardan kalma, nadide bir koleksiyon parçasıydı; ilk mizah dergilerinden birine ait olduğundan koleksiyoncuların sürekli peşinde koştuğu bir parçaydı. Childan'ın yanında daha önce göstereceği, başka parçalar da vardı elbette. En büyük çantanın tam ortasında, ince kâğıtla sarmalanmış deri kılıf içinde, oldukça iyi korunur halde durmakta olan dergiyi sırası gelince çıkaracaktı.

Diğer bisiklet taksilerin, arabaların ve otobüslerin radyolarıyla yarışan bisiklet taksi radyosunda popüler şarkılar bangır bangır çalıyordu. Childan duymuyordu bile; buna alışmıştı. Kalıcı reklamları her büyük binanın önünü tamamen kapatan, dev neon tabelaları da fark etmiyordu. Ne de olsa onun da kendine ait bir tabelası vardı; tabelası geceleri şehirdeki diğer tüm tabelalarla birlikte yanıp sönüyordu. İnsan reklamını başka nasıl yapabilirdi ki? Gerçekçi olmak gerekiyordu.

Aslında radyoların bangırtısı, trafik sesleri, tabelalar ve insanlar Childan'ı sakinleştiriyordu. İçindeki endişeleri ortadan kaldırıyordu. Bir başka insan tarafından, pedallar vasıtasıyla taşınmak ve Çinlinin kaslarındaki gerilimi düzenli titreşimler halinde hissetmek hoştu; Childan, bir tür gevşeme makinesi, diye düşündü. Çekmek zorunda kalmak yerine çekilmek. Ve... Bir anlığına bile olsa, daha yüksek bir yerde olmak.

Suçluluk duyarak kendini uyandırdı. Planlanması gereken çok fazla şey vardı; öğle şekerlemesine vakit yoktu. Childan'ın kıyafeti, Nippon Times Binasına tamamen uygun muydu? Yüksek

hızlı asansörde baygınlık geçirmesi muhtemeldi. Fakat yanında hareket kaynaklı mide bulantısını geçiren tabletler vardı; bir Alman bileşimi. Çeşitli hitap şekilleri... Childan bunları biliyordu. Kime nazik, kime kaba davranacağını. Kapıcıya, asansör operatörüne, resepsiyon görevlisine, rehber, tüm temizlikçilere ve tamircilere sert davran. Tüm Japonlara selam ver elbette, yüzlerce kez eğilmen gerekse bile. Ama pinoklar. Muğlak bölge. Eğilerek selam ver ama sanki yoklarmış gibi arkalarna doğru bak. Peki, bu her durumu kapsıyor muydu? Ya ziyaret eden bir yabancı? Ticari Elçiliklerde, Almanlara ve tarafsızlara sık rastlanırdı.

Childan belki bir köle de görürdü.

San Francisco Limanına sürekli Alman ve Güney gemileri gelirdi, siyahilerin kısa süreliğine karaya inmesine izin verildiği de olurdu. Mutlaka üç kişiden az gruplar halinde. Ayrıca geceleri dışarıda kalamazlardı; Pasifik kanunlarının yürürlükte olduğu bölgelerde bile, gece sokağa çıkma yasağına uymak zorundaydılar. Ama bazen limana köleler de bırakılırdı ve bunlar daimi olarak karada, iskelelerin altındaki barakalarda yaşarlardı. Hiçbiri Ticari Elçilik ofislerine giremezdi fakat bir satış işlemi gerçekleşiyorsa... Mesela Childan, Bay Tagomi'nin ofisine giderken çantalarını kendisi mi taşımalıydı? Tabii ki hayır. Bir köle bulmalıydı, bir saat ayakta dikilip beklemesi gerekse bile. Randevusunu kaçırırsa bile. Bir kölenin onu herhangi bir şey taşıırken görmesi söz konusu olamazdı; buna çok dikkat etmeliydi. Öyle bir hata ona çok pahalıya patlardı; o halini görenler arasında itibarı sıfıra iner, bir daha da asla yükselmezdi.

Aslında Nippon Times Binasına, herkesin gözü önünde kendi çantalarını taşıyarak girmek hoşuma gidebilirdi, diye düşündü Childan. Ne büyük bir jest. Aslında kanunsuz da denemez; bunu yapmakla hapse girmem. Gerçek duygulanımı da göstermiş olurum, insanın kamusal hayatta asla ön plana çıkmayan yüzünü. Ama...

Bunu yapabiliyordim, o lanet siyahi köleler etrafta pusuya yatmış olmasalardı, diye düşündü. Benden yüksekte olanların öyle bir şeyi görmelelerini, beni küçümsemelerini kaldırabilirim... Ne de olsa her gün küçümsüyor ve aşağılıyorlar. Ama benden aşağıda olanlar tarafından görülmek, beni hor gördüklerini hissetmek. Mesela önümde pedal çeviren bu Çinli. Bisiklet taksiye binmeseydim, beni bir iş görüşmesine yürüyerek gitmeye çalışırken görmüş olsaydı...

Bu durumun suçlusu Almanlardı. Boyundan büyük işlere kalkışma eğilimi. Ne de olsa, savaşı kıl payı kazanmışken, hemen Güneş Sistemini fethe girişmişlerdi; bu arada, ülkelerinde çıkardıkları yasalarla da ... neyse, en azından fikir iyiydi. Hem nihayetinde Yahudilere, Çingenelere ve Mukaddes Kitap Öğrenci Hareketine karşı başarı kazanmışlardı. Slavlar da iki bin yıl geriye, Asya'daki anayurtlarına gönderilmişlerdi. Avrupa'yı tamamen terk ederek herkesi rahatlatmışlardı. Yaklara binmeye ve okla avlanmaya geri dönmüşlerdi. Ve Münih'te basılıp tüm kütüphanelerle gazete bayilerine dağıtılan o muhteşem, kuşe kâğıtlı dergiler... İnsan o renkli, tam sayfa fotoğraflara bakarken durumu kendi gözleriyle görebiliyordu: Mavi gözlü, sarı saçlı Aryan yerleşimciler

şimdi Ukrayna'da, dünyanın en geniş hububat kâsesinde karınca gibi çalışarak çift sürüyor, mahsul topluyor, toprağı işliyorlardı. Kesinlikle mutlu görünüyorlardı. Çiftlikleri ve kulübeleri de tertemizdi. Artık eğri büğrü sundurmalarda iki büküm oturan ya da köy pazarında birkaç cılız salgam satan o ayyaş, alık Lehlerin fotoğraflarını görmüyordu insan. Hepsi geçmişte kalmıştı. Tıpkı eski zamanların toprak yolları gibi; yağmurlu havalarda sulu çamura dönüşen ve yük arabalarının saplanıp kaldığı, tekerlek izleriyle kaplı o yollar gibi.

Fakat Afrika. Orada şevklerinin kontrolden çıkmasına izin vermişlerdi ve bu takdire şayandı; gerçi biraz daha tedbirli davranıp kısa bir süre daha, örneğin Tarla Projesi tamamlanana dek bekleyebilirlerdi. İşte orada Naziler dehalarını sergilemişti; içlerindeki sanatçı gerçekten ortaya çıkmıştı. Akdeniz atom gücü kullanılarak kurtulmuş, şişelere doldurulmuş, işlenebilen tarlalara dönüştürülmüştü – ne cesaret! Bıyık altından gülenler, örneğin Montgomery Sokağındaki bazı alaycı tacirler nasıl da şaşırmıştı. Aslına bakılırsa Nazilerin Afrika'da da başarılı olmasına ramak kalmıştı. Fakat o boyutta bir proje için *ramak* kelimesi, kulağa nahoş gelen bir kelimeydi. Rosenberg'in 1958'de yayımlanan o ünlü, etkili broşürü; bu sözcük ilk kez orada kullanılmıştı. Afrika Sorununun Nihai Çözümüne gelince, hedeflerimize ulaşmamıza ramak kaldı. Ancak ne yazık ki...

Yine de Amerikan yerlilerinden kurtulmak iki yüz sene sürmüşken Almanya, Afrika'da aynı işi on beş yılda neredeyse başarmıştı. Dolayısıyla da

tüm eleştiriler yersizdi. Aslında Childan bunu geçenlerde, o diğer tacirlerden bazılarıyla öğle yemeği yerken tartışmıştı. Onlar mucize bekliyordu besbelli, sanki Naziler dünyayı büyü yoluyla yeniden biçimlendirebilirmiş gibi. Hayır... Sonuç alınmasını sağlayan şey bilim, teknoloji ve o meşhur sıkı çalışma yeteneğiydi; Almanlar kendilerini yaptıkları işe adamaktan asla vazgeçmiyordu. Bir işi yaptıklarında da *düzgün* yapıyorlardı.

Ve her halükârda, Mars'a yapılan uçuşlar dünyanın dikkatini Afrika'da karşılaşılan güçlüklerden uzaklaştırmıştı. Sonuçta her şey, Childan'ın dükkân sahibi arkadaşlarına söyledikleriyle özetleniyordu: Nazilerde olup da bizde olmayan şey... Soyluluk. Onların çalışma aşklarını ya da verimli çalışabilmelerini takdir edebilirsiniz, ama insanı asıl harekete geçiren şey hayalleridir. Önce Ay'a, sonra da Mars'a yapılan uzay uçuşları... İnsanoğlunun en eski arzusu, bize ihtişam kazandırabilecek en büyük şey bu değil de nedir? Şimdi, bir de Japonlara bakalım. Onları oldukça iyi tanırım; ne de olsa her gün onlarla iş yapıyorum. Onlar –haydi, gerçeği kabul edelim– Doğulu. Sarı benizli insanlar. Biz beyazlar onların önünde eğilmek zorundayız çünkü güç onlarda. Ama Almanya'yı izliyoruz; beyazların fethettiği yerlerde neler yapılabildiğini görüyoruz ve öyle yerlerde durum çok farklı.

Tepeyi çıkarken harcadığı efor yüzünden göğsü hızla inip kalkan Çinli "Nippon Times Binasına yaklaşıyoruz efendim," dedi. Şimdi yavaşlıyordu.

Childan, Bay Tagomi'nin müşterisinin yüzünü hayalinde canlandırmaya çalıştı. O adamın olağandışı bir önem taşıdığı belliydi; Bay Tagomi'nin

telefondaki ses tonu ve yoğun huzursuzluğu, bu gerçeği ortaya koymuştu. Childan'ın zihninde çok önemli alıcıları, daha doğrusu müşterileri arasından, Körfez Bölgesindeki önemli şahsiyetler arasında iyi bir isim yapmasında önemli rol oynamış birinin görüntüsü belirdi.

Dört yıl önce Childan şimdiki gibi, nadir ve arzulanır parçaların ticaretini yapmıyordu; Geary'de küçük ve oldukça loş bir sahaf dükkânı vardı. Çevresindeki dükkânlarda mobilya veya hırdavat satılıyor ya da çamaşır yıkanılıyordu. Orası hoş bir mahalle değildi. San Francisco Emniyet Teşkilatının ve hatta üst düzey Japonlardan oluşan Kempeitai'in* tüm çabalarına karşın geceleri kaldırımlarda silahlı soygunlar, zaman zaman da tecavüzler oluyordu. İş günü sona erince tüm dükkânların demir kepenkleri, içeri zorla girilmesini engellemek için taktırlan kepenkler indiriliyordu. Fakat sonra şehrin bu bölgesine, eski bir ordu mensubu olan yaşlı bir Japon, Binbaşı İto Humo gelmişti. Uzun boylu, zayıf, beyaz saçlı, dimdik yürüyen ve duran bir adam olan Binbaşı Humo, Childan'a kendi ticaret sahasında yapabileceklerine ilişkin ilk ipucunu vermişti.

Binbaşı Humo "Ben koleksiyoncuyum," diye açıklamada bulunmuştu. Tüm bir ikindiye, dükkândaki eski dergi yığınlarını karıştırarak geçir-mişti. Kibar bir ses tonuyla Childan'a, o sırada pek anlayamadığı bir şeyi açıklamıştı: Pek çok zengin ve kültürlü Japonun gözünde, Amerikan uygarlığının tarihi popüler eserleri daha geleneksel an-

* Japon askeri polisi. -çn.

tikalarla eşdeğerdeydi. Bunun nedenini Binbaşı da bilmiyordu; o özellikle Amerikan malı pirinç düğmeleri ve bu düğmeler hakkındaki eski dergileri toplamaya meraklıydı. Bozuk para ya da pul koleksiyonu yapmak gibi bir şeydi bu; hiçbir mantıklı açıklaması yoktu, asla da yapılamazdı. Zengin koleksiyoncular buna büyük paralar harcıyordu.

“Sana bir örnek vereyim,” demişti Binbaşı. “‘Savaşın Dehşetleri’ kartlarının ne anlama geldiğini biliyor musun?” Childan’a haris gözlerle bakmıştı.

Hafızasını yoklayan Childan sonunda hatırlamıştı. Çocukluğunda, o kartlar balonlu çikletlerle birlikte verilirdi. Tanesi bir sentten. Kartlar bir seri teşkil ediyordu ve her birinde farklı bir dehşet sahnesi resmediliyordu.

Binbaşı “Çok yakın bir arkadaşım ‘Savaşın Dehşetleri’nin koleksiyonunu yapıyor,” diye devam etmişti. “Artık elinde biri hariç hepsi var. Pannay’in Batışı. Bu kart için oldukça yüksek bir meblağ ödemeyi teklif etti.”

Childan ansızın “Yazı-tura kartları,” demişti. “Efendim?”

“Onlarla yazı-tura atardık. Her kartın yazı ve tura tarafları vardı.” Childan o zamanlar sekiz yaşlarındaydı. “Her birimizde birer deste yazı-tura kartı bulunurdu. İki kişi karşılıklı dururduk. Her birimiz birer kartı havaya fırlatırdık. Kimin kartı tura gelirse, yani kartının resimli yüzü üstte kalırsa, o çocuk her iki kartı da alırdı.” O güzel günleri, çocukluğunun o geçmişte kalmış mutlu günlerini anımsamak ne hoştu.

Binbaşı Humo bunun üstünde düşündükten sonra "Arkadaşımın 'Savaşın Dehşetleri' kartlarından bahsettiğini duydum ama böyle bir şeyden hiç söz etmedi," demişti. "Bana kalırsa bu kartların nasıl kullanıldığını bilmiyor."

Sonunda Binbaşının arkadaşı, o kartların tarihini Childan'ın ağzından dinlemek için dükkâna gelmişti. Kendisi de aynı şekilde Kraliyet Ordusundan emekli bir subay olan bu adam, Childan'ın anlattıkları karşısında büyülenmişti.

Childan beklenmedik bir şekilde "Şişe kapakları!" diye haykırmıştı.

Hiçbir şey anlamayan Japon gözlerini kırpmıştı.

"Süt şişelerinin kapaklarını toplardık. Çocukken. Mandıranın isminin yazılı olduğu kapakları. Birleşik Devletler'de binlerce mandıra vardı herhalde. Her birinin kapağı kendine özgüydü."

Subayın gözleri koleksiyonculuk içgüdüsüyle parlamıştı. "Eski koleksiyonunuzdan elinizde kalan parçalar var mı beyefendi?"

Yanıt hayırdı doğal olarak. Ama... Sütün kullanılıp atılan karton kutularla değil cam şişelerle dağıtıldığı, savaş öncesi zamanlardan kalma o eski, çoktan unutulmuş kapakları elde etmek hâlâ mümkündü büyük olasılıkla.

Böylece Childan adım adım bu piyasaya girmişti. Başkaları da benzer dükkânlar açarak, Japonların Amerikan malı tarihi nesnelere karşı duyduğu, giderek artan çılgınca ilgiden faydalanmışlardı... Fakat Childan avantajını hep korumuştur.

"Borcunuz," diyordu Çinli, Childan'ın daldığı düşüncelerden sıyrılmasına yol açarak, "bir dolar efendim." Çantaları indirmişti ve bekliyordu.

Childan dalgın bir halde adama parasını verdi. Evet, Bay Tagomi'nin onun eski müşterisi Binbaşlı Humo'ya benzemesi oldukça mümkündü; Childan acı acı, en azından, benim açımdan bakıldığında, diye düşündü. Öyle çok Japonla iş yapmıştı ki... Fakat onları birbirinden ayırt etmekte hâlâ zorlanıyordu. Bodur olup güreşçilere benzeyenler vardı. Sonra eczacıya benzeyenler. Ağaç-çalı-çiçek bahçıvanı tipi... Childan kendine özgü kategorilere sahipti. Bir de gençler vardı; Childan'a göre, kesinlikle Japona benzemiyorlardı. Bay Tagomi'nin müşterisiyse Filipin purosunu tütüren, iriyarı bir işadamıydı büyük olasılıkla.

Childan, Nippon Times Binasının önündeki kaldırımında, yanında çantalarıyla dururken şu düşünceyle ansızın ürperdi: Ya müşterisi Japon değilse! Çantalarındaki her şey Japonlara göre, onların zevkleri göz önüne alınarak seçilmişti...

Fakat adam Japon olsa gerekti. Bay Tagomi'nin ilk siparişi, bir İç Savaş nefer toplama afişiydi; yalnızca bir Japon böyle değersiz bir şeyle ilgilenirdi elbette. Onların ıvır zıvıra karşı gösterdikleri manyakça ilginin ve belgelere, bildirilere, reklamlara karşı duydukları hayranlığın tipik bir örneğiydi bu. Childan'ın aklına, boş zamanlarını Amerikan patentli ilaçların gazetelerde çıkan reklamlarını toplamaya adanmış biri geldi.

Yüzleşmek zorunda olduğu başka sorunlar vardı. Acilen çözülmesi gereken sorunlar. Nippon Times Binasının yüksek kapılarından, hepsi de şık giyimli erkek ve kadınlar telaşla geçip duruyorlardı; onların sesleri kulaklarına ulaşınca Childan harekete geçti. Gözlerini kaldırarak yukarıya, göğe

doğru yükselen binaya, San Francisco'nun bu en yüksek binasına göz attı. Camdan ofis duvarları, Japon mimarların ünlü tasarımı... Binanın etrafındaki Zen bahçesinde bulunan, dört mevsim yaprak dökmeyen cüce ağaçlar; yalın, düzensiz, yassı taşların ve köklerin arasından kıvrılarak uzanan, kurumuş bir dere yatağını taklit eden kumlar...

Childan az önce birinin çantalarını taşımış ve şimdi serbest olan bir siyahi gördü. Hemen seslendi: "Hamal!"

Siyahi hızlı adımlarla, gülümseyerek ona doğru yürüdü.

Childan en sert sesiyle "Yirminci kata," dedi. "B Süitine. Hemen." Çantaları gösterdi; sonra da binanın kapısına doğru, uzun adımlarla yürüdü. Arkasına bakmadı, doğal olarak.

Bir an sonra kendini hızlı asansörlerden birinde, sıkış tıkış halde buldu; çevresindekilerin çoğu Japondur ve tertemiz yüzleri asansörün parlak ışığı altında hafifçe parıltıyordu. Sonra asansörün ansızın yukarı doğru, iç bulandırıcı bir şekilde hareket etmesi ve hızla geçip giden kapıların tı-kırtıları; Childan gözlerini kapadı, ayaklarını yere sıkıca bastı ve bu çıkışın sona ermesi için dua etti. Siyahi, Childan'ın çantalarını servis asansörüyle yukarı götürmüştü elbette. Onun buraya girmesine izin vermek mantığa sığmazdı. Aslına bakılırsa Childan da -gözlerini bir anlığına açıp etrafına bakındı- asansördeki birkaç beyazdan biriydi.

Asansör onu yirminci kata bıraktığında Childan zihinsel olarak eğilerek selam vermeye, kendini Bay Tagomi'nin ofisinde yapacağı görüşmeye hazırlamaya başlamıştı bile.

3

Günbatımında yukarıya bakan Juliana Frink, gökyüzündeki ışık noktasının batıya doğru hızla kavis çizerek gözden kaybolduğunu gördü. Şu Nazi roket gemilerinden biri, dedi kendine. Batı Yakasına uçuyor. Mühim şahsiyetlerle dolu. Bense burada, aşağıdayım. Roket gemisi çoktan gözden kaybolmuştu elbette fakat Juliana yine de el salladı.

Rocky Dağlarından yaklaşan gölgeler. Geceye dönüşen mavi zirveler. Göç eden bir kuş sürüsü dağlara paralel olarak, ağır ağır ilerliyordu. Tek tük arabalar farlarını yakıyordu; Juliana otobandaki ikiz ışık noktalarını görüyordu. Bir benzin istasyonunun ışıklarını da. Evlerinkini de.

Juliana aylardır burada, Colorado'da, Canon City'de yaşıyordu. Judo eğitmeniydi.

İş günü sona ermişti ve duş almaya hazırlanıyordu. Kendini yorgun hissediyordu. Ray'in Spor Salonu'ndaki tüm duşlar müşteriler tarafından kullanılmaktaydı; bu yüzden Juliana dışarıda, serin havada durmuş bekliyor ve dağ havasının kokusunun, sessizliğin tadını çıkarıyordu. Şimdi duyduğu tek ses, otobanın kenarındaki ham-

burgerciden gelen hafif mırıltılardı; iki dev dizel kamyon park edilmişti ve sürücülerinin loşlukta hareket ettikleri, hamburgerciye girmeden önce deri ceketlerini giydikleri görülebiliyordu.

Juliana şöyle düşündü: Diesel kendini lüks gemi kamarasının penceresinden atıp intihar etmemiş miydi? Bir okyanus yolculuğu sırasında boğularak ölmeyi seçmemiş miydi? Belki ben de aynı şeyi yapmalıyım. Ama burada deniz yoktu. Gerçi hep bir yol bulunur. Tıpkı Shakespeare'deki gibi. Gömleğin üstünden, ön tarafından batırılan bir iğne ve elveda Frink. Çölden gelen evsiz çapulculardan korkmasına gerek olmayan kız. Kır saçlı, salyaları akan hasmının pek çok yerinde sinir sıkışması olması ihtimalinin farkındalığı içinde dimdik yürür. Başka bir şekilde de ölünebilir, mesela otoban şehrinde egzoz dumanı koklayarak; belki içi boş, uzun bir kamışla.

Bunu Japonlardan öğrendim, diye düşündü. Para kazandıran judonun yanı sıra, ölümlülüğe karşı takınılan sakın tavrı da özümsedim. Öldürmeyi, ölmeyi. Yang ve yin'i. Ama bunlar geçmişte kaldı: Burası Protestanlar diyarı.

Nazi roketlerinin tepeden uçup gitmelerini ve durmamalarını, Colorado'daki Canon City ile hiç ilgilenmediklerini görmek güzeldi. Utah ya da Wyoming ile de ilgilenmiyorlardı; Nevada'nın doğusuyla da boş çöl ya da çayır eyaletlerinin hiçbiriyle ilgilenmiyorlardı. Juliana kendine değerimiz yok, dedi. Küçük hayatlarımızı yaşayabiliriz. İstersek. Bizim için önemi varsa.

Duş kabinlerinden birinden gelen kapı açılma sesi. Bir şekil; iriyanı Bayan Davis düşunu almış, gi-

yinmiş, el çantasını kolunun altına sıkıştırmış. “Ah, bekliyor muydunuz Bayan Frink? Affedersiniz.”

“Önemli değil,” dedi Juliana.

“Biliyor musunuz Bayan Frink, judo bana öyle çok şey kazandırdı ki. Zenden aldığımdan bile fazlasını. Size söylemek istedim.”

“Kalçalarınızı Zen yöntemiyle inceltin,” dedi Juliana. “Acısız satori yoluyla kilo verin. Kusura bakmayın, Bayan Davis. Aklım başka yerde.”

Bayan Davis “Sizi çok mu hırpaladılar?” dedi.

“Kimler?”

“Japonlar. Siz kendinizi korumayı öğrenmeden önce.”

“Korkunçtu,” dedi Juliana. “Siz hiç Batı Yakası’na gitmediniz. Onların bulunduğu yere.”

Bayan Davis ürkek, titrek bir sesle “Colorado’nun dışına hiç çıkmadım,” dedi.

“Aynı şey burada da olabilir,” dedi Juliana. “Bu bölgeyi de işgal etmeye karar verebilirler.”

“Bunca zamandan sonra yapmazlar!”

“Ne yapacakları asla belli olmaz,” dedi Juliana. “Gerçek düşüncelerini gizlerler.”

“Size... Neler yaptırdılar?” El çantasını iki koluyla birden gövdesine bastıran Bayan Davis duyabilmek için, akşam karanlığında yaklaştı.

“Her şeyi,” dedi Juliana.

Bayan Davis “Ah, Tanrım,” dedi. “Ben olsam karşı koyardım.”

Juliana izin isteyerek ayrıldı ve boş duş kabini-ne doğru yürüdü; başka bir kadın, kolunda havluyla kabine yaklaşıyordu.

Bir süre sonra Juliana, Charley’nin Leziz Izgara Hamburgerleri’nde oturmuş, şevksizce mönü-

yü inceliyordu. Müzik kutusunda bir hillbilly ezgisi çalıyordu; elektro gitar ve duygulu iniltiler... Hava, et yağı dumanıyla ağırlaşmıştı. Yine de burası sıcak ve aydınlıktı; Juliana'yı neşelendiriyordu. Tezgâhtaki kamyon şoförlerinin, garson kızın ve yazarkasanın başında para üstü veren, beyaz ceketli, iriyanı İrlandalı kızartmacının varlığı.

Onu gören Charley, siparişini bizzat almak için yaklaştı. Sırtarak, kelimeleri uzata uzata konuştu: "Küçük hanım, çayını şimdi mi ister?"

Juliana, kızartmacının amansız mizah anlayışına katlanarak "Kahve," dedi.

Charley başıyla onaylayarak "Ah, evet," dedi.

"Ve soslu, biftekli sandviç."

"Bir kâse fare yuvası çorbası istemez miydiniz? Veya zeytinyağında kızartılmış keçi beyni?" Taburelerinde dönen iki kamyon şoförü bu espriye sırttılar. Juliana'nın ne kadar çekici olduğunu görmekten de ayrıca zevk alıyorlardı. Kızartmacı şakalaşıyor olmasaydı bile Juliana'yı süzeceklerdi. Aylarca aktif judo yapmak, Juliana'nın kaslarını olağandışı bir şekilde biçimlendirmişti; ne kadar iyi görüldüğünün, judonun görünüşü üstündeki etkisinin bilincindeydi.

Onların bakışlarına karşılık verirken bütün mesele omuz kaslarında, diye düşündü. Dansçılar da aynı şeyi yapıyor. Bunun boyla hiç ilgisi yok. Kaslarınızı spor salonuna gönderin; biz onları eğitiriz. Siz de hayatınızdan çok daha memnun olursunuz.

Kızartmacı göz kırpıp "Ondan uzak durun," diyerek kamyon şoförlerini uyardı. "Sizi kışının üstüne oturtuverir."

Juliana kamyon şoförlerinden daha genç olanına, "Nereden geliyorsunuz?" dedi.

İki adam da "Missouri'den," dediler.

Juliana "Birleşik Devletler'den misiniz?" diye sordu.

Daha yaşlı olan adam "Ben oradanım," dedi. "Philadelphialıyım. Orada üç çocuğum var. En büyüğü on bir yaşında."

"Baksana," dedi Juliana. "Orada ... yi bir iş bulmak kolay mı?"

Genç kamyon şoförü "Tabii," dedi. "Doğru ten rengine sahipsen." Yüzü esmer ve düşünceli, saçları kıvrırcık ve siyahtı. Yüz ifadesi donuk ve hınçlıydı.

Daha yaşlı adam "O İtalyan göçmenidir," dedi.

"İyi ama İtalya savaşı kazanmadı mı?" dedi Juliana. Genç kamyon şoförüne gülümsedi fakat adam bu gülümsemeye karşılık vermedi. Kasvetli gözleri daha da güçlü bir pırıltıyla aydınlandı, sonra da ansızın başını öbür yana çevirdi.

Juliana, üzgünüm, diye düşündü. Fakat bir şey demedi. Seni ya da herhangi birini koyu tenli olmaktan kurtaramam. Frank'i düşündü. Hâlâ yaşıyor mu acaba? Belki de uygunsuz bir laf etmiştir; konuşurken haddini aşmıştır. Hayır, diye düşündü. Nedense Japonları seviyor. Belki de çirkin oldukları için kendini onlarla özdeşleştiriyor. Frank'e çirkin olduğunu söylemişti hep. İri gözenekler. Koca burun. Oysa kendi teni pürüzsüzdü, olağandışı ölçüde. Bensiz kalınca öldü mü? Muhabirlere 'ispinoz' denir; bir kuş türü. Ve kuşların öldüğü söylenir.

Genç İtalyan kamyon şoförüne "Yola tekrar bu gece mi çıkıyorsunuz?" diye sordu.

* İng. Fink: Muhabir . -çn.

“Yann.”

“ABD’de mutlu değilsen, neden sınırın bu tarafında kalmayı denemiyorsun?” dedi Juliana. “Ben uzun süredir Rocky Dağlarında yaşıyorum ve hayatım çok da kötü sayılmaz. Batı Yakası’nda, San Francisco’da yaşadım. Orada da ten rengi sorun oluyor.”

Tezgâha eğilmiş otururken Juliana’ya bir bakış atan genç İtalyan “Hanımefendi, böyle bir şehirde bir gün veya bir gece geçirmek zorunda kalmak bile yeterince kötü,” dedi. “Burada yaşamak mı? Tanrım... Başka bir iş bulabilsem ve yolda, böyle yerlerde karnını doyurmak zorunda kalmasam...” Kızartmacının kıpkırmızı kesildiğini görünce konuşmayı kesti ve kahvesini içmeye başladı.

Yaşlı kamyon şoförü “Joe, sen züppenin teki-sin,” dedi.

“Denver’da yaşayabilirsin,” dedi Juliana. “O yukanlar daha güzeldir.” Siz Doğu Amerikalıları bilirim, diye düşündü. Büyük şeyler yaşamayı seversiniz. Büyük hayaller kurmayı. Burası, Rocky Dağları size sıkıcı gelir. Burada, savaştan önceki zamanlardan beri hiçbir şey olmadı. Emekli yaşlılar, çiftçiler, aptallar, ağırkanlılar, fakirler... Tüm zeki çocuklarsa topluca doğuya, New York’a göç ettiler; sınırı yasal ya da yasadışı yollardan geçtiler. Çünkü para orada, büyük sanayi parası, diye düşündü. Yayılım. Alman yatırımlarının epey faydası oldu... ABD’yi yeniden inşa etmek fazla zamanlarını almadı.

Kızartmacı boğuk, kızgın bir sesle konuştu: “Arkadaşım, ben Yahudi hayranı filan değilim ama ’49’da sizin ABD’nizden kaçan o Yahudi mültecilerinden bazılarını gördüm; ABD’niz sizin olsun.

Orada bir sürü bina ve kolay para varsa bunun sebebi Yahudileri New York'tan kovarken onlardan çalmış olmalarıdır... Şu kahrolası Nazi Nuremberg Yasasıdır. Benim çocukluğum Boston'da geçti, Yahudilere de özel bir sempatim yoktu ama o ırkçı Nazi Yasasının ABD'de kabul edildiğini (savaşı kaybetmiş olsak bile) görecekim hiç aklıma gelmezdi. Japonları biraz daha geriletebilsinler diye Almanlara yer sağlamak için küçük Güney Amerika cumhuriyetlerinden birini işgale hazırlanan ABD Silahlı Kuvvetlerinde olmamana şaşırdım..."

İki kamyon şoförü de kaskatı yüzlerle ayağa fırlamışlardı. Daha yaşlı olan sürücü, tezgâhtan bir ketçap şişesi kapıp boynundan tuttu. Kızartmacı, iki adama sırtını dönmeden, el yordamıyla arkasındaki et çatallarından birini buldu. Çatalı tutup öne uzattı.

"Denver'a şu ısıya dayanıklı pistlerden yaptıracaklar, Lufthansa roketleri oraya inebilsin diye," dedi Juliana.

Üç adamdan hiçbiri kımıldamadı ve konuşmadı. Diğer müşteriler sessizce oturuyordu.

Sonunda kızartmacı "Bir tanesi günbatımında tepemizden geçti," dedi.

"Denver'a gitmiyordu," dedi Juliana. "Batı Yakası'na gidiyordu."

İki kamyon şoförü ağır ağır yerlerine oturdular. Daha yaşlı olan adam "Hep unutuyorum; buranın insanları sarı yandaşı oluyor biraz," diye mırıldandı.

Kızartmacı "Japonlar Yahudileri öldürmediler, savaş sırasında da savaştan sonra da," dedi. "Japonlar fırınlar imal etmediler."

Daha yaşı kamyon şoförü “Keşke etselerdi,” dedi. Fakat kahve fincanını eline aldı ve karnını doyurmaya devam etti.

Sanı yandaşı, diye düşündü Juliana. Evet, sanının bu doğru. Bizler, burada Japonları seviyoruz.

Genç kamyon şoförü Joe’ya “Nerede kalacaksın?” diye sordu. “Bu gece?”

Adam “Bilmem,” diye yanıtladı. “Kamyondan iner inmez buraya geldim. Bu eyaletin hiçbir yerini sevmiyorum. Belki kamyonu uyurum.”

“Honey Bee Moteli fena değildir,” dedi kızartmacı.

Genç kamyon şoförü “Tamam,” dedi. “Belki geceyi orada geçiririm. İtalyan olmamdan rahatsızlık duymazlarsa.” Gizlemeye çalışmasına karşın şivesi çok belirgindi.

Juliana adamı izleyerek, hınçlı olmasına yol açan şey idealizmi, diye düşündü. Hayattan çok fazla şey beklemesi. Hep yer değiştirmesi, huzursuzluk içinde ve şikâyet edip durarak. Ben de onun gibiyim; Batı Yakası’nda kalamadım ve bir süre sonra buraya da katlanamayacağım. Eski nesiller de böyle değil miydi? Ama şimdi sınır burası değil, diye düşündü. Diğer gezegenler.

Şöyle düşündü: O ve ben, şu koloni roket gemilerinden birine binebiliriz. Ama Almanlar onu teni yüzünden, beni de siyah saçım yüzünden engellerdi. Bavyera’daki şu eğitim şatolarında bulunan o soluk tenli, sıska Nordik SS nonoşları. Bu herifin –Joe bilmem ne– suratında uygun ifade bile yok; suratında o soğuk ama aynı zamanda hevesli ifade olmalıydı... Sanki hiçbir şeye inanmazmış ama aynı zamanda, bir şekilde mutlak bir inanca sahipmiş

gibi bir ifade. Evet, onlar böyleler. Joe ve benim gibi idealist değiller; mutlak inanca sahip kinikler onlar. Bu bir tür beyin sakatlığı, lobotomi yapılmış gibi... Şu Alman psikiyatrlarının psikoterapinin yerine koyduğu o yetersiz, sakatlayıcı tedavi yapılmış gibi.

Şu sonuca vardı: Onların sorunu seks; 30'lu yıllarda seksle ilgili çirkin bir şeyler yaptılar ve durum giderek kötüleşti. Bunu Hitler başlattı... Kiminle? Kız kardeşi miydi? Teyzesi mi? Yeğeni mi? Hitler'in ailesinde de akraba evlilikleri olmuştu zaten; annesiyle babası kuzendiler. Hepsi ensest yapıyorlar; ilk günaha, kendi annelerine cinsel arzu duyma günahına geri dönüyorlar. İşte bu yüzden o sarışın, elit SS nonoşlarının yüzünde o meleksi ve aptalca gülümseme, o bebeksi masumluk oluyor; kendilerini anneciklerine saklıyorlar. Veya birbirlerine.

Peki ama kimi anneleri olarak görüyorlar, diye merak etti. Ölüm döşeginde olduğu söylenen liderleri Herr Bormann'ı mı? Yoksa... Hasta Adamı mı?

Bir yerlerde, bir sanatoryumda olduğu ve hayatını yaşlılıktan kaynaklanan kısmi felçle sürdürdüğü söylenen Yaşlı Adolf. Viyana'da bir ser-seri olarak geçirdiği yoksulluk yıllarından kalma beyin frengisi... Uzun siyah ceket, kirli iç çamaşırları, ucuz oteller.

Tam sessiz filmlerde rastlanacak bir durumdu bu; Tanrı'nın acı bir intikamı olduğu belliydi. O korkunç adama içsel bir pislik, insanoğlunun kötülüğünü tarih boyunca simgeleyen salgın hastalık tarafından darbe indirilmişti.

İşin korkunç tarafı da şimdiki Alman İmparatorluğu'nun o beynin ürünü olmasıydı. Önce bir

siyasi parti, sonra bir ulus, sonra dünyanın yansı. Naziler de bunu teşhis etmiş, saptamıştı; Hitler'i tedavi eden o şarlatan bitkisel doktor, ona patentli bir ilaç, Dr. Koester'in gaz giderici haplarını veren Dr. Morell... Aslında zührevi hastalıklar uzmanıydı. Bunu cümle âlem biliyordu fakat Liderin laklakları yine de kutsaldı, Kutsal Metin idi. Görüşleri artık tüm bir uygarlığa bulaşmıştı, şeytani sporlar gibi; kör, sarşın Nazi kraliçeleri Dünya'dan diğer gezegenlere doğru yola çıkıyor, hastalığı bulaştırıyordu.

Ensestin sonu budur işte: delilik, körlük, ölüm. Bırrr. Juliana silkindi.

Kızartmacıya "Charley," diye seslendi. "Siparişimi hazırladın mı?" Kendini yapayalnız hissediyordu; kalkıp tezgâha yürüdü ve yazarkasanın önüne oturdu.

Genç İtalyan kamyon şoförü hariç kimse ona dikkat etmedi; adamın koyu gözleri Juliana'ya odaklanmıştı. Joe, adı buydu. Joe ne, diye merak etti Juliana.

Şimdi ona yakından bakınca, adamın sandığı kadar genç olmadığını görüyordu. Tahminde bulunmak güçtü; adamın çevresindeki yoğunluk, Juliana'nın yargıda bulunmasını zorlaştırıyordu. Adam sürekli elini saçına daldırıyor ve çarpık, kaskatı parmaklarıyla geriye atıyordu. Juliana, bu adamda özel bir şeyler var, diye düşündü. Soluduğu şey... Ölüm. Bu Juliana'yı altüst etse de bir yandan da cezbediyordu. Yaşlı kamyon şoförü başını yana eğerek Joe'ya bir şeyler söyledi. Sonra ikisi birden Juliana'yı süzdüler... Bu kez sıradan erkek ilgisiyle alakasız bir bakışla.

Yaşlı şoför “Hanımefendi,” dedi. Şimdi iki adam da oldukça gergindiler. “Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?” Adam çok büyük olmayan, yayvan, beyaz bir kutuyu kaldırıp uzattı.

“Evet,” dedi Juliana. “Naylon çoraplar. Yalnızca New York’taki büyük kartel I.G. Farben tarafından üretilen, sentetik iplikten yapılmış çoraplar. Son derece nadide ve pahalı.”

“Almanlara hakkını teslim etmek gerek; tekelcilik kötü bir fikir değil.” Yaşlı kamyon şoförü paketi arkadaşına verdi, o da paketi dirseğiyle tezgâhın üzerinden Juliana’ya doğru itti.

Genç İtalyan, kahvesini yudumlarlarken Juliana’ya “Araban var mı?” diye sordu.

Mutfağın önünde Charley belirdi; elinde Juliana’nın tabağı vardı.

“Beni arabayla oraya bırakabilirsin.” O vahşi, güçlü gözler hâlâ Juliana’yı süzüyordu; Juliana giderek huzursuzlandı fakat aynı ölçüde de olduğu yere mihlandı. “Şu motele ya da bu gece kalmam gereken yer her neresiyse oraya. Değil mi?”

“Evet,” dedi Juliana. “Arabam var. Külüstür bir Studebaker.”

Kızartmacı önce ona, ardından da genç kamyon şoförüne baktı; sonra tabağı Juliana’nın önüne, tezgâha koydu.

Koltukların arasındaki koridorun sonundaki hoparlör “Achtung, meine Damen und Herren,” dedi. Koltuğunda oturmakta olan Bay Baynes irkilerek gözlerini açtı. Sağındaki pencereden bakın-

* Alm. “Dikkat, bayanlar baylar.” –çn.

ca, çok aşığıldardaki yeryüzünün kahverengisini ve yeşilini, sonra da maviliği görebildi. Pasifik. Bay Baynes, roketin yavaşça alçalmaya başlamış olduğunu fark etti.

Hoparlör kimsenin sigara içmemesi ve keme-rini çözmemesi gerektiğini önce Almanca, sonra Japonca, en sonunda da İngilizce anons etti. İni-şin sekiz dakika süreceğini açıkladı.

O sırada iniş jet motorları çalışmaya başladı; motorlar öylesine ansızın, öylesine gürültüyle harekete geçti ve gemiyi öylesine şiddetle sars-tı ki birkaç yolcu inlediler. Bay Baynes gülüm-sedi; yanda, koridor tarafındaki koltukta oturan bir başka yolcu da (kısa sarı saçlı, daha genç bir adamdı) gülümsedi.

Genç adam "Sie fürchten dass..." diye söze baş-ladı fakat Bay Baynes hemen İngilizce konuştu:

"Kusura bakmayın; Almanca bilmiyorum," dedi. Genç Alman ona sorgulayıcı gözlerle bakın-ca, Baynes aynı sözü Almanca yineledi.

Genç Alman şaşkınlıkla, şiveli İngilizceyle "Al-manca bilmiyor musunuz?" diye sordu.

"İsveçliyim," dedi Baynes.

"Tempelhof'tan bindiniz."

"Evet, Almanya'ya iş için gitmiştim. İşim dola-yısıyla çeşitli ülkelere gidiyorum."

Genç Almanın, modern dünyadaki herhangi birinin, uluslararası iş ilişkileri bulunan ve son model Lufthansa roketiyle uçan -buna parası yeten- birinin Almanca konuşamadığına veya konuşmak istemediğine inanmadığı açıkça gö-

* Alm. "Korkuyorlar..." -çn.

rülüyordu. Baynes'e "Ne işle meşgulsünüz, mein Herr?" diye sordu.

"Plastik. Polyesterler. Reçineler. Suni maddeler... Endüstriyel amaçlı. Anlıyor musunuz? Tüketici malları değil."

"İsveç'in plastik maddeler endüstrisi mi var?" İnanmazlık.

"Evet, hem de oldukça gelişmiş bir endüstri. Bana isminizi verirsiniz, size şirketimizin broşürünü göndertirim." Bay Baynes kâğıt kalem çıkardı.

"Boş verin. Broşürünüzü harcamış olursunuz. Ben ressamım; işadamı değilim. Lütfen alınmayın. Kıta'dayken eserlerimi görmüş olabilirsiniz; Alex Lotze." Adam bekledi.

"Korkarım ki modern sanatla pek ilgilenmiyorum," dedi Baynes. "Eski, savaş öncesi kübistleri ve soyut ressamları seviyorum. Bir resmin yalnızca bir ideali temsil etmesinden değil, bir anlama sahip olmasından hoşlanıyorum." Başını öte tarafa çevirdi.

"Ama bu sanatın görevidir," dedi Lotze. "İnsanlığın ruhsallığını duyumsal olanın üzerine çıkarmak, geliştirmek. Sizin soyut sanatınız toplumun, eski plütokrasinin dağılmasından doğan ruhsal bir yozlaşmanın, ruhsal bir kaosun yaşandığı bir dönemi temsil ediyordu. Dekadan sanatı destekleyen Yahudilerin ve kapitalist milyonerlerin uluslararası birliğinin çözüldüğü bir dönemi. O dönem geçmişte kaldı; sanat ilerlemek zorunda, olduğu yerde kalamaz."

Baynes pencereden dışarıya bakarken başıyla onayladı.

* Alm. Efendim. -çn.

Lotze "Daha önce Pasifik'te bulundunuz mu?" diye sordu.

"Birkaç kez."

"Ben ilk kez gidiyorum. San Francisco'da, Dr. Goebbels'in bakanlığının Japon yetkililerle ortak düzenlediği, eserlerimin sergilendiği bir sergi yapılıyor. Karşılıklı anlayışı ve iyi niyeti geliştirmeye yönelik, kültürel bir alışveriş. Doğu ile Batı arasındaki gerilimi azaltmalıyız... Siz de aynı fikirde değil misiniz? İletişimimizi artırmalıyız ve sanat bunu başarabilir."

Baynes başıyla onayladı. Aşağıda, roketten çıkan alev halkasının ötesinde, San Francisco şehriyle Körfez görülebiliyordu şimdi.

"San Francisco'da nerede yemek yenir?" diyordu Lotze. "Palace Otelinde rezervasyonum var ama anladığım kadıyla, Chinatown gibi uluslararası kesimlerde güzel yemekler bulunabiliyormuş."

"Doğru," dedi Baynes.

"San Francisco'da fiyatlar yüksek mi? Bu yolculukta parasızım. Bakanlık epey tutumlu." Lotze güldü.

"Dövizinizi ne kadara bozduracağınıza bağlı. Yanınızda Reichsbank banknotları taşıyor olmalısınız. Samson Sokağındaki Tokyo Bankasına gitmenizi ve dövizinizi orada bozdurmanızı tavsiye ederim."

"Danke sehr," dedi Lotze. "Bana kalsa o işi otelde halledecektim."

Roket yere inmek üzereydi. Baynes şimdi havalimanını, hangarları, açık otoparkları, şehirden

* Alm. "Çok teşekkür ederim." -çn.

uzanan otobanı, evleri görebiliyordu... Ne hoş bir manzara, diye düşündü. Dağlar, deniz ve Golden Gate'ten süzülen hafif sis.

Lotze "Aşağıdaki şu devasa bina da neyin nesi?" diye sordu. "Yarı bitmiş; bir tarafı açık. Uzay istasyonu mu? Nipponluların uzay gemisi yok sanıyordum."

Baynes gülümseyerek "O Golden Poppy Stad-yumu," dedi. "Beyzbol sahası."

Lotze güldü. "Evet, beyzbola bayılıyorlar. İn-anılmaz. Şu büyük yapıyı sırf anlamsız ve zaman kaybı bir spor için, oylanmak için inşa etmeye başlamışlar..."

Baynes "Bitirdiler," diyerek adamın sözünü kesti. "Bu bitmiş hali. Son hali. Bir tarafı açık. Yeni bir mimari tasarım. Bununla epey gurur du-yuyorlar."

Aşağı bakan Lotze "Bir Yahudi tarafından ta-sarlanmış gibi görünüyor," dedi.

Baynes adamı bir süre inceledi. Bir an için, Al-man zihnindeki dengesizliği, psikozlu yönü yo-ğun bir şekilde hissetti. Lotze bunu samimi olarak mı söylemişti? Yoksa yalnızca laf olsun diye mi?

Roket yere değerken Lotze "Umarım daha son-ra, San Francisco'da görüşürüz," dedi. "Konuşacak bir yurttaşım olmazsa ne yapacağımı bilemem."

"Ben yurttaşınız değilim," dedi Baynes.

"Ah evet, bu doğru. Ama ırksal olarak epey yakınsınız. Aynı sayılırsınız." Lotze kıpırdanmaya, karmaşık koltuk kemerini çözmeye hazırlanma-ya başlamıştı.

Baynes, ben bu adamın ırksal olarak akraba-sı mıyım, diye merak etti. Gerçekten aynı sayıla-

cak kadar yakın mıyım? Öyleyse, o psikoz damarı bende de var. Psikotik bir dünyada yaşıyoruz. Deliler güç sahibi. Bunun ne zamandır farkındayız? Bununla ne zamandır yüzleşiyoruz? Ve... Bunu kaçımız biliyor? Lotze bilmiyor. Deli olduğunu biliyorsan deli değilsindir belki de. Veya nihayet akıllanmaya başlıyorsundur. Uyanıyorsundur. Sanırım çok az kişi bütün bunların farkında. Orada burada, tek başına yaşayan insanlar. Ama büyük kitleler... Onlar ne düşünüyor? Bu şehirde, burada yaşayan bu yüz binlerce insan. Mantıklı bir dünyada yaşadıkları sanısına mı kapılıyorlar? Yoksa gerçeği tahmin ediyor, hayal meyal görebiliyorlar mı?..

Peki ama deli ne demek ki, diye düşündü. Hukuki bir tanım. Ne demek istiyorum? Onu hissediyorum, görüyorum... Ama o ne?

Onların yaptığı, onların olduğu bir şey, diye düşündü. Onların bilinçdışı. Başkaları hakkında bilgiden yoksun olmaları. Başkalarına ne yaptıklarının, yol açtıkları ve yol açmakta oldukları yıkımın farkında olmamaları. Hayır, diye düşündü. Bu değil. Bilmiyorum; hissediyorum, seziyorum. Ama... Maksatlı olarak zalimler... Bu mu? Hayır. Tanrım, diye düşündü. Bulamıyorum; açıklığa kavuşturamıyorum. Gerçekliğin bazı kısımlarını görmezden mi geliyorlar? Evet. Ama dahası da var. Planları. Evet, planları. Gezegenlerin fethi. Çılgınca ve hastalıklı bir şey, tıpkı Afrika'nın ve ondan önce Avrupa'yla Asya'nın fethi gibi.

Bakış açıları; kozmik bir açısı. Orada bir adam, burada bir çocuk değil... Bir soyutlama: ırk, top-

rak. Volk. Land. Blut. Ehre.' Onurlu insanlar değil, Ehre'nin (yani onurun) ta kendisi; onlar için, soyut olan şey gerçek... Var olanıysa görmüyorlar. Die Güte ama iyi insanlar ya da bu iyi insan anlamında değil. Onların zaman ve mekân duygusu. Buranın, şimdinin ötesindekiengin ve kara derinliği, değişmeyi görüyorlar. Bu da yaşam için ölümcül. Çünkü eninde sonunda yaşam tamamen yok olacak; bir zamanlar uzayda yalnızca toz zerreleri, sıcak hidrojen gazları vardı... Başka hiçbir şey yoktu ve tekrar öyle olacak. Bu bir ara süreç, ein Augenblick.[†] Kozmik süreç acele ediyor... Yaşamı ezip tekrar granite ve metana dönüştürüyor; çark tüm yaşam için dönüyor. Her şey geçici. Onlar da -bu deliler- granite, toza, cansız olanın özlemine karşılık veriyorlar; Natura[‡] yardım etmek istiyorlar.

Ve ben sebebini biliyorum, diye düşündü. Tarihin kurbanları değil vasıtaları olmak istiyorlar. Kendilerini Tanrı'nın gücüyle özdeşleştirip tanrısal olduklarına inanıyorlar. Bu onların temel deliliği. Bir arketip tarafından ele geçirilmişler; egoları psikotik bir şekilde öyle şişmiş ki, kendilerinin nerede başladığını ve tanrısallığın nerede bittiğini bilemiyorlar. Bu aşırı gurur, kibir değil; şişen egonun mutlak sınırına ulaşması... Tapan ile tapılanın birbiriyle karıştırılması. İnsan, Tanrı'yı yemedi; Tanrı, insanı yedi.

Anlamadıkları şeyse insanın âcizliği. Ben zayıfım, küçüğüm, evrende hiç önemim yok. Evren

* Alm. Halk. Toprak. Kan. Onur. -çn.

† Alm. Göz açıp kapayınca dek geçen bir süre. -çn.

‡ Alm. Doğa. -çn.

benim farkımda değil; görünmeden yaşıyorum. Ama bu niye kötü bir şey olsun ki? Böylesi daha iyi değil mi? Tanrılar kimi fark ederlerse yok ediyorlar. Küçük ol... Böylece yücelerin hasetinden korunursun.

Baynes kendi kemerini çözerken "Bay Lotze, bunu kimseye söylemedim," dedi. "Ben Yahudiyim. Anlıyor musunuz?"

Lotze ona bakarken acıklı bir görüntü teşkil ediyordu.

"Anlayamazdınız çünkü fiziksel olarak kesinlikle Yahudiye benzemiyorum," dedi Baynes. "Burnuma estetik yaptırdım; iri, yağlı gözeneklerimi ufalttırdım; ten rengimi kimyevi yöntemlerle açtırdım; kafatasımın şeklini değiştirttim. Kısacası, ne olduğumun fiziğimden anlaşılması olanaksız. Nazi toplumunun en yüksek çevrelerinde gezinebilirim ve sık sık gezindim de. Ne olduğumu kimse, asla keşfedemeyecek. Ve..." Duraksadı; Lotze'ye yakındı, çok yakındı ve yalnızca onun duyabileceği kadar alçak sesle konuşuyordu: "Ve benim gibi başkaları da var. Duyuyor musunuz? Ölmedik. Hâlâ varız. Görünmeden yaşıyoruz."

Lotze bir an sonra kekeleydi: "Güvenlik Polisi..."

"Güvenlik Departmanı, kayıtlarımı inceleyebilir," dedi Baynes. "Beni ihbar edebilirsiniz. Ama oldukça yüksek mevkilerde tanıdıklarım var. Bazıları Aryan ırkından, bazılarıysa Berlin'de en üst mevkilerde bulunan başka Yahudiler. İhbarınız göz ardı edilir, hemen ardından da ben sizi ihbar ederim. Ve o tanıdıklarım sayesinde, kendinizi Koruyucu Gözaltı'nda bulursunuz." Gülümsedi, başını sallayarak veda etti ve diğer yolcuların ara-

sına katılmak üzere koltukların arasından yürüyerek Lotze'den uzaklaştı.

Herkes rampadan soğuk, rüzgârlı piste iniyordu. Baynes aşağı indiğinde kendini bir anlığına tekrar Lotze'nin yanında buldu.

Lotze'nin yanında yürüyerek "Aslında tipinizi beğenmedim, Bay Lotze; bu yüzden, sanırım sizi her halükârda ihbar edeceğim," dedi. Sonra uzun adımlarla yürüyerek Lotze'yi geride bıraktı.

Havalimanının diğer ucunda, yolcu salonunun girişinde kalabalık bir insan grubu bekliyordu. Yolcuların akrabaları, arkadaşları; bazıları el sallıyor, tanıdıklarını seçmeye çalışıyor, gülümsüyor, huzursuz görünüyor, simalara göz gezdirenlerdi. İngiliz pardösüsü ve sivri burunlu Oxford ayakkabılar giymiş, melon şapka takmış, şık, orta yaşlı ve iriyarı bir Japon adam, yanındaki daha genç bir Japonla birlikte biraz öne çıktı. Adamın pardösüsünün yakasında, İmparatorluk Hükümetinin en üst düzey Pasifik Ticari Temsilciliğinin rozeti vardı. Baynes işte orada, diye fark etti. Bay N. Tagomi beni bizzat karşılamaya gelmiş.

İlerleyen Japon "Herr Baynes... İyi akşamlar," diye seslendi. Başı kararsızca yana eğildi.

Baynes elini uzatarak "İyi akşamlar, Bay Tagomi," dedi. El sıkıştılar, sonra da eğilerek selamlaştılar. Genç Japon da ağzı kulaklarında eğilerek selam verdi.

Bay Tagomi "Bu açık alan biraz soğuk beyefendi," dedi. "Elçilik helikopteriyle şehir merkezine döneceğiz. Bu sizin için uygun mu? Yoksa tuvaleti kullanmayı ve başka işlerinizi halletmeyi mi isterdiniz?" Bay Baynes'in yüzünü huzursuzca inceledi.

“Hemen yola çıkabiliriz,” dedi Baynes. “Otelime kayıt yaptırmak istiyorum. Ancak bavullarım...”

Bay Tagomi “Bay Kotomiçi onlarla ilgilenecek,” dedi. “Arkamızdan gelecek. Anlarsınız ya beyefendi, bu terminalde bavullarınızı geri alabilmeniz yaklaşık bir saat sürer. Yolculuğunuzdan daha uzun bir süre.”

Bay Kotomiçi sevimli bir edayla gülümsedi.

“Tamam,” dedi Baynes.

Bay Tagomi “Beyefendi, size bir armağan vermek istiyorum,” dedi.

“Anlayamadım?” dedi Baynes.

“Olumlu yaklaşımınızı teşvik etmek için.” Bay Tagomi pardösüsünün cebinden küçük bir kutu çıkardı. “Amerika’da bulunabilecek en iyi sanat eserlerinin arasından seçildi.” Kutuyu uzattı.

“Şey,” dedi Baynes. “Teşekkürler.” Kutuyu kabul etti.

Bay Tagomi “Çeşitli memurlar, tüm ikindiye alternatifleri inceleyerek geçirdi,” dedi. “Bu, can çekişen eski ABD kültürünün en otantik eseri; geçmişte kalan ihtişamlı günlerin havasını taşıyan, nadide, korunmuş bir eser.”

Bay Baynes kutuyu açtı. Kutunun içinde, siyah ve kabarık kadife üstünde bir Mickey Mouse kol saati duruyordu.

Bay Tagomi ona şaka mı yapıyordu? Baynes gözlerini kaldırdığında Bay Tagomi’nin gergin, endişeli yüzünü gördü. Hayır, bu şaka değildi. “Çok teşekkür ederim,” dedi Baynes. “Bu gerçekten inanılmaz.”

Bay Tagomi onu süzerek, Baynes’in tepkisini ve takdirini su gibi kana kana içerek “Dünyada

bu 1938 Mickey Mouse saatlerinden çok az kaldı... Belki on tane,” dedi. “Tanıdığım hiçbir koleksiyoncuda bu parçadan yok beyefendi.”

Havalimanı terminaline girdiler ve birlikte rampaya çıktılar.

Bay Kotomiçi arkalarından “*Harusame ni nuresutsu yane no temari kana...*” dedi.

Bay Baynes, Bay Tagomi'ye “Ne dedi?” diye sordu.

Bay Tagomi “Eski bir şiir,” dedi. “Orta Tokugawa Dönemine ait.”

Bay Kotomiçi, “Bahar yağmurları yağarken, sırlıklam oluyor çatıda, bir çocuğun paçavralardan yapılma topu,” dedi.

4

Frank Frink, eski işverenin koridordan salına salına geçip W-M Şirketinin ana çalışma alanına girmesini seyrederken Wyndam-Matson'da tuhaf olan şey, o adamın fabrikası olan biri gibi görünmeyişi, dedi kendine. Banyo yaptırılmış, yeni giysiler verilmiş, tıraş edilmiş, saç kesilmiş, vitamin iğnesi yapılmış ve cebine beş dolar konulup, yeni bir hayata başlaması için dünyaya gönderilmiş bir Tenderloin serserisine, şarapçıya benziyor. Yaşlı adamın zayıf, hilekâr, huzursuz, hatta sokulgan bir tavrı vardı; sanki herkesi yaltaklanması ve sakinleştirmesi gereken, kendisinden daha güçlü, potansiyel birer düşman olarak görüyordu. Tavırlarıyla adeta "Beni haklayacaklar," diyordu.

Oysa yaşlı W-M gerçekten epey güç sahibiydi. Çeşitli şirketlerin çoğunluk hissesine ve gayrimenkullere sahipti, ayrıca borsada spekülasyon yapardı. W-M Şirketinin fabrikası da onundu.

Yaşlı adamın peşinden giden Frink, ana çalışma alanına açılan büyük metal kapıyı itti. Makinelerin çok uzun süre boyunca, neredeyse her gün duymuş olduğu gürültüsü... Makinelerin ba-

şındaki adamların görüntüsü, kıvılcımlarla dolu hava, artık tozlar, faaliyet. İşte yaşlı adam oradaydı, yürüyordu. Frink adımlarını hızlandırdı.

“Hey, Bay W-M!” diye seslendi.

Yaşlı adam kolları kılılı ustabaşının, Ed McCarthy'nin yanında durmuştu. İkisi de başlarını kaldırıp onlara doğru gelmekte olan Frink'e baktılar.

Huzursuzca dudaklarını ıslatan Wyndam-Matson “Üzgünüm Frank, seni tekrar işe alamam,” dedi. “Yerine birini aldım bile, geri dönmeyeceğini düşündüğümünden. Söylediğin şeylerden sonra.” Adamın küçük, yuvarlak gözleri Frink'in çok iyi bildiği, o neredeyse kalıtsal denebilecek kaçamaklıkla kıvıldıyordu. Yaşlı adamın kanında vardı bu.

“Aletlerimi almaya geldim,” dedi Frink. “O kadar.” Sesinin güçlü, hatta sert çıkmasından memnurluk duydu.

Frink'in aletlerinin durumu konusunda aklının bulanık olduğu belli olan W-M “Şey, bir bakalım,” diye mırıldandı. Ed McCarthy'ye “Sanırım bu senin işin Ed,” dedi. “Belki Frank'e yardımcı olabilirsin. Benim başka işlerim var.” Cep saatine göz attı. “Baksana Ed. Şu fatura meselesini daha sonra konuşuruz; gitmeliyim.” Ed McCarthy'nin koluna pat pat vurdu; sonra da arkasına bakmadan, koşar adım uzaklaştı.

Ed McCarthy ile Frink yan yana durdular.

Bir süre sonra McCarthy “İşini geri almak için geldin,” dedi.

“Evet,” dedi Frink.

“Dün söylediklerinden gurur duymuştum.”

“Ben de,” dedi Frink. “Ama... Tanrım, başka yerde tutunamam.” Kendini yenilmiş ve umutsuz

hissediyordu. "Bunu biliyorsun." İkisi geçmişte sık sık sorunları hakkında konuşmuşlardı.

McCarthy "Hayır, bilmiyorum," dedi. "Şu fleks kablo makinesini kullanmakta, Batı Yakasındaki en iyi adamlardan birisin. Bir parçayı, kırmızı cılası da dahil olmak üzere beş dakikada bitirdiğini görmüşlüğüm var. Üstünde çalışmaya başladığında, sert bir Cratex idi. Kaynak kısmı dışında da..."

"Kaynak yapabileceğimi asla söylemedim," dedi Frink.

"Hiç kendi işini kurmayı düşündün mü?"

Şaşırان Frink kekeledi: "Ne işi?"

"Takı."

"Dalga geçme yahu!"

"El yapımı, orijinal parçalar; ticari değil." McCarthy onu atölyenin sessiz bir köşesine çekti. "Aşağı yukarı iki bin papele, küçük bir bodrum ya da garaj atölyesi kurabilirsin. Bir ara kadın küpesi ve kolyesi tasarımları çizmiştim. Hatırlarsın... Çağımızı yansıtan, gerçekten modern tasarımlardı." Eline boş bir kâğıt alarak yavaşça, ciddiyetle çizmeye başladı.

Onun omzunun üstünden bakan Frink soyut ve akıcı hatlara sahip, kalın bir bilezik tasarımı gördü. "Piyasası var mı?" O zamana dek gördükleri yalnızca geçmişe ait geleneksel -hatta anti-ka- nesnelerdi. "Kimse çağdaş Amerikan eserleri istemiyor; savaştan beri öyle bir şey kalmadı."

McCarthy öfkeyle yüzünü ekşiterek "Piyasa yarat," dedi.

"Yani kendim mi satayım?"

"Perakendecilere götür. Hani şu ... neydi adı? Montgomery Sokağındaki, sanat eserleri satan şu büyük, lüks dükkâna mesela."

"Amerikan El Sanatları," dedi Frink. Öyle şık ve pahalı dükkânlara asla gitmezdi. Çok az Amerikalı giderdi; o tip yerlerden alışveriş yapacak paraya yalnızca Japonlar sahipti.

"Öyle perakendecilerin ne sattığını biliyor musun?" dedi McCarthy. "Karşılığında bir servet aldıkları şeylerin ne olduğunu biliyor musun? New Mexico'daki Kızılderililerin yaptığı şu lanet gümüş kemer tokaları. Turistler için yapılan o lanet, berbat parçaların hepsi birbirine benziyor. Güya yerel sanatmış."

Frink, McCarthy'yi uzun uzun süzdü. "Başka ne sattıklarını da biliyorum," dedi sonunda. "Sen de öyle."

"Evet," dedi McCarthy.

İkisi de biliyorlardı... Çünkü uzun süredir, doğrudan bu işin içinde yer alıyorlardı.

W-M Şirketi yasal olarak yalnızca dökme demir merdivenler, parmaklıklar, şömineler ve yeni apartmanlar için süslemeler imal ediyordu; bütün bunlar da yalnızca standart tasarımlarla, büyük miktarlarda üretilmekteydi. Kırk dairelik, yeni bir bina için aynı parçadan kırk adet üretilirdi. W-M Şirketi görünüşte bir demir dökümhanesiydi. Fakat asıl kazancını elde ettiği, bir başka iş de yapıyordu.

W-M Şirketi son derece karmaşık birçok aletin, materyalin ve makinenin yardımıyla, sahte "savaş öncesi Amerikan sanatı" ürünlerini aralıksız bir şekilde üretmekteydi. Bu sahte ürünler, kıtanın dört bir yanındaki koleksiyoncuların elinde bulunan otantik eserlerin arasında yerlerini almak üzere, sanat eserleri toptan satış pazarına

ihtiyatla fakat ustaca sürülüyordu. Tıpkı pul ve bozuk para işinde olduğu gibi, piyasadaki sahte ürünlerin yüzdesini muhtemelen kimse kestiremezdi. Kimse de –özellikle de satıcılar ve koleksiyoncular– bunu öğrenmek istemezdi.

Frink işten ayrıldığında, tezgâhında Hudut Dönemi tasarımı bir Colt altıpatlar, yarı tamamlanmış halde duruyordu; Frink kalıpları ve döküm işini bizzat yapmıştı, işi bırakmadan önce de parçaları elle pürüzsüzleştirmekle meşguldü. Amerikan İç Savaşı ve Hudut Dönemi'nin hafif silahları için sınırsız bir pazar vardı. W-M Şirketi, Frink'in yaptığı bütün silahları satabiliyordu. Bu, Frink'in uzmanlık alanıydı.

Yavaş adımlarla tezgâhına giden Frink altıpatların hâlâ kaba ve pürüzlü olan namlusunu eline aldı. Üç gün daha çalışsa silah bitmiş olacaktı. Evet, bu iyi bir işçilik, diye düşündü. Bir uzman farkı anlayabilirdi... Fakat Japon koleksiyoncular gerçek anlamda uzman sayılmazdı; yargıda bulunmalarını sağlayacak standartlar ya da testlerden yoksundular.

Aslında Frink'in bildiği kadıyla, Batı Yakası'ndaki dükkânlarda satılan sözde tarihi sanat eserlerinin otantik olup olmadığını sormak o Japonların hiç aklına gelmemişti. Belki bir gün soracaklardı... Ve o zaman balon patlayacak, otantik parçalar için bile pazar çökecekti. Bir Gresham Yasası: Sahteler gerçek olanların değerini düşürecek. Sorgulamamalarının sebebi buydu şüphesiz; ne de olsa alan memnun, satan memnundu. Parçaları üreten, buradaki ve başka pek çok şehirdeki fabrikalar kâr ediyordu. Toptancılar

parçaları satıcılara aktarıyordu, satıcılar da bu parçaları sergiliyor ve tanıtımını yapıyordu. Koleksiyoncular para verip satın aldıkları parçaları, iş arkadaşlarıyla dostlarını ve metreslerini etkilemek için, mutlu mutlu evlerine götürüyordu.

Tıpkı savaş sonrasının kâğıt paralarında olduğu gibi, sorgulanana dek her şey yolundaydı. Kimse zarar görmüyordu... Gerçeğin ortaya çıkacağı güne dek de görmeyecekti. O zaman da herkes eşit oranda mahvolacaktı. Fakat şimdilik kimse bu konuda konuşmuyordu, yaşamlarını bu sahte eserleri üreterek kazanan adamlar bile; ne yaptıklarını düşünmüyor, yalnızca teknik meselelere odaklanıyorlardı.

McCarthy "Orijinal tasarım yapmayalı ne kadar oldu?" diye sordu.

Frink omuz silkti. "Yıllar oldu. Kopyalamakta çok iyiyim. Ama..."

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence sen Yahudilerin yaratamayacakları fikrini benimsemişsin. Onların yalnızca taklit edebileceklerini ve satış yapabileceklerini söylerler ya hani. Aracı olduklarını." McCarthy acımasız, sorgulayıcı bakışlarını Frink'e dikti.

"Belki de," dedi Frink.

"Bir dene. Orijinal tasarımlar yap biraz. Veya doğrudan metal üstünde çalış. Oyun oyna. Çocukların yaptığı gibi."

"Hayır," dedi Frink.

"Senin inancın yok," dedi McCarthy. "Kendine olan inancını tamamen yitirmişsin... Öyle değil mi? Ne yazık. Çünkü bunu yapabilirdin, biliyorum." Tezgâhtan uzaklaştı.

Ne yazık, diye düşündü Frink. Ama yine de gerçek bu. Yalnızca istemekle inanç ya da şevk sahibi olamam. Karar vermekle.

Şu McCarthy çok iyi bir ustabaşı, diye düşündü. İnsanı dürtmeyi, en iyi şekilde çaba göstermesini sağlamayı, istemese bile elinden gelenin en iyisini yaptırmayı çok iyi beceriyor. Doğal bir lider; beni neredeyse heveslendirdi, bir an için. Ama ... McCarthy şimdi gitmişti; çabası boşa çıkmıştı.

Frink, ne yazık ki kâhin kitabım burada değil, diye düşündü. Bu konuda ona başvurabilirdim; beş bin yıllık bilgeliğinden faydalanabilirdim. Sonra W-M Şirketinin muhasebe bölümünün bekleme odasında bir *I Ching* kitabı bulunduğunu hatırladı. Çalışma alanından çıktı, telaşla kordondan ve muhasebe bölümünden geçerek bekleme odasına girdi.

Bekleme odasının krom ve plastik sandalyelerinden birine oturup, bir zarfın arkasına sorusunu yazdı: "Bana az önce tasvir edilen yaratıcı şahsi işe atılmayı denemeli miyim?" Ardından bozuk paraları fırlatmaya başladı.

En alttaki çizgi bir Yediydi, ikincisi ve ardından üçüncüsü de öyle. Frink alttaki trigramın Chi'en olduğunu fark etti. Bu iyiye işaretti; Chi'en yaratıcı olandı. Sonra, çizgi Dört; bir Sekiz. Yin. Ve çizgi Beş; o da Sekiz; bir yin çizgisi. Frink heyecanla, ulu Tanrım, diye düşündü. Bir yin çizgisi daha çıkarsa Heksagram On Biri elde ediyorum; T'ai, Huzur. Son derece olumlu bir hüküm. Veya... Bozuk paraları sallarken elleri titriyordu. Yang çizgisi çıkarsa Heksagram Yirmi Altı oluşur; Ta Ch'u, Yücenin Ehlileştirici Gücü. İkisi de olumlu

hükümler ve ya biri olmak zorunda ya da diğeri.
Üç bozuk parayı fırlattı.

Yin. Bir Altı. Huzur idi bu.

Frink kitabı açarak hükmü okudu.

HUZUR. Küçük olan gider,

Yüce olan yaklaşır.

İyi talih. Başarı.

Frink, yani Ed McCarthy'nin söylediğini yapmalıyım, diye düşündü. Küçük işimi kurmalıyım. Şimdi, tepedeki Altı benim hareketli çizgim. Sayfayı çevirdi. Metin neydi? Frink hatırlayamıyordu; heksagram olumlu olduğuna göre metin de olumluydu herhalde. Göğün ve yerin birleşmesi... Fakat ilk ve son çizgiler daima heksagramın dışında olurdu, dolayısıyla da tepedeki Altı muhtemelen...

Frink'in gözleri dizeyi buldu ve hemen okudu.

Sur tekrar hendeğin içine yıkılıyor.

Şimdi ordunu kullanma.

Emirlerin yalnızca kendi küçük şehrinde bilinsin.

Sebat küçük düşmeyi getirir.

Dehşete kapılarak, yıkıldım, diye haykırdı. Ve açıklama.

Heksagramın ortasında ima edilen değişim gerçekleşmeye başladı. Şehir suru, kazılıp içinden çıkarıldığı hendeğe tekrar batıyor. Felaket saati gelip çattı...

Bu, üç binden fazla dizeden oluşan kitaptaki en karamsar dizelerden biriydi şüphesiz. Ama buna karşın, heksagramın hükmü olumluydu.

Frink hangisini dikkate almalıydı?

Ve nasıl birbirlerinden böylesine farklı olabilirlerdi? Bu daha önce hiç Frink'in başına gelmemiş, Kâhinin kehanetinde iyi ve kötü talih hiç böyle iç içe geçmemişti; ne tuhaf bir yazgıydı... Sanki Kâhin fıçının dibini kazımış, karanlıktaki her türlü paçavrayla kemiği ve tezeği yukarı fırlatmış, sonra da ters dönüp içeriye kaçık bir aşçı gibi ışıkla doldurmuştu. Frink, aynı anda iki düğmeye birden basmış olmalıyım, kanısına vardı. İşleri birbirine karıştırdım ve gerçekliğe dair, bu schlimazlara özgü bakışı elde ettim. Yalnızca bir an için... Neyse ki. Kalıcı olmadı.

Lanet olsun; ya biri olmalı, ya da diğeri, diye düşündü. İkisi birden olamaz. Aynı anda hem iyi talih hem de felaket yaşayamaz insan.

Yoksa... Yaşayabilir mi?

Takı işi talihimini açacak; hüküm buna gönderme yapıyor. Ama çizgi, o lanet çizgi; o daha derin bir şeye, muhtemelen takı işiyle ilgisi bile olmayan, gelecekteki bir felakete değiniyor. Her halükârda beni bekleyen kötü bir kadere...

Savaş! diye düşündü. Üçüncü Dünya Savaşı! İki milyarlık nüfusumuz tamamen yok olacak; uygarlığımız yeryüzünden silinecek. Hidrojen bombaları dolu gibi yağacak.

Oy *gevalt** diye düşündü. Neler oluyor? Bunu ben mi hareket geçirdim? Yoksa bilmediğim, hat-

* Yidçe. Sürekli şanssız olan kişi. -çn.

† Yidçe. Eyvah eyvah. -çn.

ta belki de tanımadığım birinin mi parmağı var? Veya... Belki de hepimizin. Bütün o fizikçilerin ve şu eşzamanlılık kuramının suçu bu... Her partikülün diğer tüm partiküllerle bağlantı içinde olması; evrenin dengesini değiştirmeden yellenemezsin bile. Hayatı, gülecek kimsenin olmadığı komik bir şakaya dönüştürüyor. Bir kitabı açıyorum ve gelecekte olacak olan, Tanrı'nın bile dosyalayıp unutmak isteyeceği olaylar hakkında bir rapor alıyorum. Üstelik de kimim ben? Yanlış adam; kesinlikle öyle olduğumu söyleyebilirim.

McCarthy'den aletlerimi, makinelerimi alıp dükkânımı açmalı, önemsiz işime başlamalı, o korkunç çizgiye karşı işimi yapmaya devam etmeliyim. Çalışmalı, sonuna dek kendi tarzımla yaratmalı ve elimden geldiğince iyi, elimden geldiğince faal yaşamalıyım; sur hepimiz için, tüm insanlık için tekrar hendeğin içine yıkılana dek. Kâhin bana bunu söylüyor. Kader bizi nasılsa eninde sonunda katledecek ama bu arada uğraşacak bir işim var; zihnimi, ellerimi kullanmalıyım.

Hüküm yalnızca benimle, işimle ilgiliydi. Ama çizgi; o hepimiz içindi.

Fazla küçüğüm, diye düşündü. Tek yapabileceğim, yazılı olanı okumak; yukarı bir göz atıp başımı eğmek ve sanki hiçbir şey görmemişim gibi, bıraktığım yerden devam etmek... Kâhin, insanların dikkatini çekmek için sokaklarda çığlıklar atıp yaygara kopararak koşmamı beklemiyor benden.

Sonucu değiştirebilecek biri var mı, diye merak etti. Hepimiz birleşsek... Veya yüce bir kişi... Ya da stratejik bir konuma yerleştirilmiş, doğru yerde olan bir insan. Şans. Tesadüf. Yaşamlarımızın, dünyamızın varoluşu buna bağlı.

Kitabı kapayıp bekleme odasından ayrıldı ve ana atölyeye geri döndü. McCarthy'yi gördüğünde ona el sallayarak, konuşmayı sürdürebilecekleri bir köşeye çekti.

"Düşündükçe fikrin daha çok hoşuma gidiyor," dedi Frink.

"Güzel," dedi McCarthy. "Şimdi dinle. Yapacağın şey şu. Wyndam-Matson'dan para koparman gerekiyor." Gözkapığının yavaş, dikkatli, korku dolu bir hareketiyle göz kırptı. "Nasıl olacağını buldum. İstifa edip seninle iş kuracağım. Tasarımlarım, anlarsın ya? Bunda ne terslik var? İyi olduklarını biliyorum."

Biraz afallamış olan Frink "Elbette," dedi.

"Seninle bu gece, işten sonra görüşeceğim," dedi McCarthy. "Evimde. Yedi civarında gel; ben ve Jean ile akşam yemeği yersin... Çocuklara katlanabilirsen tabii."

"Tamam," dedi Frink.

McCarthy onun omzuna şaplak vurduktan sonra dönüp gitti.

Frink epey ilerleme kaydettim, dedi kendine. Son on dakika içinde. Fakat endişe hissetmiyordu; şimdi hissettiği şey heyecandı.

Tezgâhına gidip aletlerini toplarken kesinlikle çok çabuk oldu, diye düşündü. Bu tür şeyler böyle oluyor herhalde. Şans kapıyı çalınca...

Hayatım boyunca bunu bekledim. Kâhin "Bir şeyler başarılmalı" derken ... bunu kastediyor. Bu gerçekten büyük bir zaman. Hangi zamandayız, şimdi? Şu an ne? Heksagram On Birin tepesindeki Altı her şeyi Yirmi Altıya, Yücenin Ehlileştirici Gücü'ne dönüştürüyor. Yin, yang'a dönüşüyor;

çizgi ilerliyor ve yeni bir An beliriyor. Dikkatim öyle dağıldı ki fark edemedim bile!

Bahse girerim ki o korkunç çizgiye bu sebep oldu; Heksagram On Bir'in Heksagram Yirmi Altıya dönüşebilmesinin tek yolu bu... Tepedeki o hareketli Altı. Yani paniğe kapılmama gerek yok.

Ama tüm heyecanına ve iyimserliğine karşın, o çizgiyi tamamen aklından çıkaramıyordu.

Alaycılıkla, yine de elimden geleni yapıyorum, diye düşündü. Belki akşam yediye kadar, onu sanki hiç var olmamışçasına unutmayı başarırım.

Umanın öyle olur, diye düşündü. Çünkü Ed ile girişeceğimiz iş epey büyük. Fikri kesinlikle çok sağlam; bunu anlayabiliyorum. Bu işin dışında kalmaya da niyetim yok.

Şu an bir hiçim ama bu işi kıvrabilirsem, belki o zaman Juliana'yı geri kazanabilirim. Onun ne istediğini biliyorum... Toplumun gözünde önemli bir insanla evli olmayı hak ediyor, aptal ya da deli biriyle değil. Eskiden erkekler gerçekten erkekti; savaştan önce mesela. Ama artık bütün bunlar geçmişte kaldı.

Juliana'nın mekândan mekâna ve erkekten erkeğe geçip durmasına, arayışta olmasına şaşmamalı. Aradığının ne olduğunu, bedeninin neye ihtiyaç duyduğunu da bilmiyor. Ama ben biliyorum ve Ed McCarthy ile birlikte girişeceğim bu büyük iş -her neyse- sayesinde, istediği şeyi onun için elde edeceğim.

Robert Childan öğle arasında, Amerikan El Sanatları Şti.'yi kapatmıştı. Öğle yemeğini genellikle soka-

ğın karşısındaki kafede yerdı. Her halükârda dükkândan en fazla yarım saatlığına ayrılırdı, bugün de kafede yalnızca yirmi dakika kalmıştı. Bay Tagomi'yle ve Ticari Elçilik personeliyle yaşadığı çetin tecrübenin anısı hâlâ midesini altüst ediyordu.

Dükkânına dönerken, belki de müşterilere mekânlarında hizmet vermemek gibi yeni bir ilke benimsemeliyim, dedi kendine. Bütün işlerimi dükkânda halletmeliyim.

Mallarını göstermesi iki saatini almıştı. Bu çok uzun, fazlasıyla uzun bir süreydi. Toplamda neredeyse dört saat; dükkânı yeniden açmak için çok geçti. Tek bir mal, bir Mickey Mouse kol saati satmak için tüm bir ikindi vakti; pahalı bir hazineydi fakat... Childan dükkân kapısının kilidini açtı, kapıyı ittirdi ve içeri girip ceketini asmak üzere arka tarafa yöneldi.

Geri geldiğinde, bir müşterisi olduğunu fark etti. Beyaz bir adam. Childan, vay vay, diye düşündü. Sürpriz.

Childan hafifçe eğilerek "İyi günler efendim," dedi. Büyük olasılıkla bir pinok. Zayıf, oldukça esmer bir adam. İyi giyimli, şık. Ama rahat değil. Yüzünde hafif ter parıltıları.

Adam sergilenen malları incelemek üzere dükkânda gezinirken "İyi günler," diye mırıldandı. Sonra birden tezgâha yaklaştı. Ceketinin iç cebinden küçük, parlak deriden bir kartvizit cüzdanı çıkardı ve tezgâhın üstüne çeşitli renklerle bezeli, oldukça iyi basılmış bir kartvizit bıraktı.

Kartvizitte İmparatorluk amblemi vardı. Ve ordunun. Deniz Kuvvetleri. Amiral Haruşa. Etkilenen Robert Childan kartviziti inceledi.

Müşteri “Amiralin gemisi şu an San Francisco Körfezi’nde bulunuyor,” diye açıkladı. “Syokaku adlı uçak gemisi.”

“Ah,” dedi Childan.

Müşteri “Amiral Haruşa, Batı Yakası’na daha önce hiç gelmemişti,” diye açıkladı. “Buradayken yapmak istediği pek çok şey var, bunlardan biri de sizin meşhur dükkânınıza bizzat uğramak. Kendisi Japon Takımadaları’ndayken, Amerikan El Sanatları Şti.’den bahsedildiğini sık sık duydu.”

Childan sevinçle eğilerek selam verdi.

Adam “Ancak amiral randevuları sebebiyle, saygın dükkânınıza uğrayamıyor,” diye devam etti. “Ama beni gönderdi; ben onun adamıyım.”

Zihni son hızla çalışan Childan “Amiral koleksiyoncu mu?” dedi.

“Kendisi sanat âşığıdır. Sanat erbabıdır. Ama koleksiyoncu değildir. Armağanlar vermek istiyor; gemisindeki her subaya değerli birer tarihi eser, epik Amerikan İç Savaşında kullanılmış tabancalar armağan etmek istiyor.” Adam duraksadı. “Toplam on iki subay var.”

Childan kendi kendine düşündü: On iki adet Amerikan İç Savaşı tabancası. Alıcıya maliyeti: Yaklaşık on bin dolar. Titredi.

Adam “Herkesin bildiği gibi, dükkânınızda Amerikan tarihinin sayfalarında yer almış olan, bu türden paha biçilmez antika eserler satılıyor,” diye devam etti. “Bu eserlerin zamanın arafında fazla hızlıca yitip gitmesi ne kötü.”

Childan sözcük seçimine büyük özen göstererek –bunu kaybetmeyi, tek bir dil sürçmesini bile göze alamazdı– “Evet, bu doğru,” dedi. “APD’de-

ki tüm dükkânlar içinde, İç Savaş silahlarının en iyileri bende bulunuyor. Amiral Haruşa'ya hizmet etmekten mutluluk duyarım. Öyle silahlardan oluşan muhteşem bir koleksiyonu Syokaku'ya getireyim mi? Mümkünse bugün, ikindi vaktinde?"

Adam "Hayır," dedi. "Onları ben, burada inceleyeceğim."

On iki. Childan hesapladı. Elinde on iki tabanca yoktu... Aslında yalnızca üç tane vardı. Fakat şansı yaver giderse, geriye kalan dokuz tabancayı bu hafta içinde, çeşitli kanallardan edinebilirdi. Mesela Doğu'dan, hava ekspresiyle. Ve tanıdığı yerel toptancılardan.

"Siz bu tür silahlar hakkında bilgi sahibi misiniz beyefendi?" dedi Childan.

"Sayılır," dedi adam. "Küçük bir el silahları koleksiyonum var; bu koleksiyonda, domino taşı gibi görünecek şekilde yapılmış, küçük, gizli bir tabanca da bulunuyor. 1840 dolaylarına ait."

Childan, Amiral Haruşa'nın adamının incelemesine sunmak üzere tabancaları çıkarmak için, kilitli kasaya doğru giderken "Enfes bir parça," dedi.

Geri döndüğünde, adam çek yazıyordu. Adam duraksadıktan sonra "Amiral peşin ödeme yapmak istiyor," dedi. "On beş bin APD doları tutarında bir kapora."

Dükkânın içi, Childan'ın gözlerinin önünde dalgalandı. Fakat Childan sesini yükseltmemeyi, hatta biraz sıkılmış gibi konuşmayı başardı. "Nasıl isterseniz. Bu şart değil; yalnızca ticari bir formalite." Deri ve keçe kaplı bir kutuyu bırakarak "İşte 1860 tarihli, sıra dışı bir 44'lük Colt," dedi. Kutuyu açtı. "Siyah barut ve mermi. Bu, ABD Ordusunda

kullanılıyordu. Mavi Ceketliler bunları örneğin İkinci Bull Run Muharebesinde kullandı.”

Adam 44'lük Colt'u uzun uzun inceledi. Sonra gözlerini kaldırıp sakince “Beyefendi, bu bir taklit,” dedi.

Anlayamayan Childan “Ha?” dedi.

“Bu parça en fazla altı aylık. Beyefendi, sunduğunuz mal sahte. Kedere gömülmüş durumdayım. Ama bakın. Şuradaki ahşap. Asitli bir kimyasal maddeyle, suni olarak eskitilmiş. Ne yazık.” Adam tabancayı elinden bıraktı.

Childan tabancayı aldı ve iki eliyle tutarak öylece durdu. Söyleyecek söz bulamıyordu. Tabancayı defalarca evirip çevirdikten sonra nihayet “Bu imkânsız,” dedi.

“Otantik tarihi tabancanın taklidi. Başka hiçbir şey değil. Beyefendi, korkarım ki kandırılmışsınız. Belki vicdansız, kaba biri tarafından. Bunu San Francisco polisine bildirmelisiniz.” Adam eğildi. “Bu bana acı veriyor. Dükkânınızda başka taklitler de olabilir. Sizin, bu dükkânın sahibi olarak, böyle mallar satan biri olarak, taklitleri gerçek olanlardan ayırt etmekten âciz olmanız mümkün mü beyefendi?”

Sessizlik oldu.

Adam uzanıp yazmakta olduğu, yarısı tamamlanmış çeki aldı. Çek ile kalemini cebine koydu ve eğildi. “Ne yazık ki Amerikan El Sanatları Şti.’yle iş yapamayacağım ortada, beyefendi. Amiral Haruşa hayal kırıklığına uğrayacak. Ancak durumu siz de takdir edersiniz.”

Childan aşağıya, tabancaya bakıyordu.

“İyi günler beyefendi,” dedi adam. “Lütfen nazizane tavsiyemi dinleyin; mallarınızı inceleyecek bir uzman tutun. Saygınlığınız... Eminim anlıyorsunuzdur.”

Childan “Efendim, lütfen...” diye mırıldandı.

“Sakin olun beyefendi. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Ben... Amiral’e bugün dükkânınızın ne yazık ki kapalı olduğunu söyleyeceğim. Ne de olsa...” Adam kapı eşiğinde durakladı. “Ne de olsa, ikimiz de beyazız.” Bir kez daha eğilerek veda ettikten sonra dükkândan çıktı.

Tek başına kalan Childan elinde tabancayla öylece durdu.

Bu imkânsız, diye düşündü.

Ama doğru olmalı. Ulu Tanrım. Mahvoldum. On beş bin dolarlık bir satışı kaybettim. Saygınlığımı da, bu duyulursa eğer. O adam, Amiral Haruşa’nın adamı ağzı sıkı biri değilse.

Kendimi öldüreceğim, diye karar verdi. Konumumu yitirdim. Devam edemem; bu bir gerçek.

Öte yandan, belki de adam yanıldı.

Belki de yalan söyledi.

Birleşik Devletler Tarihi Eserler Derneği tarafından, beni mahvetmek için gönderildi. Ya da Batı Yakası Seçkin Sanat Derneği tarafından.

Her halükârda, rakiplerimden biri tarafından.

Tabancanın taklit olmadığı kesin.

Nasıl öğrenebilirim? Childan beynini zorladı. Ah. Tabancayı California Üniversitesi Penoloji Bölümü’nde incelettireceğim. Orada tanıdığım, daha doğrusu eskiden tanıdığım biri var. Bu mesele daha önce de bir kez başımı ağrıtmıştı. Antika bir kuyruktan dolma silahın otantikliği sorgulanmıştı.

Şehrin teminatlı kurye şirketlerinden birini aradı ve hemen bir adam göndermelerini söyledi. Sonra tabancayı paketledi ve Üniversite laboratuvarına, tabancanın yaşı konusunda acilen profesyonel bir tahminde bulunup kendisini telefonla sonuçtan haberdar etmelerini söyleyen bir not yazdı. Kurye şirketinin adamı geldi; Childan ona notu, paketi, adresi verdi ve helikopterle gitmesini söyledi. Adam gitti, Childan da dükkânda dört dönmeye başladı; bekleyerek... Bekleyerek.

Öğleden sonra üçte üniversiteden arandı.

“Bay Childan,” dedi ses. “Bu silahın, bu 1860 Ordu Modeli 44'lük Colt'un otantiklik testinden geçmesini istediniz.” Bir duraksama, Childan ahizeyi kaygı içinde sıkarken. “İşte laboratuvar raporu. Bu silah, ceviz ağacından olan kısmı dışında, plastik kalıplarla yapılmış bir reproduksiyon. Seri numaralarının hepsi yanlış. Gövde siyanürle sertleştirilmemiş. Hem kahverengi hem de mavi yüzeyler modern ve çabuk etki gösteren bir teknikle elde edilmiş; tabancanın geneli de yapay olarak eskitilmiş... Eski ve yıpranmış bir görüntüye sahip olması için çeşitli işlemlere tabi tutulmuş.”

Childan boğuk bir sesle konuştu: “Bana onu değer biçmem için getiren adam...”

Üniversite teknisyeni “Ona söyleyin, kandırılmış,” dedi. “Hem de kelimenin tam anlamıyla. Bu oldukça iyi bir iş. Gerçek bir profesyonel tarafından yapılmış. Bakın, otantik tabancalarda hani ... mavi metal kısımlar bulunur ya? Bundaki o kısımlar, içinde deri şeritler bulunan bir kutuya konulmuş; siyanür gazı püskürtüldükten sonra da kutu sıkıca kapatılmış ve ısıtılmış. Bugünlerde bu

işin fazla zahmetli olduğu düşünülüyor. Ama bu oldukça iyi donanımlı bir atölyede yapılmış. Bir kısmı oldukça sıra dışı olan, çeşitli cila ve boya partikülleri saptadık. Şimdi, bunu kanıtlayamayız ama bu taklitleri düzenli olarak üreten bir endüstrinin varlığından haberdarız. Böyle bir endüstri var mutlaka. Bu taklitlerden öyle çok gördük ki.”

“Hayır,” dedi Childan. “Bu yalnızca bir söylenti. Size bunu mutlak bir gerçek olarak bildirebilirim beyefendi.” Sesi tiz bir şekilde yükselip çatladı. “Ayrıca ben bu işten anlayabilecek konumdayım. Onu size niye gönderdim sanıyorsunuz? Yıllarca bu işin eğitimini almış olduğumdan, onun taklit olduğunu anlayabildim. Bu çok ender rastlanan bir şey. Aslında bir şaka. Kötü bir şaka.” Sustu; soluk soluğa kalmıştı. “Gözlemlerimi doğruladığınız için teşekkürler. Faturayı gönderirsiniz. Teşekkürler.” Hemen telefonu kapadı.

Sonra, hiç duraksamadan kayıtlarını çıkardı. Tabancanın kaydını bulmaya çalıştı. Nasıl eline geçmişti? Kimden gelmişti?

Tabancanın San Francisco’daki en büyük toptancılardan birinden gelmiş olduğunu keşfetti. Van Ness’teki Ray Calvin İştirak Şirketinden. Hemen onları aradı.

“Bay Calvin ile görüşmek istiyorum,” dedi. Artık sesi biraz normale dönmüştü.

Boğuk ve kalın, çok meşgul bir ses duydu.

“Evet.”

“Ben Bob Childan. AES Şti.’den. Montgomery’deki. Ray, çok hassas bir mesele hakkında konuşmamız gerekiyor. Seninle ofisinde ya da başka bir yerde bugün özel olarak görüşmek is-

tiyorum. İnanın bana beyefendi. Talebimi kabul etseniz iyi olur.” Telefona böğürmekte olduğunu fark etti.

Ray Calvin “Tamam,” dedi.

“Kimseye söyleme. Bu kesinlikle aramızda kalmalı.”

“Dört nasıl?”

“Dörtte,” dedi Childan. “Ofisinde. İyi günler.” Ahizeyi öyle hiddetle kapadı ki telefon tezgâhtan yere düştü; Childen diz çökerek telefonu kaldırıp eski yerine koydu.

Yarım saati vardı; âcizce dört dönüp bekleme-si için gereken tüm zamana sahipti. Ne yapmalıydı? Bir fikir. Tokyo Herald gazetesinin Market Sokağındaki San Francisco bürosunu aradı.

“Beyler... Uçak gemisi Syokaku’nun limanda olup olmadığını, oradaysa da ne kadar zamandır orada bulunduğunu söyleyin lütfen,” dedi. “Değerli gazetenizden alacağım bu bilgiyi gerçekten takdir edeceğim.”

İstirap verici bir bekleyiş. Sonra kız geri geldi.

“Arşiv odamıza göre, uçak gemisi Syokaku Filipin Denizi’nin dibinde beyefendi,” dedi kıkırdarak. “1945’te, bir Amerikan denizaltısı tarafından batırılmış. Yanıtlayabileceğimiz başka sorularınız var mı beyefendi?” Gazete ofisindekilerin, Childan’a yapılmış kötü şakanın komikliğini takdir ettikleri anlaşılıyordu.

Childan telefonu kapadı. On yedi yıldır Syokaku adında bir uçak gemisi yoktu. Amiral Haruşa diye biri de yoktu muhtemelen. O gelen adam sahtekârdı. Fakat yine de...

Adam haklı çıkmıştı. 44’lük Colt taklitti.

Bu saçmaydı.

Belki de adam vurguncuydu; İç Savaş dönemi el silahları pazarında vurgun yapmaya çalışıyordu. Bir uzmandı. Taklit tabancayı tanımıştı da; profesyonellerin profesyoneliydi.

Ancak bir profesyonel anlayabilirdi. Bu işin içinden olan biri. Bir koleksiyoncu anlayamazdı.

Childan biraz rahatladığını hissetti. Bu durumda, çok az kişi fark edebilecekti. Belki de başka kimse anlamayacaktı. Childan'ın sırrı güvendediydi.

Bu işin peşini bıraksam mı?

Düşündü. Hayır. Araştırmalıyım. Her şeyden önce, yatırımlarımı geri almalıyım; Ray Calvin masrafımı karşılamalı. Ve... Stokumdaki diğer tüm eserleri üniversite laboratuvarında incelettirmeliyim.

Ama ... ya çoğu taklitse?

Zor mesele.

Tek yol şu, diye düşündü. Kendini karamsar, hatta umutsuz hissediyordu. Ray Calvin'e git. Onunla yüzleş. Bu işi kaynağına dek takip etmesinde ısrar et. Belki o da masumdur. Belki de değildir. Her halükârda, *bir daha bana taklit mal satarsan seninle asla iş yapmam, de.*

Zararı karşılaması gereken kişi o, kanısına vardı. Ben değilim. Eğer bunu yapmazsa diğer perakendecilere gider, onlara anlatırım; rezil olur. Ben niye tek başıma mahvolacak mıyım? Meseleyi sorumlularına havale ederim; bombayı geldiği yere geri gönderirim.

Ama bu büyük bir gizlilikle yapılmalı. Bu mesele kesinlikle aramızda kalmalı.

5

Ray Calvin'den gelen telefon Wyndam-Matson'ı şaşırttı. Buna bir anlam verememişti; bunun sebebi kısmen Calvin'in hızlı hızlı konuşması, kısmense telefonun çaldığı anda –gece on bir buçukta– Wyndam-Matson'ın Muromachi Otelindeki odasında bir hanımı ağırlamakta oluşuydu.

Calvin şöyle dedi: “Bak arkadaşım; sizden gelen o son parti malın tamamını geri gönderiyoruz. Daha öncekileri de gönderirdim ama son partinin dışındaki tüm malların parasını ödedik. Faturalama tarihiniz 18 Mayıs.”

Wyndam-Matson bunun sebebini öğrenmek istedi doğal olarak.

“Bize gönderdiğiniz mallar kötü taklitlerden başka bir şey değil,” dedi Calvin.

“Ama bunu biliyordunuz.” Wyndam-Matson afallamıştı. “Yani Ray, durumun hep farkındaydınız.” Etrafına bakındı; kız ortadan kaybolmuştu... Büyük olasılıkla tuvaletteydi.

“Taklit olduklarını biliyordum,” dedi Calvin. “Ondan bahsetmiyorum. Kötü taklit olmalarından bahsediyorum. Bak, bize gönderdiğiniz bir

tabancanın gerçekten İç Savaş'ta kullanılıp kullanılmamış olması hiç umurumda olmaz; umurumda olan tek şey o tabancanın –katalogunuzda her neye karşılık geliyorsa– tatmin edici bir 44'lük Colt olmasıdır. Standartlara uyması gerek. Bak, Robert Childan'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Wyndam-Matson hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu fakat söylenen adın sahibini o an tam olarak çıkaramadı. Bahsedilen kişi önemli biriydi.

"Bugün buradaydı. Ofisimde. Ofisimden anıyorum, evimden değil; hâlâ bu meseleyle uğraşıyoruz. Her neyse, içeri girdi ve vıdı vıdı bir şeyler söyleyip durmadan konuştu. Tepesi atmıştı. Gerçekten kızmıştı. Şey ... anladığım kadarıyla önemli bir müşterisi, bir Japon amiral onun dükânına gelmiş ya da bir adamını göndermiş. Childan yirmi bin dolarlık bir sipariştten bahsetti ama herhalde abartıyordu. Her neyse, hikâyeye şöyle – bu kısımdan şüphelenmem için sebep yok– Japon içeri girmiş; bir şeyler satın almak istemiş; sizin ürettiğiniz o 44'lük Colt'lardan birine göz atmış; sahte olduğunu fark etmiş; parasını pantolonunun cebine geri koymuş ve çıkıp gitmiş. Şimdi. Buna ne diyorsun?"

Wyndam-Matson'ın aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Fakat hemen içinden düşündü: Frink ile McCarthy'nin işi bu. Bir şeyler yapacaklarını söylemişlerdi ve yaptılar. Ama... Ne yapmış olduklarını çıkaramıyordu; Calvin'in anlattıklarına anlam veremiyordu.

İç i bir tür batıl korkuyla doldu. O ikisi... Geçen şubatta üretilmiş bir malın üstünde nasıl değişik-

lik yapmış olabilirlerdi ki? Wyndam-Matson polise ya da gazetelere, hatta belki Sacramento'daki pinok hükümetine gideceklerini varsaymış ve elbette ki bütün bunlara karşı tedbirini almıştı. Durum tuhaf ve ürkütücüydü. Wyndam-Matson, Calvin'e ne diyeceğini bilemiyordu; sonsuz gibi görünen bir zaman süresince bir şeyler mırıldandı ve nihayet konuşmayı sona erdirip telefonu kapamayı başardı.

Ahizeyi bıraktığında, Rita'nın yatak odasından çıkmış ve tüm konuşmayı dinlemiş olduğunu irkilerek fark etti; Rita üstünde yalnızca siyah bir ipek kombinezonla, huzursuzca ileri geri yürüyor, sarı saçları çıplak, hafif çilli omuzlarına dökülüyordu.

"Polise anlat," dedi Rita.

Wyndam-Matson, eh, onlara iki bin dolar civarı bir para teklif etmek daha ucuza gelir muhtemelen, diye düşündü. Kabul ederlerdi; muhtemelen tek istedikleri de buydu. Öyle küçük adamlar küçük düşünürdü; o para onlara büyük bir meblağ gibi gelirdi. Parayı yeni işlerine yatırıp kaybeder ve bir ay içinde yine beş parasız kalırlardı.

"Hayır," dedi.

"Neden? Şantaj suçtur."

Rita'ya açıklamak güçtü. Wyndam-Matson insanlara para vermeye alışkındı; bu tıpkı elektrik vs. faturaları gibi, işletme giderlerinin bir parçasıydı. Eğer meblağ yeterince küçükse ... fakat Rita bir bakıma haklıydı. Wyndam-Matson bu fikri zihninde evirip çevirdi.

Onlara iki bin dolar vereceğim ama ayrıca Emniyet Teşkilatındaki şu tanıdığım adamla, polis müfettişiyle bağlantıya geçeceğim. Hem Frink'i

hem de McCarthy'yi araştırmalarını, o ikisine karşı kullanılabilecek bir şey var mı diye bakmalarını sağlayacağım. Böylece, eğer geri gelip tekrar aynı şeyi denerlerse ... onlarla başa çıkabilirim.

Mesela, birisi bana Frink'in Yahudi olduğunu söylemişti, diye düşündü. Burnunu ve ismini değiştirmiş. Tek yapmam gereken, buradaki Alman konsolosu haberdar etmek! Rutin iş. Konsolos, Japon yetkililerden, Frink'i kendilerine teslim etmelerini talep eder. O kulamparayı sınır çizgisinden geçirir geçirmez de gaz odasına atarlar. Sanırım o kamplardan bir tane de New York'ta var, diye düşündü. Şu fırınlı kamplardan.

"Herhangi birinin, senin konumundaki bir adama şantaj yapabilmesine şaşırdım," dedi kız. Wyndham-Matson'ı süzdü.

Wyndham-Matson "Eh, sana şunu söyleyeyim," dedi. "Bütün bu tarihsellik meselesi saçmalıktan ibaret. Bu Japonlar zırdeli. Kanıtlayacağım." Ayağa kalkıp aceleyle çalışma odasına girdi ve hemen iki çakmakla geri dönüp, onları sehpanın üstüne koydu. "Şunlara bak. Aynı görünüyorlar, değil mi? Peki, şimdi dinle. Birinde tarihsellik var." Kıza sırttı. "Onları eline al. Haydi. Biri koleksiyon piyasasında ... şey, kırk elli bin dolar ediyor."

Kız iki çakmağı da dikkatle eline alıp inceledi.

Wyndham-Matson "Hissetmiyor musun?" diyerek kızla dalga geçti. "Tarihselliği?"

"'Tarihsellik' nedir?" dedi kız.

"Bir şeyin tarih barındırmasıdır. Dinle. Şu iki Zippo çakmaktan biri, öldürüldüğü sırada Franklin D. Roosevelt'in cebindeydi. Diğeriyse değildi.

Birinde tarihsellik var, hem de epeyce. Olabildiğince fazla. Diğerindeyse hiçbir şey yok. Hissedebiliyor musun?" Kızı dürttü. "Hissedemezsin. Hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemezsin. O çakmağın etrafında 'mistik, plazmik bir varlık,' 'aura' yok."

Kız huşu içinde "Vay be," dedi. "Bu gerçekten doğru mu? O gün bunlardan biri Roosevelt'in yanında mıydı?"

"Elbette. Ve ben onun o gün yanında taşıdığı çakmağın hangisi olduğunu biliyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsundur. Bu iş büyük bir dolandırıcılıktan başka bir şey değil; kendi kendilerini dolandırıyorlar. Demek istediğim, bir tabanca Meuse-Argonne gibi büyük bir muharebede rol oynar ve yine de hiçbir şekilde değişmiş değildir, sen *gerçeği* bilmiyorsan tabii. Her şey buradadır." Wyndham-Matson başına tık tık vurdu. "Zihinde, tabancada değil. Ben eskiden koleksiyoncuydum. Aslında bu işe böyle girdim. Pul koleksiyonu yapıyordum. Eski İngiliz kolonilerinin pullarını topluyordum."

Kız şimdi kollarını kavuşturmuş, pencerenin önünde duruyordu; aşağıya, San Francisco şehir merkezinin ışıklarına bakıyordu. "Annemle babam, o ölmese savaşı kaybetmeyeceğimizi söylerlerdi," dedi.

Wyndham-Matson "Tamam," diye konuşmayı sürdürdü. "Şimdi, diyelim ki geçen sene Kanada hükümeti veya birileri, herhangi biri, eski bir pulun basıldığı kalıpları buldu. Ve mürekkebi. Ve malzeme..."

"Şu iki çakmaktan birinin bir zamanlar Franklin Roosevelt'e ait olduğuna inanmıyorum," dedi kız.

Wyndam-Matson kıkırdadı. “Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum! Öyle olduğunu sana bir belgeyle kanıtlamam gerekir. Bir otantiklik belgesiyle. Yani bütün her şey sahtedir, kitlesel bir aldanıştır. Nesnenin değerini belge kanıtlar, nesnenin kendisi değil!”

“Bana belgeyi göster.”

“Elbette.” Wyndam-Matson seke seke çalışma odasına geri döndü. Smithsonian Enstitüsü’nün çerçeveli onay belgesini duvardan indirdi; bu belge ve çakmak kendisine bir servete mal olmuştu fakat buna değermişti... Çünkü haklı olduğunu, “taklit” kelimesinin aslında hiçbir anlam ifade etmediğini, ne de olsa “otantik” sözcüğünün aslında hiçbir anlam ifade etmediğini kanıtlamasını sağlıyorlardı.

Koşarak salona dönerken kıza “44’lük Colt, 44’lük Colt’tur,” diye seslendi. “Bu kalibreyle ve tasarımla ilgilidir, ne zaman yapıldığıyla değil. Bu şeyle ilgilidir...”

Kız elini uzattı. Wyndam-Matson ona belgeyi verdi.

Kız sonunda “Demek gerçek,” dedi.

“Evet. Şu.” Wyndam-Matson, bir yanında uzun bir çizik olan çakmağı eline aldı.

“Sanırım şimdi gitmek istiyorum,” dedi kız. “Seninle başka bir akşam görüşürüz.” Belgeyi ve çakmağı elinden bırakıp giysilerinin bulunduğu yatak odasına doğru yürüdü.

Wyndam-Matson can sıkıntısıyla kızın peşinden giderek “Niye?” diye seslendi. “Hiçbir risk olmadığını biliyorsun; karım haftalar sonra dönecek... Sana bütün durumu açıkladım. Yırtılma yüzünden retinası gözünden ayrılıyor.”

"Mesele o değil."

"Ne öyleyse?"

"Lütfen bana bisiklet taksi çağır," dedi Rita. "Ben giyinirken."

Wyndam-Matson huysuzca "Seni evine bırakırım," dedi.

Rita giyindi; sonrasında, Wyndam-Matson onun mantosunu gardıroptan alırken, kız dairede sessizce dolandı. Düşünceli, kabuğuna çekilmiş, hatta biraz morali bozuk bir hali vardı. Wyndam-Matson geçmiş, insanları hüznölendiriyor, diye fark etti. Kahretsin; niye o konuyu açtım ki sanki? Ama lanet olsun; kız öyle genç ki ... o ismi duymamıştır diye düşündüm.

Rita kitaplığın önünde eğildi. Bir kitabı çıkarıp "Bunu okudun mu?" diye sordu.

Wyndam-Matson eğilip baktı. Parlak kapak. Roman. "Hayır," dedi. "Karım aldı. Çok okuyan biridir."

"Bunu okumalısın."

Hâlâ hayal kırıklığı duyan Wyndam-Matson kitabı kızın elinden kapıp baktı. Çekirge Ağır Gelecek. "Şu Boston'da yasaklanan kitaplardan biri değil mi?" dedi.

"Birleşik Devletler'in tamamında yasaklandı. Avrupa'da da elbette." Kız şimdi oda kapısının önünde durmuş bekliyordu.

"Bu Hawthorne Abendsen'in adını duymuştum." Ama Wyndam-Matson aslında duymamıştı. O kitap hakkında hatırlayabildiği tek şey... Neydi? Şu sıralar çok popüler olduğuydu. Bir başka gelip geçici, anlamsız moda. Bir başka kitlesel çılgınlık. Wyndam-Matson eğilip kitabı rafa geri

koydu. "Popüler kurgu eserler okuyacak vaktim yok. İşim tüm zamanımı alıyor." Hınçla şöyle düşündü: Böyle berbat şeyleri sekreterler okur... Geceleri evlerinde, yataklarında tek başınalarken. Böyle kitaplar onlar için uyanıcı işlevi görür. Gerçeğin yerini alır. O sekreterlerin korktuğu gerçeğin. Ama bir yandan da arzuladıkları elbette.

Oda kapısını somurtarak açarken "Şu aşk hikâyelerinden," dedi.

"Hayır," dedi Rita. "Savaşla ilgili bir hikâye." Apartman koridorunda asansöre doğru yürürlerken "O adam da aynı şeyi söylüyor," dedi. "Annemle babamın söylediği şeyi."

"Kim? Şu Abbotson mı?"

"Bu onun teorisi. Eğer Joe Zangara onu ıskala saydı Roosevelt, Amerika'yı Buhrandan çıkarıp silahlandıracaktı; böylece de..." Kız sustu. Asansöre varmışlardı ve beklemekte olan insanlar vardı.

Daha sonra, Wyndam-Matson'ın Mercedes-Benz'iyle gece trafiğinde yol alırlarken, kız kaldığı yerden devam etti:

"Abendsen'in teorisine göre, Roosevelt korkunç güçlü bir başkan olacaktı. Lincoln kadar güçlü. Başkan seçildiği sene bunu kanıtladı zaten, aldığı bütün o tedbirlerle. Kitap bir kurgu. Demek istediğim, roman tarzında yazılmış. Roosevelt, Miami'de suikaste kurban gitmiyor; yaşıyor ve 1936'da yeniden seçiliyor... Böylece de 1940'a, savaşa dek başkan olarak kalmayı sürdürüyor. Anlamıyor musun? Almanya, İngiltere'yle Fransa'ya ve Polonya'ya saldırdığında Roosevelt hâlâ başkan. Ve bütün bunları görüyor. Amerika'yı güçlendiriyor. Garner gerçekten berbat bir

başkandı. Olup bitenlerin çoğu onun suçuydu. Derken 1940'ta, Bricker'ın yerine bir demokrat seçilecekti..."

Wyndam-Matson "Bu Abelson'a göre," diye araya girdi. Yanında oturan kıza baktı. Tanrım, bir kitap okudular diye durmadan konuşuyorlar, diye düşündü.

"Onun teorisine göre 1940'ta, Roosevelt'ten sonra Bricker gibi bir izolasyonistin yerine Rexford Tugwell başkan seçilecekti." Kızın trafik ışıklarını yansıtan pürüzsüz yüzü canlılıkla parlıyordu; gözleri irileşmişti ve konuşurken el kol hareketleri yapıyordu. "Tugwell, Roosevelt'in Nazi karşıtı politikasını canla başla sürdürecekti. Böylece de Almanya, 1941'de Japonya'nın yardımına koşmaya korkacaktı. Aralarındaki anlaşmaya uymayacaktı. Anlıyor musun?" Koltukta Wyndam-Matson'a doğru dönen kız, onun omzunu şiddetle kavrayarak "Böylece de Almanya'yla Japonya savaşı kaybedecekti!" dedi.

Wyndam-Matson güldü.

Rita ona bakarak, onun yüzünde bir şeyler arayarak -Wyndam-Matson kızın ne aradığını bilmiyordu, hem zaten diğer arabaları kollamak zorundaydı- "Komik değil," dedi. "Gerçekten öyle olacaktı. ABD, Japonları yenmeyi başaracaktı. Ve..."

Wyndam-Matson "Nasıl?" diyerek kızın sözünü kesti.

"Abendsen her şeyi açıklıyor." Kız bir an sustu. "Kurgu biçimine sokarak," dedi. "Kitapta bir sürü uydurma bölüm var, doğal olarak; yani ... ilgi çekici olmak zorunda, yoksa insanlar okumaz. İnsancıl bir teması var; iki genci anlatıyor... Oğlan

Amerikan ordusunda. Kız ise ... şey ... her neyse, Başkan Tugwell gerçekten çok zeki. Japonların ne yapacağını anlıyor. Bunun hakkında konuşmak sorun çıkarmaz,” dedi huzursuzca. “Japonlar kitabın Pasifik’te dağıtımının yapılmasına izin verdi. Okuduğum kadıyla, pek çoğu bu kitabı okuyormuş. Kitap Japon Takımadaları’nda çok popülermiş. Epey ses getirmiş.”

Wyndam-Matson “Baksana,” dedi. “Pearl Harbor hakkında ne diyor?”

“Başkan Tugwell öyle zeki ki, bütün gemileri denize gönderiyor. Böylece de ABD Donanması yok olmuyor.”

“Anlıyorum.”

“Yani aslında Pearl Harbor diye bir şey olmuyor. Saldırıyorlar ama yalnızca küçük tekneleri yok edebiliyorlar.”

“Adı ‘Çekirge bilmemne’ miydi?”

“Çekirge Ağır Gelecek. İncil’den alıntı.”

“Ve Japonya yeniliyor çünkü Pearl Harbor diye bir şey olmuyor. Dinle. Japonya yine de kazanırdı. Pearl Harbor olmasaydı bile.”

“ABD Donanması –bu kitapta– onların Filipinler’i ve Avustralya’yı ele geçirmelerini engelliyor.”

“Oraları yine de ele geçirirlerdi; donanmaları bizimkinden üstündü. Japonları oldukça iyi tanıyorum; Pasifik’te hâkimiyet kurmak onların kaderiydi. ABD, Birinci Dünya Savaşından sonra dü-

* “Dahası, yüksek yerlerden ve sokaklardaki tehlikelerden korkacaklar; badem ağacı çiçek açacak, çekirge ağır gelecek ve artık şehvet duyulmayacak; çünkü insanlar ebedi evlerine gidecek, yas tutanlar da sokaklarda dolaşacak.” İncil, Vaiz, 12:5. –çn.

şüşe geçmişti. Müttefiklerin tarafındaki her ülke, o savaştan moralman ve ruhsal açıdan çökmüş olarak çıkmıştı.”

Kız inatla konuştu: “Almanlar Malta’yı almasalar Churchill başta kalacak ve İngiltere’ye zafer kazandıracaktı.”

“Nasıl? Nerede?”

“Kuzey Afrika’da... Churchill sonunda Rommel’i yenecekti.”

Wyndam-Matson kahkahayı bastı.

“İngilizler Rommel’i yener yenmez, tüm ordularını Türkiye’den geçirip Rus ordusundan geri kalanlarla birleşecek ve direneceklerdi... Kitapta Almanların doğuya, Rusya’nın içlerine doğru ilerlemesini Volga kıyısındaki bir şehirde durduruyorlar. Bu şehrin ismini hiç duymadık ama öyle bir şehir gerçekten var; atlası baktım.”

“Adı ne?”

“Stalingrad. Ve İngilizler orada savaşın seyrini değiştiriyor. Yani kitapta Rommel, Rusya’dan gelen Alman ordularıyla, von Paulus’un ordularıyla hiçbir zaman birleşemiyor. Hatırladın mı? Almanlar hiçbir zaman Ortadoğu’ya gidip de ihtiyaç duydukları petrolü alamıyor ya da yapmış oldukları gibi Hindistan’a gidip Japonlarla birleşemiyor. Ve...”

Wyndam-Matson “Hiçbir strateji Erwin Rommel’i yenemezdi,” dedi. “O adamın hayal ettiklerine benzer hiçbir olay, Rusya’daki o son derece kahramanca bir isim verilmiş olan ‘Stalingrad,’ hiçbir direniş hareketi sonucu geciktirmekten başka bir işe yaramazdı; sonucu değiştiremezdi. Bak. Ben Rommel ile tanıştım. New York’ta, 1948’de

... oraya iş için gittiğimde.” Aslında yalnızca ABD askeri valisini görmüştü. Beyaz Saray’da verilen bir resepsiyonda, uzaktan. “Ne adamdı ama. Öyle vakur ve haşmetli duruyordu ki. Yani neden bahsettiğimi biliyorum,” diyerek lafını bağladı.

“Korkunç bir şeydi,” dedi Rita. “General Rommel’in görevinden alınıp yerine şu iğrenç Lammers’in atanması. Asıl katliamlar ve şu toplama kampları o zaman başladı.”

“Onlar Rommel askeri valiyken de vardı.”

“Ama...” Rita elini salladı. “Resmi olarak değil. Belki o SS serserileri o zaman da bunları yapıyorlardı ... ama o diğerleri gibi değildi; eski Prusyalılara benziyordu. Sertti...”

Wyndam-Watson “ABD’de kimin gerçekten iyi işler yaptığını, ekonomik canlanmanın kimin sayesinde olduğunu söyleyeyim,” dedi. “Albert Speer.* Rommel ya da Todt Teşkilatı† değil. Speer, Partei’in‡ Kuzey Amerika’ya yaptığı en iyi atamayıdı; bütün o iş sektörlerini, şirketleri ve fabrikaları –her şeyi!– canlandırdı ... hem de etkili bir şekilde. Keşke burada da durum öyle olsaydı ... ama her sahada beş rakip var, bu da korkunç kayıplara yol açıyor. Ekonomik rekabetten daha aptalca bir şey yoktur.”

“Ben o çalışma kamplarında, Doğu’daki o koğuşlarda yaşayamazdım,” dedi Rita. “Bir kız arkadaşım yaşamıştı. Mektuplarını sansürlüyorlar-

* Nazi Almanyasında silahlanma bakanlığı yapmış, Hitler’in yakın arkadaşı olan mimar (1905-1981). –çn.

† Almanyada, Üçüncü Reich Döneminde faaliyet göstermiş sivil ve askeri mühendislik teşkilatı. –çn.

‡ Alm. Parti. –çn.

mış... Durumu ancak tekrar buraya taşındığında anlatabildi bana. Her sabah altı buçukta, *marş müziğiyle* uyanmak zorunda kalıyorlarmış.”

“Zamanla alışırdın. Kalacak temiz bir yerin, yeterli yiyeceğin, dinlenme saatlerin, tıbbi bakım hakkın olurdu. Daha ne istiyorsun? Belanı mı?”

Wyndam-Watson'ın Alman malı büyük arabası, San Francisco'nun serin gece sisinde sessizce ilerliyordu.

Bay Tagomi döşemede bağdaş kurmuş oturuyordu. Yukarı bakarak Bay Baynes'e gülümserken, elinde tuttuğu sapsız fincanın içindeki *oolong* çayına arada sırada üflüyordu. Baynes sonunda “Eviniz çok hoş,” dedi. “Burada, Pasifik Kıyısı'nda huzur var. Geldiğim yerden ... tamamen farklı.” Ayrıntıya girmedii.

Bay Tagomi ““Tanrı, insanoğluyla Uyanışın işaretiyle konuşur,” diye mırıldandı.

“Pardon?”

“Kâhin. Affedersiniz. Rüyalara dalmışım; kortikal bir tepki.”

Baynes, hayallere, diye düşündü. Kastettiği sözcük bu. Kendi kendine gülümsedi.

Bay Tagomi “Biz saçma insanlarız, ne de olsa beş bin yıllık bir kitaba göre yaşıyoruz,” dedi. “Ona sanki canlıymış gibi sorular soruyoruz. Canlı da. Hıristiyan İncili gibi; pek çok kitap aslında canlıdır. Metaforik anlamda değil. Ruh onu canlandırır. Anlıyor musunuz?” Tepkisini ölçmek için Bay Baynes'in yüzünü inceledi.

Kelimelerini dikkatle seçen Baynes "Ben ... din konusunda yeterince bilgiye sahip değilim," dedi. "İlgi alanımın dışında kalıyor. Az çok hâkim olduğum konularda konuşmakla yetinmeyi yeğlerim." Aslında Bay Tagomi'nin neden bahsettiğine pek emin değildi. Yorulmuş olmalıyım, diye düşündü. Bu akşam buraya geldiğimden beri her şeyin bir çeşit ... cücemsi niteliği var. Her şey küçülmüş, biraz da tuhaflaşmış ve gülünçleşmiş gibi. Bu beş bin yıllık kitap da neyin nesi? Mickey Mouse saati, Bay Tagomi'nin kendisi, Bay Tagomi'nin elindeki zarif fincan ... ve Bay Baynes'in karşısındaki duvarda, devasa bir bufalo başı; çirkin ve tehditkâr.

Bay Baynes ansızın "Bu baş nedir?" diye sordu.

Bay Tagomi "Bu, eskiden yerlileri beslemiş olan hayvanın ta kendisi," dedi.

"Anlıyorum."

"Size bizon öldürme sanatını sergileyeyim mi?" Bay Tagomi fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. Burada, evinde, akşamüstü, üstünde ipek bir koftan ve beyaz kravat, ayaklarında da terlikler vardı. "İşte burada, dışarıda, lokomotifin üstündeyim." Havada çömeldi. "Kucağımda koleksiyonumun parçası olan, güvenilir bir 1886 Winchester tüfek var." Bay Baynes'e inceleyici bakışlarla baktı. "Siz yol yorgunusunuz, beyefendi."

"Korkarım öyleyim," dedi Baynes. "Bütün bunlar benim için biraz fazla. İş güç kaygısı..." Ve başka kaygılar, diye düşündü. Baş ağrıyordu. I.G. Farben'ın işe yarayan ağrıkesicilerinin burada, Pasifik Kıyısı'nda satılıp satılmadığını merak etti; sinüzit kaynaklı baş ağrıları için onları kullanmaya alışmıştı.

Bay Tagomi "Hepimiz bir şeylere inanmalıyız," dedi. "Yanıtları bilemeyiz. Tek başımıza ileriye göremeyiz."

Bay Baynes başıyla onayladı.

Bay Tagomi onun gözlüğünü çıkarıp alını ovuşturduğunu görünce "Eşimde baş ağrınızı geçirecek bir şeyler olabilir," dedi. "Göz kasları ağrıya yol açar. İzninizle." Eğilerek odadan çıktı.

Baynes, ihtiyacım olan şey uyku, diye düşündü. Bir gecelik dinlenme. Yoksa durumla yüzleşmekten kaçınıyor muyum? Çekiniyorum çünkü yüzleşmek güç.

Bay Tagomi -elinde bir bardak su ve bir çeşit hapla- döndüğünde Bay Baynes "Gerçekten iyi geceler dileyip otel odama dönmek zorundayım," dedi. "Ama önce bir şeyi öğrenmek istiyorum. Bunu yarın daha derinlemesine konuşabiliriz, eğer sizin için uygunsa. Konuşmalarımıza katılacak olan üçüncü bir kişiden bahsedildi mi size?"

Bay Tagomi'nin yüzünde bir an şaşkınlık belirdi; sonra bu ifade kayboldu ve adam fütursuz bir ifade takındı. "Bana öyle bir şey söylenmedi. Ancak ... bu ilginç elbette."

"Japon Takımadaları'ndan."

Bay Tagomi "Ah," dedi. Bu kez hiç şaşkınlık belirtisi sergilemedi. Şaşkınlığını tamamen kontrol altına almıştı.

Bay Baynes "Emekli olmuş, yaşlı bir işadamı," dedi. "Gemiyle seyahat ediyor. İki haftadır yolda. Hava yolculuğuna karşı önyargısı var."

Bay Tagomi "Tuhaf ihtiyaçlardan," dedi.

"Çıkarları nedeniyle, Japon Takımadaları'ndaki pazarlar hakkında sürekli taze bilgi alıyor. Bize bil-

gi verebilecek durumda ki zaten her halükârda San Francisco'ya, tatil yapmaya gelecekti. Çok önemli değil. Ama konuşmalarımızı netleştirecek."

Bay Tagomi "Evet," dedi. "Japon Takımadaları'ndaki pazarlara ilişkin hataları düzeltebilir. Ben iki senedir uzaktayım."

"O hapı bana vermek mi istemiştiniz?"

İrkilen Bay Tagomi aşağı bakınca, hâlâ hapı ve su bardağını tutmakta olduğunu gördü. "Affedersiniz. Bu güçlüdür. İsmi Zaracaine. Çin eyaletindeki bir ilaç firması tarafından üretiliyor." Avucunu uzatırken ekledi: "Bağımlılık yapmaz."

Bay Baynes hapı almaya hazırlanırken "Bu yaşlı kişi, Ticari Temsilciliğinizle doğrudan temas geçecektir muhtemelen," dedi. "İsmi yazacağım, geldiğinde personeliniz onu kapıdan döndürmesin diye. Kendisiyle tanışmadım ama anladığım kadıyla kulakları biraz ağır işitiyor, biraz da eksantrik biri. Keyfinin kaçmayacağından ... emin olmak istiyoruz." Bay Tagomi anlamış gibi görünüyordu. "Ormangülleri bayılır. Biz görüşmemizi ayarlarken kendisiyle bu konuda yarın saat kadar sohbet edecek birini bulabilirsiniz memnun olacaktır. İsmi şimdi yazıyorum."

Bay Baynes hapını yuttuktan sonra kalemini çıkarıp yazdı.

Bay Tagomi kâğıt parçasını alıp "Bay Şinjiro Yatabe," diye okudu. Kâğıdı saygıyla cüzdanına koydu.

"Bir şey daha."

Bay Tagomi parmağını hafifçe fincanının kenarında gezdirerek dinledi.

“Hassas bir ayrıntı. Yaşlı beyefendi ... bu utanç verici. Neredeyse seksen yaşında. Kariyerinin sonuna doğru yaptığı bazı girişimleri başarılı olmadı. Anlıyor musunuz?”

Bay Tagomi “Artık varlıklı değil,” dedi. “Ve belki de emekli maaşı alıyor.”

“Evet. Aldığı meblağ da aşırı düşük. Dolayısıyla, gelirini birtakım yollarla artırıyor.”

Bay Tagomi “Önemsiz bir yönetmeliğin ihlali,” dedi. “Japon hükümeti ve bürokratik kırtasiyeciliği. Durumu kavıyorum. Yaşlı beyefendi bizimle yapacağı görüşme için para alıyor ve bunu Emeklilik Kuruluna bildirmiyor. Bu yüzden de ziyaretini gizlemeliyiz. Onlar yalnızca bir seyahate çıktığından haberdarlar.”

Bay Baynes “Görmüş geçirmiş birisiniz,” dedi.

Bay Tagomi “Bu durum daha önce de yaşandı,” dedi. “Toplumumuzda, tıbbi imkânların gelişmesiyle birlikte sayıları sürekli artan yaşlılara ilişkin sorunları çözmüş değiliz. Çin bize yaşlıları onurlandırmayı öğretiyor haklı olarak. Almanlarsa ihmalkârlığımızın neredeyse erdem gibi görünmesine yol açıyorlar. Anladığım kadıyla yaşlıları katlediyorlarmış.”

Baynes yine alnını ovuşturarak “Almanlar,” diye mırıldandı. Hap işe yaramış mıydı? Kendini biraz uykulu hissediyordu.

“İskandinav olduğunuza göre, Festung Europa ile epey temas halinde bulunmuşsunuzdur şüphesiz. Mesela roketinize Tempelhof'tan bindiniz. İnsan böyle bir yaklaşımı benimseyebilir mi? Siz tarafsızlardansınız. Bana fikrinizi söyleyin lütfen.”

Bay Baynes "Hangi yaklaşımdan bahsettiğinizi anlamadım," dedi.

"Yaşlılara, hastalara, güçsüzlere, delilere, işe yaramazlığın tüm çeşitlerine karşı olan yaklaşım. Bir Anglosakson filozofun 'Yeni doğmuş bir bebek ne işe yarar?' diye sorduğu söyleniyor. Bu soruyu hafızama kazıdım ve üzerinde epey düşündüm. Hiçbir işe yaramaz, beyefendi. Genel olarak."

Bay Baynes bir şeyler mırıldandı; kaçamak nezaketin sesiydi bu.

Bay Tagomi "Hiç kimsenin bir başkasının ihtiyaçları için kullanılmaması gerektiği doğru değil mi?" dedi. Birden öne eğildi. "Tarafsız bir İskandinav olarak fikrinizi söyleyin lütfen."

Bay Baynes "Bilmem ki," dedi.

Bay Tagomi "Savaş sırasında, Çin eyaletinde önemsiz bir mevkiye sahiptim," dedi. "Şanghai'da. Orada, Hongkew'da bir Yahudi yerleşim merkezi, savaş süresince İmparatorluk hükümeti tarafından gözetim altında tutuldu. Sağ kalmaları sağlandı. Şanghai'daki Nazi bakanı, Yahudileri katletmemizi talep etti. Üstlerimin cevabını hatırlıyorum. Şöyleydi: 'Bu, insani düşüncelerle bağdaşmamaktadır.' Talebi barbarca olarak nitelendirip reddettiler. Bu beni etkiledi."

Bay Baynes "Anlıyorum," diye mırıldandı. Beni konuşturmaya mı çalışıyor, diye sordu kendine. Şimdi tetikte olduğunu hissediyordu. Zihni açılmıştı.

Bay Tagomi "Yahudiler, Naziler tarafından hep Asyalı ve beyaz olmayan bir ırk olarak tanımlanmışlardır," dedi. "Beyefendi... Bu tanımın ima ettiği şey Japonya'daki şahsiyetler tarafından

kesinlikle göz ardı edilmedi, hatta Savaş Kabine-sindekiler tarafından bile. Bu konuyu, tanışmış olduğum Reich vatandaşlarıyla hiç konuşmadım..."

Bay Baynes, onun sözünü kesti. "Eh, ben Alman değilim. Dolayısıyla da Almanya adına konuşamam." Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. "Konuşmamıza yarın devam ederiz. Lütfen beni bağışlayın. Düşünemiyorum." Oysa aslında şimdi zihni tamamen berraktı. Buradan gitmeliyim, diye fark etti. Bu adam beni fazla zorluyor.

Kapıyı açmak için hemen atılan Bay Tagomi "Aptalca fanatizmimi bağışlayın," dedi "Felsefi merakım, otantik insani gerçeği göremememe yol açtı. İşte." Adam Japonca bir şeyler seslenince ön kapı açıldı. Genç bir Japon belirdi ve Bay Baynes'e bakarak hafifçe eğilip selam verdi.

Bay Baynes, şoförüm, diye düşündü.

Ansızın belki de Lufthansa uçağında söylediğim donkişotça sözler, diye düşündü. O adama... Adı neydi? Lotze'ye. Bir şekilde buradaki Japonlara ulaştı. Bir tanıdık vasıtasıyla.

Keşke Lotze'ye öyle demeseydim, diye düşündü. Pişmanım. Ama artık çok geç.

Ben uygun kişi değilim. Kesinlikle değilim. Buna uygun değilim.

Ama sonra şöyle düşündü: Bir İsveçli, Lotze'ye tam da öyle derdi. Her şey yolunda. Bir terslik yok; fazla vesveseli davranıyorum. Daha önceki durumun alışkanlıklarını sürdürüyorum. Aslında gayet açık konuşabilirim. Uyum sağlamam gereken gerçek bu.

Fakat aldığı koşullanma buna tamamen karşıydı. Damarlarındaki kan. Kemikleri, organla-

nı baş kaldırıyordu. Aç şu çeneni, dedi kendine. Bir şeyler söyle. Herhangi bir şey. Bir görüş. Bunu yapmalısın, başarılı olmak için.

“Belki de umutsuzca bir bilinçaltı arketipinin etkisiyle hareket ediyorlar,” dedi. “Jung’un kullandığı anlamda.”

Bay Tagomi başıyla onayladı. “Jung’u okumuştum. Anlıyorum.”

El sıkıştılar. Bay Baynes “Sizi yarın sabah arayacağım,” dedi. “İyi geceler beyefendi.” Eğilerek veda etti; Bay Tagomi de öyle.

Gülümseyen genç Japon öne çıkıp Bay Baynes’e, anlayamadığı bir şeyler söyledi.

Baynes paltosunu alıp sundurmaya çıkarken “Ha?” dedi.

Bay Tagomi “Sizinle İsveççe konuşuyor efendim,” dedi. “Tokyo Üniversitesinde Otuz Yıl Savaşları üstüne ders aldı, büyük kahramanınız Gustavus Adolphus’a da hayrandır.” Sempatikle gülümsedi. “Ancak öylesine yabancı bir dile hâkim olma çabalarının boşuna olduğu anlaşılıyor. Şu fonografik kayıt kurslarından birinden eğitim alıyor olsa gerek; kendisi öğrencidir, o tür kurslar da ucuz olduklarından öğrenciler arasında oldukça popüler.”

İngilizce bilmediği açıkça anlaşılan genç Japon eğilerek gülümsedi.

Bay Baynes “Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Eh, kendisine iyi şanslar dilerim.” Benim de dil sorunlarım var, diye düşündü. Anlaşılan.

Ulu Tanrım... Genç Japon öğrencinin onu otele bırakırken, yol boyunca İsveççe sohbet etmeye çalışacağı şüphesizdi. Bay Baynes o dili çok az

anlayabiliyordu, o da ancak en resmi ve düzgün şekliyle konuşulduğunda; o dili bir fonografik kayıt kursundan öğrenmeye çalışmış, genç bir Japonun konuşma girişimlerinden hiçbir şey anlayamayacağıysa kesindi.

Bay Baynes, bana derdini asla anlatamayacak, diye düşündü. Ve sürekli deneyecek çünkü bu onun tek fırsatı; herhalde karşısına bir daha asla bir İsveçli çıkmaz. Bay Baynes içinden inledi. İkisi için de ne çetin bir tecrübe olacaktı bu.

6

Bayan Juliana Frink sabahın erken saatlerinin serinliğinde, parlak gün ışığının tadını çıkararak market alışverişi yaptı. Taşıdığı iki adet kahve-rengi kâğıt poşetle, her dükkânın önünde durup camekânlara göz gezdirerek, kaldırımında ağır ağır yürüdü. Hiç acele etmiyordu.

Eczaneden alması gereken bir şey yok muydu? İçeri girdi. Judo salonundaki dersleri öğle-yin başlayacaktı; bu onun bugünkü boş vaktiydi. Tezgâhın önündeki taburelerden birine kurulup elindeki alışveriş poşetlerini yere bıraktı ve çeşitli dergileri karıştırmaya başladı.

Life dergisinin son sayısında uzun bir makalenin yer aldığını gördü: *Avrupa'da Televizyon: Geleceğe Bakış*. İlgisini çeken makalenin bulunduğu sayfaları açınca, oturma odalarında televizyon izleyen bir Alman ailesinin fotoğrafını gördü. Makaleye göre, daha şimdiden Berlin'den günde dört saat görüntülü yayın yapılıyordu. Günün birinde, tüm büyük Avrupa şehirlerinde televizyon istasyonları yer alacaktı. 1970'e gelindiğindeyse New York'ta da bir tane inşa edilmiş olacaktı.

Makalede, New York'ta bölge personeline yardım eden Reich elektronik mühendislerinin fotoğrafı da vardı. Hangilerinin Alman olduğunu anlamak kolaydı. Almanlar sağlıklı, temiz, enerjik, özgüvenli görünüyordu. Amerikalılarsa... Sıradan insanlar gibi görünüyordu sadece. Herhangi biri olabilirlerdi.

Alman teknisyenlerden birinin bir yere işaret ettiği görülebiliyordu; Amerikalılarsa onun neye işaret ettiğini anlamaya çalışıyorlardı. Juliana Galiba Almanların gözleri bizimkinden keskin, diye düşündü. Son yirmi yıldır bizden daha iyi besleniyorlar. Tıpkı bize söylendiği gibi, başka kimse'nin göremeyeceği şeyleri görebiliyorlar. A vitamini sayesinde belki?

İnsanın oturma odasında oturup da tüm dünyayı küçük, gri bir cam tüpten izlemesi nasıl bir şey acaba? O Naziler buradan Mars'a gidip gelebiliyorlarsa neden televizyonu yaygınlaştıramıyorlar? Oturup o komedi şovlarını izlemeyi, Bob Hope ile Durante'nin nasıl göründüklerini görmeyi Mars'ta gezinmeye yeğlerim sanırım.

Dergiyi rafa geri koyarken, belki de sorun budur, diye düşündü. Naziler mizahtan anlamıyor, dolayısıyla da neden televizyona ihtiyaç duysunlar ki? Hem gerçekten büyük komedyenlerin neredeyse tümünü öldürdüler zaten. Çünkü neredeyse tümü Yahudiydi. Aslına bakılırsa eğlence dünyasındakilerin neredeyse tamamını öldürdüler, diye düşündü. Hope'un o şekilde konuşup da sağ kalmayı nasıl becerebildiğini anlamıyorum. Tabii Kanada'dan yayın yapıyor. Ve orası biraz daha serbest. Ama Hope gerçekten konuşuyor.

Mesela Göring ile ilgili yaptığı o espri: Göring, Roma'yı satın alıyor; sonra da şehri gemilerle dağdaki kafa dinleme yerine taşıtıp orada yeniden kurduruyor. Hristiyanlığı da tekrar canlandırıyor, evcil aslanlarının karnını doyurmak için...

Eczaneyi işleten ufak tefek, kara kuru, yaşlı adam şüpheyile "O dergiyi almak mı istiyordunuz hanımefendi?" diye seslendi.

Juliana karıştırmaya başlamış olduğu *Reader's Digest*'i suçluluk duygusuyla yerine bıraktı.

Yine alışveriş poşetleriyle kaldırımında gezinmeye başlarken Bormann ölünce Göring yeni führer olur belki, diye düşündü. Göring diğerlerinden biraz farklı gibi görünüyor. Bormann führer olmayı ancak Hitler'in sağlığı hızla kötüleşmeye başladığında, sinsice hareket etmekle başarabilmişti. Yaşlı Göring o sırada dağ sarayındaydı. Hitler'den sonraki führer, Göring olmalıydı çünkü İngiliz radar istasyonlarını yerle bir edip sonra da RAF'ın işini bitiren onun Luftwaffe'siydi*. Hitler'e kalsa Londra'yı bombalayacaklardı, tıpkı Rotterdam'ı bombaladıkları gibi.

Ama büyük olasılıkla Goebbels'in führer olacağı kanısına vardı. Herkesin söylediği buydu. O korkunç Heydrich olmasın da. Yoksa topumuzu öldürür. Adam gerçekten zırdeli.

Benim beğendiğim, şu Baldur von Schirach, diye düşündü. Ne de olsa aralarında normal görünen tek kişi o. Ama hiç şansı yok.

Döndü ve oturduğu eski ahşap binanın ön basamaklarını çıktı.

* Birleşik Krallık'ın Kraliyet Hava Kuvvetleri. -çn.

† 1935'te kurulan ve 1946'da dağıtılan Nazi hava kuvvetleri. -çn.

Dairesinin kapısını açtığında Joe Cinnadella'nın hâlâ bırakmış olduğu yerde, yatağın ortasında, iki yana sarkmış kollarıyla yüzüstü yatmakta olduğunu gördü. Adam hâlâ uyuyordu.

Hayır, diye düşündü Juliana. Hâlâ burada olmaz; kamyonu gitti. Yoksa onu kaçırdı mı? Belli ki.

Mutfağa geçip alışveriş poşetlerini masanın üstüne, kahvaltıdan kalan tabakların arasına bıraktı.

Peki bilerek mi kaçırdı? diye sordu kendine. İşte bunu merak ediyorum.

Joe ne tuhaf adamdı ... Juliana'yla birlikteyken son derece aktif davranmış, neredeyse tüm gece boyunca sevişmişti. Fakat sanki orada değilmiş gibiydi; o işi yapmıştı fakat hiç bilincinde olmadan. Belki de aklı başka yerdeydi.

Juliana alışkanlık sebebiyle yiyecekleri eski, taret tepeli, G.E. marka buzdolabına koydu. Ardından da kahvaltı masasını temizlemeye başladı.

Belki de o işi çok fazla yapmıştır, sonucuna vardı. Artık alışkanlık olmuş; bedeni o hareketleri, tıpkı benimkinin şimdi bu tabak çatalları lavaboya koyması gibi yapıyor. Beyninin beşte üçü alınsa yine o işi yapabilir, tıpkı biyoloji dersindeki bir kurbağa bacağı gibi.

“Hey,” diye seslendi. “Uyan.”

Joe yatakta kımıldanıp homurdandı.

Juliana “Geçen gece Bob Hope Şov'u dinledin mi?” diye seslendi. “Çok komik bir espri yaptı; bir Alman binbaşı Marslılarla görüşüyor. Marslılar atalarının Aryan olduğunu kanıtlayan ırksal dokümanlara sahip değiller, anlarsın ya. Bu yüzden de Alman binbaşı, Berlin'e Mars'ın Yahudi dolu

olduğunu bildiriyor.” Joe’nun yatakta uzanmakta olduğu oturma odasına geçip konuştu: “‘Bu Yahudiler otuz santim boyundalar ve iki tane kafaları var,’ diyor, Bob Hope’u bilirsin işte.”

Joe gözlerini açmıştı. Bir şey demedi; gözlerini kırpmadan Juliana’ya baktı. Kirli sakalla kararmış çenesi, koyu ve acılı gözleri... O zaman Juliana da sustu.

Sonunda “Ne oldu?” diye sordu. “Korkuyor musun?” Hayır, korkan Frank, diye düşündü. Buysa ... bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Joe doğrulup oturarak “Kamyon gitti,” dedi.

Juliana “Ne yapacaksın?” diye sordu. Yatağın kenarına oturdu; bir yandan da ellerini kollarını bulaşık beziyle kuruluyordu.

“Döndüğünde yakalanm. O adam kimseye bir şey söylemez; benim de onun için aynı şeyi yapacağımı biliyor.”

Juliana “Bunu daha önce de yaptın mı?” diye sordu.

Joe karşılık vermedi. Juliana kamyonu kaçırmak istiyordun, diye düşündü. Anlayabiliyorum; ansızın fark ettim.

“Ya geri dönüşte başka yoldan giderse?”

“Hep elli numaralı yoldan geri döner. Asla Kırkı kullanmaz. Bir keresinde Kırkta kaza yapmış; yolda önüne birkaç at fırlayınca aralarına dalmış. Rocky Dağları.” Joe giysilerini sandalyeden alıp giyinmeye başladı.

Juliana adamın çıplak bedenine göz gezdirirken “Kaç yaşındasın Joe?” diye sordu.

“Otuz dört.”

Öyleyse savaşa katılmış olmalısın, diye düşündü Juliana. Adamda fiziksel bir sakatlık görmiyordu; aslına bakılırsa, Joe oldukça çekici bir fiziğe sahipti... Uzun bacaklıydı ve sınm gibiydi. Joe incelendiğini fark edince kaşlarını çatarak Juliana'ya arkasını döndü. Onun bu tavrına anlam veremeyen Juliana "Bakamaz mıyım?" diye sordu. Birlikte geçirdikleri koca bir geceden sonra bu iffetlilik. "Biz böcek miyiz?" dedi. "Gün ışığında birbirimizi görmeye katlanamıyor muyuz? Duvarlardaki çatlaklarda mı gizlenmeliyiz?"

Huysuzca homurdanan Joe çenesini ovuşturarak, üstünde külotu ve çoraplarıyla banyoya doğru yürümeye başladı.

Juliana burası benim evim, diye düşündü. Burada kalmana izin veriyorum ama sen, sana bakmama izin vermiyorsun. Öyleyse neden kalmak istiyorsun ki? Adamın peşinden banyoya girdi; Joe tıraş olmak için, tası sıcak suyla doldurmaya başlamıştı.

Juliana onun kolunda bir dövme, mavi bir K harfi olduğunu gördü.

"Bu ne?" diye sordu. "Karın mı? Konnie mi? Kelly mi?"

Yüzünü yıkamakta olan Joe "Kahire," dedi.

Juliana kıskançlıkla, ne egzotik bir isim, diye düşündü. Sonra yüzünün kızardığını hissetti. "Ben gerçekten aptalım," dedi. Dünyanın Nazilere ait tarafından gelmiş, otuz dört yaşında bir İtalyan... Joe savaşta yer almıştı elbette. Fakat Almanların tarafında. Üstelik Kahire'de savaşmıştı; o dövme, o seferin ... Rommel'in ve onun Afrika kolordusunun, General Gott'un komutasındaki

İngiliz ve Avustralya ordusunu yendikleri seferin Alman ve İtalyan gazileri arasında bir bağ teşkil ediyordu.

Juliana banyodan çıktı, oturma odasına döndü ve yatağı düzeltmeye başladı; elleri hızlı hızlı hareket ediyordu.

Sandalyede Joe'nun eşyaları, giysileri ve küçük valizi, kişisel eşyaları düzgünce, üst üste duruyordu. Juliana aralarında gözlük kutusunu andıran, kadife kaplı bir kutu olduğunu fark etti; kutuyu alıp açarak içine baktı.

Tepesine 10 Haziran 1945 tarihi kazınmış İkinci Sınıf Demir Haç Nişanına bakarken Kahire'de savaştığına hiç şüphe yok, diye düşündü. Bunu herkese vermiyorlardı... Yalnızca çok cesur olanlara. Ne yaptın acaba?.. O sıralar yalnızca on yedi yaşındaydın.

Juliana tam nişanı kadife kaplı kutunun içinden çıkarırken, Joe banyo kapısında belirdi; adamın farkına varan Juliana suçlulukla ayağa fırladı. Fakat Joe kızmış gibi görünmüyordu.

"Yalnızca bakıyordum," dedi Juliana. "İlk kez görüyorum. Bunu yakana Rommel bizzat mı taktı?"

"Onları General Bayerlein dağıttı. Rommel son darbeyi indirmesi için İngiltere'ye gönderilmişti bile." Joe'nun sesi sakindi. Fakat elleri bir kez daha, tekdüze hareketlerle alnını kaşımaya, parmakları sanki tedirginlikten kaynaklanan kronik bir tikle saçına dalmaya başlamıştı.

Joe banyoya ve tıraşına geri dönerken Juliana "Bana bundan biraz bahseder misin?" diye sordu.

Joe Cinnadella tıraşı sırasında ve sonrasında, sıcak suyla uzun uzun duş alırken biraz anlat-

tı; anlattıklarının Juliana'nın duymak isteyeceği şeylerle ilgisi yoktu. Joe'nun iki ağabeyi, Etiyopya seferinde hizmet vermişlerdi; o ise on üç yaşındayken, doğduğu şehir olan Milano'daki faşist bir gençlik örgütüne katılmıştı. Joe'nun ağabeyleri daha sonra Binbaşı Ricardo Pardi'nin topçu taburuna katılmışlardı, İkinci Dünya Savaşı başlayınca da Joe onların yanına gitme imkânı bulmuştu. Graziani'nin komutasında savaşmışlardı. Teçhizatları, özellikle de tankları korkunç durumdaydı. İngilizler onları, hatta yüksek rütbeli subayları bile keklik gibi avlamışlardı. Tank kapaklarının üstüne kum torbaları koymak gerekiyordu, savaş sırasında kendiliğinden açılmasınlar diye. Ancak Binbaşı Pardi kullanılmış top mermilerini toplayıp güzelce cilalattırmış ve yağlatmış, sonra da tekrar kullandırmıştı; bataryası, 1943'te General Wavell'in can havliyle yaptığı o büyük tank ilerleyişini durdurmuştu.

Juliana "Ağabeylerin hâlâ hayatta mı?" diye sordu. Joe'nun ağabeyleri 1944'te öldürülmüşlerdi; Alman-İtalyan hatlarının gerisinde faaliyet gösteren ve savaşın, Müttefiklerin kazanamayacağını açıkça belli olduğu son safhalarında iyice fanatikleşen Uzun Menzilli Çöl Grubunun İngiliz komandoları tarafından, telle boğularak öldürülmüşlerdi.

Juliana tereddütle "Şimdi İngilizler hakkındaki hislerin ne?" diye sordu.

"Afrika'da yaptıklarını İngiltere'ye de yapmalarını isterdim," dedi Joe. Sesi tonlamasızdı.

"Ama aradan ... on sekiz yıl geçti," dedi Juliana. "Özellikle İngilizlerin çok korkunç şeyler yaptıklarını biliyorum. Ama..."

“Nazilerin Yahudilere yaptığı şeyleri anlatıp duruyorlar,” dedi Joe. “İngilizler daha kötüsünü yaptı. Londra Muharebesinde.” Sustu. “O alev silahları, fosfor ve benzin; sonrasında birkaç Alman askerini gördüm. Bir sürü gemi yanıp kül olmuştu. Sualtındaki o borular... Denizi tutuşturdular. Ve sivil yerleşim merkezlerine atılan alev bombaları... Churchill’in son anda savaşı kazandıracağını umduğu, kitlelere yapılan o akınlar. O korkunç terör saldırıları; Hamburg’a, Essen’e ve...”

“Bu konuda konuşmayalım,” dedi Juliana. Mutfakta domuz pastırması kızartmaya başladı; Frank’in ona doğum gününde armağan ettiği, Emerson marka, küçük, beyaz, plastik radyoyu açtı. “Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım.” Radyo kanallarında gezinerek, hoş bir hafif müzik aradı.

“Şuna bir bak,” dedi Joe. Oturma odasında yatağa oturmuştu... Yanında küçük valizi vardı; valizi açıp içinden, fazla ellendiği belli olan, yıpranmış, kıvrılmış bir kitap çıkardı. Juliana’ya bakıp sıırıttı. “Gel buraya. Adamın teki ne diyor biliyor musun? Bu adam...” Kitaba işaret etti. “Bu çok komik. Otur.” Juliana’yı kolundan tutup çekerek yanına oturttu. “Sana okumak istiyorum. Diyelim ki onlar kazandı. Neler olurdu? Kafamızı yormamıza gerek yok; bu adam bizim yerimize düşünmüş.” Joe kitabı açıp sayfaları yavaş yavaş çevirmeye başladı. “Britanya İmparatorluğu tüm Avrupa’yı kontrol ederdi. Tüm Akdeniz’i. Ortada İtalya filan kalmazdı. Almanya da. Polisler, uzun kürk şapka takan o komik küçük askerler ve kral, Volga’ya kadar giderlerdi.”

Juliana alçak sesle “Bu çok mu kötü olurdu ki?” diye sordu.

“Kitabı okudun mu?”

Kitabın kapağını görmeye çalışan Juliana “Hayır,” diye itiraf etti. Fakat ondan bahsedildiğini duymuştu; pek çok kişi bu kitabı okuyordu. “Ama Frank ile ben –eski kocamla ben yani– savaşı Müttefikler kazanmış olsa neler olacağı hakkında sık sık konuşurduk.”

Joe onu duymaz gibiydi; elindeki kitaba, *Çekirge Ağır Gelecek*'e gözlerini dikmişti. “Bu kitapta İngiltere'nin nasıl kazandığını biliyor musun peki?” diye devam etti. “Mihver Devletlerini nasıl yendiğini?”

Juliana başını iki yana salladı; yanındaki adamın giderek gerildiğini hissediyordu. Şimdi Joe'nun çenesi titremeye başlamıştı; dudaklarını durmadan yalıyor, saçını geriye atıyordu... Konuştuğunda sesi boğuktu.

“Kitapta İtalya'yı Mihver Devletlerine ihanet ettiriyor,” dedi Joe.

“Ya?” dedi Juliana.

“İtalya, Müttefiklerin tarafına geçiyor. Anglo-saksonlara katılıyor ve Avrupa'nın, yazarın tabiriyle ‘yumuşak karnını’ yanyor. Ama o adamın bunu düşünmesi doğal; İngilizleri her gördüğünde tabanları yağlayan korkak İtalyan ordusunu hepimiz biliyoruz. Şarap içerler. Gamsızdırlar; dövüşmek için yaratılmamışlardır. Bu adamı...” Joe kitabı kapadı, sonra da arka kapağını incelemek için çevirdi. “Abendsen. Onu suçlamıyorum. Bu fantezi romanını yazıyor; Mihver Devleti kaybetmiş olsa dünyanın nasıl bir yer olacağı

hayal ediyor. İtalya ihanet etmese nasıl kaybedebilirlerdi ki?” Dişlerini gıcırdattı. “Duce...’ Soytanın tekiydi; bunu hepimiz biliyoruz.”

“Domuz pastırmasını çevirmem gerek.” Juliana usulca Joe’nun yanından kalkıp telaşla mutfığa geri döndü.

Joe kitabı elinden bırakmadan onun peşinden geldi ve konuşmaya devam etti: “Sonra Amerika işe karışıyor. Japonları tepeledikten sonra. Savaştan sonra da Amerika’yla İngiltere dünyayı bölüşüyor. Gerçekte Almanya’yla Japonya nasıl bölüştüyse, aynen öyle.”

“Almanya, Japonya ve İtalya,” dedi Juliana.

Joe ona bakakaldı.

“İtalya’yı saymadın,” dedi Juliana. Adama sakince baktı. Yoksa sen de mi unuttun, diye düşündü. Diğer herkes gibi. Ortadoğu’daki küçük imparatorluk... Yeni Roma adlı müzikal komedi.

Bir süre sonra Joe’ya ahşap tabakta domuz pastırması ve yumurta, kızarmış ekmek ve marmelat, kahve verdi. Adam iştahla yedi.

Juliana, kendisi de otururken “Kuzey Afrika’da ne yedirdiler sana?” diye sordu.

“Ölü eşek,” dedi Joe.

“Bu iğrenç.”

Joe çarpık bir gülümsemeyle “Asino Morte,” dedi. “Üstünde A.M. yazan, nefis sığır eti konserveleleri. Almanlar ona Alter Mann diyordu. Yaşlı Adam.” Hızla yemeye devam etti.

Juliana, Joe’nun kolunun altındaki kitabı almak için uzanırken bunu okumak isterdim, diye

* İt. Önder; Mussolini. -çn.

düşündü. Joe burada o kadar uzun süre kalacak mı? Kitaba yağ bulaşmıştı; sayfaları yırtıktı. Her yerinde parmak izleri vardı. Juliana kamyoncular tarafından, uzun yolculuklarda okunmuş, diye düşündü. Gece geç vakitlerde, tepsilikli sandalyeli lokantalarda. Bahse girerim ki yavaş bir okuyucusun, diye düşündü. Bahse girerim ki bu kitabı aylardır olmasa bile haftalardır okuyorsun. Kitabı rastgele açıp okudu:

...Şimdi, yaşlılığında dinginliği gözlemliyordu; eskilerin gıpta edeceği fakat kavrayamayacağı bir ülke, Kırım'dan Madrid'e gemiler... Ve tüm İmparatorlukta, her yerinde aynı para, dil, bayrak kullanılıyordu. Eski İngiliz bayrağı gündoğumundan günbatımına dek uzanıyordu: En sonunda gerçekleştirilmişti, o güneş ve bayrak meselesi.

“Yanımda taşıdığım tek kitap, kitap değil aslında,” dedi Juliana. “Kâhin, *I Ching* ... beni Frank alıştırdı ve şimdi kararlarımı vermek için hep onu kullanıyorum. Asla gözümün önünden ayırmam. Asla.” Çekirge'yi kapadı. “Görmek ister misin? Kullanmak ister misin?”

“Hayır,” dedi Joe.

Juliana masanın üstünde kavuşturduğu kollarına çenesini dayayıp adama yan yan bakarak konuştu: “Buraya kalıcı olarak mı yerleştin? Ve ne dolaplar çeviriyorsun?” Hakaretler, iftiralar üstüne düşünüyorsun. Yaşama karşı duyduğun nefret korkudan taş kesilmeme yol açıyor, diye düşündü. Ama ... sende bir şey var. Küçük bir hayvan

gibisin; önemli değilsin ama kurnazsın. Joe'nun dar, zeki, esmer yüzünü incelerken nasıl benden genç olduğunu sanabildim ki, diye düşündü. Ama bu bile doğru... Çocuksuluğun; hâlâ bebek kardeşsin; iki ağabeyine, Binbaşı Pardi'ne ve General Rommel'ine tapıyorsun. Serbest kalıp İngiliz erlerini öldürebilmek için kan ter içinde uğraşan kardeşsin. Ağabeylerini gerçekten telle mi boğdular? Bunu duymuştuk; savaştan sonra anlatılan katliam öyküleri ve fotoğraflar... Ürperdi. Ama İngiliz komandoları uzun süre önce yargılanıp cezalandırıldı.

Radyoda müzik yayını kesilmişti; şimdi Avrupa'dan, kısa dalga bir haber programı yayını yapılır gibiydi. Ses hafifleyip anlaşılmaz hale geldi. Uzun bir ara; hiçbir şey yoktu. Yalnızca sessizlik. Sonra Denver spikeri, son derece net, yakın. Juliana kanal değiştirmek üzere uzandı fakat Joe elini tutarak onu durdurdu.

"...Şansölye Bormann'ın ölümü şok içindeki Almanya'yı yasa boğdu, oysa daha düne dek verilen güvenceler..."

Juliana da, Joe da ayağa fırladılar.

"...Tüm Reich istasyonları programlarını iptal etti ve dinleyiciler, SS Tümeni *Das Reich*'in korusunun okuduğu, Partei marşı *Horst Wessel Lied*'in vakur nağmelerini duydular. Daha sonra, merhum Reichsführer Himmler'in, Albert Speer'in ve diğerlerinin önyak olmasıyla yeniden örgütlenen hükümette Gestapo'nun yerini alan ulusal

* "Horst Wessel Şarkısı." Nazi Partisinin marşı. -çn.

güvenlik polisi Sicherheitsdienst'in* şeflerinin ve geçici Partei genel sekreterinin..."

Joe sesi açtı.

"...bulunduğu Dresden'de iki haftalık resmi yas ilan edildi; gelen raporlara göre, pek çok dük-kân ve işyeri şimdiden kapandı. Üçüncü Reich'in resmi parlamentosu Reichstag'ın beklenen toplantısıysa henüz gerçekleşmedi, ki ancak bu toplantıda alınacak onayla..."

"Heydrich seçilecek," dedi Joe.

"Keşke o iriyan sarışın adam, Schirach seçil-se," dedi Juliana. "Tanrım, Bormann sonunda öldü demek. Schirach'ın şansı var mı sence?"

Joe lafı uzatmadan "Hayır," dedi.

"Belki şimdi iç savaş çıkar," dedi Juliana. "Ama o herifler de iyice yaşlandı; Göring ile Goebbels... Bütün o eski Partili çocuklar."

Radyo konuşmayı sürdürüyordu: "...Alplerde bulunan, Brenner yakınındaki inziva evine ulaştı..."

"Şişko Hermann'dan bahsediyor," dedi Joe.

"...Yalnızca bir askerin, vatanseverin ve sadık bir Partei liderinin değil, aynı zamanda (pek çok kez kendisinin de söylemiş olduğu gibi) yakın bir dostunun yitirilmesi karşısında kedere boğuldu-ğunu söylemekle yetindi; anımsanacağı üzere, savaştan kısa süre sonraki yöneticisiz dönemde, Herr Bormann'ın mutlak otoriteye sahip olma yolundaki yükselişini engellemek isteyen unsurların çıkardığı tartışmada kendisi Herr Bormann'ı desteklemişti..."

* Sicherheitsdienst des Reichsführers-SS ya da SD. SS ve Nazi Partisinin istihbarat servisi. -çn.

Juliana radyoyu kapadı.

“Saçmalıyorlar sadece,” dedi. “Niye öyle laflar ediyorlar ki? O korkunç katillerden sanki bizim gibiymişler gibi bahsediyorlar.”

“Bizim gibiler zaten,” dedi Joe. Tekrar oturup yemeye başladı. “Onların yerinde olsak bizim de yapmayacağımız hiçbir şey yapmadılar. Dünyayı komünizmden kurtardılar. Almanya olmasa şimdi bizi Kızıllar yönetirdi. Daha kötü durumda olurduk.”

“Boş konuşuyorsun,” dedi Juliana. “Tıpkı radyo gibi. Saçmalıyorsun.”

“Ben Nazilerin idaresi altında yaşadım,” dedi Joe. “Nasıl bir hayat olduğunu biliyorum. On iki, on üç –daha da fazla– neredeyse on beş sene yaşamak boş konuşmak mı? Todt Teşkilatından çalışma kartı aldım; 1947’den itibaren onlar için çalıştım, Kuzey Afrika’da ve ABD’de. Dinle...” Juliana’ya parmağını uzattı. “İtalyanların toprak işlerindeki dehasına sahibim; TT de beni vasıflandırdı. Otobanlar için zift küreklemiyor, beton harcı karıştırmıyordum. Tasarımlara yardım ediyordum. Mühendistim. Bir gün Doktor Todt gelip çalışma grubumuzun çalışmalarını denetledi. ‘Becerikli ellerin var,’ dedi bana. Bu büyük bir an, Juliana. Emegin onuru; boş konuşmuyorlar. Onlardan, Nazilerden önce vasıfsız işlere herkes burun kıvınıyordu; ben de öyle. Aristokratlık vardı. Emek Cephesi buna son verdi. Kendi ellerimi ilk kez gördüm.” Joe öyle hızlı konuşuyordu ki şivesi belirginleşmeye başlamıştı; Juliana onu anlamakta zorlanıyordu. “Hepimiz ormanda, Yukarı New York eyaletinin kuzeyinde kardeş gibi yaşıyor-

duk. Şarkılar söylüyorduk. İşe asker adımlarıyla gidiyorduk. Savaş ruhu ama bu kez yeniden inşa etmek için, yıkmak için değil. Onlar en güzel günlerdi... Yeniden inşanın başladığı o savaş sonrası günler ... bloklar halinde dizili o hoş, temiz, dayanıklı kamu binaları; yepyeni bir iş bölgesi, New York ve Baltimore. Artık o iş geçmişte kaldı tabii. Gösteriyi *New Jersey Krupp und Sohnen* gibi büyük karteller yönetiyor. Ama onlar Nazi değil; güç kazanmış eski Avrupalılar sadece. Bu daha kötü ... duyuyor musun? Rommel ve Todt gibi Naziler, Krupp ve bankerler gibi sanayicilerden, bütün o Prusyalılardan milyon kat daha iyiler; o sanayicilerin gaz odalarına atılması gerek. Bütün o yelekli beyefendilerin."

Juliana, ama o yelekli beyefendiler hep vardı, diye düşündü. Senin idollerin, Rommel ve Doktor Todt ise ... onlar ancak savaştan sonra geldi. Harabeleri kaldırmak, otobanlar yapmak, endüstriyi yeniden canlandırmak için. Yahudilerin yaşamasına bile izin verdiler; talihli bir sürpriz ... Yahudiler ortama karışabilsin diye genel af ilan ettiler. En azından 1949'a dek. Sonra da güle güle Todt ve Rommel; otlayan çiftlik hayvanlarına bakmak üzere emekli oldular.

Bilmez miyim? diye düşündü. Bütün bunları Frank'ten duymadım mı? Nazilerin idaresinde yaşamak hakkında bilmediğim bir şey söyleyemezsin bana; kocam Yahudiydi -hâlâ da öyle-. Doktor Todt'un gelmiş geçmiş en alçakgönüllü, en iyi huylu insan olduğunu biliyorum; tek yapmak istediğinin, savaştan sonra harabelerin arasında gezinen, sayıları milyonları bulan o boş

bakışlı, umutsuz Amerikan erkek ve kadınlarına iş –dürüst, namuslu işler– sağlamak olduğunu biliyorum. Sağlık hizmetinin, tatil beldelerinin ve ikamet edilecek yeterince evin, ırkı ne olursa olsun herkes için ulaşılabilir olması yönünde çaba sarf ettiğini biliyorum; o bir inşacıydı, düşünür değil... Çoğu zaman da istediği şeyi yaratmayı başardı... İstedikini elde etti. Ama...

Aklına takılan ama göz ardı ettiği bir düşünce şimdi zihninin gerisinden, kararlılıkla yükseliyordu. “Joe. Bu Çekirge, Doğu Yakası’nda yasaklanmadı mı?”

Joe başıyla onayladı.

“Öyleyse nasıl okuyabiliyorsun?” Bu konuya dair bir şeyler, Juliana’nın endişelenmesine yol açıyordu. “Yasaklanmış kitapları okuyan insanların hâlâ vurmuyorlar mı?..”

“İrksal grubuna bağlı. Şu eski, güzel pazıbende.”

Durum gerçekten de böyleydi. Slavlar, Lehler, Porto Rikolular okuyabilecekleri, yapabilecekleri, dinleyebilecekleri şeyleri en fazla kısıtlanmış olanlardı. Anglosaksonların durumu çok daha iyiydi; çocuklarına kamusal eğitim veriliyordu; ayrıca kütüphanelere, müzelere ve konserlere gidebiliyorlardı. Fakat yine de ... Çekirge sadece sınıflandırılmış değildi; yasaklanmıştı, hem de herkese.

“Tuvalette okudum,” dedi Joe. “Bir yastığın içinde sakladım. Aslında yasaklanmış olduğu için okudum onu.”

“Çok cesursun,” dedi Juliana.

Joe şüpheyile “Alay mı ediyorsun?” diye sordu.

“Hayır.”

Joe biraz rahatladı. “Burada yaşayan sizler için işler kolay; güvenli, amaçsız bir hayatınız var; yapacak bir şey yok ... endişelenecek bir şey yok. Olayların akışının içinden çıktınız; geçmişten ar-takaldınız ... değil mi?” Gözleri Juliana’yla dalga geçiyordu.

“Bu kinikliğinle kendini öldürüyorsun,” dedi Juliana. “İdollerin teker teker elinden alındı ve şimdi sevgini verebileceğin hiçbir şey yok.” Çata-lını ona uzattı; Joe kabul etti. Juliana ye, diye dü-şündü. Veya biyolojik süreçlerden bile vazgeç.

Joe karnını doyururken kitabı başıyla göstere-rek “Bu Abendsen buralarda yaşıyormuş; kapakta yazıyor,” dedi. “Cheyenne’deymiş. Böyle güvenli bir noktadan dünyayı gerçekten iyi görüyordur herhalde, değil mi? Bak burada ne yazıyor; yük-sek sesle oku.”

Juliana kitabı alıp arka kapağını okudu. “Eskiden askermiş. İkinci Dünya Savaşında, Amerikan Deniz Piyade Teşkilatında hizmet vermiş; İngiltere’de bir Nazi Tiger tankı tarafından yaralanmış. Çavuşmuş. Kitaba bakılırsa yazılarını kale gibi bir yerde yazı-yormuş; etrafı silah doluymuş.” Kitabı bırakıp şöyle dedi: “Burada yazmıyor ama onun neredeyse bir tür paranoyak olduğunun söylendiğini duydum; evinin etrafını elektrikli dikenli telle çevirmiş; evi dağ başındaymış. Ulaşılması güçmüş.”

“Bu kitabı yazdıktan sonra o şekilde yaşamak-ta haklıdır belki de,” dedi Joe. “Kitabı okuyunca Alman kodamanlarının tepesi attı.”

“Daha önce de o şekilde yaşıyormuş; kitabı orada yazmış. Evinin adı...” Juliana kapağa baktı. “Yüksek Şato. Oraya verdiği isim bu.”

Joe hızlı hızlı çığnerken “O halde işini bitiremeyecekler,” dedi. “Tetikte bekliyor. Akıllı.”

“Bence bu kitabı yazması büyük bir cesaretti,” dedi Juliana. “Mihver Devletleri savaşı kaybetmiş olsaydı istediğimizi söyleyip yazabilecektik, tıpkı eskiden olduğu gibi; tek bir ülke olacaktık... Hepimiz için aynı olan, adil bir hukuk sistemine sahip olacaktık.”

Joe ona katıldığını başını sallayarak belirtince Juliana şaşırdı.

“Seni anlamıyorum,” dedi Juliana. “Neye inanıyorsun? İstedğin ne? O canavarları, Yahudileri katletmiş olan o manyakları savunuyorsun; sonra da...” Juliana umutsuzluğa kapılarak Joe’yu kulaklarından yakaladı; ayağa kalkıp adamı kendisiyle birlikte yukarı çekerken, Joe şaşkınlık ve acıyla gözlerini kırptırdı.

Yüz yüze durdular, hırıltılı soluklarla, konuşamayarak.

Sonunda Joe “Benim için hazırladığın şu kahvaltıyı bitireyim,” dedi.

“Söylemeyecek misin? Bana anlatmayacak mısın? Sen de ne olduğunu biliyorsun; anlıyorsun ve yemek yemeye devam ediyorsun. Neden bahsettiğimi anlamaz gibi davranıyorsun.” Adamın kulaklarını bıraktı; bükülmekten kıpkırmızı olmuşlardı.

“Boş laflar,” dedi Joe. “Önemi yok. Radyo gibi; onun hakkında söylediğin şey gibi. Nazi askerleri felsefe yapan insanlara ne der, biliyor musun? Eierkopf. Yumurta kafa. Çünkü o koca, çift bombeli, boş kafalar kolayca kırılıveriliyor ... sokak kavgalarında.”

“Bana karşı hislerin buysa neden çekip gitmiyorsun?” dedi Juliana. “Neden buradasın?”

Adamın muğlakça sırtması Juliana'nın tüyle-rini diken diken etti.

Juliana, keşke benimle gelmesine izin vermeseydim, diye düşündü. Artık çok geç; ondan kurtulamayacağımı biliyorum... Fazla güçlü.

Korkunç bir şeyler oluyor, diye düşündü. Joe'nun içinden çıkıyor. Ve görünüşe göre ben buna yardımcı oluyorum.

“Sorun ne?” Joe elini uzatıp Juliana'nın gıdısını, boynunu okşadı; parmaklarını onun gömleğinin altına sokup omuzlarını şefkatle sıktı. “Bir ruh hali. Senin sorunun ... seni bedavaya analiz edeceğim.”

“Sana Yahudi analist derler sonra.” Juliana hafifçe gülümsedi. “Seni fırına atmalarını mı istiyorsun?”

“Erkeklerden korkuyorsun. Değil mi?”

“Bilmem.”

“Dün gece bunu anlamak kolay oldu. Ama sırf ben...” Joe cümlesini yarıda kesti. “İhtiyaçlarını anlamaya özellikle dikkat ettiğim için.”

“Bir sürü kızla yattığın için,” dedi Juliana. “Söyleyeceğin buydu aslında.”

“Ama haklı olduğumu biliyorum. Bak; seni asla incitmeyeceğim, Juliana. Annemin üstüne yemin ederim... Sana söz veriyorum. Özellikle anlayışlı olacağım; yaşadığım tecrübeleri tartışma malzemesi yapmak istersen de ... sana bu avantajı vereceğim. Gerginliğin geçecek; seni rahatlatılabilir ve daha iyi olmanı sağlayabilirim, hem de kısa süre içinde. Talihin kötü gitmiş, o kadar.”

Juliana başıyla onayladı; keyfi biraz yerine gelmişti. Fakat kendini hâlâ soğuk, kederli hissediyor ve hâlâ bunun sebebini tam olarak bilmiyordu.

Bay Nobusuke Tagomi gününe başlamadan önce tek başına kalmak için kendine bir dakika ayırdı. Nippon Times Binasındaki ofisinde oturup düşündü.

Ofisine gelmek üzere evden çıkmadan önce, İto'nun Bay Baynes hakkındaki raporunu almıştı. Genç öğrencinin hiç kuşkusu yoktu; Bay Baynes, İsveçli değildi. Bay Baynes'in Alman olduğu kesindi.

Fakat İto'nun Cermen dillerine hâkimiyeti ne Ticari Temsilcilikleri ne de Japon gizli polisi Tokkoka'yı etkilemişti. Bay Tagomi o salak herhalde adamın ağzından kayda değer bir laf alamadı, diye düşündü. Romantik doktrinlerle birleşmiş, beceriksizce bir şevk. Algıla, her zaman şüpheyle.

Her halükârda, Bay Baynes ve Japon Takımadaları'ndan gelen o yaşlı kişiyle yapacağı görüşme birazdan başlayacaktı ... Bay Baynes nereli olursa olsun. Hem Bay Tagomi'nin adama kanı kaynamıştı. Bunun yüksek konumlardaki ... kendisi gibi insanların temel yeteneği olduğuna kanaat getirdi. İyi bir adamla karşılaştığında onu tanımak. İnsanların içyüzünü sezebilmek. Tüm formalitelerin ve dış görünüşün ardını görmek. Yüreğe nüfuz etmek.

Kara tutkunun iki yin çizgisi arasında hapsolmuş yürek. Bazen boğulan ama öyle zamanlarda bile merkezinde yangı ışığının titreştiği. Bay Tagomi ona kanım ısındı, dedi kendine. İster Alman

olsun, ister İsveçli. Umarım Zaracaine baş ağrısını geçirmiştir. İlk fırsatta bunu sormayı anımsamalıyım.

Masasındaki diyafon vızıldadı.

Diyafona sertçe "Hayır," dedi. "Tartışma yok. Bu İçsel Gerçeğin anı. İçe Dönüklüğün."

Bay Ramsey'nin küçük hoparlörden gelen sesi, "Efendim, haber alt kattaki basın servisinden yeni geldi. Reich Şansölyesi ölmüş. Martin Bormann," dedi. Ramsey'nin sesi kesildi. Sessizlik.

Bay Tagomi, bugünkü tüm işleri iptal et, diye düşündü. Masasından kalkıp ellerini birbirine bastırarak, hızla ileri geri yürümeye başladı. Bir bakalım. Reich konsolosuna hemen resmi mesaj gönder. Önemsiz iş; astlarım halledebilir. Derin keder vs. Tüm Japonya, bu kederli anında Alman ulusunun yanında yer alıyor. Sonra? Kavrayışlı olman hayati önem taşıyor. Tokyo'dan anında bilgi alabilecek durumda olmalısın.

Diyafonun düğmesine bastı: "Bay Ramsey, Tokyo'yla irtibat halinde olduğumuza emin olun. Santraldeki kızlara söyleyin, tetikte olsunlar. İletişimi kaçırmamalıyız."

Bay Ramsey "Peki efendim," dedi.

"Şimdiden sonra odamda olacağım. Tüm rutin meseleleri geçiştirin. Mutat sebeplerden ötürü arayan herkesi geri çevirin."

"Efendim?"

"Aniden harekete geçmem gerekirse serbest olmalıyım."

"Evet efendim."

Yarım saat sonra, saat dokuzda, Batı Yakası'ndaki en yüksek rütbeli İmparatorluk hükümeti

memurundan, Amerika Pasifik Devletleri'ndeki Japon büyükelçisi, saygıdeğer Baron L.B. Ka-
elemakule'den mesaj geldi. Dışişleri Bakanlığı,
Sutter Sokağındaki elçilik binasında olağanüstü
toplantı düzenleyecekti ve tüm Ticari Temsilci-
liklerin üst düzey birer görevli göndermesi isteni-
yordu. Kendi Ticari Temsilcilikleri konusunda, bu
kişi Bay Tagomi'nin ta kendisi oluyordu.

Kıyafet değiştirmeye vakit yoktu. Bay Tagomi
telaşla asansöre gitti ve giriş katına indi; bir daki-
ka sonra da Temsilcilik'e ait bir limuzinin (ünifor-
ma giymiş, deneyimli bir Çinli şoförün kullandığı,
1940 model, siyah bir Cadillac'ın) içindeydi.

Elçilik binasına vardığında, kendisi gibi yüksek
mevkili kişilere ait bir düzine arabanın binanın
önüne park edilmiş olduğunu gördü. Bazılarını
tanıdığı, bazılarınıysa yabancı olduğu, yüksek ko-
numlardaki, değerli şahsiyetler elçilik binasının
geniş basamaklarını çıkıyor ve içeri giriyorlardı.
Şoförü kapıyı açınca, Bay Tagomi evrak çantası-
nı eline alıp çabucak indi; çanta boştu çünkü Bay
Tagomi'nin yanında getireceği bir evrak yoktu...
Fakat altı üstü bir seyirci gibi görünmekten ka-
çınmak şarttı. Merdivenleri, olup bitenlerde ha-
yati bir rol oynarcasına çıktı; oysa bu toplantının
sebebi bile söylenmemişti kendisine.

Mühim şahsiyetler küçük gruplar halinde top-
lanmıştı; lobide mırıltılı tartışmalar. Bay Tagomi
tanıdığı birkaç kişinin arasına katıldı; başıyla se-
lam verdi ve -onlarla birlikte- ciddi göründü.

Derken bir elçilik görevlisi belirdi ve onları bü-
yük bir salona aldı. Katlanır sandalyeler hazırlan-
mıştı. Herkes içeri girip oturdu; öksürmek ve ayak

sürümek dışında hiç ses çıkarmıyorlardı. Konuşmalar kesilmişti.

Önlerdeki, elinde bir deste kâğıt tutan bir beyefendi sahneye çıktı ve biraz yükseltilmiş olan masaya doğru yürüdü. Çizgili pantolon: Dışişleri Bakanlığının temsilcisi.

Biraz kargaşa. Kafa kafaya vermiş konuşan, başka mühim şahsiyetler.

Dışişleri Bakanlığı görevlisi yüksek, amirane bir sesle “Beyler,” dedi. Tüm gözler ona odaklandı. “Bildiğiniz gibi, Reichskanzler’ın vefat ettiği kesinleşti. Berlin’den resmi açıklama geldi. Uzun sürmeyecek olan –birazdan makamlarınıza geri dönebileceksiniz– bu toplantının düzenlenmesinin sebebi, Alman siyasetindeki, Herr Bormann’dan boşalan koltuğu doldurmak için öne çıkmaları ve her yola başvuracakları bir çekişmeye girmeleri beklenebilecek çeşitli hiziplere dair değerlendirmelerimizi size iletmeğdir.

“En önde gelen şahısları kısaca ele alalım. İlk başta, Hermann Göring. Bildiğiniz ayrıntıları tekrar duyacaksınız; lütfen sabredin.

“Birinci Dünya Savaşı’nda gözüpek bir savaş pilotu olan Şişko –fiziksel yapısından dolayı takılmış bir lakap bu– Gestapo’yu kurdu ve Prusya kükümetinde, muazzam bir gücü elinde bulundurduğu bir mevkide görev yaptı. İlk Nazilerin en acımasızlarındandı fakat daha sonraki aşırı sefihliği, cana yakın bir şarap düşkünü olduğu gibi yanıltıcı bir izlenim uyandırdı; hükümetimiz bu izlenimi benimsememenizi istemektedir. Bu

* Alm. İmparatorluk Şansölyesi. –çn.

adam, her ne kadar sağıksız ve hatta belki tuhaf denebilecek düşkünlüklere sahip olsa da, yaşları ilerledikçe güçleri azalacağına artan o eski, haz düşkünü Roma sezarlarını andırıyor daha çok. Bu adamın devasa şatosunda, sahip olduğu zafer hatıralarıyla sanat eserlerinin arasında, evcil aslanlarıyla çektiirdiğı togalı fotoğrafı onu mükemmel ve çarpıcı bir biçimde sergiliyor şüphesiz. Savaş sırasında, değerli çalıntı mallarla dolu trenler, bunlara ihtiyaç duyan orduya değil onun özel malikânesine giderdi. Bizim değerlendirmemiz: Bu adam muazzam bir güç elde etmeyi arzuluyor ve bu gücü elde edebilecek yetide. Kendisi tüm Naziler arasında en keyfine düşkün olanı ve düşük bir maaşla, yokluk içinde yaşamış olan müteveffa H. Himmler ile taban tabana zıt. Herr Göring yağmacı zihniyetin temsilcisi; gücü, kişisel servet edinmek için araç olarak kullanıyor. İlkel bir zihniyet, hatta kaba; ama oldukça zeki bir adam, büyük olasılıkla da Nazi liderlerinin en zekisi. İtkilerinin hedefi: Kendini eski imparatorların tarzında yüceltmek.

“Bir sonraki, Herr J. Goebbels. Küçükken çocuk felci geçirmiş. Başta Katolik imiş. Müthiş bir hatip ve yazar; esnek ve fanatik bir zihin; nüktedan, şehir insanı, kozmopolit. Kadınlarla arası çok iyi. Zarif. Kültürlü. Son derece yetkin. Çok çalışıyor; neredeyse çılgınlığa varan bir yönetme dürtüsü var. Hiç dinlenmediğı söyleniyor. Oldukça saygı gören biri. Hoş ve etkileyici olabilir ama diğer Nazilerden çok daha azgın bir yönü olduğu söyleniyor. İdeolojik yönelimi, post-Romantik Alman nihilizmiyle iyice kötüleştirilmiş ortaçağ Cizvit bakış açısı gibi görünüyor. Partei’in tek gerçek

entelektüeli olarak görülüyor. Gençliğinde oyun yazarı olmak istermiş. Çok az dostu var. Astları tarafından sevilme de, Avrupa kültürünün en iyi özelliklerinden pek çoğunun adamakıllı cıllanmış bir ürünü. Hırsının altında kendini yüceltme isteği değil, gücü yalnızca onu kullanmak için arzulama dürtüsü yatıyor. Klasik Prusya Devleti tarzında, teşkilatçı bir yaklaşımı var.

“Herr R. Heydrich.”

Dışişleri Bakanlığı görevlisi durakladı, başını kaldırdı ve bütün dinleyicilere göz gezdirdi. Sonra konuşmaya devam etti:

“Yukarıda bahsedilen şahıslardan çok daha genç biri; 1932'deki ilk devrime katkıda bulundu. Elit SS'ler arasında bir kariyer adamı. H. Himmler'in astı; Himmler'in 1948'deki, henüz tam olarak açıklığa kavuşturulmamış ölümünde rol oynamış olabilir. Emniyet Teşkilatındaki, A. Eichmann ve W. Schellenberg gibi diğer rakiplerini resmi yollardan bertaraf etti. Pek çok Partei üyesinin bu adamdan korktuğu söyleniyor. Kendisi polis ile ordu arasındaki çatışmada, NSDAP'nin üstün geldiği ve hükümet teşkilatının yeniden yapılandırılmasına yol açan meşhur çatışmada husumetin sona ermesinden sonra Wehrmacht* unsurlarının kontrol edilmesinden sorumluydu. Bu dönem boyunca M. Bormann'ı destekledi. Elit eğitiminin bir ürünü olmasına karşın, SS Şato Sistemi denen şeyin önde gelenlerinden. Geleneksel anlamda duygusal zihniyetten yoksun olduğu söyleniyor. İtkileri muam-

* Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi. -çn.

† Nazi Almanyasının silahlı kuvvetleri. -çn.

malı. İnsan mücadelesini bir dizi oyun olarak gören toplumsal görüşü benimsemiş olduğu söylenebilir; bazı teknoloji yanlısı çevrelerde de görülen, güya bilimsel, tuhaf bir tarafsızlık sergiliyor. İdeolojik tartışmalarda taraf tutmuyor. Özetle: Zihniyet olarak son derece modern olduğu söylenebilir; Tanrı inancı vs. gibi sözde gerekli illüzyonları bir kenara atan, post-aydınlanmacı tipten. Bu sözde realist mentalitenin anlamı, Tokyo'daki toplumbilimciler tarafından çözülüyor; dolayısıyla da bu adam bir soru işareti olarak görülmeli. Ancak, patolojik şizofrenide görülen duygu yitimine olan benzerliğe dikkat edilmeli."

Bay Tagomi dinlerken midesinin bulandığını hissetti.

"Baldur von Schirach. Hitler Gençliği Örgütü'nün eski başkanı. İdealist olarak görülüyor. Dış görünüşü kişisel olarak çekici fakat pek deneyimli ya da becerikli olmadığı düşünülüyor. Partei'in emellerine içtenlikle inanıyor. Akdeniz'in kurutulup geniş tarım alanlarına dönüştürülmesinin sorumluluğunu üstlendi. Ayrıca, 50'li yılların başında Slav ülkelerinde zalimce sürdürülen soykırım politikasını yumuşattı. Slav halklarından geriye kalanların kıtanın orta bölgesinde, rezervasyon benzeri, dışa kapalı kesimlerde varlıklarını sürdürmeleri davasını doğrudan Alman halkına savundu. Bazı ötenazi ve tıbbi deney biçimlerinin sona erdirilmesi için çağrıda bulundu fakat bu konuda başarısızlığa uğradı.

"Doktor Seyss-Inquart. Eskinin Avusturyalı Nazisi; şimdiyse Reich sömürge bölgelerinin denetimini elinde bulunduruyor... Sömürge politi-

kasından sorumlu. Reich topraklarında en nefret edilen adam odur muhtemelen. Fethedilmiş halklara yönelik baskıcı yöntemlerin tamamına değilse bile birçoğuna önyak olduğu söyleniyor. Gösterişli tipte, son derece kaygı verici ideolojik zaferler kazanmak için Rosenberg ile birlikte çalıştı; örneğin savaş halinin sona ermesinden sonra sağ kalan Rus halkının tümünü kısırlaştırma girişiminde bulundu. Bu konuya ilişkin kesin kanıt yok ama Afrika kıtasının yakılması ve böylece zenci nüfus için soykırım koşulları oluşturulması kararını veren birkaç kişiden biri olarak kabul ediliyor. Mizaç olarak asıl führere, A. Hitler'e en yakın olan o büyük olasılıkla."

Dışişleri Bakanlığı sözcüsü tonlamasızca ve yavaş yavaş, ezberden okumasını sonlandırdı.

Deliriyorum galiba, diye düşündü Bay Tagomi.

Buradan gitmem gerek; kriz geçiriyorum. Benim bir şeyler kusuyor ya da püskürtüyor... Ölüyorum. Güçlkle ayağa kalktı ve diğer sandalyelerle insanların arasından yürüdü. Pek bir şey göremiyordu. Tuvalet git. Sandalyelerin arasındaki koridordan kapıya doğru koştu.

Birkaç kişi başını çevirdi. Onu gördüler. Küçük düşme. Bay Tagomi önemli toplantıda hasta oldu. Gözden düştü. Koşmaya devam ederek, elçilik görevlisi tarafından açık tutulan kapıdan fırladı.

Paniği anında geçti. Görüşündeki bulanıklık kayboldu; nesneleri tekrar görmeye başladı. Sabit döşeme, duvarlar.

Vertigo krizi. Ortakulak rahatsızlığı şüphesiz.

Arabeyin, kadim beyinsapı sorun çıkarıyor, diye düşündü.

Anlık bir organik anıza.

Rahatlatıcı doğrultularda düşün. Dünyanın düzenini anımsa. Neye tutunmalı? Dine mi? Şimdi sakın sakın *gavot dansı yap*, diye düşündü. *Fevkalade, fevkalade; gayet iyi becerdiniz ikiniz de*. Bu işin tarzı budur kesinlikle. Tanınabilir dünyanın küçük bir formu. *Gondolcular. G&S'*. Gözlerini kapayıp *D'Oyly Carte Kumpanyasını*, savaştan sonraki turnelerinde gördüğü haliyle gözünde canlandırdı. Sonlu, sonlu dünya...

Yanı başında bir elçilik görevlisi "Efendim, size yardımcı olabilir miyim?" diyordu.

Bay Tagomi eğilerek selam verdi. "Şimdi iyiyim."

Diğerinin yüzü sakın, düşünceli. Alay yok. Bay Tagomi hepsi bana gülüyor herhalde, diye düşündü. İçten içe?

Kötülük var! Gerçek; çimento gibi somut.

Buna inanamam. Buna dayanamam. Kötülük bir bakış açısı değildir. Lobide dolandı; Sutter Sokağından gelen trafik gürültüsünü ve toplantılarda hitap eden Dışişleri Bakanlığı sözcüsünü dinledi. Dinimiz tamamen yanlış. Ne yapacağım, diye sordu kendine. Elçiliğin ön kapısına gitti; bir görevli kapıyı açtı ve Bay Tagomi basamaklardan yola indi. Park edilmiş arabalar. Kendi arabası. Ayakta duran şoförler.

O içimizin bir parçası. Dünyanın içinin. Üstümüze dökülmüş; bedenlerimizin, zihinlerimizin, kalplerimizin, hatta kaldırımının içine sızmış.

Neden?

* Gilbert & Sullivan. 19. yüzyılda yaşamış komedi operası ikilisi. *Gondolcular* bu ikilinin operasıdır. -çn.

Bizler kör köstebekleriz. Toprağın içinde sürünüyor, yolumuzu burnumuzla buluyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz. Bunu kavradım ... şimdiyse nereye gideceğimi bilmiyorum. Korkuyla ciyaklıyorum sadece. Kaçıyorum.

Acınası.

Arabasına yürürken, şoförlerin kendisini süzdüklerini görür gibi olunca Bana gülüyorlar, diye düşündü. Evrak çantamı unuttum. Orada, sandalyemin yanında bıraktım. Şoförüne başıyla onay verirken tüm gözler üstündeydi. Kapı açık tutuluyordu; Bay Tagomi arabasının içine süründü.

Beni hastaneye götür, diye düşündü. Hayır, beni ofise geri götür. Yüksek sesle "Nippon Times Binası," dedi. "Yavaş sür." Şehri, arabaları, dükânları, yüksek binaları seyretti; bütün bunlar artık çok moderndi. İnsanlar. Koşuşturan, işinde gücünde erkekler ve kadınlar.

Bay Tagomi ofise varınca Bay Ramsey'ye, diğer Ticari Temsilciliklerden biriyle, Demir-Dışı Cevherler Temsilciliğiyle bağlantıya geçmesi ve temsilcilerinin Dışişleri Bakanlığı toplantısından dönünce kendisiyle temas kurmasını rica etmesi talimatını verdi.

Öğleden biraz önce, beklediği telefon geldi.

Bay Tagomi telefona "Toplantı sırasında rahatsızlandığımı fark etmiş olmalısınız," dedi. "Herkes fark etmiştir kuşkusuz, özellikle de apar topar kaçışımı."

Demir-Dışı Cevherler yetkilisi "Ben bir şey görmedim," dedi. "Ama toplantıdan sonra sizi göremeyince, nerede olduğunuzu merak ettim."

Bay Tagomi soğuk bir tavırla "İncelik gösteriyorsunuz," dedi.

"Kesinlikle hayır. Herkesin Dışişleri Bakanlığı konferansına, başka bir şeyi fark edemeyecek kadar odaklanmış olduğuna eminim. Siz gittikten sonra olanlara gelince... Güç mücadelesindeki taliplerin analizine kadar kaldınız mı? Önce bu vardı."

"Doktor Seyss-Inquart'ın anlatıldığı kısma dek kaldım."

"Konuşmacı bundan sonra, oradaki ekonomik durumu uzun uzadıya anlattı. Japon Takımadaları, Almanya'nın Avrupa ve Kuzey Asya halklarını köle statüsüne indirgeme planlarının -ve tüm entelektüelleri, burjuva unsurlarını, vatansever gençleri vs. katletmelerinin- ekonomik bir felakete yol açtığı görüşünü benimsiyor. Onları yalnızca Alman biliminin ve endüstrisinin büyük teknolojik başarıları kurtardı. Mucize silahları yani."

Bay Tagomi "Evet," dedi. Masasında oturuyordu; bir eliyle telefonu tutarken diğeriyle kendine bir fincan sıcak çay koydu. "Tıpkı savaşta da onları mucize silahlarının, V-1'lerle V-2'lerin ve savaş jetlerinin kurtarmış olduğu gibi."

Demir-Dışı Cevherler yetkilisi "Bu el çabukluğu meselesi," dedi. "Temelde, atom enerjisi kullanmaları işlerinin yolunda gitmesini sağladı. Bir de Mars ile Venüs'e yaptıkları, gösteri uçuşunu andıran o roket yolculuklarıyla dikkat dağıtmaları. Sözcü, böyle yolculukların epey ses getirmesine karşın ekonomik açıdan hiçbir getirisi olmadığını dikkat çekti."

Bay Tagomi "Ama etkileyiciler," dedi.

“Dışişleri sözcüsünün öngörüsü karamsardı. Üst düzey Nazilerin çoğunun, ekonomik durumlarının kötü olduğu gerçeğiyle yüzleşmeyi reddettiklerini düşünüyor. Naziler böyle yapmakla daha büyük gövde gösterisi maceralarına, daha az tahmin edilebilirliğe, genel olarak daha az istikrara yönelik eğilimi hızlandırıyorlar. Manik coşku, ardından korku, ardından da umutsuz tipte Partei çözümleri döngüsü; neyse ... sözcünün demek istediği, bütün bunların genellikle en sorumsuz ve pervasız talipleri tepeye çıkarma eğilimini ortaya çıkardığıydı.”

Bay Tagomi başıyla onayladı.

“Dolayısıyla bizim en iyi değil, en kötü seçimin yapılacağını varsaymamız gerek. Akli başında ve sorumluluk sahibi unsurlar, şu anki çatışmada yenilgiye uğrayacak.”

Bay Tagomi “Sözcü en kötüsünün kim olduğunu söyledi?” dedi.

“R. Heydrich. Doktor Seyss-Inquart. H. Göring. İmparatorluk hükümetinin kanısına göre.”

“Ya en iyisi?”

“Muhtemelen B. von Schirach ve Doktor Goebbels. Ama sözcü bu konuda o kadar kesin konuşmadı.”

“Başka bir şey var mı?”

“İmparatora ve Bakanlar Kuruluna şimdi her zamankinden çok güvenmemiz gerektiğini söyledi bize. Saray'ın kararlarını gönül rahatlığıyla kabul edebileceğimizi.”

“Saygılı bir sessizlik anı oldu mu?”

“Evet.”

Bay Tagomi, Demir-Dışı Cevherler yetkilisine teşekkür edip telefonu kapadı.

Oturmuş çayını içerken, diyafon vızıldadı. Bayan Ephreikian'ın sesi geldi: "Efendim, Alman konsolosa mesaj göndermek istemiştiniz." Bir duraksama. "Mesajı bana şimdi mi dikte ettirmeyi arzu etmiştiniz?"

Bay Tagomi, bu doğru, diye fark etti. Unutmuşum. "Ofise gelin," dedi.

Bayan Ephreikian hemen, Bay Tagomi'ye umutla gülümseyerek içeri girdi. "Daha iyisiniz ya efendim?"

"Evet. Bir vitamin iğnesi faydalı oldu." Bay Tagomi düşündü. "Bana anımsatın. Alman konsolosun ismi ne?"

"İsmi biliyorum efendim. Freiherr Hugo Reiss."

Bay Tagomi "Mein Herr," diye başladı. "Şoke edici haberi, lideriniz Herr Martin Bormann'ın vefatını öğrenmiş bulunuyoruz. Bu sözcükleri yazarken gözlerim yaşıyor. Herr Bormann'ın Alman halkını hem iç hem de dış düşmanlarından kurtarıırken yaptığı cesurca işleri ve aynı zamanda, sarı saçlı ve mavi gözlü Nordik ırkların asırlar sonra şimdi atıldığı, insanlığın ortak kozmos vizyonuna ihanet etmek isteyen kaytarmacılara ve hainlere karşı aldığı çarpıcı tedbirleri anımsadığımda..." Bay Tagomi sustu. Bitirmesi mümkün değildi. Bayan Ephreikian kayıt cihazını durdurup bekledi.

Bay Tagomi "Büyük bir dönemde yaşıyoruz," dedi.

"Bunu da kaydedeyim mi efendim? Mesaj bu mu?" Bayan Ephreikian kararsızca cihazını çalıştırdı.

Bay Tagomi "Sizinle konuşuyordum," dedi. Kadın gülümsedi.

Bay Tagomi "Söylediklerimi dinletin," dedi.

Bant geriye sarıldı. Sonra Bay Tagomi kendi sesini, beş santimlik hoparlörden gelen cılız ve metalik sesini duydu. "...Alman halkını hem iç hem de dış düşmanlarından kurtarıırken..." O böceksi viyaklamaların saçmalıklarını dinledi. Korteksten gelen kanat çırpımları ve çerçöp, diye düşündü.

Bant durduğunda Bay Tagomi "Bitiş şöyle olacak," dedi. "O ırklar ki kendilerini yüceltmekte ve kurban etmekte, böylece de tarihte hiçbir yaşam formunun ne olursa olsun ellerinden alamayacağı bir yer edinmekte kararlıydılar." Duraksadı. Bayan Ephreikian'a "Hepimiz böceğiz," dedi. "Korkunç ya da tanrısal bir şeye doğru, el yordamıyla ilerliyoruz. Buna katılmıyor musunuz?" Eğilerek selam verdi. Kucağında kayıt cihazıyla oturan Bayan Ephreikian hafifçe eğilerek karşılık verdi.

Bay Tagomi ona "Bunu gönderin," dedi. "İmzalayın, vs. İsterseniz cümlelerin üstünde çalışın ki bir anlam ifade etsinler." Bayan Ephreikian ofisten çıkmaya davranırken Bay Tagomi ekledi: "Ya da hiçbir şey ifade etmesinler. Hangisini tercih ederseniz."

Bayan Ephreikian ofisin kapısını açarken Bay Tagomi'ye merakla göz attı.

Kadın gidince, Bay Tagomi günün rutin meseleleriyle ilgilenmeye başladı. Fakat neredeyse anında, Bay Ramsey diyafondan konuştu: "Efendim, Bay Baynes arıyor."

İyi, diye düşündü Bay Tagomi. Şimdi önemli konuşmaya başlayabiliriz. Telefonun ahizesini kaldırarak "Bağlayın," dedi.

Bay Baynes'in sesi "Bay Tagomi," dedi.

"İyi günler. Şansölye Bormann'ın öldüğü haberi gelince, bu sabah beklenmedik bir şekilde makamımdan ayrılmak durumunda kaldım. Ancak..."

"Bay Yatabe sizinle temas kurdu mu?"

Bay Tagomi "Henüz hayır," dedi.

"Personelinize onu beklemelerini söylediniz mi?" dedi Baynes. Sesi tedirgin geliyordu.

Bay Tagomi "Evet," dedi. "Gelir gelmez onu hemen içeri alacaklar." Bunu Bay Ramsey'ye söylemeyi aklının bir köşesine yazdı; söylemeye henüz vakit bulamamıştı. Yaşlı beyefendi çıkagelene dek konuşamayacak mıyız yani? Canı sıkılmıştı. "Beyefendi," diyerek söze başladı. "Başlamak için sabırsızlanıyorum. Bize enjeksiyon kalıplarınızın sunumunu, kısa süre içinde yapacak mısınız? Her ne kadar bugün hengâme içinde olsak da..."

Bay Baynes "Bir değişiklik oldu," dedi. "Bay Yatabe'yi bekleyeceğiz. Gelmediğine emin misiniz? Kendisi sizi arar aramaz beni haberdar edeceğini söz vermenizi istiyorum. Lütfen çaba gösterin, Bay Tagomi." Bay Baynes'in kesik kesik çıkan sesi gergin geliyordu.

"Size söz veriyorum." Şimdi Bay Tagomi de kendini tedirgin hissediyordu. Bormann'ın ölümü; değişime bu yol açmıştı. Bay Tagomi hızlı hızlı konuştu: "Bu arada, sizinle görüşme hazzını yaşamak isterim; belki bugün, öğle yemeğinde. Henüz öğle yemeğimi yeme fırsatı bulamadım." Doğaçlama yaparak devam etti: "Her ne kadar durumun netleşmesini bekleyecek olsak da, belki dünyanın genel koşulları üstüne kafa yorabiliriz; özellikle de..."

Bay Baynes "Hayır," dedi.

Hayır mı, diye düşündü Bay Tagomi. "Beyefendi, bugün kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. "Üzücü bir olay yaşadım; bunu sizinle paylaşmayı ummuştum."

Bay Baynes "Üzüldüm," dedi. "Sizi sonra arayım." Telefon tıkırdadı. Bay Baynes telefonu aniden kapatmıştı.

Bay Tagomi, onu gücendirdim, diye düşündü. Personelimi yaşlı beyefendi konusunda bilgilendirmeyi ihmal ettiğimi, bu konuda geciktiğimi tahmin etmiş olmalı. Ama bu önemsiz bir ayrıntı. Diyafonun düğmesine basıp "Bay Ramsey, lütfen ofisime gelin," dedi. Bunu hemen düzeltebilirim. Daha önemli şeyler var, kanısına vardı. Bormann'ın ölümü onu sarsmıştı.

Önemsiz bir ayrıntı, yine de, aptalca ve sorumsuz tavrımın göstergesi. Bay Tagomi suçluluk duydu. Bu iyi bir gün değil. Kâhine danışmalı, hangi An'ı yaşadığımı öğrenmeliydim. Tao'dan çok uzaklaştım; bu açık.

Altmış dört heksagramdan hangisinin etkisi altındayım acaba? diye merak etti. Masasının gözünü açıp *I Ching*'i çıkardı ve iki cildi masanın üstüne koydu. Bilgelere soracak öyle çok şey var ki. İçimde, dile getirmekte güçlük çektiğim öyle çok soru var ki...

Bay Ramsey ofise girdiğinde, Bay Tagomi heksagramı elde etmişti bile. "Bakın, Bay Ramsey." Adama kitabı gösterdi.

Heksagram, Kırk Yediydi. Sıkıntı-Tükeniş.

Bay Ramsey "Genel olarak kötü bir kehanet," dedi. "Sorunuz neydi efendim? Sormamın sakıncası yoksa eğer."

Bay Tagomi “An’ı sordum,” dedi. “Hepimizin An’ını. Hareketli çizgiler yoktu. Statik bir heksagram.” Kitabı kapadı.

Aynı gün, öğleden sonra üçte, hâlâ iş ortağıyla birlikte Wyndam-Matson’ın para konusundaki kararını öğrenmeyi bekleyen Frank Frink Kâhine başvurmaya karar verdi. İşler nasıl sonuçlanacak? diye sorup bozuk paraları fırlattı.

Heksagram, Kırk Yediydi. Frink tek bir hareketli çizgi elde etti: Beşinci sırada Dokuz.

Burnu ve ayakları kesildi.

Mor diz bantlı adamın yol açtığı sıkıntı.

Neşe usulca gelir.

Kişiyi şarap ve adaklar sunmaya iter.

Frink uzun süre –en az yarım saat– boyunca çizgiyi ve ona ilişkin bilgileri inceleyerek, çizginin ne anlama geldiğini bulmaya çalıştı. Heksagram, özellikle de hareketli çizgi onu rahatsız etmişti. En sonunda, gönülsüzce, paranın gelmeyeceği sonucuna vardı.

Ed McCarthy “O şeye fazla güveniyorsun,” dedi.

Öğleden sonra dörtte, W-M Şirketinden gelen bir kurye, Frink ile McCarthy’ye bir manila klasör uzattı. Zarfı açtıklarında, içinde iki bin dolar tutarında bir tasdikli çek buldular.

“Bak, yanıldın,” dedi McCarthy.

Bu durumda, Kâhin bunun gelecekteki bir sonucuna göndermede bulunuyor olmalı, diye dü-

şündü Frink. Sorun bu işte; daha sonra, işler olup bittiğinde, geçmişe bakıp mesajın tam olarak ne anlama geldiğini görebilirsin. Ama şimdi...

“Dükkânı hazırlamaya başlayabiliriz,” dedi McCarthy.

“Bugün mü? Hemen şimdi mi?” Frink kendini bezgin hissediyordu.

“Neden olmasın? Sipariş listesi çıkardık; tek yapacağımız postayla sipariş vermek. Ne kadar çabuk verirsek o kadar iyi. Civardan bulabileceğimiz malları da kendimiz gidip alınız.” Ed ceketini giyip Frink’in odasının kapısına yöneldi.

Frink’in ev sahibini, binanın bodrum katını kendilerine kiraya vermeye ikna etmişlerdi. Şimdi orayı depo olarak kullanıyorlardı. Karton kutuları dışarı çıkardıktan sonra tezgâhlarını ve elektrik tesisatını kurabilir, ampulleri takabilir, motorlarını ve kayış takımlarını kurmaya başlayabilirlerdi. Taslaklar çizmiş, teknik özellikleri ve parça listelerini çıkarmışlardı. Yani aslında işe koyulmuşlardı bile.

Frank Frink şunu fark etti: Artık bir işimiz var. Bir isimde bile karar kılmışlardı.

EDFRANK ISMARLAMA KUYUMCULUK

“Bugün en fazla yapabileceğimiz, tezgâh için kereste almak bence, bir de belki elektrikli parçaları. Ama takı malzemesi alamayız.”

Sonra San Francisco’nun güneyindeki bir kereste satış yerine gittiler. Bir saat sonra, kerestelerini satın almışlardı.

Toptan satış yapan bir hırdavatçı dükkânına girerlerken Ed McCarthy “Canını sıkan ne?” diye sordu.

“Para. Kendimi kötü hissettiriyor. Giderleri bu şekilde karşılamak.”

“Yaşlı W-M bizi anlar,” dedi McCarthy.

Frink, biliyorum, diye düşündü. Zaten bu yüzden kendimi kötü hissettiriyor ya. Dünyaya adım attık. W-M gibiyiz. Bu hoş bir düşünce mi?

“Geriye bakma,” dedi McCarthy. “İleriye bak. İşe bak.”

Frink, ileriye bakıyorum, diye düşündü. Heksagramı düşündü. Hangi şarap ve adakları sunabilirim? Ve ... kime?

7

Robert Childan'ın dükkânını ziyaret etmiş olan genç ve güzel Japon çift (Kasouralar), ona hafta sonuna doğru telefon ettiler ve oturdukları daireye, akşam yemeği için gelmesini rica ettiler. Kendisiyle tekrar bağlantıya geçmelerini beklemiş olan Childan büyük bir sevince kapıldı.

Amerikan El Sanatları'nı biraz erken kapattı ve Kasouraların oturduğu münhasır semte gitmek için bisiklet taksi tuttu. O semti biliyordu, orada beyazların oturmamasına karşın. Bisiklet taksi onu bahçeli ve sığışmaz, kıvrımlı yollardan geçirirken başını kaldırıp modern apartmanlara bakan Childan, onların tasarımlarının zarafeti karşısında hayrete kapıldı. Ferforje balkonlar, yüksek ama modern sütunlar, pastel renkler, çeşitli malzemelerin kullanımları ... hepsi bir sanat eseri teşkil ediyordu. Childan buralarda savaştan artakalan moloz yığınlarından başka bir şey olmadığı zamanları anımsayabiliyordu.

Dışarda oyun oynayan küçük Japon çocukları, Childan'ı yorumda bulunmadan seyrettikten

sonra futbol ya da beyzbol oyunlarına geri dönüyorlardı. Childan, ama yetişkinler öyle yapmıyor, diye düşündü. Apartmanlara girmek üzere arabalarını park eden genç ve şık Japonlar, Childan'ı daha büyük bir ilgiyle fark ediyorlardı. Belki de orada yaşayıp yaşamadığını merak ediyorlardı. Ofislerinden eve dönen genç Japon işadamları ... ticari Temsilciliklerin başları bile burada yaşıyordu. Childan park edilmiş Cadillacları fark etti. Bisiklet taksi onu hedefine yaklaştırdıkça, Childan'ın huzursuzluğu artıyordu.

Çok kısa bir süre sonra, merdiven çıkarak Kasouraların dairesine giderken, işte buradayım, diye düşündü; bir iş ilişkisi bağlamında değil, akşam yemeğine misafir olarak davet edildim. Giyimine özen göstermişti elbette; en azından görünüşü konusunda kendine güvenebilirdi. Görünüşüm, diye düşündü. Evet, işte mesele bu. Nasıl görünüyorum? Kimseyi kandıramam; buraya ait değilim. Beyazların temizleyip en güzel şehirlerinden birini kurdukları topraklara. Kendi yurdunda bir yabancıyım ben.

Halı kaplı koridorda yürüyüp hedefi olan kapıya ulaştı ve zili çaldı. Az sonra kapı açıldı. Genç Bayan Kasoura, üstünde ipek kimono ve obiyle, boynundan aşağı dağınık halde dökülen uzun ve parlak saçıyla, yüzünde hoş geldin gülümsemesiyle orada duruyordu. Arkasında, oturma odasında, elinde içki bardağı tutan kocası başıyla selam veriyordu.

“Bay Childan. Girin.”

Childan eğilip selam vererek girdi.

Daire son derece zevkli döşenmişti. Ve ... öyle sadeydi ki. Az eşya. Şurada bir lamba, masa, ki-

taplık; duvarda bir taşbaskı resim. Japonların inanılmaz vabi hissi. İngiliz diliyle düşünülemezdi. Basit nesnelerde karmaşık ve süslünün ötesinde bir güzellik bulma yeteneği. Düzenlemeyle ilgili bir şey.

Bay Kasoura "İçki?" diye sordu. "Skoç soda?"

Childan "Bay Kasoura..." diye söze başladı.

Genç Japon "Paul," dedi. Karısını işaret etti. "Betty. Sen de..."

Bay Childan "Robert," diye mırıldandı.

Ellerinde içkileriyle, yumuşak halının üstüne oturup bir koto, yani on üç telli Japon arpa albümü dinlediler. Bu albüm Japon plak şirketi HMV'den yeni çıkmıştı ve epey popülerdi. Childan fonografin bütün parçalarının, hatta hoparlörün bile gizlenmiş olduğunu fark etti. Sesin nereden geldiğini saptayamıyordu.

"Damak tadını bilmediğimizden işi sağlama aldık," dedi Betty. "Mutfaktaki elektrikli fırının ızgarasında kemikli biftek kızartıyoruz. Yanında da ekşi kremalı ve frenksoğanlı haşlanmış patates var. Atasözü der ki: Yeni misafire biftek servisi yapan yanılmaz."

"Bu çok hoşuma gitti," dedi Childan. "Bifteği çok severim." Bu kesinlikle doğrudu. Childan'ın biftek yiyebildiği enderdi. Orta Batı'daki büyük hayvan çiftlikleri artık Batı Yakası'na pek et göndermiyordu. Childan en son ne zaman güzel bir biftek yediğini hatırlamıyordu.

Ev sahiplerine armağan verme vakti gelmişti.

Childan ceket cebinden, ince kâğıda sarılı, küçük bir nesne çıkardı. Onu alçak masanın üstüne, dikkatle koydu. İkisi de hemen fark ettiler, bu da

Childan'ın şöyle demesini gerektirdi: "Değersiz bir şey, sizin için. Buradayken hissettiğim rahatlığı ve hazzı biraz olsun sergileyebilmek için."

İnce kâğıdı bir eliyle açarak armağanı onlara gösterdi. New Englandlı balina avcılarını tarafından, bir asır önce oyulmuş bir fildişi parçası. Genellikle uzun deniz yolculuklarında yapılan türden, küçük ve süslenmiş bir sanat eseri. Eski denizcilerin bunları boş zamanlarında yaptığını biliyorlardı; yüzleri aydınlandı. Hiçbir şey, eski ABD kültürünü daha iyi özetleyemezdi.

Sessizlik.

"Teşekkürler," dedi Paul.

Robert Childan eğilerek selam verdi.

O zaman, bir an için kalbi huzurla doldu. Bu sunu, -I Ching'in tabiriyle- bu adak. Yapılması gerekeni yapmıştı. Childan'ın son günlerde duyduğu kaygı ve huzursuzluk biraz hafiflemeye başlamıştı.

Ray Calvin'den 44'lük Colt için tazminat ve ayrıca, o durumun yinelenmeyeceğine ilişkin birçok yazılı teminat almıştı. Fakat yine de, bu içini rahatlatmamıştı. İşlerin sürekli ters gitme sürecinde olduğu hissinden ancak şimdi, bu alakasız durumda, bir anlığına kurtulabilmişti. Etrafındaki vabi, uyum yayılımları... İşte bu, diye düşündü. Orantı. Denge. Bu iki genç Japon, Tao'ya öyle yakınlar ki. Onlara daha önce bu yüzden tepki verdim. Onların aracılığıyla Tao'yu sezdim. Bir an için ben de gördüm.

Tao'yu gerçekten bilmek nasıl bir şey acaba, diye merak etti. Tao önce ışığın, sonra da karanlığın girmesine izin verendir. İki temel gücün karşılıklı etkileşimine meydan verir, böylece de hep yeni-

lenme gerçekleşir. Herhangi bir şeyin yıpranmasını engelleyen budur. Evren asla tükenmeyecek çünkü tam karanlık her şeyi boğmuş gibi görünürken, gerçekten üstünmüş gibi görünürken, tam da onun derinliklerinde yeni ışık tohumları yeniden doğar. Bu Yoldur. Tohum düştüğünde yeryüzüne, toprağa düşer. Ve toprağın altında, gözden uzakta yaşamaya başlar.

“Bir ordövr,” dedi Betty. Diz çöküp üstünde küçük peynirli krakerler vs. bulunan bir tabak uzattı. Childan minnetle iki tane aldı.

Paul içkisini yudumlarken “Bu günlerde, uluslararası haberler büyük yankı yapıyor,” dedi. “Bu gece arabayla eve dönerken, Münih’te devlet tarafından düzenlenen o büyük, şatafatlı cenaze merasiminin naklen yayını dinledim; elli bin kişi, bayraklar filan. Defalarca söylenen ‘Ich hatte einen Kamerad.’ Naaş şimdi merasimde, tüm inançlıların görebileceği şekilde yatıyor.”

Robert Childan “Evet, çok rahatsız ediciydi,” dedi. “Bu haftanın başında gelen ani haber.”

“Bu gece Nippon Times, güvenilir kaynakların B. von Schirach’ın ev hapsine alındığını bildirdiğini söyledi,” dedi Betty. “Talimatı SD vermiş.”

Paul başını iki yana sallayarak “Kötü,” dedi.

“Yetkililer düzeni korumayı arzuluyor şüphesiz,” dedi Childan. “Von Schirach aceleciliği ve dik kafalılığıyla, hatta doğru dürüst plan yapma-

* “Bir Yoldaşım Vardı.” Alman Silahlı Kuvvetlerinin cenazelerde çalınan geleneksel matem marşı –çn.

dan harekete geçmesiyle tanınıyor. Geçmişteki R. Hess'e çok benziyor. İngiltere'ye yaptığı çılgınca uçuşu hatırlayın."

Paul, karısına "Nippon Times başka neler bildirdi?" diye sordu.

"Bir sürü karmaşa ve entrika. Ordu birimleri bir oraya, bir buraya gidiyormuş. İzinler iptal edilmiş. Sınır karakolları kapatılmış. Reichstag toplantıdaymış. Herkes konuşma yapıyormuş."

Robert Childan "Bu, Doktor Goebbels'in yaptığı o güzel konuşmayı hatırlattı bana," dedi. "Radyo-dan dinlemiştim, bir yıl kadar önce. Zekice sövüp sayıyordu bol bol. Her zamanki gibi, dinleyiciyi avucunun içine almıştı. Konuşma boyunca, duygusallığın tüm notalarına dokundu. Şüphe yok; Adolf Hitler'in sahneden çekilmesinden sonra Doktor Goebbels birinci sınıf bir Nazi hatibi oldu."

Hem Paul hem de Betty başlarını sallayarak "Doğru," diye onayladılar.

Childan "Doktor Goebbels'in aynı zamanda hoş çocukları ve karısı da var," diye devam etti. "Son derece elit insanlar."

Paul ile Betty "Doğru," diye onayladılar. "Oradaki diğer mühim ve nüfuzlu kişilerin aksine, tam bir aile adamı," dedi Paul. "Diğerlerininse cinsel alışkanlıkları belirsiz."

"Ben söylentilere kulak asmam," dedi Childan. "E. Roehm gibilerden mi bahsediyorsun? Onlar geçmişte kaldı. Uzun süre önce ortadan kaldırıldılar."

Paul içkisini yavaşça yudumlayıp incelerken "Ben daha çok H. Göring'i düşünüyordum," dedi. "Roma'da düzenlenen âlemleri andıran, şaşırtıcı

bir çeşitlilik içeren sefahat âlemlerine dair söylentiler. Anlatılanları duymak bile insanın tüyle-rini diken diken ediyor.”

“Bunlar yalan,” dedi Childan.

Betty o ikisine göz attıktan sonra, incelikle “Şey, bu konu üstünde tartışmaya değmez,” dedi.

İçkilerini bitirmişlerdi; Betty bardaklarını tekrar doldurmak için ayağa kalktı.

“İnsanlar siyasi tartışmalarda epey sinirleniyor,” dedi Paul. “Nereye gitsen. Kendine hâkim olmak şart.”

Childan “Evet,” diyerek ona katıldı. “Sakinlik ve düzen. Böylece işler mutat istikrarına geri dönebilir.”

“Totaliter toplumda, liderin ölümünden sonraki dönem kritiktir,” dedi Paul. “Geleneğin olmayışı ve orta sınıf kurumlarının birleşip...” Sözü-nü yanda kesti. “Belki de siyasetten konuşmayı bırakmak en iyisi.” Gülümsedi. “Eski öğrencilik günlerindeki gibi oldu.”

Yüzünün kızardığını hisseden Robert Childan, ev sahibinin gözlerinden gizlenmek için, tazele-nen içkisinin üstüne eğildi. Ne berbat bir başlan-gıç yapmıştı. Aptalca ve ısrarcı bir tavırla, siyasi bir tartışma başlatmıştı; karşı çıkmakla kabalık etmişti ve akşamı yalnızca ev sahibinin ustalıkla inceliği kurtarabilmişti. Childan, öğrenmem gereken ne çok şey var, diye düşündü. Öyle zarif ve kibarlar ki. Bense... Beyaz bir barbarım. Bu doğru.

Bir süre, içkisini yudumlamakla ve yüzündeki yapay keyif ifadesini korumakla yetindi. Onlar ne yapıyorsa öyle yapmalıyım sadece, dedi kendine. Görüşlerine her zaman katılmalıyım.

Yine de, panik içinde şöyle düşündü: İçki kafamı bulandırıldı. Bir de üstüne yorgunluk ve kaygı. Bunu yapabilir miyim? Nasılsa tekrar davet edilmeyeceğim; artık çok geç. Umutsuzluk hissetti.

Mutfaktan dönmüş olan Betty, bir kez daha halıya oturmuştu. Robert Childan tekrar ne çekici, diye düşündü. İnce beden. Fizikleri öyle üstün ki; şişman değiller, tombul değiller. Sutyen ya da korseye ihtiyaçları yok. Arzumu gizlemeliyim; ne pahasına olursa olsun. Yine de, arada sırada kadına kaçamak bakışlar atmaktan geri durmuyordu. Teninin, saçının, gözlerinin koyuluğu çok hoş. Onlara kıyasla hepimiz yarı pişmiş sayılıyoruz. Fırından vaktinden önce çıkmamıza izin verilmiş. O eski yerli miti; görüldüğü üzere gerçek.

Başka şeyler düşünmeliyim. Sosyal bir konu bulmalıyım; herhangi bir şey. Konu ararken gözleri etrafta gezindi. İyice ağırlaşan sessizlik, tel gibi gerilmesine yol açtı. Dayanılmaz. Lanet olsun, ne söylesem? Risksiz bir şey. Gözleri alçak, siyah, tik ahşabından, camlı bir dolaptaki bir kitabı seçti.

“Çekirge Ağır Gelecek”i okuduğunuzu görüyorum,” dedi. “Pek çok kişinin bu kitaptan bahsettiğini duyuyorum ama iş hayatının baskısı, dikkatimi ona vermemi engelliyor.” Ayağa kalkıp kitabı almaya giderken, o ikisinin yüz ifadelerini dikkatle inceledi; bu sosyal davranışı onaylamış gibi göründüklerinden devam etti. “Dedektif romanı mı? Koyu cahilliğimi bağışlayın.” Sayfaları çevirdi.

“Dedektif romanı değil,” dedi Paul. “Tersine, bilimkurgu janrının sınırları dahilinde mümkün olan ilginç bir kurgu biçimi.”

Betty “Yo, hayır,” diye karşı çıktı. “İçinde bilim yok. Gelecekte de geçmiyor. Bilimkurgu gelecekle ilgilenir, özellikle de bilimin şimdikinden ileri olduğu bir gelecekle. Kitap her iki öncüle de uymuyor.”

“Ama alternatif şimdiki zamanı ele alıyor,” dedi Paul. “Bu türden pek çok tanınmış bilimkurgu romanı var.” Robert’a açıkladı: “Bu konudaki ısrarımı bağışla fakat eşimin de bildiği gibi, ben uzun süre boyunca bilimkurgu düşkünüydim. Bu hobiye gençlik yıllarımda başladım; daha on iki yaşındaydım. Savaşın ilk günleriydi.”

Childan kibarca “Anlıyorum,” dedi.

Paul “Çekirge’yi ödünç almak ister misin?” diye sordu. “Yakında bitiririz, şüphesiz bir iki gün içinde. Ofisim şehir merkezinde, senin saygın dükkânının yakınında olduğundan, bir öğle tatilinde uğrayıp kitabı bırakmaktan mutluluk duyarım.” Sustu ve ardından –Childan’ın fikrince muhtemelen Betty’den gelen bir işaretle– konuşmayı sürdürdü: “Sen ve ben, Robert, dükkânına uğradığımda birlikte öğle yemeği yiyebiliriz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Robert. Tek söyleyebildiği buydu. Şehir merkezinde, işadamlarının gittiği gözde restoranlardan birinde öğle yemeği. Kendisi ve bu şık, modern, yüksek mevkili, genç Japon. Bu çok fazlaydı; Childan görüşünün bulanıldığını hissetti. Fakat kitabı incelemeye ve başını sallamaya devam etti. “Evet, bu gerçekten ilginç görünüyor,” dedi. “Okumayı çok isterim. Üstünde tartışılan şeyleri takip etmeye çalışıyorum.” Bunu söylemesi uygun muydu? Duyduğu ilginin kitabın moda olmasına dayandığını itiraf etmişti. Belki bu

düzeysizceydi. Childan bilmiyordu fakat yine de, öyle olduğunu hissetti. “İnsan kitaplar hakkında, çok satıp satmamalarına göre yargıda bulunamaz,” dedi. “Bunu hepimiz biliyoruz. Çok satan kitapların çoğu berbattır. Ama bu...” Duraksadı.

“Çok doğru. Ortalama zevkler gerçekten çok kötü,” dedi Betty.

“Tıpkı müzikte olduğu gibi,” dedi Paul. “Mesela kimse otantik Amerikan folk cazıyla ilgilenmiyor. Robert, sen mesela Bunk Johnson, Kid Ory ve benzerlerinden hoşlanır mısın? Erken dönem Dixieland cazından? Öyle eski müziklerden oluşan bir plak koleksiyonum var; orijinal Genet kayıtları.”

“Korkarım ki zenci müziği hakkında pek bir şey bilmiyorum,” dedi Robert. Bu lafı pek hoşlarına gitmiş gibi görünmüyordu. “Ben klasik müziği yeğlerim. Bach ve Beethoven’ı.” Bu kabul edilir bir şeydi muhakkak. Childan şimdi biraz içerlediğini hissediyordu. Zenci mahallesinin batakhanelerinde ve küçük barlarında icra edilen New Orleans cazını Avrupa müziğinin büyük ustalarına, ölümsüz klasiklere yeğlemesi mi gerekiyordu yani?

Paul “Belki New Orleans Rhythm Kings’den bir derleme çalarsam,” diye söze başlayıp odadan çıkmaya davrandı fakat Betty onu bakışlarıyla uyardı. Adam duraksadı; omuz silkti.

“Yemek neredeyse hazır,” dedi Betty.

Geri dönen Paul tekrar oturdu. Robert’ın biraz küskün bulduğu bir sesle “New Orleans cazı, en otantik Amerikan folk müziğidir,” diye mırıldandı. “Bu kıtada doğmuştur. Diğer hepsi Avrupa’dan geldi; o İngiliz tarzı, bayağı lavta baladları mesela.”

Betty, Robert'a gülümseyerek "Bunu aramızda sürekli tartışınız," dedi. "Onun orijinal caza olan tutkusunu paylaşıyorum."

Robert Çekirge Ağır Gelecek'i elinden bırakmadan, "Bu kitap nasıl bir alternatif şimdiki zamanı tasvir ediyor?" dedi.

Betty bir an duraksadıktan sonra "Almanya'yla Japonya'nın savaşı kaybettiği bir şimdiki zamanı," dedi.

Hepsi suskun kaldılar.

Betty "Yemek zamanı," diyerek ayağa kalktı. "İki aç işadamı beyefendi, lütfen geliniz." Robert ile Paul'ü tatlı sözlerle masaya götürdü; masa şimdiden hazırlanmıştı... Üzerine beyaz örtü serilmiş ve çatal bıçaklar, porselenler ve Robert'ın erken dönem Amerikan tarzı olduğunu fark ettiği, kemikten peçete halkaları konulmuştu. Çatal bıçaklar gümüştü ve hakiki Amerikan malıydı. Fincanlar ve tabakları Royal Albert markaydı; koyu mavi ve sarıydı. Olağanüstüydüler; Childan onlara mesleki bir hayranlıkla bakmadan edemedi.

Yemek tabakları Amerikan malı değildi. Japon malı gibi görünüyorlardı; bu kendi alanının dışında olduğundan, Childan emin olamadı.

Onun ilgisini fark eden Paul "Bu İmari' porseleni," dedi. "Arita'dan geldi. Birinci sınıf bir Japon ürünü olarak kabul edilir."

Oturdular.

Betty, Robert'a "Kahve?" diye sordu.

"Evet," dedi Robert. "Teşekkürler."

Betty servis arabasını almak için içeri giderken "Yemeğin sonuna doğru," dedi.

* Japonya'da bir şehir. -çn.

Az sonra, hepsi yemek yiyorlardı. Robert yemekleri leziz buldu. Betty fevkalade bir aşçıydı. Robert özellikle salatayı beğendi. Avokadolar, enginar göbeği, bir çeşit mavi peynir rendesi... Tanrı'ya şükür ki Robert'a, savaştan beri sürekli yemek zorunda kaldığı o sebzeli ve etli Japon yemeklerinden birini sunmamışlardı.

Veya o sonu gelmez deniz mahsullerini. Robert öyle bir noktaya gelmişti ki, artık karides türünden kabuklu deniz canlılarına tahammül edemiyordu.

"Yazar Almanya'yla Japonya'nın savaşı kaybettiği bir dünyanın nasıl olacağını varsaymış, bilmek isterim," dedi.

Bir süre, ne Paul ne de Betty yanıt verdi. Sonunda Paul "Oldukça karmaşık farklılıklar var," dedi. "Kitabı okusan daha iyi. Duymak, kitaptan alacağın zevki engeller büyük olasılıkla."

"Bu konuda güçlü kanıların var," dedi Robert. "Bunu sık sık düşündüm. Dünya çok daha kötü olurdu." Sesinin katı, açıkça sert çıktığını duydu. "Çok daha kötü."

Şaşırmış göründüler. Belki de Robert'ın ses tonu yüzündendi.

Robert "Her yer komünizmle yönetilirdi," diye devam etti.

Paul başıyla onayladı. "Yazar, yani Bay H. Abendsen, bu hususu Sovyet Rusya'nın kontrol-süzce yayılmasıyla ele alıyor. Ama tıpkı Birinci Dünya Savaşında olduğu gibi, Rusya kazanan tarafta olduğu halde, ikinci sınıf olduğu ve nüfusunun büyük bölümü köylülerden oluştuğu için avucunu yalıyor doğal olarak. Koca bir maskara

oluyor ve daha önce yaptıkları Japon Savaşını akıllara getiriyor, ki o zaman..."

"Biz bedel ödemek için acı çekmek zorunda kaldık," dedi Robert. "Ama bu, iyi bir amaç uğrunaydı. Slav dünyasının istilasını durdurmak için."

Betty alçak sesle konuştu: "Ben şahsen, herhangi bir halkın 'dünyayı istila etmesinden' dem vuran histerik laflara inanmıyorum; ister Slavlar söz konusu olsun, ister Çinliler ya da Japonlar." Robert'ı sakince süzdü. Kendine tamamen hâkimdi; kontrolünü yitirmemişti... Fakat hislerini ifade etmekte kararlıydı. Yanaklarında koyu kırmızı birer nokta belirmişti.

Bir süre, hiç konuşmadan yemek yediler.

Robert Childan, yine aynı şeyi yaptın, dedi kendine. Bu konudan uzak durmak imkânsız. Çünkü o her yerde; rastgele elime aldığım bir kitapta veya bir plak koleksiyonunda, şu kemikten peçete halkalarında, fatihlerin istiflediği ganimetlerde. Halkımdan yağmalanan.

Gerçeklerle yüzleş. Bu Japonlarla ben birbirimize benziyormuşuz gibi davranmaya çalışıyorum. Ama dikkat et: Savaşı onların kazanmasından, benim ulusumun kaybetmesinden duyduğum şükranı ateşli bir şekilde dile getirdiğimde bile ... ortak payda bulamıyoruz. Sözcüklerin benim için taşıdığı anlam onlarınkiyle taban tabana zıt. Beyinleri farklı. Ruhları da öyle. İngiliz malı ince porselen fincanlardan içmelerine, Amerikan malı gümüş çatal bıçak takımlarıyla yemelerine, zenci müziği dinlemelerine bak. Hepsi yüzeysel. Zenginliğin ve gücün avantajı bunları yapabilmelerini sağlıyor ama temelde yapaylar.

Bize zorla dayattıkları I Ching bile Çinlilerin. Çok eskiden benimsemişler. Kimi kandırıyorlar? Kendilerini mi? Sağdan soldan gelenek aşır, giy, ye, konuş, yürü; ekşi kremalı ve frenksoğanlı haşlanmış patates yemek gibi mesela... Kazanımlarına eklenmiş, eski tarz Amerikan yemeği. Ama size kimsenin kanmadığını söyleyeyim; hele ben hiç.

Yaratıcılık yalnızca beyaz ırklara bağışlanmış, diye düşündü. Buna karşın ben, beyaz ırkın bir mensubu, bu ikisinin karşısında yerlere kadar eğilmek zorundayım. Biz kazansak nasıl olurdu, bir düşün! Onları ezip yok ederdik. Bugün Japonya olmazdı, ABD de koca dünyanın tek büyük gücü olarak ısıt ısıt parlardı.

Düşündü: Şu Çekirge kitabını okumalıyım. Vatanseverlik görevi, anladığım kadarıyla.

Betty ona usulca "Robert, yemiyorsun," dedi. "Yemek kötü mü olmuş?"

Robert hemen çatalını salataya daldırdı. "Hayır," dedi. "Yıllardır yediğim en leziz yemek kesinlikle."

Memnun kaldığı açıkça belli olan Betty "Teşekkür ederim," dedi. "Otantik olmak için elimden geleni yapıyorum... Örneğin aşağıdaki Mission Sokağında bulunan küçük Amerikan marketlerinden, titizlikle alışveriş yapıyorum. Yediğin şeyin hakiki olduğuna emin olabilirsin."

Robert Childan, yerel yemekleri kusursuzca pişiriyorsunuz, diye düşündü. Söyledikleri doğru: Taklit yeteneğiniz çok büyük. Elmalı turta, Coca-Cola, film den sonra yürüyerek gezinti, Glenn Miller... Tenekeden ve pirinç kâğıdından, eksiksiz bir yapay Amerika yaratabilirsiniz. Mutfakta, pi-

rinç kâğıdından anne; gazete okuyan, pirinç kâğıdından baba. Adamın ayaklarının dibinde, pirinç kâğıdından bir yavru köpek. Her şey.

Paul sessizce onu izliyordu. Adamın dikkatini ansızın fark eden Robert Childan düşünmeyi bırakıp kendini yemeğine verdi. Zihnimi okuyabiliyor mu diye merak etti. Gerçek düşüncelerimi görebiliyor mu? Göstermediğimi biliyorum. Uygun yüz ifademi korudum; anlamış olması mümkün değil.

“Robert, sen burada doğup büyümüş olduğuna ve ABD lehçesiyle konuştuğuna göre, bana sorun çıkaran bir kitap konusunda senden yardım alabilirim belki,” dedi Paul. “ABD’li bir yazar tarafından, 1930’larda yazılmış bir roman.”

Robert hafifçe eğilerek selam verdi.

“Son derece nadide olmasına karşın elimde bir nüshası bulunan bu kitabın yazarı Nathanael West,” dedi Paul. “Kitabın adı *Bayan Yalnızkalpler*. Severek okudum ama N. West’in demek istediklerini tam olarak anlayamıyorum.” Robert’a umutla baktı.

Robert Childan biraz sustuktan sonra itirafta bulundu: “Korkarım ... o kitabı okumadım.” Hatta adını bile duymamıştım, diye düşündü.

Paul’ün hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. “Çok kötü. İnce bir kitap. Günlük bir gazetede köşe yazarlığı yapan bir adamı anlatıyor; adamın kalbi sürekli sorun çıkarıyor, sonunda da acıdan açıkça delirip kendini İsa sanmaya başlıyor. Hatırlıyor musun? Belki çok eskiden okumuşsundur.”

“Hayır,” dedi Robert.

“Acıya dair, tuhaf bir bakış açısı sunuyor,” dedi Paul. “Tüm dinlerin yorum getirdiği bir sorun

olan, nedensiz acının anlamı meselesini son derece orijinal bir yaklaşımla ele alıyor. Hristiyanlık gibi dinler genellikle acının sebebinin günah olması gerektiğini söyler. N. West bu eski kanılara daha cazip bir bakış açısı ekliyor sanki. N. West'in nedensiz acı diye bir şey olabileceğini görmesinin sebebi Yahudi olmasıydı muhtemelen."

"Almanya'yla Japonya savaşı kaybetseydi bugün dünyayı Yahudiler yönetiyor olurdu," dedi Robert. "Moskova'dan ve Wall Street aracılığıyla."

Japon karı koca sanki ufaldılar. Sanki silindiler, soğuklaştılar, kendi içlerine gömüldüler. Oda bile soğudu. Robert Childan kendini yalnız hissetti. Kendi başına yiyordu; artık onların yanında değildi. Bu sefer ne yapmıştı? Neyi yanlış anlamışlardı? Yabancı bir dili, Batı düşüncesini kavrayamamaları kendi aptalca yeteneksizlikleri yüzündendi. İdraklarından kaçan bir şey yüzünden küsmüşlerdi. Robert yemeye devam ederken, ne büyük trajedi, diye düşündü. Ama yine de ... elden ne gelirdi ki?

Önceki -daha bir dakika önceki- netlikten, artık ne faydası olacaksa yararlanmak gerekiyordu. Tüm boyutları şimdiye dek kavranmamıştı. Robert Childan kendini önceki kadar kötü hissetmedi çünkü o mantıksız düş, zihninden kalkmaya başlamıştı. Buraya ne büyük bir beklentiyle gelmişim, diye anımsadı. Merdivenleri çıkarken, romantik ergenlik döneminin pususu aklımı karıştırmıştı. Ama gerçeklik göz ardı edilemez; büyümeliyiz.

Ve çıplak gerçek şu ki ... bunlar tam olarak insan değiller. İnsan kılığındalar ama süslenip püs-

lenmiş sirk maymunlarına benziyorlar. Zekiler ve öğrenebiliyorlar ama hepsi bu.

Niye onlara yaranmaya çalışıyorum ki? Sırf savaşı kazandılar diye mi?

Bu karşılaşma, karakterimdeki büyük bir kusuru sergiledi. Ama bu işler böyledir. Zavallıca bir eğilim var içimde. Nasıl desem, mutlaka iki kötü şey arasından daha kolay olanını seçmeme yol açıyor. Yalak görmüş inek gibi, düşünmeden, doludizgin koşuyorum.

Dışsal hareketleri yapıp duruyorum çünkü bu daha güvenli; ne de olsa, karşımdakiler galip gelenler ... hükmediyorlar. Ben de o hareketlere devam edeceğim herhalde. Ne de olsa, neden kendimi mutsuz edeyim ki? Bir Amerikan kitabı okuyorlar ve onu kendilerine açıklamamı istiyorlar; benim, bir beyaz adam olarak onlara istedikleri yanıtı verebileceğimi umuyorlar. Ve deniyorum? Ama bu kitap konusunda bir şey yapamam; okumuş olsaydım bile yapamazdım şüphesiz.

Paul'e "Belki bir gün, o Bayan Yalnızkalpler kitabına göz atarım," dedi. "O zaman sana onun anlamını açıklayabilirim."

Paul hafifçe başını sallayarak onayladı.

"Ancak şu sıralar işimle fazlasıyla meşgulüm," dedi Robert. "Belki daha sonra... Çok zamanımı almayacağına eminim."

Paul "Almaz," diye mırıldandı. "Çok kısa bir kitap." Robert Childan hem onun hem de Betty'nin üzgün göründüklerini düşündü. Onlarla arasındaki aşilamaz uçurumu onların da sezip sezmediğini merak etti. Umanın sezmişlerdir, diye düşündü. Bunu hak ediyorlar. Ne yazık ... kitabın

mesajını kendi başlarına bulup çıkarmak zorunda kalacaklar.

Yemekten daha fazla keyif almaya başladı.

Geceyi başka bir gerginlik lekelemedi. Robert Childan gece onda Kasouraların dairesinden ayrıldığında, yemek sırasında kapıldığı özgüven hissini hâlâ duyuyordu.

Yılankavi apartman merdivenlerini salına salına indi; ortak banyolarına gelip giderken onu fark edip gözlerini dikebilecek Japon apartman sakinlerini umursamıyordu. Akşam karanlığı çökmüş kaldırıma çıkıp geçmekte olan bir bisiklet taksiyi durdurdu. Sonra evine doğru yola çıktı.

Bazı müşterilerimi sosyal açıdan tanımanın nasıl bir şey olacağını hep merak ederdim. O kadar da kötü değilmiş. Hem bu tecrübenin işime faydası olabilir, diye düşündü.

Seni ürküten bu insanlarla tanışmak terapi gibi. Ve aslında nasıl olduklarını keşfetmek. O zaman korku geçiyor.

Zihninde bu minvalde düşüncelerle, kendi mahallesine ve nihayet kapısının önüne vardı. Çinli bisiklet taksiciye para verdikten sonra, tanıdık basamakları çıktı.

Orada, ön odasında, tanımadığı bir adam oturuyordu. Pardösülü bir beyaz adam kanepede oturmuş gazete okuyordu. Robert Childan kapı eşiğinde hayretle, öylece dururken adam gazetesini bıraktı, yavaşça ayağa kalktı ve elini göğüs cebine soktu. Bir cüzdan çıkarıp gösterdi.

“Kempeitai.”

Bu adam pinoktu. Japon işgal otoritelerinin atadığı, Sacramento Eyalet Polisi görevlilerindendi. Korkutucu!

“R. Childan mısınız?”

“Evet efendim,” dedi Childan. Kalbi deli gibi atıyordu.

Polis, kanepenin üstündeki evrak çantasından çıkardığı klipsli kâğıt altlığındaki sayfalara bakarak konuştu: “Geçtiğimiz günlerde bir adam, kendini İmparatorluk donanmasından bir subayın temsilcisi olarak tanıtan bir beyaz tarafından ziyaret edildiniz,” dedi. “Daha sonraki araştırmalar, adamın bu söylediğinin doğru olmadığını ortaya çıkardı. Öyle bir subay yok. Öyle bir gemi yok.” Childan’ı süzdü.

“Bu doğru,” dedi Childan.

Polis konuşmaya devam etti: “Elimizde Körfez bölgesinde yapılan bir dolandırıcılık hakkında bir rapor var. Bu adamın da işe karıştığı anlaşıyor. Eşkâlini tarif edebilir misiniz?”

Childan “Ufak tefek, oldukça esmer tenli,” diye başladı.

“Yahudi mi?”

“Evet!” dedi Childan. “Şimdi düşününce fark ettim. O sırada gözümünden kaçmıştı.”

“İşte bir fotoğraf.” Kempeitai görevlisi fotoğrafı Childan’a verdi.

Adamı hiç şüphe duymadan tanıyan Childan “Bu o,” dedi. Kempeitai’in adamı bu kadar çabuk teşhis etmesi karşısında biraz afallamıştı. “Onu nasıl buldunuz? Size bildirmediğim ama komisyoncumu, Ray Calvin’i arayıp şey dedim...”

Polis elini sallayarak onu susturdu. "Size bir kâğıt imzalatacağım, hepsi bu. Mahkemeye gelmeniz gerekmeyecek; bu yasal formalite, sizin bu işle olan bağlantınızı sona erdiriyor." Childan'a sayfayı, bir kalemle birlikte uzattı. "Burada, bu adamın size yaklaştığı ve kendini başka biri olarak tanıtip sizi dolandırmaya çalıştığı filan yazıyor. Belgeyi okuyun." Robert Childan belgeyi okurken, polis kendi kolunu sıyrıp saatini inceledi. "Esas olarak doğru mu?"

Doğruydu ... esas olarak. Robert Childan'ın belgeyi adamakıllı incelemeye zamanı yoktu, üstelik o gün olanlar konusunda biraz akıllı karıştı. Fakat o adamın kendini başka biri olarak tanıttığını ve işin içinde bir dolandırıcılık olduğunu biliyordu; hem Kempeitai görevlisinin de söylediği gibi, adam Yahudiydi. Robert Childan, adamın fotoğrafının altındaki isme göz attı. Frank Frink. Frank Fink olarak doğmuştu. Evet, kesinlikle Yahudiydi. Bunu herkes anlayabilirdi, Fink gibi bir soyadını duyunca. Ve adam soyadını değiştirmişti.

Childan belgeyi imzaladı.

"Teşekkürler," dedi polis. Eşyalarını topladı, şapkasını hafifçe eğdi, Childan'a iyi geceler diledi ve gitti. Her şey bir anda olup bitmişti.

Childan onu yakaladılar herhalde, diye düşündü. Her ne dolap çeviriyorduysa.

Çok rahatlatıcı. Hızlı çalıştıkları kesin.

Yahudilerin ince numaralarıyla masumları kandıramayacakları bir kanun ve nizam toplumunda yaşıyoruz. Korunuyoruz.

O adamı gördüğümde neden ırksal özelliklerini tanımadım bilmiyorum. Kolay kandırılabilirim besbelli.

Kandırmayı beceremiyorum, bu da beni âciz kılıyor, sonucuna vardı. Kanun olmasa onların insafına kalırdım. O adam beni her şeye ikna edebilirdi. Bu bir tür hipnotizma. Koca bir toplumu kontrol edebilirler.

Yarın gidip o *Çekirge* kitabını almalıyım, dedi kendine. Yazarın Yahudiler ve Komünistler tarafından yönetilen, Reich'ın yıkıldığı, Japonya'nın hiç şüphesiz Rusya'nın eyaleti olduğu bir dünyayı nasıl tasvir ettiğini görmek ilginç olacak; hatta Rusya, Atlantik'ten Pasifik'e dek uzanıyordur herhalde. Acaba yazar –adı her neyse– Rusya'yla ABD arasında bir savaşı tasvir ediyor mudur? İlginç bir kitap, diye düşündü. Daha önce kimsenin bunu yazmayı akıl etmemiş olması tuhaf.

Ne kadar şanslı olduğumuzun kafamıza dank etmesinde faydası dokunur herhalde, diye düşündü. Bariz dezavantajlara rağmen şanslıyız... Çok daha kötü durumda olabilirdik. Bu kitap büyük bir ahlak dersi veriyor. Evet, burada Japonlar güçlü; bizimse inşa etmemiz gerek. Bundan büyük şeyler çıkacak, mesela gezegenlerin kolonizasyonu gibi.

Bir haber yayını olması gerek, diye fark etti. Oturup radyoyu açtı. Belki de yeni Reich şansölyesi seçilmiştir. Heyecan ve beklenti içindeydi. Bence en dinamik görünen şu Seyss-Inquart. Gözüpek planlar uygulaması en muhtemel kişi.

Keşke orada olsaydım, diye düşündü. Belki günün birinde, Avrupa'ya seyahat edecek ve yapılan her şeyi görecektik kadar zengin olurum. Kaçırarak yazık. Buraya, hiçbir şeyin olup bitmediği Batı Yakası'na saplanıp kaldım. Tarih yanımızdan geçip gidiyor.

8

Sabah sekizde, San Francisco'daki Reich konsolos-
su Freiherr Hugo Reiss, Mercedes-Benz 220-E'sin-
den indi ve konsolosluğun basamaklarını hızlı
adımlarla çıktı. Onu Dışişleri Bakanlığının iki
genç erkek görevlisi takip ediyordu. Kapı, Reiss'ın
personeli tarafından açılmıştı; Reiss içeri girer-
ken elini kaldırıp santraldeki iki kızla Viskonsül
Herr Frank'i, iç ofiste de sekreteri Herr Pferde-
huf'u selamladı.

"Freiherr, Berlin'den şimdi gelmekte olan şif-
reli bir radyogram var," dedi Pferdehuf. "Giriş Bir."

Mesajın acil olduğu anlamına geliyordu bu;
Reiss pardösüsünü çıkarıp asması için Pferde-
huf'a verdi.

"On dakika önce Herr Kreuz vom Meere aradı.
Kendisini aramanızı istiyor."

"Teşekkürler," dedi Reiss. Ofisinin penceresi-
nin yanındaki küçük masaya oturdu, kahvaltısı-
nın üstündeki örtüyü kaldırdı, tabaktaki küçük
ekmekle omleti ve sosisi gördü, gümüş demlikten
kendine sıcak ve koyu kahve koydu, sonra da rulo
halindeki sabah gazetesini açtı.

Arayan Kreuz vom Meere, APD bölgesindeki Sicherheitsdienst'in başıydı; karargâhı, paravan bir isim altında, havalimanında bulunuyordu. Reiss ile Kreuz vom Meere arasındaki ilişki oldukça gergindi. Yetki sahaları sayısız meselede çakışıyordu; bu Berlin'deki yüksek mevkili kişilerin bilerek güttüğü bir politikaydı hiç şüphesiz. Reiss SS'te onursal bir mevkiye, binbaşı rütbesine sahipti ve bu onu teknik açıdan Kreuz vom Meere'ın astı kılıyordu. Bu mevki ona yıllar önce bahşedilmişti ve Reiss o sırada maksadı sezememişti. Fakat bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yine de sinirleniyordu.

Lufthansa uçağıyla gelen ve sabah altıda ulaşan gazete *Frankfurter Zeitung* idi. Reiss ön sayfayı dikkatle okudu. Von Schirach ev hapsindeydi; muhtemelen artık ölmüştü. Çok kötü. Göring, hepsi de Şişko'ya sadık olan, deneyimli ve kıdemli askerlerle çevrili bir Luftwaffe eğitim üssünde kalıyordu. Kimse gizlice yanına sokulamazdı. Hiçbir SD katili. Peki ya Doktor Goebbels?

Herhalde Berlin'in merkezindeydi. Her zamanki gibi kıvrak zekâsına, her durumdan diliyle kurtulabilme yeteneğine güveniyordu. Reiss Heydrich onun işini bitirmek için bir manga gönderirse Küçük Doktor onları bundan vazgeçirmekle kalmayıp kendi tarafına geçmeye de ikna eder muhtemelen, diye düşündü. Onları Propaganda Bakanlığının ve Kamusal Aydınlanmanın hizmetlilerine dönüştürür.

O an, Doktor Goebbels'i hayalinde canlandırabiliyordu: Onun büyüleyici güzellikte bir aktrisin evinde durup aşağıdaki sokaklarda koşturan

Wehrmacht birliklerine dudak büküşünü. O Kerl Goebbels'i hiçbir şey korkutamazdı; alaycı edasıyla gülümserdi. Sol eliyle güzel hanımının göğsünü okşamayı sürdürürken, sağ eliyle de o günkü *Angriff** için köşe yazısını yazardı...

Sekreterinin kapıyı çalmasıyla Reiss'ın düşünceleri bölündü. "Affedersiniz. Kreuz vom Meere yine hatta."

Reiss kalkıp yazı masasının başına geçti ve ahizeyi aldı. "Ben Reiss."

Yerel SD şefi, koyu Bavyera şivesiyle konuştu: "Şu Abwehr† görevlisinden haber var mı?"

Şaşırان Reiss, Kreuz vom Meere'in kimi kastettiğini anlamaya çalıştı. "Hımmm," diye mırıldandı. "Bildiğim kadıyla şu an Pasifik Kıyısında üç dört Abwehr 'görevlisi' var."

"Geçtiğimiz hafta içinde Lufthansa'yla yolculuk eden."

"Ha," dedi Reiss. Ahizeyi kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp sigara tabakasını çıkardı. "Buraya hiç gelmedi."

"Ne yapıyor?"

"Tanrım, bilmiyorum. Canaris'e sor."

"Dışişleri Bakanlığını aramanı istiyorum; Kançılarya'yı arasınlar, onlar da (ellerinin altında kim varsa) Amirallik Dairesine ulaşınsın. Abwehr'in adamlarını buradan geri çağırmasını veya burada olmalarının sebebini bize açıklamasını talep etsinler."

* Alm. Adam. -çn.

† "Saldırı." Nazi Partisinin altkolu Berlin Gau tarafından kurulmuş gazete (1927-1945). -çn.

‡ Reichswehr ile Wehrmacht için faaliyet göstermiş (1920-1945) Alman askeri istihbarat servisi. -çn.

“Bunu siz yapamaz mısınız?”

“Her şey arapsaçına döndü.”

Reiss, Abwehr görevlisinin izini tamamen kaybetmişler, sonucuna vardı. Heydrich'in adamlarından biri onlara –yerel SD'ye– Abwehr görevlisini gözetlemelerini söyledi, onlar da bir bağlantıyı gözden kaçırdılar. Şimdi de onları kurtarmamı istiyorlar.

“Buraya gelirse peşine birini takarım,” dedi Reiss. “Buna emin olabilirsiniz.” Adamın gelme olasılığı yok denecek kadar azdı elbette. Bunu ikisi de biliyorlardı.

Kreuz vom Meere “Sahte isim kullanıyor şüphesiz,” dedi ısrarla. “Bu ismi bilmiyoruz, doğal olarak. Aristokrat görünümlü biri. Kırk yaşlarında. Yüzbaşı. Gerçek ismi Rudolf Wegener. Doğu Prusya'nın eski monarşist ailelerinden biri. Systemzeit sırasında muhtemelen von Papen'ı[†] desteklediler.” Kreuz vom Meere monoton sesiyle konuşmayı sürdürürken, Reiss koltuğuna iyice yayıldı. “Kanımca bu monarşi dalkavuklarına karşı tek çözüm, donanmanın bütçesini kısmak; böylece gelirleri azalır ve âciz...”

Reiss nihayet konuşmayı bitirip telefonu kapamayı başardı. Kahvaltısına geri döndüğünde, küçük ekmeğin soğumuş olduğunu fark etti. Fakat kahve hâlâ sıcaktı; Reiss onu içerken tekrar gazetesini okumaya koyuldu.

* Alm. “Sistem Zamanı.” Hitler'in iktidara gelmesinden önceki Weimar Almanyasına (1919-1933) verilen küçümseyici isim. –çn.

† Hitler'in iktidara gelmesinde büyük rol oynayan ve sonradan Almanya'nın Türkiye büyükelçisi olan Alman devlet adamı ve diplomat Franz von Papen (1879-1969). –çn.

Bu işin sonu yok, diye düşündü. Bu SD'liler geceleri vardiyalı çalışıyor. Seni sabahın üçünde arayabilirler.

Sekreteri Pferdehuf kapıdan içeri başını uzattı, telefon konuşmasının bitmiş olduğunu görünce de "Sacramento aradı; epey kaygılılar," dedi. "San Francisco sokaklarında bir Yahudinin koşturduğunu iddia ediyorlar." Hem adam hem de Reiss kahkahayı bastılar.

"Tamam," dedi Reiss. "Sakinleşmelerini ve gerekli belgeleri göndermelerini söyle. Başka bir şey?"

"Başsağlığı mesajlarını okudunuz."

"Daha var mı?"

"Biraz. Belki istersiniz diye, onları masamda tutacağım. Yanıt gönderdim bile."

"Bugün şu toplantıya gitmem lazım," dedi Reiss. "Öğlen birde. O işadamlarıyla."

"Unutmamanızı sağlayacağım," dedi Pferdehuf.

Reiss koltuğuna yaslandı. "Bahse var mısın?"

"Partei çekişmeleri üzerineyse hayır. Bunu kastediyorsanız eğer."

"Cellat kazanacak."

Duraksayan Pferdehuf "Heydrich elinden geldiğince ileri gitti," dedi. "Bu insanlar asla Partei'ın doğrudan kontrolünü ele geçiremezler çünkü herkes onlardan korkuyor. Partei kodamanları bu fikri duyunca bile kriz geçirir. Yirmi beş dakika sonra, ilk SS arabası Prinzalbrechtstrasse'den kalkar kalkmaz koalisyon kurulur. Krupp ve Thyssen gibi bütün o ekonomi kodamanlarıyla birlikte..." Sustu. Şifrecilerden biri, elinde zarfla Pferdehuf'un yanına gelmişti.

Reiss elini uzattı. Sekreteri zarfı ona getirdi.

Acil şifreli radyogramdı bu; şifresi çözülmüş ve mesaj daktiloyla yazıya dökülmüştü.

Reiss okumayı bitirdiğinde, Pferdehuf'un mesajda ne yazdığını öğrenmek için beklemekte olduğunu gördü. Mesajı buruşturup masasındaki büyük seramik küllüğe koydu ve çakmağıyla tutuşturdu. "Buraya takma adla gelen bir Japon general varmış. Tedeki. Halk kütüphanesine gidip resmi Japon askeri dergilerinden adamın fotoğrafını bulsan iyi olur. Bunu gizlice yap tabii. Burada, elimizde ona karşı bir şey olduğunu zannetmiyorum." Kalkıp kilitli dosya dolabına doğru yürümeye başlarken fikrini değiştirdi. "Elinden geldiğince bilgi topla. İstatistikler. Hepsinin kütüphanede olması gerek. Bu General Tedeki birkaç yıl önce genelkurmay başkanıydı," diye ekledi. "Hakkında herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Çok az," dedi Pferdehuf. "Epey kavgacı biri. Şimdi seksen yaşlarında olmalı. Japonya'yı uzaya çıkaracak bir çeşit hızlandırılmış programın savunuculuğunu yapmıştı sanırım."

"Onda başarısız oldu," dedi Reiss.

"Buraya tıbbi nedenlerle geliyorsa hiç şaşır-mam," dedi Pferdehuf. "Buradaki büyük UC Hastanesine giden bir sürü yaşlı Japon askeri var. Vatanlarında erişemedikleri Alman cerrahi tekniklerinden böylece faydalanabiliyorlar. Bunu gizli tutuyorlar, doğal olarak. Vatanseverlik meseleleri, anlarsınız ya. Yani belki de UC Hastanesine gözetleme yapacak birini göndermeliyiz, Berlin o adamdan gözünü ayırmak istemiyorsa eğer."

Reiss başıyla onayladı. Veya belki de o yaşlı general, San Francisco'da bol bol görülen ticari spekülasyonlara karışmıştı. Orduda geçirdiği yıllar sırasında kurduğu bağlantılar şimdi, emekliliğinde işine yarayabilirdi. Ama gerçekten emekli olmuş muydu? Mesajda ondan *general* olarak bahsediliyordu, *emekli general* olarak değil.

"Eline fotoğraf geçer geçmez hemen kopyalarını çıkarıp havalimanındaki ve aşağıdaki limandaki adamlarınıza gönder," dedi Reiss. "O adam gelmiş bile olabilir. Bize bu tür şeyleri bildirmeleri ne kadar zaman alıyor biliyorsun." General çoktan San Francisco'ya ulaşmışsa Berlin, APD konsoloslukuna kızacaktı elbette. Konsolosluk o adamı engellemeliydi, emrin Berlin'den gönderilmesinden bile önce.

"Berlin'den gelen şifreli radyograma tarih damgası vuracağım," dedi Pferdehuf. "Böylece, ileride bu konuda sorun çıkarsa mesajın elimize tam olarak ne zaman geçtiğini gösterebiliriz. Saatine dek."

"Teşekkürler," dedi Reiss. Berlin'dekiler sorumluluğu başkasına yıkmakta ustaydı, Reiss da bu yüzden kapana kısılmaktan bıkmıştı. Başına o kadar çok kez gelmişti ki bu. "İşi garantiye almak için o mesajı yanıtlasan iyi olur bence," dedi. "Şöyle de: 'Talimatlarınız çok geç ulaştı. Şahsın daha şimdiden bölgede görüldüğü bildirildi. Bu aşamada, ele geçirilebilmesi küçük bir ihtimal.' Bunu daha düzgün cümlelere dök ve gönder. Mesajın düzgün ve muğlak olmasını sağla. Anlarsın işte."

Pferdehuf başıyla onayladı. "Hemen göndereceğim. Gönderildiği tarihi de saniyesine dek kaydedeceğim." Kapıyı arkasından kapadı.

Reiss gözünü dört açmalısın, yoksa bir anda kendini Güney Afrika açıklarındaki adalardan birinde, bir avuç zenciye konsolosluk yaparken bulabilirsin, diye düşündü. Ve daha ne olduğunu anlamadan, hayatında sana metreslik yapan zenci bir dadı ve baba diyen on-on bir zenci velet olur.

Tekrar kahvaltı masasına oturup bir Mısır sigarası, Simon Artz No. 70 yaktı ve metal tabakanın kapağını dikkatle kapadı.

Bir süre rahatsız edilmeyecek gibi göründüğünden, evrak çantasından okumakta olduğu kitabı çıkarıp kaldığı yeri açtı, koltuğuna yayıldı ve kitabı bırakmak zorunda kaldığı yerden okumaya devam etti.

...Tiergarten'ın pazar sabahı dinginliğinde, sessiz arabalarla dolu sokaklarda yürümüş müydü gerçekten? Bu artık öylesine geçmişte kalmıştı ki. Başka bir hayat. Dondurma, artık asla var olamayacak bir tat. Şimdi ısırgano-tu kaynatıyor ve bunun için şükreliyorlardı. Tanrım, diye haykırdı. Hiç durmayacaklar mı? Dev İngiliz tankları geliyordu. Bir başka bina... Apartman veya dükkân, okul veya işyeri olabilirdi; oğlan hangisi olduğunu anlayamadı... Harabeler sarsılıyor, parça parça dökülüyordu. Aşağıda, yine bir avuç sağ kalan kişi, ölümün sesi bile olmadan yıkıntıların altına gömülüyorlardı. Ölüm her yere eşit dağılmıştı... Sağların, yaralıların, katmanlar halinde yığılmış ve şimdiden kokmaya başlayan ölülerin üstüne. Berlin'in pis kokan ve titreyen cesedi; hâlâ yükselen kör taretler bunun gibi, insa-

noğlunun bir zamanlar gururla inşa ettiği bu büyük ve isimsiz yapı gibi, hiç itiraz etmeden ortadan kayboluyordu.

Oğlan kollarının hâlâ gri bir tabakayla, küllerle, yaşamın kısmen inorganik ve kısmen yanmış, elekten geçirilmiş nihai ürünüyle kaplı olduğunu fark etti. Şimdi hepsinin birbirine karıştığını bilerek kollarını temizledi. Bu konu hakkında daha fazla düşünmedi; aklına başka bir şey gelmişti, çığlıklar ve top gümbürtüleri arasında düşünebildiği kadarıyla. Açlık. Altı gündür ısırganotundan başka bir şey yememişti ve şimdi onlardan da eser kalmamıştı. Yabani otlarla kaplı meranın yerini tek bir geniş krater almıştı. Kraterin kenarında, tıpkı oğlan gibi zayıf ve avurtları çökük, silik siluetler belirmişti; sessizce durduktan sonra uzaklaşmışlardı. Kır saçlı babuşkayla örtülü, kolunun altında –boş– bir sepet bulunan, yaşlı bir anne. Sepet kadar boş bakışlı, tek kollu bir adam. Bir kız. Oğlanın, Eric'in saklandığı kesik ağaç yığınlarının arasına geri dönüp gözden kaybolmuşlardı şimdi.

Ve yılan hâlâ geliyordu.

Oğlan, sorusunu kimseye yöneltmeden bir gün sona erecek mi? diye merak etti. Erecekse de o zaman ne olacaktı? Karınlarını doyuracak mıydılar, bu...

“Freiherr.” Pferdehuf’un sesi geldi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Tek bir şey söyleyeceğim.”

Sıçrayan Reiss kitabını kapadı. “Elbette.”

Adam ne güzel yazıyor, diye düşündü. Beni aldı götürdü resmen. Gerçek. Berlin’in İngilizle-

rin eline geçmesi, sanki gerçekten yaşanmış gibi canlı. Bırrr. Ürperdi.

Kurgu edebiyatının, ucuz popüler edebiyatın bile gücü şaşırtıcıydı. Reich bölgesi içinde yasaklanmış olmasına şaşmamalı; ben de olsam yasaklardım. Okumaya başladığıma pişmanım. Ama çok geç; artık bitirmeliyim.

“Bir Alman gemisinden denizciler,” dedi sekreteri. “Size rapor vermeleri gerekiyor.”

“Evet,” dedi Reiss. Sekerek kapıdan çıkıp ön ofise gitti. Orada kalın gri kazaklı, hepsi de gür sarı saçlı, güçlü çehreli, biraz gergin üç denizci vardı. Reiss sağ elini kaldırdı. “Heil Hitler.” Onlara kısa, dostça bir gülümseme sundu.

“Heil Hitler,” diye mırıldandılar. Reiss’a belgelerini göstermeye başladılar.

Reiss konsolosluğa yaptıkları ziyareti onaylar onaylamaz, hemen özel ofisine geri döndü.

Bir kez daha tek başınaydı; *Çekirge Ağır Gelecek*’i yeniden açtı.

Gözleri... Hitler’in yer aldığı bir sahneye rast geldi. Artık durması mümkün değildi; sahneyi atlaya atlaya okumaya başladı. Ensesi yanıyordu.

Hitler’in duruşması, diye fark etti. Savaşın bitiminden sonra. Hitler, Müttefiklerin elinde; ulu Tanrım. Goebbels de. Göring ve geri kalanlar da. Münih’te. Hitler’in Amerikan savcısının sorularını yanıtladığı anlaşıyordu.

...Eskinin kara, alevli ruhu yeniden harlamış gibi göründü bir an. O titreyen, ayaklarını sürüyen beden dikişli kaskatı oldu; baş kalktı. Durmadan salya akan dudakların arasından,

fısıltı ve bağırış karışımı, çatlak bir ses çıktı. "Deutsche, hier steh' Ich." İzleyenler ve dinleyenler arasında ürperenler oldu; kulaklıklar sıkıca bastırıldı; Rusların, Amerikalıların, İngilizlerin ve Almanların yüzleri birbirine benziyordu. Karl, evet, diye düşündü. İşte bir kez daha burada duruyor... Bizi yendiler... Ve daha fazlasını da yaptılar. Bu üstinsanı soyup aslında ne olduğunu gösterdiler. Yalnızca bir...

"Freiherr."

Reiss, sekreterinin ofise girmiş olduğunu fark etti. "Meşgulüm," dedi öfkeyle. Kitabı sertçe kapadı. "Bu kitabı okumaya çalışıyorum yahu!"

Durumu umutsuzdu. Bunu biliyordu.

"Berlin'den yeni bir şifreli radyogram geliyor," dedi Pferdehuf. "Şifresini çözerlerken birazına baktım. Siyasi durumla ilgili."

Reiss alnını baş ve diğer parmaklarıyla ovuşturarak "Ne yazıyor?" diye mırıldandı.

"Doktor Goebbels beklenmedik bir şekilde radyoya çıkmış. Önemli bir konuşma." Sekreter çok heyecanlıydı. "Metni şifreli gönderiyorlar... Alıp buranın basınında yayımlanmasını sağlamamız gerekiyormuş."

"Evet, evet," dedi Reiss.

Sekreteri çıkar çıkmaz Reiss kitabı tekrar açtı. Bir daha bakmalıyım, verdiğim karara karşın... Önceki bölümü açtı.

* "Almanlar, işte burada duruyorum." Martin Luther'ın sözü. -çn.

...Karl bayrakla örtülü tabuta sessizce bakarken düşüncelere daldı. O burada yatıyordu ve şimdi gitmişti, gerçekten gitmişti. Şeytani güçleri bile geri getiremezdi onu. Karl'ın körlemesine izlediği, taptığı adam –yoksa sahi-den *Übermensch* miydi?– ... mezarın eşiğine kadar bile taptığı. Adolf Hitler öbür dünyaya göçmüştü fakat Karl yaşama tutunuyordu. Karl'ın zihni onun peşinden gitmeyeceğim, diye fısıldadı. Yaşamaya devam edeceğim. Yeniden inşa edeceğim. Hepimiz yeniden inşa edeceğiz. Etmeliyiz.

Liderin büyüğü ne kadar uzağa, ne korkunç bir uzaklığa götürmüştü onu. Peki bu şimdi neydi, o inanılmaz tarihe, Avusturya kırsalındaki ücra bir kasabada başlayan ve Viyana'nın çürümüşlüğüyle sefaletinden, sipperlerin kâbussu çilelerinden yükselip politik entrikalar yoluyla Partinin kuruluşuna, şansölyeliğe, bir an için neredeyse dünyaya hâkimlik gibi görünmüş olan şeye götüren yolculuğa konulan son noktadan sonra?

Karl biliyordu. Blöf. Adolf Hitler onlara yalan söylemişti. Onları boş laflarla peşinden sürüklemişti.

Çok geç değil. Blöfünü görüyoruz, Adolf Hitler. Ve en sonunda, senin ne olduğunu biliyoruz. Nazi Partisinin, o korkunç cinayet ve megalomanca fanteziler döneminin ne olduğunu da. Ne olmuş olduğunu.

Karl dönüp yürüyerek sessiz tabuttan uzaklaştı...

Reiss kitabı kapadı ve bir süre öylece oturdu. Canı sıkılmıştı ister istemez. Bu lanet kitabı yasaklamaları için Japonlara daha çok baskı yapılmalı, diye düşündü. Aslında bu kitaba bilinçli olarak göz yumdukları çok açık. Bu adamı tutuklayabilirlerdi ... adı her neyse. Abendsen'ı. Orta Batıda epeyi güçlüler.

Canını sıkan buydu. Abendsen'ın kitabında tasvir edildiği şekliyle Adolf Hitler'in ölümü; Hitler'in, Partei'in ve hatta Almanya'nın yenilgisi ve yerle bir edilişi... Bütün bunlar her nasılsa eski ruha daha yakındı, gerçek dünyada olup bitenlerden daha yüceydi. Alman hegemonyası dünyasında olup bitenlerden.

Reiss bu nasıl olabilir, diye düşündü. Tek sebep, o adamın yazma kabiliyeti mi?

Bir milyon numara biliyor bu romancılar. Mesela Doktor Goebbels; işe böyle başladı... Kurgu yazarak. Yüzeyde ne kadar saygın olsalar da herkesin içinde gizlenen temel arzulara hitap ediyor. Evet, romancı insanlığı iyi tanıyor; insanların ne kadar değersiz olduğunu, testisleri tarafından yönetildiklerini, korkaklıklarının kararlarında etkili olduğunu, her davayı hırsları yüzünden sattıklarını biliyor... Tek yapması gereken bam teline basmak; böylece, istediği tepkiyi hemen alıyor. Elde ettiği etki karşısında da yüzünü eliyle gizleyip gülüyor elbette.

Herr Reiss şöyle düşündü: Bak... Nasıl da duygularımla oynadı, aklımla değil; doğal olarak da bunun karşılığını alacak ... para bunda. Birilerinin o *Hundsfott'u* bunu yapmaya sevk ettiği, ona ne

* Alm. Alçak, aşağılık kişi. -çn.

yazacağını söylediği belli. Para kazanacaklarını bilirlerse her şeyi yazarlar. Hangi yalanları söylersen söyle, halk kendilerine servis edilen pis kokulu bulamacı ciddiye alır. Nerede basılmış bu? Herr Reiss kitabı inceledi. Omaha, Nebraska. Bir zamanlar New York şehir merkezinde bulunan ve Yahudilerle komünistlerin altınları tarafından desteklenen, eski plutokratik ABD basın endüstrisinin son ileri karakolu...

Belki de bu Abendsen, Yahudidir.

Hâlâ bizi zehirlemeye çabalıyorlar. Bu *jüdisches Buch...** Çekirge'nin ön ve arka kapaklarını sertçe kapadı. Gerçek ismi Abendstein'dır muhtemelen. SD bunu çoktan araştırmıştır şüphesiz.

Birilerini Herr Abendstein'ı ziyaret etmesi için Atlantik'in öte yakasına, RDE'ye göndermeliyiz mutlaka. Kreuz vom Meere bu konuda talimat aldı mı acaba? Berlin'deki kargaşa yüzünden almamıştır herhalde. Herkes iç meselelerle fazla meşgul.

Reiss ama bu kitap tehlikeli, diye düşündü.

Abendstein güzel bir sabah vakti, tavanından sallanır halde bulunursa bu kitaptan etkilenebilecek kimseler silkinip kendilerine gelebilir. Son sözü biz söylemiş oluruz. Bir ekle bu işi bitiririz.

Bu iş için beyaz bir adam gerekiyor elbette. Skorzeny bugünlerde ne yapıyor acaba?

Reiss bu meseleyi düşündükten sonra kitabın arka kapağını okudu. Yahudi barikatların arkasında saklanıyor. Bu Yüksek Şato denen yerde. Aptal değil. İçeri girip onu haklayan kişi dışarı çıkmaz.

* Alm. Yahudi kitabı. -çn.

Belki de aptalca bir şey. Ne de olsa kitap basıldı bile. Artık çok geç. Üstelik o bölge Japon egemenliğinde ... küçük sarı adamlar ortalığı ayağa kaldırır.

Yine de eğer ustaca yapılırsa ... bu mesele gereken şekilde ele alınabilirse...

Freiherr Hugo Reiss bloknotuna not aldı. Konuyu SS Generali Otto Skorzeny'ye aç veya, daha da iyisi Reichssicherheitshauptamt'ın Amt III'ünden Otto Ohlendorf'a. Ohlendorf, Einsatzgruppe D'nin başı değil miydi?

Sonra bir anda, tamamen beklenmedik bir şekilde, müthiş bir öfkeye kapıldığını hissetti. Bu işin bitmiş olduğunu sanıyordum, diye düşündü. Sonsuza dek sürmesi mi gerekiyor? Savaş yıllar önce sona erdi. O zaman bitmiş olduğunu düşündük. Ama o Afrika fiyaskosu, Rosenberg'in planlarını uygulayan o kaçık Seyss-Inquart.

Şu Herr Hope haklı, diye düşündü. Mars'ta temas kuracaklarımızla ilgili esprisinde. Mars, Yahudilerle dolu. Onları orada da görürdük. Otuz santim boyunda ve çift kafalı olsalar da.

Rutin görevlerim var, sonucuna vardı. Einsatzkommandoları Abendsen'in işini bitirmeye göndermek gibi saçma sapan planlarla uğraşacak vaktim yok. Alman denizcileri karşılamak ve şifreli radyogramları yanıtlamak tüm zamanımı alıyor; öyle bir projeyi daha yukarılarda birileri başlatsın... Bu onların meselesi.

* Reich Güvenlik Baş Dairesi. -çn.

† Alm. Büro. -çn.

‡ "Hareket Birlikleri." Nazi Almanyasının işgal ettiği bölgelerde evleri arayarak Yahudileri, Romanları, komünistleri, entelektüelleri öldüren paramiliter ölüm mangaları. -çn.

Hem buna önyak olursam ve geri teperse kendimi nerede bulacağımı hayal etmek güç değil: Doğu Genel Hükümeti beni koruyucu gözaltına alır, Zyklon B hidrojen siyanür gazı püskürtülen bir hücreye atılmazsam tabii, sonucuna vardı.

Uzanıp bloknotundaki notu özenle karaladı, sonra da sayfayı seramik küllükte yaktı.

Ofisinin kapısı çalındı, ardından da açıldı. Sekreteri, elinde büyük bir deste kâğıtla içeri girdi. "Doktor Goebbels'in konuşması. Tam metin." Pferdehuf sayfaları yazı masasının üstüne bıraktı. "Okumalısınız. Oldukça iyi; en iyi konuşmalarından biri."

Reiss bir Simon Artz No. 70 sigarası daha yaktıktan sonra Doktor Goebbels'in konuşmasını okumaya başladı.

9

İki hafta boyunca neredeyse aralıksız süren çalışmalardan sonra, Edfrank Ismarlama Kuyumculuk ilk parti malı üretmişti. Siyah kadife örtüyle kaplı iki tahtanın üstünde duran parçalar, Japon malı bir kare hasır sepete konulmayı bekliyordu. Ed McCarthy'yle Frank Frink kartvizitler de hazırlamışlardı. Bir ressam silgisine isimlerini kazımışlardı; bundan kırmızı baskı almış, sonra da kartvizitleri oyuncak bir rotatif baskı seti sayesinde tamamlamışlardı. Kartvizitlerin uyandırdığı etki –Noel kartı rengi, kaliteli, kalın kâğıt kullanmışlardı– çarpıcıydı.

İşlerini her açıdan profesyonelce yapmışlardı. Takılarını, kartvizitlerini ve sergilerini incelediklerinde hiçbir amatörlük belirtisi göremiyorlardı. Frank Frink niye görelim ki, diye düşündü. İkimiz de profesyoneliz; yalnızca takı imalatı değil, genel atölye işleri konusunda da.

Sergi tahtalarının üstünde envaiçeşit ürün bulunuyordu. Pirinç, kurşun, tunç ve hatta siyah sıcak dövme demirden bilezikler. Çoğu pirinçten yapılma, üzerinde küçük gümüş süslemeler bulu-

nan kolyeler. Gümüş küpeler. Gümüş ya da pirinç iğneler. Gümüş onlara oldukça pahalıya patlamıştı; gümüş lehim bile epey tutmuştu. İğnelerin tepesine koymak için birtakım yarı-değerli taşlar da satın almışlardı: barok inciler, spineller, yeşimler, ateş opali kıymıkları. İşler yolunda giderse altın ve muhtemelen beş ya da altı köşeli elmas da kullanmayı deneyeceklerdi.

Onlara asıl kazanç getirecek olan altındı. Sanatsal değeri olmayan antikalarnın eritilmesinden elde edilen hurda altın kaynaklarını şimdiden araştırmaya başlamışlardı... Hurda altın, yeni altından çok daha ucuzdu. Fakat yine de büyük bir harcama yapmak gerekiyordu. Buna karşın, satılan tek bir altın iğne kırk pirinç iğneden daha fazla para getirecekti. İyi tasarlanıp üretilmiş bir altın iğneyi, perakende pazarında neredeyse istedikleri fiyattan satabilirlerdi ... Frink'in dikkat çektiği gibi, mallarını piyasaya sürebilirlerse tabii.

Bu aşamada henüz satış yapmayı denememişlerdi. Temel teknik problemleri gibi görünen sorunları çözmüşlerdi; ellerinde torna tezgâhları, fleks kablo makinesi, zımpara ve cila çarkları vardı. Aslında, sert kıllı fırçalardan pirinç fırçalara ve Cratex tekerlerine, ayrıca pamuktan, keten bezinden, deriden, güderiden yapıma, daha ince cilalama meşinlerine (bunlar zımpara ve ponza taşından en hoş kırmızı toz boyalara dek çeşitli bileşimlerle kaplanabilirdi) dek, eksiksiz perdah takımları mevcuttu. Elllerinde oksijen-asetilen kaynak takımı, su depoları, ölçme aletleri, hortumlar, başlıklar, maskeler de vardı elbette.

Ve mükemmel kuyumculuk aletleri. Alman ve Fransız malı penseler, mikrometreler, elmas uçlu delgiler, motorlu testereler, kıskaçlar, numune penseleri, üçüncü el lehim cihazları, mengeneler, cila bezleri, makaslar, el yapımı küçük çekiçler ... sıra sıra dizili hassas teçhizat. Ayrıca çeşitli ebatlarda lehim çubukları, sac levhalar, iğne arkaları, zincir halkaları, küpe klipsleri. İki bin doların yarısından epey fazlasını harcamışlardı; Edfrank için açtıkları banka hesabında şimdi yalnızca iki yüz elli dolar kalmıştı. Fakat müesseseleri resmi olarak kurulmuştu; APD izin belgeleri bile vardı. Geriye bir tek mallarını satmak kalıyordu.

Frink mallarını gözden geçirirken hiçbir perakendeci bunları bizden daha sıkı bir incelemeye tabi tutamaz, diye düşündü. Her biri kötü kaynakların, kaba ya da sivri kenarların, ateş lekelerinin bulunması için sabırla, defalarca gözden geçirilmiş bu birkaç seçkin parça kesinlikle iyi görünüyordu ... kalite kontrolleri mükemmeldi. En hafif bir matlık ya da fırça çizdiği, bir parçanın dükkâna iade edilmesi için yeterli sebep olmuştu. Kaba ya da bitmemiş bir mal göstermeyi göze alamayız; gümüş bir kolyedeki, gözden kaçmış tek bir siyah nokta işimizi bitirir.

Listelerinde, Robert Childan'ın dükkânı ilk sıradaydı. Fakat oraya sadece Ed gidebilirdi; Childan, Frank Frink'i kesinlikle hatırlardı.

Ed her ne kadar "Satışların çoğunu sen yapmalısın," dese de Childan'a bizzat gitmeye razı olmuş, doğru izlenimi uyandırmak için de güzel bir takım elbise, yeni bir kravat, beyaz gömlek satın almıştı.

Yine de huzursuz görünüyordu. Milyonuncu kez “İyiyiz, biliyorum,” dedi. “Ama ... lanet olsun.”

Parçaların çoğu soyut tasarımlardı; kıvrılmış teller, halkalar, erimiş metallerin bir ölçüde kendi kendine oluşturduğu desenler. Bazıları örümcek ağı narinliğine, inceliğe sahipti; diğerleriye hantaldı ve ağırlıkları güçlü, neredeyse barbarcaydı.

Kadife kaplı tahtalarda ne kadar az parçanın yer aldığı göz önüne alındığında, farklı biçimlerin çokluğu şaşırtıcıydı. Frink bir şey fark etti: Yine de tek bir dükkân burada sergilediğimiz her şeyi satın alabilir. Her dükkânı tek bir kez göreceğiz ... başaramazsak. Ama başarırırsak, onları mallarımızı satın almaya ikna edersek o dükkânlara hayatımızın sonuna dek mal taşıyıp duracağız.

Kadife kaplı tahtaları hasır sepete birlikte yüklediler. Frink, en kötü ihtimalle, metalleri satıp paramızın bir kısmını kurtarabiliriz, dedi kendine. Aletlerle teçhizatları da; onları ancak zararına satabiliriz ama en azından elimize bir şeyler geçer.

Kâhine başvurmak için uygun an bu. Ed'in bu ilk satış yolculuğu nasıl geçecek diye sor. Ama bunu yapamayacak kadar gergindi. Kâhin kötü bir kehanette bulunabilirdi, Frink ise öyle bir şeyle yüzleşemeyeceğini hissediyordu. Hem zaten zar atılmıştı; parçalar yapılmış, dükkân açılmıştı ... I Ching bu noktada ne yumurtlarsa yumurtlasın.

Takılarımızı bizim yerimize satamaz ... bize şans veremez.

“Önce Childan'ın dükkânını deneyeceğim,” dedi Ed. “O işi bir an önce halledip kurtulmamız

daha iyi. Sonra sen birkaç dükkân deneyebilirsin. Benimle geliyorsun, değil mi? Kamyonetle gideriz; köşeye park ederim.”

Küçük kamyonetlerine, kapaklı hasır sepetle binerlerken Frink, Ed’in ya da benim ne kadar iyi satıcı olduğumuzu Tanrı bilir, diye düşündü. Childan ikna edilebilir ama dedikleri gibi, iyi bir sunum gerekecek.

Juliana burada olsaydı oraya girip hiç zorlanmadan bu işi halledebilirdi, diye düşündü. Hem güzel, hem dünya üzerindeki herkesle konuşabilir, hem de kadın. Sonuçta bunlar kadın takıların. Juliana onları dükkânda takabilirdi. Gözlerini kapayıp Juliana’nın kolunda yaptıkları bileziklerden biriyle nasıl görüneceğini hayalinde canlandırmaya çalıştı. Veya boynunda büyük gümüş kolyelerinden biriyle. Siyah saç ve soluk teniyle; kederli, inceleyici gözleriyle... Üstünde biraz fazla dar gri bir jarse kazak; çıplak teninde duran gümüş kolye ... Juliana nefes alıp verdikçe metal inip kalkıyordu...

Tanrım. Juliana şimdi Frink’in zihninde öyle canlıydı ki. Ürettikleri her parça güçlü, ince parmaklar tarafından inceleniyordu; Juliana başını geriye atıp parçayı yukarı kaldırıyordu. Seçip ayırıyordu; Frink’in yaptıklarının tanıdığıydı daima.

Frink ona küpe gider en çok, diye düşündü. Parlak ve uzun, özellikle de pirinç küpeler. Juliana saçını tokayla arkadan toplamalı veya kısa kestirmeli ki boynu ve kulakları görünsün. Ayrıca reklam ve sergi amaçlı fotoğraflarını da çekebiliriz. Frink ile Ed katalog konusunu konuşmuşlardı; katalog sayesinde, dünyanın dört bir yanındaki

dükkânlarla postayla satış yapabileceklerdi. Juliana muhteşem görünürdü... Cildi güzel; sağlığı gayet yerinde; vücudunda sarkma ya da kırıksıklık yok. Nerede olduğunu bulabilsem bu işi yapar mıydı? Hakkımda ne düşünürse düşünsün; bunun özel hayatımızla ilgisi yok. Bu yalnızca iş ilişkisi olurdu.

Fotoğrafları bile ben çekmezdim yahu. Profesyonel bir fotoğrafçı bulurduk. Juliana'nın hoşuna giderdi bu. Her zamanki kadar kibirlidir herhalde. İnsanların, herhangi birinin ona bakmasından, hayran olmasından hep hoşlanmıştır. Sanının bütün kadınlar böyle. Sürekli ilgi istiyorlar. Bu açıdan epey çocuksular.

Juliana tek başına kalmaya asla katlanamazdı; ona sürekli iltifat etmek için hep yanında olmama ihtiyaç duyardı, diye düşündü. Küçük çocuklar da böyledir; ne yaptıklarını ebeveynleri görmüyorsa yaptıklarının gerçek olmadığını düşünürler. Şimdi Juliana'nın yanında, onun farkında olan bir adam vardır şüphesiz. Ona ne kadar güzel olduğunu söyleyen. Bacaklarının. Pürüzsüz, düz karnının...

Frink'e göz atan Ed "Sorun ne?" diye sordu. "Cesaretini mi yitiriyorsun?"

"Hayır," dedi Frink.

"Orada öylece, kazık gibi duracak değilim," dedi Ed. "Birtakım fikirlerim var. Ve sana bir şey daha söyleyeyim: Korkmuyorum. Sırf orası şık bir mekân diye ve ben de bu şık takım elbiseyi giymek zorundayım diye korkmuş değilim. Böyle giyinmekten hoşlanmadığımı itiraf ediyorum. Rahat olmadığımı itiraf ediyorum. Ama bu hiç

önemli değil. Yine de oraya girip o bok kafalıyı avucumun içine alacağım.”

Frink, aferin sana, diye düşündü.

“Sonuçta sen oraya gidip bir Japon amiralin adamı olduğun masalını o herife yutturabildiysen benim de ona gerçeği söyleyebilmem gerekir; yani bunların gerçekten iyi, yaratıcı, orijinal eliş takılar olduğunu ve...”

“El yapımı,” dedi Frink.

“Evet. El yapımı. Demek istediğim, oraya gireceğim ve o herife kök söktürene kadar çıkmayacağım. Bunları satın alması gerek. Satın almıyorsa cidden kaçığın teki demektir. Sağa sola baktım; hiçbir yerde bizim mallarımız gibisi satılmıyor. Tanrım, o herifin belki de onlara yalnızca bakacağını, satın almayacağını düşündükçe... Öyle sinirleniyorum ki yumruklarımı konuşturmaya başlayabilirim.”

“Kaplama olmadıklarını söylemeyi unutma,” dedi Frink. “Bakırın som bakır, pirincin de som pirinç olduğunu söyle mutlaka.”

“Bırak da yaklaşımımı kendim belirleyeyim,” dedi Ed. “Cidden çok iyi fikirlerim var.”

Frink yapabileceğim şey şu, diye düşündü. Birkaç parçayı alıp –Ed için sakıncası olmaz– bir kutuya koyup Juliana’ya postalayabilirim. Böylece ne yaptığımı görür. Postane yetkilileri onu bulurlar; kutuyu son adresine gönderirim. Onu açınca ne diyecek acaba? Kutuda bunları benim yaptığımı, yeni ve küçük bir mekânın, bir yaratıcı takı işletmesinin ortağı olduğumu açıklayan bir not olmalı. Juliana’nın hayal gücünü ateşleyeceğim; öyle şeyler yazacağım ki daha fazlasını öğrenmek

isteyecek ... ilgilenecek. Değerli taşlardan ve metallerden bahsedeceğim. Satış yaptığımız yerlerden, şık dükkânlardan...

Ed kamyoneti yavaşlatırken “Dükkân buralarda bir yerde değil miydi?” dedi. Şehir merkezinin yoğun trafiğindeydiler; binalar gökyüzünü kapatıyordu. “Park etsem iyi olacak.”

“Beş sokak daha var,” dedi Frink.

“Şu esrarlı sigaralarından var mı?” dedi Ed. “Bir tane içsem beni sakinleştirir şimdi.”

Frink ona T'ien-lai paketini, içmeyi W-M Şirketinde öğrendiği “Heavenly Music” marka sigaraları uzattı.

Juliana'nın bir adamla yaşadığını biliyorum, dedi kendine. Onunla yatıyor. Sanki onun karısıymış gibi. Juliana'yı tanırım. Başka türlü ayakta kalamaz; gece çökünce nasıl olduğunu bilirim. Hava soğuyup kararınca, herkes evlerinin salonunda otururken. Juliana asla yalnız yaşamak için yaratılmamış. Ben de öyle, diye fark etti.

Belki de adam gerçekten hoş biridir. Juliana'nın tavladığı, utangaç bir öğrencidir. Juliana, daha önce hiçbir kadına yaklaşacak cesareti bulamamış bir delikanlı için iyi bir kadın olur. Sert ya da alaycı değil. Delikanlıya çok iyi gelir. Umanın Juliana daha yaşlı bir adamla birlikte değildir. Buna dayanmamam işte. Ağzının kenarından kürdan çıkan, Juliana'yı itip kakan, gaddar, tecrübeli bir adama.

Soluklarının hızlandığını hissetti. Juliana'yı ezen, hayatını zorlaştıran, iriyan, kıllı bir herifin

* İng. “İlahi Müzik.” –çn.

görüntüsü.. Juliana sonunda kendini öldürürdü; biliyorum, diye düşündü. Doğru adamı bulamazsa bu er ya da geç olacak. Doğru adam da Juliana'nın sahip olduğu tüm düşünceleri takdir edebilecek, gerçekten nazik ve duyarlı, şefkatli, öğrenci tipi erkek anlamına geliyor.

Ben onun için fazla serttim, diye düşündü. Üstelik o kadar da kötü değilim; benden çok daha kötü adamlar var. Juliana'nın ne düşündüğünü, ne istediğini, kendini ne zaman yalnız veya kötü ya da depresif hissettiğini anlayabiliyordum. Onun için kaygılanarak ve ince eleyip sık dokuyarak çok zaman harcadım. Ama yeterli değildi. O daha fazlasını hak ediyordu. Çok şey hak ediyor, diye düşündü.

"Park ediyorum," dedi Ed. Bir yer bulmuştu ve arkasına bakarak kamyoneti geri geri sürüyordu.

"Baksana, birkaç parçayı kanıma gönderebilir miyim?" dedi Frink.

"Evli olduğunu bilmiyordum." Dikkatini park etmeye vermiş olan Ed düşünmeden karşılık verdi. "Elbette, gümüş olmadıkları sürece."

Motoru durdurdu.

"İşte geldik," dedi. Ciğerlerine esrar dumanı çektikten sonra sigarayı ön panele bastırdı ve izmariti kamyonetin zeminine attı. "Bana şans dile."

Frank Frink "İyi şanslar," dedi.

"Hey, baksana. Bu sigara paketinin arkasında şu Japon *waka* şiirlerinden bir tane var." Ed trafik gürültüsünde, şiiri yüksek sesle okudu.

"Guguk kuşunun sesini duyunca,
Başımı kaldırıp baktım

Sesin geldiği yöne:

Ne gördüm?

Yalnızca soluk ayı, şafak söken gökte."

T'ien-lai paketini Frink'e geri verdi. "Taaanrım!" dedi, sonra da Frink'in sırtına şaplak indirip sırttı ve kamyonetin kapısını açtı; kapaklı hasır sepeti alıp araçtan indi. Kaldırımında yürüyerek uzaklaşırken "Parkmetreye on senti sen at bakalım," dedi.

Bir an sonra, diğer yayaların arasında gözden kaybolmuştu.

Juliana, diye düşündü Frink. Sen de benim kadar yalnız mısın?

Kamyonetten inip parkmetreye on sent attı.

Korku, diye düşündü. Bütün bu takı macerası. Ya çuvallarsak? Ya çuvallarsak? Kâhin böyle ifade etmişti. İniltiler, gözyaşları, iflas.

İnsan, hayatının kararan gölgeleriyle yüzleşir. Mezara gidişiyle. Juliana burada olsaydı bu kadar kötü olmazdı. Hiç kötü olmazdı.

Korkuyorum, diye fark etti. Ya Ed hiçbir şey satamazsa? Ya bize gülerlerse?

O zaman ne olacak?

Juliana dairesinin ön odasının zemininde, çarşaf üstünde, Joe Cinnadella'ya sarılmış yatıyordu. İkinci ortası güneşi, odayı ısıtıp bunaltıcı hale getirmişti. Juliana'nın kendi bedeni de, kollarının arasındaki adamın bedeni de ter içindeydi. Joe'nun alnından süzülen bir ter damlası, adamın yanağında bir an asılı kaldıktan sonra Juliana'nın boğazına damladı.

Juliana "Hâlâ terliyorsun," diye mırıldandı.

Joe bir şey demedi. Solukları uzun, yavaş, düzenliydi ... okyanus gibi, diye düşündü Juliana. İçimiz sudan ibaret.

"Nasıldı?" diye sordu.

Joe fena olmadığını mırıldandı.

Juliana ben de öyle düşünmüştüm, diye düşündü. Anlayabiliyorum. Şimdi ikimizin de kalkıp toparlanmamız gerekiyor. Yoksa bu kötü mü? Binçaltındaki tasvip etmeyişin göstergesi mi?

Joe kımıldandı.

"Kalkıyor musun?" Juliana adamı iki koluyla, sımsıkı tuttu. "Kalkma. Henüz değil."

"Senin spor salonuna gitmen gerekmiyor mu?"

Juliana spor salonuna gitmeyeceğim, dedi kendine. Bunu bilmiyor musun? Bir yerlere gideceğiz; burada çok fazla kalmayacağız. Ama gideceğimiz yer, görmediğimiz bir yer olacak. Zamanı geldi.

Joe'nun geri çekilip dizlerinin üstünde doğrulmaya başlamasını, kendisinin ellerinin adamın ıslak ve kaygan sırtından kayıp düşmesini hissetti. Sonra Joe'nun çıplak ayaklarıyla yere basarak yürüdüğünü duydu; adam banyoya gidiyordu şüphesiz. Duşunu almaya.

Juliana bitti, diye düşündü. Eh, ne yapalım. İç geçirdi.

Joe banyodan "Seni duyuyorum," dedi. "Homurdanıyorsun. Hep keyifsizsin, değil mi? Bana ve dünyadaki diğer her şeye karşı endişe, korku ve şüphe duyuyorsun..." Kısa süreliğine banyodan çıktı, üstünden sabunlu sular akarken, gülümseyerek. "Bir yolculuğa çıkmaya ne dersin?"

Juliana'nın nabızı hızlandı. "Nereye?"

“Büyük bir şehre. Kuzeye, Denver’a ne dersin? Seni gezdiririm; bir gösteri için bilet alırım; iyi bir restorana götürürüm; taksiye bindiririm; gece elbisesi filan, neye ihtiyacın varsa alırım. Tamam mı?”

Juliana ona pek inanamıyordu fakat inanmak istiyordu; inanmaya çalışıyordu.

Joe “Senin şu Stude, bizi götürebilir mi dersin?” diye seslendi.

“Elbette,” dedi Juliana.

“İkimiz için de güzel kıyafetler alınız,” dedi Joe. “Eğleniriz, belki de hayatımızda ilk kez. Delirmeni engeller bu.”

“Parayı nereden bulacağız?”

“Param var,” dedi Joe. “Valizime bak.” Banyo kapısını kapadı; suyun sesi daha sonraki sözlerini boğdu.

Şifoniyeri açan Juliana, Joe’nun yıpranmış, lekeli, küçük valizini çıkardı. Valizin bir köşesinde gerçekten de bir zarf buldu; zarfın içinde her yerde geçen, değerli Reichsbank banknotlarından vardı. Juliana yani gidebiliriz, diye fark etti. Parayı sayarken, belki de beni kandırmıyor, diye düşündü. Keşke kafasının içine girip de orada neler olduğunu görebilseydim...

Zarfın altında silindir şeklinde, devasa bir dolmakalem buldu. En azından dolmakaleme benziyordu; ne de olsa kıskaçlıydı. Fakat öyle ağırdı ki. Julia kalemi ihtiyatla alıp kapağını çevirerek açtı. Evet, kalem altın uçluydu. Ama...

Tekrar duştan çıktığında Joe’ya “Bu ne?” diye sordu.

Adam kalemi Juliana’nın elinden alıp valizine geri koydu. Kalemi ne kadar dikkatli tutuyordu...

Fark edince şaşırın Juliana, bunun hakkında düşündü.

“Maraziliğe devam mı?” dedi Joe. Keyifli görünüyordu; Juliana tanıştıklarından beri ilk kez onu bu kadar keyifli görüyordu; şevkli bir çığlıkla Juliana’yı belinden kavrayan Joe, onu kaldırıp öne arkaya salladı. Yüzüne baktı; sıcak nefesini Juliana’nın üstünde gezdirdi; inletene dek sıktı.

“Hayır,” dedi Juliana. “Yalnızca ... değişmem zaman alır.” Hâlâ senden biraz korkuyorum, diye düşündü. Öyle korkuyorum ki anlatamam sana; bundan bahsedemem bile.

Joe, onu kollarında taşıyarak odanın diğer tarafındaki pencereye doğru giderken “Dışarı atacağım seni,” diye haykırdı. “Haydi bakalım.”

“Lütfen,” dedi Juliana.

“Şaka yapıyorum. Dinle. Yürüyeceğiz; Roma’ya Yürüyüş gibi olacak. Bunu hatırla. Duce onlara önderlik etmişti; Carlo Amcama mesela. Biz de şimdi küçük bir yürüyüş yapacağız; daha az önemli, tarih kitaplarına geçmeyecek bir yürüyüş. Değil mi?” Joe başını yana eğip Juliana’yı dudaklarından öptü; öyle sert öptü ki dişleri birbirine çarptı. “Ne güzel görüneceğiz, yeni kıyafetlerimizle. Bana tam olarak nasıl konuşmam ve davranmam gerektiğini anlatacaksın, değil mi? Bana görgü kurallarını öğreteceksin, değil mi?”

“Düzgün konuşuyorsun,” dedi Juliana. “Hatta benden iyisin.”

“Hayır.” Joe bir anda ciddileşti. “Berbat konuşuyorum. Tam İtalyan ağzıyla. Kafede benimle tanıştığında fark etmedin mi?”

* İt. “Lider.” Mussolini’nin lakabı. -çn.

“Galiba,” dedi Juliana. Ona önemli gelmemişti.

“Sosyal âdetleri yalnızca kadınlar bilir,” dedi Joe. Juliana’yı taşıyarak gerisingeri götürüp yatağa fırlatınca, Juliana korkutucu bir şekilde sekti. “Kadınlar olmasa yangın arabaları ve atlar hakkında konuşur, müstehcen espriler yapardık; medeniyet olmazdı.”

Juliana tuhaf bir ruh hali içindesin, diye düşündü. Gitmeye karar verene dek huzursuz ve düşünceliydin; şimdiyse yerinde duramıyorsun. Beni gerçekten istiyor musun? Beni başından atabilir, burada bırakabilirsin; daha önce de oldu bu. Ben gitmeye karar versem seni başımdan atardım, diye düşündü.

Giyinen Joe’ya “Bu maaşın mı?” diye sordu. “Biriktirdin mi?” Zarftaki paralar öyle çoktu ki. Doğu’da iyi para vardı elbette. “Konuştuğum diğer kamyon şoförleri hiç bu kadar çok para...”

Joe “Benim kamyon şoförü olduğumu mu söylüyorsun?” diyerek Juliana’nın sözünü kesti. “Dinle; o kamyonu sürmek için değil, eşkıyaları uzak tutmak için bindim. Uyuklayan bir kamyon şoförü gibi görünmek için.” Odanın köşesindeki bir sandalyeye çöktü ve uyuyormuş gibi yaparak ağzını açıp vücudunu gevşetti. “Gördün mü?”

Juliana başta görmedi. Sonra adamın elinde, patates şişi inceliğinde bir bıçak olduğunu fark etti. Ulu Tanrım, diye düşündü. Nereden çıkmıştı bu? Adamın yeninin içinden; havadan.

“Volkswagen yetkilileri beni bunun için işe aldılar. Askeri sicil. Kendimizi Haselden’a, o komandalara karşı koruduk; Haselden onların başıydı.” Siyah gözler parıldadı; adam Juliana’ya

yan yan bakıp sırttı. “En sonunda Albay’ı kim hakladı, bil bakalım. Kahire seferinden aylar sonra, onları Nil’de yakaladık... Onu ve Uzun Menzilli Çöl Grubu’ndan dört kişiyi. Bir gece, benzin çalmak için bize baskın yaptılar. Ben nöbetteydim. Haselden sinsice sokuldu... Suratıyla vücudunun her tarafı, hatta elleri bile kapkaraydı; o zamanlar boğına telleri yoktu... Yalnızca el bombaları ve makineli tüfekleri vardı. Onlar da fazla gürültülüydü. Haselden boynumu kırmaya çalıştı. Onu hakladım.” Joe sandalyeden fırlayıp gülerek Juliana’nın üstüne atıldı. “Toparlanalım. Spor salonundakilere birkaç gün tatil yapacağını söyle; onlara telefon et.”

Adamın anlattıkları Juliana’yı ikna etmemişti. Belki de Joe asla Kuzey Afrika’da bulunmamış, hatta Mihver Devletlerinin tarafında bile savaşmamış, hatta hiç savaşmamıştı. Juliana ne eşkıyası, diye merak etti. Doğu Yakası’ndan gelen, bildiği hiçbir kamyon silahlı, profesyonel bir eski askerin muhafızlığında Canon City’den geçmemişti. Belki de Joe, ABD’de yaşamamıştı bile... Baştan beri, her şeyi uydurmuştu; Juliana’yı tavlama, ilgisini çekmek, romantik görünmek için.

Juliana belki de kaçığın teki, diye düşündü. İronik... Pek çok kez yaparmış gibi görüldüğüm şeyi şimdi gerçekten yapabilirim: Kendimi korumak için judoya başvurabilirim. Neyi korumak için?.. Bekâretimi mi? Canımı, diye düşündü. Ama Joe’nun şan şöhret yanılsamalarıyla yaşayan, zavallı, altsınıf bir İtalyan serserisi, kaba saba bir işçi olması daha yüksek bir ihtimal; büyük bir âlem yapmak, bütün parasını harcamak,

hayatını yaşamak, sonra da monoton varoluşuna geri dönmek istiyor. Bunu yapabilmek için de bir kıza ihtiyacı var.

“Tamam,” dedi. “Spor salonunu arayacağım.” Koridora doğru yürürken bana pahalı giysiler alacak, sonra da lüks bir otele götürecektik, diye düşündü. Her erkek ölmeden önce gerçekten iyi giyimli bir kadına sahip olmanın özlemini çeker, kadının giysilerini bizzat alması gerekse bile. Bu âlem büyük olasılıkla Joe Cinnadella'nın tüm hayatı boyunca özlemini çektiği bir şey. Zeki de; bahse girerim ki hakkımdaki analizi doğru... Erkeklerle karşı nörotik bir korku duyuyorum. Bunu Frank de biliyordu. Bu yüzden ayrıldık; bu yüzden şimdi hâlâ içimde bu huzursuzluğu, bu güvensizliği hissediyorum.

Ankesörlü telefondan döndüğünde, Joe'nun bir kez daha Çekirge'yi okumaya dalmış olduğunu gördü; adam çatık kaşlarla, diğer her şeyin varlığını unutmuş halde okuyordu.

Juliana “Onu okumama izin vermeyecek miydin?” diye sordu.

Joe başını kaldırmadan “Belki ben araba sürerken,” dedi.

“Arabayı sen mi süreceksin? Ama o benim arabam!”

Joe bir şey demedi; kitabı okumaya devam etti sadece.

Yazarkasanın önünde duran Robert Childan başını kaldırdı, dükkâna zayıf ve uzun boylu, siyah saçlı bir adamın girdiğini gördü. Adam biraz eski

moda bir takım elbise giymişti ve büyük, kapaklı bir hasır sepet taşıyordu. Satıcı. Fakat yüzünde, satıcılarda görülen neşeli gülümsemeden eser yoktu; kösele gibi suratında kasvetli, somurtkan bir ifade vardı. Robert Childan tesisatçı ya da elektrikçiye benziyor daha çok, diye düşündü.

Müşterisiyle işi bittikten sonra adama seslendi: "Kimi temsil ediyorsunuz?"

Adam "Edfrank Ismarlama Kuyumculuk," diye mınıldanarak karşılık verdi. Hasır sepetini tezgâhlardan birinin üstüne koymuştu.

Adam hasır sepetin kapağını birçok gereksiz hareketle açarken "İlk kez duyuyorum," diyen Childan, salına salına onun yanına gitti.

"El yapımı. Her biri eşsiz. Her biri orijinal. Pirinç, bakır, gümüş. Hatta siyah sıcak dövme demir."

Childan hasır sepetin içine göz attı. Siyah kadife üstünde metaller; tuhaf. "Hayır, teşekkürler. Bana göre değil."

"Bu Amerikan sanatını temsil ediyor. Çağdaş."

Childan başını iki yana sallayarak yazarkasanın başına geri döndü.

Adam kadife kaplı tahtaları ve sepeti kurcalayarak oyalandı bir süre. Tahtaları ne dışarı çıkarıyor ne de içeri geri koyuyordu; ne yaptığını bilmez gibi bir hali vardı. Kollarını kavuşturmuş onu izleyen Childan günün çeşitli meselelerini düşünüyordu. Saat ikide, birtakım erken dönem fincanlarını göstermek üzere randevusu vardı. Sonra, saat üçteyse ... Cal laboratuvarlarında otantiklik testinden geçmiş bir parti mal daha geri gelecekti. Childan son haftalarda giderek daha fazla par-

çayı inceletir olmuştu. O berbat 44'lük Colt meselesinden sonra.

Kapaklı hasır sepetli adam, geniş bir bileziği kaldırarak "Bunlar kaplama değil," dedi. "Som bakırdan."

Childan karşılık vermeden, başıyla onayladı. Adam biraz daha oyalanacak, numunelerini karıştıracak ama sonunda çekip gidecekti.

Telefon çaldı. Childan telefonu açtı. Bir müşteri, Childan'ın onun adına onartmakta olduğu, çok değerli ve eski bir sallanan sandalye hakkında sorular soruyordu. Sandalyenin onarımı tamamlanmamıştı; Childan inandırıncı bir bahane söylemek zorunda kaldı. Dükkânın camekânından öğle trafiğine bakarken, müşteriyi yatıştırdı ve ona güvence verdi. Sonunda biraz rahatlayan müşteri telefonu kapadı.

Childan telefonu kaparken, hiç şüphe yok, diye düşündü. 44'lük Colt meselesi onu epey sarsmıştı. Artık mallarına eskisi kadar saygıyla bakmıyordu. Öyle bir bilgi, insanı derinden etkiler. İlk başlardaki çocukluk uyanışına benzer; hayatın gerçekleri. Gençlik yıllarımızla aramızdaki bağlantıyı gösterir: Yalnızca ABD tarihi değil, kendi kişisel geçmişimizdir söz konusu olan, diye düşündü. Sanki doğum belgemizin gerçek olup olmadığı konusunda şüphe doğabilirmişçesine. Ya da babamıza dair izlenimimiz konusunda.

Belki de mesela FDR'yi' aslında anımsamıyorum. Duyulan çeşitli konuşmalardan damıtılmış

* Franklin Delano Roosevelt (1882-1945). ABD'nin 32. başkanı. -çn.

sentetik imge. Beyin dokusuna incelikle yerleştirilmiş mit. Hepplewhite' miti gibi, diye düşündü. Chippendale' miti. Veya daha çok, Abraham Lincoln burada yemek yedi gibi bir şey. Şu eski gümüş bıçağı, çatal kaşığı kullandı. Göremezsın ama gerçek değişmez.

Diğer tezgâhta, hâlâ mallarını ve kapaklı hasır sepetini kanştırmakta olan satıcı "Siparişle üretim yapabiliriz," dedi. "İsmarlama. Müşterilerinizden birinin kendi fikirleri varsa." Sesi boğuktu; genzini temizledi ve önce Childan'a, sonra da elindeki takıya baktı. Nasıl çekip gideceğini bilmiyordu besbelli.

Childan gülümsedi ve hiçbir şey demedi.

Benim sorumluluğum değil. Buradan çıkıp gitmek onun sorumluluğu. Görünüşü kurtarsa da, kurtarmasa da.

Zor, böyle bir rahatsızlık. Ama satıcılık yapmak zorunda değil. Bu hayatta hepimiz acı çekiyoruz. Şu halime bak. Her gün Bay Tagomi gibi Japonlara katlanıyorum. En küçük fırsatta burnumu sürtüyor, hayatı bana zindan ediyorlar.

Sonra aklına bir fikir geldi. Bu herifin tecrübeli olmadığı belli. Şuna bak. Belki biraz konsinye mal alabilirim. Denemeye değer.

"Hey," dedi Childan.

Adam hızla başını kaldırıp gözlerini dikti.

Hâlâ kavuşturduğu kollarıyla ona yaklaşan Childan "Orada sessiz sakın bir yarım saat geçir-

* George Hepplewhite (1727-1786). İngiliz dolap ve sandalye yapımcısı. -çn.

† Thomas Chippendale (1718-1779). İngiliz mobilya yapımcısı. -çn.

mişe benziyorsun,” dedi. “Hiçbir söz vermiyorum ama şunların bir kısmını çıkarabilirsin. Şu kravat askılarını kenara it.” İşaret etti.

Başıyla onaylayan adam, tezgâhın üstünde kendine yer açmaya girişti. Hasır sepetini tekrar açtı ve kadife kaplı tahtaları bir kez daha evirip çevirmeye başladı.

Childan onun her şeyi çıkarıp dizeceğini biliyordu. Bir saat boyunca, onları sabırla dizecek. Hepsini istediği gibi dizene kadar uğraşacak, düzeltecek. Umut ederek. Dua ederek. Beni her saniye, göz ucuyla izleyerek. Biraz olsun ilgilenip ilgilenmediğimi görmek için.

“Çıkardığında, çok meşgul değilsem bir göz atarım,” dedi Childan.

Adam an sokmuşçasına, deli gibi çalışıyordu.

O sırada dükkâna birkaç müşteri girince, Childan onları karşıladı. Dikkatini onlara ve isteklerine yöneltince, sergisi için emek harcayan satıcıyı unuttu. Durumun farkına varan satıcının hareketleri gizlileşti; kendini fark edilmez kıldı. Childan bir tıraş hokkası sattı; bir el yapımı kilimi az kalsın satıyordu, bir Afgan halısı için de depozit aldı. Zaman geçti. En sonunda müşteriler gitti. Dükkân bir kez daha boştu, Childan'ın kendisi ve satıcı hariç.

Satıcı işini bitirmişti. Tüm takıları tezgâhtaki siyah kadifenin üstünde, düzgünce diziliydi.

Ağır adımlarla oraya giden Robert Childan bir Land-O-Smiles yaktı ve bir şarkı mırıldanarak, topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. Satıcı sessizce durdu. İkisi de konuşmadılar.

En sonunda Childan uzanıp bir iğneyi işaret etti. "Bunu beğendim."

Satıcı hızlı hızlı konuştu: "Bu iyi bir mal. Üstünde tel fırça çizdiği bulamazsınız. Temiz iş. Ve matlaşmaz. Üzerine püskürttüğümüz vernik yıllarca dayanır. Piyasadaki en iyi endüstriyel plastik verniği kullandık."

Childan başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Burada yaptığımız şey, denenip onaylanmış endüstriyel teknikleri takı yapımına uyarlamak," dedi satıcı. "Bildiğim kadarıyla, bunu daha önce kimse yapmadı. Kalıp yok. Hepsi metal. Kaynak ve lehim." Duraksadı. "Arkaları iyi lehimlendi."

Childan eline iki bilezik aldı. Sonra bir iğne. Sonra bir başka iğne. Onları bir an tuttuktan sonra kenara ayırdı.

Satıcının yüzü seğirdi. Umut.

Bir kolyenin üstündeki fiyat etiketini inceleyen Childan "Bu..." diye soracak oldu.

"Perakende. Siz yüzde elliden alacaksınız. Ayrıca, mesela yüz dolar civarı alım yaparsanız bir de üstüne yüzde iki indirim yaparız."

Childan birkaç parçayı daha, birer birer kenara ayırdı. Ayrılan her parça, satıcının daha da heyecanlanmasına yol açıyordu; adam giderek daha hızlı konuşuyordu ve en sonunda, söylediklerini yinelemeye, hatta saçma sapan ve aptalca laflar etmeye başladı; pes bir sesle, çok telaşlı bir şekilde konuşmaktaydı. Childan onun gerçekten satış yapacağını düşündüğünü biliyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey belli etmedi; parçaları eline alma oyununu sürdürdü.

Childan büyük bir kolyeyi eline aldıktan sonra durunca adam “Bu özellikle iyi bir parçadır,” diyerek gevelemeyi sürdürdü. “Sanırım en iyi mallarımızı aldınız. Hepsini.” Adam güldü. “Gerçekten iyi bir zevkiniz var.” Gözleri kaydı birden. Childan’ın seçtiklerinin tutarını hesaplıyordu. Satışın toplam tutarını.

“Denenmemiş mallar söz konusu olduğunda konsinye çalışmak prensibimizdir,” dedi Childan.

Satıcı onun ne dediğini birkaç saniye boyunca anlamadı. Konuşmayı kesti fakat anlamadan baktı.

Childan ona gülümsedi.

Satıcı nihayet “Konsinye,” diye tekrarladı.

“Bırakmamayı mı tercih edersin?” dedi Childan.

Adam sonunda, kekeleyerek konuştu: “Yani demek istiyorsunuz ki, malı size bırakacağım ve siz bana daha sonra...”

“Kazancın üçte ikisini alacaksın. Parçalar satılınca. Böylece çok daha fazla kazanırsın. Beklemen gerekiyor elbette, ama...” Childan omuz silk-ti. “Sana kalmış. Vitrinde biraz sergileyebilirim muhtemelen. Satılırsa muhtemelen daha sonra, bir iki ay kadar sonra, bir sonraki siparişte ... eh, birazını doğrudan satın alabilirim.”

Childan, satıcının mallarını göstermek için bir saatten fazla zaman harcamış olduğunu fark etti. Ve adam hepsini dışarı çıkarmıştı. Bütün malları karmakarışık halde duruyordu. Onları başka bir yerde göstermek için sepete tekrar yerleştirmek de adamın bir saatini daha alırdı. Sessizlik oldu. İki adam da konuşmuyordu.

Satıcı alçak sesle “Şu ayırdığınız parçalar...” dedi. “Onları mı istiyorsunuz?”

“Evet. Hepsini bırakmana izin vereceğim.” Childan dükkânın arka tarafındaki ofisine doğru, ağır ağır yürüdü. “Bir liste çıkaracağım. Böylece elinde bana ne bıraktığını gösteren bir belge olur.” Elinde not defteriyle geri gelirken ekledi: “Konsinye olarak bırakılan malların çalınması ya da hasar görmesi durumunda dükkânın sorumluluk kabul etmeyeceğini anlıyorsundur.” Satıcıya imzalatacağı, teksirle çoğaltılmış küçük bir belge söz konusuydu. Dükkân bırakılan mallardan asla sorumlu tutulamayacaktı. Childan satılmayanlar iade edilirken bazıları bulunamazsa ... çalınmışlar demektir, dedi kendine. Dükkânlarda hırsızlık hep olur. Özellikle de takı gibi küçük mallar satan dükkânlarda.

Robert Childan'ın zarara uğraması imkânsızdı. Bu adamın takıları için para ödemek zorunda değildi; bu türden mallara yatırımını yoktu. Malların bir kısmı satılırsa kâra geçecekti, satılmazsa da hepsini -ya da bulabildiği kadarını- satıcıya, daha sonraki belirsiz bir tarihte iade edecekti.

Childan malların listesini çıkardı. Belgeyi imzaladı ve bir kopyasını satıcıya verdi. “Bir ay kadar sonra beni arayabilirsin,” dedi. “Satılıp satılmadıklarını öğrenmek için.”

İsteddiği takıları alıp dükkânın arka tarafına giderek, satıcıyı kalan mallarını toplaması için yalnız bıraktı.

Bunu kabul edeceğini sanmamıştım, diye düşündü. Hiç belli olmuyor. Bu yüzden, denemeye hep değer.

Daha sonra başını kaldırıp baktığında, satıcının gitmeye hazır olduğunu gördü. Adam kapaklı hasır sepetini kolunun altına almıştı, tezgâh da boştu. Satıcı, elindeki bir şeyi uzatarak Childan'a doğru geliyordu.

"Evet?" dedi Childan. Yazdığı bir mektubu gözden geçirmekteydi.

"Kartvizitimizi bırakmak istiyorum." Satıcı küçük, tuhaf görünümlü, kare şeklinde, gri ve kırmızı renkli bir kâğıdı Childan'ın masasına bıraktı. "Edfrank Ismarlama Kuyumculuk. Üstünde adresimiz ve telefon numaramız var. Bizimle bağlantıya geçmek isterseniz."

Childan başıyla onayladı, sessizce gülümsedi ve işine geri döndü.

Daha sonra durup başını kaldırdığında dükkân boştu. Satıcı gitmişti.

Duvardaki makineye bozuk para atıp bir bardak sıcak hazır çay alan Childan, çayı düşünceli düşünceli yudumladı.

Satılırlar mı acaba, diye düşündü. Düşük bir ihtimal. Ama iyi yapılmışlar. İnsan öyle şeyleri hiçbir yerde görmüyor. İğnelerden birini inceledi. Oldukça çarpıcı bir desen. Amatör olmadıkları kesin.

Etiketleri değiştireceğim. Fiyatlarını epey yükselteceğim. El yapımı olmalarını öveceğim. Eşsiz olmalarını da. Ismarlama orijinaller. Küçük heykeller. Bir sanat eserini üstünüzde taşıyın. Yakanızdaki ya da bileğinizdeki çok özel yaratım.

Robert Childan'ın zihninin gerisinde bir başka fikir dönüp duruyor ve büyüyordu. Bunlar söz konusu olduğunda, hakiki olup olmamaları sorunu yok. Bu sorun, günün birinde tarihi Amerikan ar-

tefakları endüstrisinin sonunu getirebilir. Bugün ya da yarın değil ... ama sonrasında, kim bilir?

Bütün yumurtaları tek sepete koymamak daha iyi. Şu Yahudi dolandırıcının gelişi; olacakların alameti olabilir bu. Sessiz sedasız çalışıp tarihi olmayan nesnelerden, gerçek ya da hayali bir tarihsellik taşımayan çağdaş eserlerden bir stok oluşturursam rekabette öne geçebilirim. Bana bir maliyeti olmadığı sürece de...

Sandalyesine, duvara dayandıracak şekilde yaslanarak çayını yudumladı ve düşündü.

An değişir. İnsan onunla birlikte değişmeye hazır olmalı. Yoksa âciz halde kalakalır. Uyum sağla.

Sağ kalmanın kuralı, diye düşündü. Etrafındaki duruma karşı gözünü dört aç. Durumun gereklerini öğren. Ve ... yerine getir. Doğru zamanda doğru şeyi yap.

Yin'le dol. Uzakdoğulular biliyor. Yin'le dolu o kurnaz, kara gözler...

Birden aklına parlak bir fikir geldi; bu fikir anıszın dimdik oturmasına yol açtı. Bir taşla iki kuş. Ah! Heyecanla ayağa fırladı. Takıların en iyisini özenle sar (etiketini çıkardıktan sonra tabii). İğne, kolye ya da bilezik. Güzel bir şey olsun. Sonra - çıkman gerekeceğinden dükkânı ikide kapatıp- Kasouraların apartmanına git. Bay Kasoura, yani Paul çalışıyor olacak. Ama Bayan Kasoura'yı, Betty'yi büyük ihtimalle evde bulacaksın.

Armağanını ver, bu yeni, orijinal ABD sanat eserini. Yüksek mevkili kişilerin ilgilenmesini sağlamak için, bizzat kendini öv. Yeni bir iş alanı böyle

tanıtılır. Hoş, değil mi? Dükkânımda bunlardan bir sürü var; uğrarsın, falan filan. Bu sana, Betty.

Titredi. Sadece o ve ben, öğle vakti o dairede. Kocasını isteyken. Ama uygunsuz bir durum yok; dâhice bir bahane.

Mükemmel!

Robert Childan küçük bir kutu, ayrıca paket kâğıdı ve kurdele bulup Bayan Kasoura için armağan hazırlamaya başladı. Esmer, çekici kadın; Uzakdoğu kıyafetiyle, yüksek topuklu ayakkabılarıyla filan zayıf ve diri. Veya belki de bugün üstünde gündelik bir mavi, pamuklu pijama vardır; tiril tiril, rahat ve samimi. Ah, diye düşündü.

Yoksa bu fazla münasebetsizlik mi olur? Kocasını Paul rahatsız olabilir. İşin kokusunu alıp ters tepki verebilir. Belki de daha yavaş ilerlemeliyim; armağanı Paul'e vermeliyim... Ofisine mi gitsem? Aşağı yukarı aynı masalı anlatmalıyım ama ona. Sonra armağanı karısına o versin; şüpheli bir durum olmasın. Sonra da, yarın veya öbür gün Betty'ye telefon edip tepkisini ölçerim, diye düşündü.

Bu daha da mükemmel!

Frank Frink iş ortağının kaldırımında yürüyerek geri geldiğini görünce, işlerin iyi gitmemiş olduğunu anladı.

Kapaklı hasır sepeti Ed'den alıp kamyonetin içine koyarken "Ne oldu?" diye sordu. "Tanrım, orada bir buçuk saat kaldın. Hayır demesi bu kadar uzun mu sürdü?"

"Hayır demedi," dedi Ed. Yorgun görünüyordu. Kamyonete girip oturdu.

“Ne dedi peki?” Hasır sepeti açan Frink, parçaların çoğunun yerinde yeller estiğini gördü. En iyilerin çoğunun. “Bayağı fazla almış. Sorun ne peki?”

“Konsinye,” dedi Ed.

“Ona izin mi verdin?” Frink buna inanamıyordu. “Bunu konuşmuştuk...”

“Nasıl oldu bilmiyorum.”

“Tanrım,” dedi Frink.

“Üzgünüm. Satın alacakmış gibi davrandı. Bir sürü parçayı ayırdı. Satın alıyor sandım.”

Kamyonette birlikte sessizce, uzun süre oturdular.

10

Baynes'in son iki haftası berbat geçmişti. Her öğle vakti, otel odasından Ticari Temsilciliği arayarak yaşlı adamın gelip gelmediğini sormuştu. Yanıt her seferinde hayırdı. Bay Tagomi'nin sesi her geçen gün biraz daha soğuklaşmış ve resmileşmişti. Bay Baynes on altıncı telefonunu etmeye hazırlanırken er ya da geç bana Bay Tagomi'nin dışarıda olduğunu söyleyecekler, diye düşündü. Artık benimle telefon görüşmesi yapmak istemediğini. Bu iş de burada bitecek.

Ne oldu? Bay Yatabe nerede?

Bu konuda oldukça iyi bir tahmini vardı. Martin Bormann'ın ölümü Tokyo'da derin bir şaşkınlığa yol açmıştı hemen. Bay Yatabe, San Francisco'ya giderken, karadan ayrılalı bir iki gün olmuşken yeni talimatlar almıştı şüphesiz. Görüşmelere devam etmek için Japon Takımadaları'na dönün.

Bay Baynes kötü şans, diye fark etti. Hatta büyük olasılıkla ölümcül.

Ama bulunduğu yerde, San Francisco'da kalmak zorundaydı. Yapmak için geldiği görüşmeyi hâlâ ayarlamaya çalışarak. Berlin'den bindiği Luft-

hansa roketinde kırk beş dakika geçirdikten sonra şimdi de bu. Tuhaf bir zamanda yaşıyoruz. İstedikimiz her yere gidebiliyoruz, başka gezegenlere bile. Ama ne için? Günlerce oturup moral çöküntüsü ve umutsuzluk yaşamak için. Bitmez tükenmez can sıkıntısı yaşamak için. Bu arada, diğerleri arı gibi çalışıyor. Oturup çaresizce beklemiyorlar.

Bay Baynes, Nippon Times'ın öğle baskısını açtı ve manşeti bir kez daha okudu.

DR. GOEBBELS REICH ŞANSÖLYELİĞİNE SEÇİLDİ
Partei Komitesinden başkanlık sorununa sürpriz çözüm. Radyo konuşmasının belirleyici olduğu düşünülüyor. Berlin'de halk kutlama yapıyor. Resmi açıklama bekleniyor. Göring, Emniyet Teşkilatının başına geçirilip Heydrich'in yerini alabilir.

Bay Baynes haberin tamamını tekrar okudu. Sonra gazeteyi bir kez daha kenara koyup telefonu açtı ve Ticari Temsilciliğin numarasını verdi.

"Ben Bay Baynes. Bay Tagomi'yle görüşebilir miyim?"

"Bir saniye efendim."

Çok uzun bir saniye.

"Ben Bay Tagomi."

Bay Baynes derin bir nefes alıp konuştu: "İkimize de sıkıntı veren bu durumu bağışlayın efendim..."

"Ah. Bay Baynes."

"Bana gösterdiğiniz konukseverlikten daha fazlası yapılamazdı efendim. Yaşlı beyefendi geleceğe dek görüşmemizi ertelemek zorunda olmamın sebeplerini bir gün anlayacağınızı biliyor ve..."

“Maalesef henüz gelmedi.”

Bay Baynes gözlerini kapadı. “Düşünmüştüm ki, belki dünden beri...”

“Korkanm ki hayır efendim.” Asgari nezaket. “İzninizle, Bay Baynes. Acil işler.”

“İyi günler efendim.”

Telefon kapandı. Bay Tagomi bugün hoşça kalın bile demeden kapamıştı. Bay Baynes ahizeyi yavaşça yerine koydu.

Harekete geçmeliyim. Daha fazla bekleyemem.

Üstleri Abwehr’le ne olursa olsun temas kurmaması gerektiğini, son derece net bir dille belirtmişlerdi. Bay Baynes’in Japon askeri temsilciyle temasa geçmeyi başarana dek beklemesi gerekiyordu; Japonla görüşecek, sonra da Berlin’e dönecekti. Fakat kimse Bormann’ın tam bu sırada öleceğini kestirememişti. Dolayısıyla da...

Emirlerin değiştirilmesi gerekiyordu. Yerlerini daha pratik tavsiyeler almalıydı. Bu durumda, kendisinininkiler; ne de olsa danışabileceği başka kimse yoktu.

APD’de en az on Abwehr görevlisi çalışıyordu fakat bazıları -muhtemelen tümü- yerel SD ve onun başarılı bölge şefi Bruno Kreuz vom Meere tarafından tanınıyorlardı. Bay Baynes yıllar önce Bruno’yla bir Partei toplantısında, kısa bir görüşmeyle tanışmıştı. Adamın Emniyet Teşkilatı çevresinde kötü bir şöhreti vardı; ne de olsa 1943’te İngilizlerle Çeklerin Reinhard Heydrich’i öldürmek için yaptıkları planı ortaya çıkarmıştı, yani Celladı suikaste kurban gitmekten kurtardığı sılenebilirdi. Her halükârda, Bruno Kreuz vom Meere

re o zamanlar bile SD içindeki otoritesini artırma-ya başlamıştı. Sıradan bir polis-bürokrat değildi.

Aslında oldukça tehlikeli bir adamdı.

Hatta hem Berlin'deki Abwehr'in hem de Tokyo'daki Tokkoka'nın aldığı tüm önlemlere karşın, SD'nin San Francisco'daki Ana Ticari Temsilcilik ofislerinde gerçekleştirilmeye çalışılan bu görüşmeyi öğrenmiş olması olasılığı bile vardı. Ancak ne olursa olsun, bu bölge Japonların hâkimiyeti altındaydı sonuçta. SD'nin resmi müdahale yetkisi yoktu. Alman şefin -bu durumda, kendisinin- Reich bölgesine tekrar adım atar atmaz tutuklanmasını sağlayabilirlerdi; fakat Japon şefe ya da görüşmenin kendisine karşı bir eylemde bulunmaları pek mümkün değildi.

Bay Baynes en azından öyle umuyordu.

SD'nin yaşlı Japon beyefendiyi yolda bir yerde alıkoymuş olması ihtimali var mıydı? Tokyo'yla San Francisco arasındaki mesafe epey uzundu, özellikle de havayoluyla seyahat edemeyecek kadar yaşlı ve dayanıksız biri için.

Bay Baynes yapması gerekenin, üstlerinden Bay Yatabe'nin gelip gelmeyeceğini öğrenmek olduğunu biliyordu. Onlar biliyordur. SD, Japon beyefendinin yolunu kestiye veya Tokyo hükümeti o adamı geri çağırdıysa ... bunu biliyorlardır.

Bir şey fark etti: Yaşlı beyefendiye ulaşmayı başardılarsa bana da ulaşacakları kesin.

Yine de, bu koşullar altında bile durumu ümitsiz değildi. Abhirati Otelindeki odasında günler boyu tek başına beklerken, Bay Baynes'in aklına bir fikir gelmişti.

Berlin'e elim boş dönmektense bilgiyi Bay Tagomi'ye vermem daha iyi olur. Bunu yaparsa, gerekli kişilerin eninde sonunda bilgilendirilmesi ihtimali olacaktı en azından, bu epey düşük bir ihtimal de olsa. Fakat Bay Tagomi'nin tek yapabileceği dinlemektir; Bay Baynes'in fikrindeki kusurlu taraf buydu. O adam en iyi olasılıkla dinler, duyduklarını hafızasına kaydeder, ilk fırsatta da iş gezisine çıkıp Japon Takımadaları'na dönerdi. Oysa Bay Yatabe siyaset düzleminde yer alıyordu. Hem dinleyebilir ... hem de konuşabilirdi.

Yine de, bu hiç yoktan iyiydi. Zaman fazlasıyla azalmıştı. Her şeye baştan başlamak, bir kez daha çaba göstererek Almanya'daki bir fraksiyonla Japonya'daki bir fraksiyon arasında, aylar süren bin bir emekle, sabır ve ihtiyatla, hassas bir bağ kurmak...

Bay Baynes acı acı bunun Bay Tagomi'yi şaşırtacağı kesin, diye düşündü. Ansızın omuzlarında böyle bir bilginin yükünü bulmak. Enjeksiyon kılıplarıyla ilgili gerçeklerden çok farklı...

Adam büyük ihtimalle sinir krizi geçirecek. Ya bilgiyi kendi çevresinden birine verecek ya da kabuğuna çekilecek; anlattıklarını duymamış gibi yaparak, kendini bile kandırmaya çalışacak. Bana inanmayı reddedecek. Ben söze başlar başlamaz ayağa kalkıp başıyla veda edecek, sonra da izin isteyip odadan çıkacak.

Patavatsızlık. Adam bu gözle bakabilirdi. Böyle şeyleri duymaması gerekiyordu.

Bay Baynes ne kolay, diye düşündü. Onun için çıkış yolu öyle yakın, öyle ulaşılır ki. Keşke benim için de aynısı geçerli olsaydı, diye düşündü.

Gerçi son kertede, Bay Tagomi için bile mümkün değil bu. Farklı değiliz. Benden geldiği için, sözcük formunda geldiği için habere kulaklarını tıkayabilir. Ama sonra. Mesele sözcüklerden ibaret olmaktan çıktığında. Keşke onun şimdi bunu net bir şekilde görmesini sağlayabilsem. Veya sonunda konuşacağım kişi her kimse onun...

Bay Baynes otel odasından çıkıp asansörle lobiye indi. Dışarıda, kaldırımında kapıcının kendisine bisiklet taksi çağırmasını sağladı; az sonra, enerjik bir şekilde pedal çeviren bir Çinliyle birlikte, Market Sokağında ilerliyordu.

Aramakta olduğu tabelayı görünce, sürücüye “Şurası,” dedi. “Kenara çek.”

Bisiklet taksi bir itfaiye vanasının yanında durdu. Bay Baynes parasını verip Çinliyi gönderdi. Kendisini kimse takip etmemiş gibi görünüyordu. Bay Baynes kaldırımında yürümeye koyuldu. Bir an sonra, alışverişe çıkmış birkaç kişiyle birlikte, şehir merkezindeki Fuga Alışveriş Merkezine girdi.

Her yerde, alışveriş yapan insanlar vardı. Bütün tezgâhların önünde. Çoğu beyaz olan tezgâhtar kızların arasında, tek tük Japon mağaza müdürü kadınlar. Gürültü korkunçtu.

Bay Baynes biraz aradıktan sonra, erkek giysilerinin satıldığı mağazayı gördü. Erkek pantolonlarının bulunduğu askıların önünde durup pantolonları incelemeye başladı. Az sonra yanına genç bir beyaz tezgâhtar gelip selam verdi.

Bay Baynes “Dün baktığım koyu kahverengi yün pantolonu almak için geldim,” dedi. Tezgâhtarın bakışlarına karşılık vererek “Konuştuğum adam siz değilsiniz,” dedi. “O daha uzun boy-

luydu. Kızıl bıyıklıydı. Oldukça zayıftı. Ceketinde Larry yazıyordu.”

“Öğle yemeğine çıktı,” dedi tezgâhtar. “Ama dönecek.”

Bay Baynes askıdaki pantolonlardan birini alıp “Bir kabinde bunu deneyeceğim,” dedi.

“Elbette efendim.” Tezgâhtar boş bir soyunma kabinini işaret ettikten sonra, başka bir müşteriyle ilgilenmek üzere uzaklaştı.

Bay Baynes soyunma kabinine girip kapıyı kapadı. Odadaki iki sandalyeden birine oturup bekledi.

Birkaç dakika sonra kabinin kapısı çalındı. Kapı açıldı ve kısa boylu, orta yaşlı bir Japon içeri girdi. Bay Baynes’e “Eyalet dışından mı geliyorsunuz beyefendi?” dedi. “Güvenilirliğinizi onaylamam mı gerekiyor? Kimliğinizi göreyim.” Kapıyı arkasından kapadı.

Bay Baynes cüzdanını çıkardı. Japon cüzdanı alıp oturdu ve içindekileri gözden geçirmeye başladı. Bir kızın fotoğrafını görünce durdu. “Çok hoş.”

“Kızım. Martha.”

“Benim de Martha adında bir kızım var,” dedi Japon. “Şu an Chicago’da piyano eğitimi görüyor.”

Bay Baynes “Benim kızım evlenmek üzere,” dedi.

Japon cüzdanı geri verip hevesle bekledi.

Bay Baynes “İki haftadır buradayım ve Bay Yatabe gelmedi,” dedi. “Şimdiden sonra gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyorum. Gelmeyecekse de ne yapmam gerektiğini.”

“Yarın öğleden sonra tekrar gelin,” dedi Japon. Ayağa kalktı; Bay Baynes da ayağa kalktı. “İyi günler.”

Bay Baynes “İyi günler,” dedi. Soyunma odasından çıktı, pantolonu askıya geri astı ve Fuga Alışveriş Merkezinden ayrıldı.

Şehir merkezinin kalabalık kaldırımında, başka yayalarla birlikte yürürken fazla uzun sürmedi, diye düşündü. Yarna kadar bilgi alabilir mi gerçekten? Berlin’le temas kuracak; sorularını iletecek; bütün o şifreleme ve deşifreleme işlerini yapacak... Zamanı yeter mi?

Yeter herhalde.

Keşke ajanla daha önce temas kursaydım. Onca kaygı ve sıkıntı yaşamaktan kurtulurdum. Büyük bir risk de taşııyormuş besbelli; her şey son derece sorunsuzdu. Aslında yalnızca beş altı dakika sürdü.

Bay Baynes vitrinlere bakarak gezindi. Şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu. Bir süre sonra, kendini ucuz kabarelerin tanıtım fotoğraflarına bakarken buldu: Memeleri havasının yansı kaçmış voleybol topu gibi sarkık, üzerleri sinek ölülerıyla lekelenmiş, bembeyaz ve çınlıçplak kadınlar. Bu görüntü ona komik geldiğinden, orada oyalandı; insanlar onun yanından Market Sokağının her iki ucuna doğru, çeşitli işlerini halletmek üzere, omuz vurarak geçip gidiyorlardı.

En azından bir şey yapmıştı, sonunda.

Üstünden ne büyük bir yük kalkmıştı!

Arabanın kapısına rahatça yaslanmış olan Juliana okuyordu. Yanında oturan, dirseğini camdan çıkarmış Joe’nun altdudağından sigara sarkıyordu; Joe bir elini hafifçe direksiyonun üstünde tutarak

araba kullanıyordu; iyi bir sürücüydü... Daha şimdiden, Canon City'den epey uzaklaşmışlardı.

Arabanın radyosunda, birahane bahçelerinde çalınan türden bir folk şarkısı çalıyordu; bir akordeon grubu, sayısız polka ya da schottische'den birini yorumluyordu; Juliana ikisini birbirinden ayırt etmeyi asla becerememişti.

Müzik sona erdiğinde Joe "Kiç," dedi. "Bak, müzik konusunda epey bilgiliyimdir; kimin büyük bir orkestra şefi olduğunu söyleyeyim sana. Herhalde hatırlamazsın. Arturo Toscanini."

Juliana okumaya devam ederken "Hayır," dedi.

"İtalyandı. Ama savaştan sonra Naziler onun şeflik yapmasına izin vermediler, siyasi görüşleri yüzünden. Artık yaşamıyor. Şu von Karajan'ı, New York Filarmoni Orkestrasının daimi şefini sevmiyorum. Konserlerine gitmek zorundaydık; çalışmamızın bir parçasıydı. Bir İtalyan olarak ne sevdiğimi ... tahmin edersin." Juliana'ya baktı. "O kitabı sevdin mi?" dedi.

"Sürükleyici."

"Ben Verdi'yle Puccini'yi severim. New York'ta yalnızca Wagner'la Orff'un ağır ve gösterişli Alman müziğini dinleyebiliyoruz, her hafta da ABD Nazi Partisinin Madison Square Garden'daki şu berbat dramatik gösterilerine gitmek zorunda kalıyoruz; bayraklar, davullar, trompetler ve titrek alevler. Got kabilelerinin tarihi türünden, eğitici saçmalıklardan biri; doğrudan anlatmak yerine şarkı şeklin-

* Alm. "İskoç." Ağır polkaya benzer, Bohemya menşeli dans ve bu dansın müzikleri. -çn.

de söyleniyor, 'sanat' olarak adlandırılabilirdi diye. New York'u savaştan önce gördün mü?"

Okumaya çalışan Juliana "Evet," dedi.

"O günlerde tiyatroları harika değil miydi? Duyduğuma göre öyleymiş. Şimdiyse tıpkı film endüstrisi gibi; hepsi Berlin merkezli bir kartel. New York'ta geçirdiğim on üç yıl boyunca tek bir iyi, yeni müzikal ya da oyun bile gösterime girmedi; yalnızca şu..."

"Bırak da okuyayım," dedi Juliana.

Joe aldırmadan "Kitap piyasasında da durum aynı," dedi. "Hepsi, Münih'in dışında faaliyet-te bulunan bir kartelden ibaret. New York'ta tek yaptıkları şey basım; büyük bir basım endüstrisi, o kadar. Oysa savaştan önce New York, dünya yayın endüstrisinin merkeziymiş; öyle diyorlar."

Parmaklarıyla kulaklarını tıkayan Juliana kucağındaki açık sayfaya odaklandı; artık Joe'nun sesini duymuyordu. Çekirge'nin hayret verici televizyonun tasvir edildiği bölümüne gelmiş ve büyülenmişti; özellikle de Afrika ve Asya'daki geri kalmış halklar için imal edilen ucuz, küçük televizyonlardan bahsedilen kısımdan.

...Bu işi yalnızca Yankilerin teknik uzmanlığı ve seri üretim sistemi -Detroit, Chicago, Cleveland, büyülü isimler!- becerebilirdi; o sonu gelmeyen, neredeyse budalaca soylulukta, bir dolarlık (Çin Doları, ticaret doları) ucuz televizyon selini Doğu'nun her köyüne ve medeniyetten uzak her bölgesine ancak bunlar yöneltebilirdi. Televizyon, cömert Amerikalıların kendisine sunduğu şansın özlemiyle ya-

nıp tutuşmuş, avurtları çökük, ateşli bir köy delikanlısı tarafından kurulduğunda da bu küçük teneke alet, ufak bir bilyeden bile büyük olmayan güç kaynağıyla yayınları almaya başlıyordu. Peki aldığı neydi? Ekranın önünde çömelmiş köy gençleri –ve çoğu zaman yaşlıları da– sözcükler görüyorlardı. Talimatlar. Önce, okumayı öğretene. Sonra da gerisini. Daha derin kuyular kazmayı. Daha derin oluklar açmayı. Sularını artırmayı; hastalarını iyileştirmeyi. Tepede dönüp duran yapay Amerikan ayı sinyali yayıyor, her yere gönderiyordu ... Doğu'nun beklemekte olan tüm hevesli kitlelerine.

Joe “Tamamını mı okuyorsun?” diye sordu. “Yoksa atlıyor musun?”

Juliana “Bu muhteşem,” dedi. “Tüm Asyalılara, milyonlarcasına yiyecek ve eğitim sağladığımızı yazmış.”

“Dünya çapında bir sosyal yardım çalışması,” dedi Joe.

“Evet. Tugwell dönemindeki Yeni Anlaşma; kitlelerin bilinç seviyesini yükseltiyorlar. Dinle.” Juliana, Joe'ya yüksek sesle okudu:

...Çin neye dönüşmüştü? Çin halkını savaş yılları boyunca yönettiği gibi şimdi de barış yıllarında, On Yıllık Yeniden İnşa Döneminde yöneten büyük demokratik başkanı Çan Kay Şek'in liderliğindeki, arzulu, muhtaç, Batı'ya bakan, kaynaşmış bir varlığa. Fakat Çin için söz konusu olan şey yeniden inşa değildi; ne

de olsa, hâlâ uyuklayıp kadim rüyayı görmekte olan bu neredeyse doğaüstü bir enginliğe sahip, düz topraklarda hiçbir zaman hiçbir şey inşa edilmemişti. Çin uyanıyordu; evet... Bu varlık, bu dev tamamen uyanmış bilince nihayet katılmak zorundaydı; uyanıp jet uçakları ve atom gücü, otobanları, fabrikaları ve tıbbi olan modern dünyaya iştirak etmek zorundaydı. Devi ayaklandıracak gök gürültüsü nereden gelecekti peki? Çan bunu bilmişti, Japonya'yı yenmek için verilen mücadele sırasında bile. Bu gök gürültüsü Birleşik Devletler'den gelecekti. Ve 1950'ye gelindiğinde, Amerikan teknisyenleriyle mühendisleri, öğretmenleri, doktorları, tarımbilimcileri her eyalete doluşuyordu, tıpkı yeni bir canlı türü gibi; her biri...

Juliana'nın okumasını bölen Joe "Bu adamın ne yaptığını görüyorsun, değil mi?" dedi. "Nazizmin en iyi kısmını, sosyalist kısmını, Todt Teşkilatını ve Speer sayesinde elde ettiğimiz ekonomik gelişmeleri alıyor ve bunların neyin sayesinde olduğunu söylüyor? Yeni Anlaşma'nın. Kötü kısmı, SS kısmını, ırk soykırımını ve ayrımcısını ise dahil etmiyor. Bu bir ütopya! Müttefikler kazanmış olsa Yeni Anlaşma, o adamın söylediği gibi ekonomiyi canlandırıp sosyal yardımlarla bu sosyalist ilerlemeyi gerçekleştirebilir miydi sanıyorsun? Tabii ki hayır; o adam, bizim Duce'nin başkanlığında geliştirmiş olduğumuz türden, bir çeşit devlet sendikalaşmasından, tüzel devletten bahsediyor. Diyor ki, hep iyi şeylere sahip olurdunuz ve hiç..."

Juliana sertçe "Bırak da okuyayım," dedi.

Joe omuz silkti. Ama gevelemeyi kesti. Juliana kaldığı yerden devam etti fakat bu kez içinden.

...Ve bu pazarlar, Çin'in sayısız milyonları, Detroit ile Chicago'daki fabrikaların çalışmasını sağladı; o engin ağız asla doldurulamazdı... O insanlara yüz yılda bile yeterince kamyon, tuğla, çelik külçe, giysi, daktilo, konserve bezelye, saat, radyo ya da burun damlası verilemezdi. 1960'lara gelindiğinde, Amerikan işçisi dünya-daki en yüksek yaşam standartlarına sahipti ve bütün bunlar Doğu'yla yaptıkları her ticari işlemde kibarca kullandıkları "en gözde ulus" tanımını sayesindeydi. ABD artık Japonya'yı işgal etmiyordu, Çin'i de asla işgal etmemişti; fakat yine de şu gerçek tartışılmazdı: Canton, Tokyo ve Şanghay İngilizlerden değil, Amerikalılardan mal satın alıyordu. Her satışla birlikte de Baltimore'daki, Los Angeles'taki, Atlanta'daki işçiler biraz daha zenginleşiyordu.

Planlamacılara, Beyaz Saray'daki vizyon sahibi kişilere hedeflerine neredeyse ulaşmışlar gibi geliyordu. Kâşif roket gemileri kısa süre sonra, asırlık sıkıntılarının, yani açlığın, salgın hastalıkların, savaşın, cehaletin sona erdiğini gören bir gezegenden ihtiyatla ayrılıp boşluğa atılacaktı. Britanya İmparatorluğunun eşit nitelikteki sosyal ve ekonomik gelişim tedbirleri Hindistan, Burma, Afrika ve Ortadoğu halklarını benzer şekilde rahatlatmıştı. Ruhr, Manchester, Saar'daki† fabrikalar,

* Guangzhou şehrinin eski adı. -çn.

† Almanya'nın 1920-1935 yıllarında Milletler Cemiyeti'nin idaresine verilmiş bölgesi. -çn.

Bakü petrolü... Bütün bunlar karmaşık ama etkili bir uyumla akıyor ve karşılıklı etkileşimde bulunuyordu; Avrupa halkları görünüşe göre keyif içinde...

Juliana ara vererek "Bence onlar yönetmeliydi," dedi. "En iyi olan hep onlardı. İngilizler."

Juliana'nın beklemesine karşın Joe buna karşılık vermedi. Sonunda Juliana okumayı sürdürdü.

...Napolyon'un vizyonu gerçekleştirilmişti: Roma'nın çöküşünden beri Avrupa'yı dalaşmalara ve Balkanlaşmaya sürükleyen muhtelif etnik yapılar rasyonel bir şekilde homojenleştirilmişti. Şarلمان'ın vizyonu da gerçekleştirilmişti: Hristiyan âlemi birleşmişti ve yalnızca kendi kendisiyle değil, dünyanın dengesiyle de uyum içindeydi. Ama yine de... Rahatsız edici tek bir yara kalmıştı geride.

Singapur.

Malay Devletleri, çoğunluğu girişimci işadamları sınıfından oluşan, büyük bir Çin nüfusu barındırıyordu ve bu tutumlu, üretken burjuvalar Amerika'nın Çin'i idare edişinde, "yerli" adı verilen şeye daha adil davranıldığını gördüler. İngiliz egemenliği altındaki yerlerde, koyu tenli ırklar şehir kulüplerinden, otellerden, iyi restoranlardan dışlanıyordu. Tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi, kendilerini tren ve otobüslerde ayrı kısımlarda oturmaya zorlanmış ve -belki de en kötüsü- her şehirdeki yerleşim seçenekleri sınırlandırılmış bir halde buluyorlardı. Bu "yerliler" ABD'deki renk so-

rununun 1930'da çözülmüş olduğunu görüyor ve buna masa başı sohbetlerinde ve gazetelelerinde dikkat çekiyorlardı. Güneyin iç kesimlerinde bile beyazlarla zenciler omuz omuza yaşıyor, çalışıyor ve yemek yiyorlardı; İkinci Dünya Savaşı, ayrımcılığı sona erdirmişti...

Juliana, Joe'ya "Sorun mu çıkıyor?" diye sordu.

Joe gözlerini yoldan ayırmadan homurdandı.

"Neler olduğunu anlat bana," dedi Juliana. "Kitabı bitiremeyeceğimi biliyorum; az sonra Denver'da olacağız. Amerika'yla İngiltere savaşa mı tutuşuyor ve biri dünyanın hâkimi mi oluyor?"

"Bazı açılardan, kötü bir kitap değil," dedi Joe. "Yazar her ayrıntıyı düşünmüş; ABD, Pasifik'e sahip. Bizim Doğu Asya Ortak Refah Birliğimiz gibi sayılır. Rusya'yı bölüyorlar. Bu, on yıl kadar işe yarıyor. Sonra sorun çıkıyor, doğal olarak."

"Neden doğal olarak?"

"İnsan doğası." Joe ekledi: "Devletlerin doğası. Şüphe, korku, açgözlülük. Churchill ABD'nin, Çan Kay Şek'ten dolayı doğal olarak ABD taraftarı olan büyük Çin nüfusunu cezbederek Güney Asya'daki İngiliz egemenliğinin kuyusunu kazdığını düşünüyor. İngilizler" -adam bir an Juliana'ya gülmüsed- "ıslah kampları' adını verdikleri yerler inşa etmeye başlıyor; toplama kampları, bir başka deyişle. Belki hain olan binlerce Çinli için. Bu insanlar sabotaj ve propaganda yapmakla suçlanıyor. Churchill öyle..."

"Yani Churchill hâlâ başta mı? Doksanlarında olması gerekmiyor mu?"

“İngiliz sisteminin Amerikan sisteminden üstün olduğu nokta bu,” dedi Joe. “ABD sekiz senede bir liderlerine tekmeyi basıyor, ne kadar nitelikli olurlarsa olsunlar ... oysa Churchill yerini koruyor. ABD’nin Tugwell’den sonra, onun gibi bir lideri olmuyor. Silik şahsiyetler sadece. Üstelik yaşlandıkça daha otokrat ve katı oluyor ... Churchill yani. 1960’a dek, Orta Asya’dan çıkıp gelmiş yaşlı bir askeri diktatörü andırıyor; kimse onunla zıtlaşmıyor. İktidarı yirmi sene boyunca elinde tutuyor.”

“Ulu Tanrım,” diyen Juliana kitabın son bölümünü açıp Joe’nun söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Bu konuda yazara katılıyorum,” dedi Joe. “Churchill, İngilizlerin savaş sırasında sahip oldukları tek iyi liderdi; onu elde tutmaları onlar için daha iyi olurdu. Sana şunu söyleyeyim; bir devlet, ancak lideri kadar iyidir. Nazilerin dediği gibi, Führerprinzip: Liderlik İlkesi. Haklılar. Şu Abendsen denen adam bile bununla yüzleşmek zorunda kalıyor. Evet, ABD Japonları yenip savaşı kazandıktan sonra tabii ki ekonomik etki alanını genişletiyor çünkü Asya’da Japonlardan zorla aldığı bir pazara sahip. Ama bu yeterli değil; bunda ruhanilik yok. Gerçi İngilizlerde de yok ya. İkisi de zenginler tarafından yönetilen plutokrasiler. Eğer kazansalardı, o üstsınıfın tek düşüncesi daha çok para kazanmak olacaktı. Abendsen yanılıyor; sosyal reform, sosyal hizmet planları filan olmazdı... Anglosakson plutokratlar buna izin vermezdi.”

Juliana sadık bir faşist gibi konuştu, diye düşündü.

Joe'nun Juliana'nın aklından geçenleri anladığı yüz ifadesinden belli oluyordu; arabayı yavaşlatarak Juliana'ya doğru döndü. Bir gözüyle ona, diğer gözüyle de önlerindeki arabalara bakıyordu. "Bak, ben entelektüel değilim ... faşizmin buna ihtiyacı yok. İstenen şey iş. Teori, eylemden kaynaklanır. Tüzel devletimizin bizden talep ettiği şey toplumsal güçleri, tarihi kavramamız. Anlıyor musun? Biliyorum diyorum sana Juliana." Joe'nun ses tonu içtendi; neredeyse yalvanyordu. "Parayla yönetilen o eski, kokuşmuş imparatorluklar; İngiltere, Fransa ve ABD... Gerçi bu sonuncusu bir tür yan oluşumdu, tam anlamıyla imparatorluk sayılmazdı ama yine de para temeli üzerine kuruluydu. Bunların ruhu yoktu, dolayısıyla gelecekları de yoktu doğal olarak. Büyüyemezlerdi. Naziler bir sokak serserisi çetesidir; buna katılıyorum. Sen de katılıyorsun, değil mi?"

Juliana ister istemez gülümsedi; aynı anda hep konuşup hem arabayı kullanmak zorunda kalan Joe'nun İtalyanlığı ön plana çıkmıştı.

"Abendsen sanki asıl mesele sonunda ABD'nin mi yoksa İngiltere'nin mi kazanacağıymış gibi konuşuyor. Saçma! Bunun değeri yok, geçmişı yok. Birbirlerinden farkları yok. Duce'nin yazdıklarını okudun mu hiç? İlham verici. Güzel adam. Güzel kalem. O her olayın temelindeki gerçeğı açıklıyor. Savaştağı temel mesele şuydu: Eskiyle yeninin savaşı. Paranın -Naziler Yahudi meselesini bu yüzden savaşa karıştırmaya hatasına düştü- komünal kitle ruhuna, Nazilerin Gemeinschaft dedikleri şeye, yani halk olmaya karşı savaşı. Sovyetler gibi. Komün. Tamam mı? Ama komünistler, Bü-

yük Petro'nun Pan-Slav imparatorluğu emellerini işe karıştırdılar sinsice; sosyal reformu imparatorluk hırslarının vasıtası yaptılar."

Juliana, tıpkı Mussolini'nin yaptığı gibi, diye düşündü. Kesinlikle.

Joe yavaş giden bir kamyonun yanından geçerken "Nazi zorbalığı bir trajedi," diye kekeleydi. "Ama değişim, kaybeden taraf için hep zordur. Bu yeni bir şey değil. Eski devrimlere, mesela Fransız Devrimine bak. Ya da İrlandalıların karşısındaki Cromwell'e. Alman mizacında gereğinden fazla felsefe ve tiyatro var. Bütün o halk yürüyüşleri. Gerçek bir faşist asla konuşmaz; yalnızca yapar ... tıpkı benim gibi. Değil mi?"

Juliana gülerek "Tanrım, motor gibi konuşuyorsun," dedi.

Joe heyecanla haykırdı: "Faşist eylem kuramını açıklıyorum!"

Juliana karşılık veremedi; bu olanlar çok komikti.

Fakat yanındaki adam komik olduğunu düşünmüyordu; kıpkırmızı olmuş bir suratla, ateş saçan gözlerle Juliana'ya baktı. Alnındaki damarlar şişti; bir kez daha titremeye başladı. Yine parmaklarını alnına bastırıp ileri geri hareket ettirdi ve konuşmadan Juliana'ya bakmakla yetindi.

"Bana bozulma," dedi Juliana.

Bir an için, adamın kendisine vuracağını sandı; Joe kolunu geri çekmişti ... fakat sonra homurdandı ve uzanıp araba radyosunun sesini açtı.

Araba ilerliyordu. Radyodan gelen bando müziği sabitti. Juliana bir kez daha kitaba odaklanmaya çalıştı.

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra Joe “Haklısın,” dedi.

“Hangi konuda?”

“İmparatorluğumuz ikiye bölünmüş. Liderimiz bir soytan. Savaştan hiçbir şey elde etmememize şaşmamalı.”

Juliana, Joe’nun koluna teselli niyetine pat pat vurdu.

“Juliana, her şey karanlık,” dedi Joe. “Hiçbir şey gerçek ya da kesin değil. Öyle değil mi?”

Juliana okumaya çalışmayı bırakmadan, dalgınca “Belki de,” dedi.

Joe kitabı işaret ederek “İngiltere kazanıyor,” dedi. “Seni zahmetten kurtarayım. ABD küçülüyor; İngiltere’ye sataşmayı, dürtüklemeyi ve genişlemeyi, başı çekmeyi sürdürüyor. Şimdi kitabı elinden bırakabilirsin.”

Juliana kitabı kapatıp “Umarım Denver’da eğleniriz,” dedi. “Rahatlamaya ihtiyacın var. Rahatlamamı istiyorum.” Yoksa patlayıp bir milyon parçaya bölüneceksin, diye düşündü. Fıskıran bir kaynak gibi. O zaman bana ne olacak peki? Nasıl geri döneceğim? Ve ... seni öylece terk mi edeceğim?

Bana söz verdiğin iyi vakti istiyorum, diye düşündü. Aldatılmak istemiyorum; yaşamım boyunca çok fazla aldatıldım, çok fazla insan tarafından.

“Eğleneceğiz,” dedi Joe. “Dinle.” Derinlere inen, tuhaf bir bakışla Juliana’yı süzdü. “Şu Çekirge kitabıyla çok ilgilendin; acaba... Sence çok satan bir kitap yazan biri, şu Abendsen gibi bir yazar... İnsanlar ona mektup yazıyor mudur? Bahse girerim ki bir sürü insan ona mektuplarla övgüler yağıyor, hatta belki de onu ziyaret ediyorlardır.”

Juliana birden anladı. "Joe... Yalnızca yüz altmış kilometre daha gitmemiz gerekir, o kadar!"

Joe'nun gözleri parladı; Juliana'ya gülümsedi. Tekrar mutluydu; artık kızarmış ya da sıkıntılı değildi.

"Yapabiliriz!" dedi Juliana. "Çok iyi araba kullanıyorsun ... oraya kadar gitmek sorun olmaz, değil mi?"

Joe ağır ağır konuştu: "Eh, öyle ünlü bir adamın ziyaretçileri eve alacağından şüpheliyim. Bir sürü ziyaretçisi oluyordur herhalde."

"Denemekten ne çıkar? Joe..." Juliana, adamın omzunu kavrayıp heyecanla sıktı. "En kötü ihtimalle bizi geri çevirir, o kadar. Lütfen."

Joe büyük bir kararlılıkla konuştu: "Alışverişe çıkıp yeni giysiler aldığımızda, kendimize çekidüzen verdiğimizde; iyi bir izlenim uyandırmak için bu önemli. Belki Cheyenne'de yeni bir araba bile kiralanız. Ama bunu sen yapabilirsin."

"Evet," dedi Juliana. "Senin de berbere gitmen gerek. Bir de, bırak giysilerini ben seçeyim; lütfen Joe. Frank'in giysilerini de ben seçerdim; erkekler asla giysilerini kendileri almamalı."

Joe tekrar önüne dönüp yola kasvetli gözlerle bakarak "Giyim konusunda zevk sahibisin," dedi. "Başka konularda da. O adama senin telefon etmen daha iyi olur. Sen bağlantı kur."

"Saçımı yaptıracam," dedi Juliana.

"Güzel."

"Oraya gidip zile basmaktan hiç korkmuyorum," dedi Juliana. "Yani, insan dünyaya bir kere geliyor. Ne diye korkacakmışım ki? O da hepimiz gibi bir insan. Aslında, birilerinin sırf kitabını sev-

diklerini söylemek için onca yoldan gelmeleri hoşuna gider herhalde. Kitabı imzalatabiliriz... İçini, genelde imzaladıkları yeri. Öyle değil mi? En iyisi kitaptan yeni bir tane alalım; bu leke içinde. Hoş görünmez.”

“Nasıl istersen,” dedi Joe. “Ayrıntılarla ilgilenmeyi sana bırakıyorum; altından kalkabileceğini biliyorum. Güzel kızlar herkesi etkiler; o adam, senin nasıl bir fıstık olduğunu görünce kapısını ardına dek açacak. Ama dinle; aşna fişne yok.”

“Nasıl yani?”

“Evli olduğumuzu söyleyeceksin. Onunla kıştırmmanı istemiyorum. Anlarsın ya. Bu korkunç olur. Herkesin hayatını mahveder; ziyaretçilerini içeri almasının mükâfatı bu olmamalı, ne ironik olur. Bu yüzden, tavırlarına dikkat et Juliana.”

“Onunla tartışabilirsin,” dedi Juliana. “Hani şu İtalya’nın onlara ihanet ettiği için savaşı kaybetmesi meselesi; bana söylediklerini ona da söyleyebilirsin.”

Joe başıyla onayladı. “Evet, öyle. Bu konuyu derinlemesine irdeleyebiliriz.”

Araba hızla ilerledi.

APD saatiyle ertesi sabah yedide, Bay Nobusuke Tagomi yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdü, sonra da fikrini değiştirip doğruca Kâhine gitti.

Oturma odasının döşemesinde bağdaş kurup kırk dokuz civanperçemi sapını kullanmaya girişti. Yaptığı sorgulamanın aciliyeti konusunda derin bir seziye sahip olduğundan, altı çizgiyi çıkarana dek, durup dinlenmeksizin uğraştı.

Şok! Heksagram Elli Bir!

Tannı, Uyanma işaretinde beliriyor. Gökgürültüsü ve Şimşek. Sesler... Bay Tagomi parmaklarıyla, istemsizce kulaklarını tıkadı. Ha ha! Ho ho! Ürküp gözlerini kırptırmasına yol açan büyük patlama. Kertenkele telaşla kaçıyor, kaplan kükrüyor ve bizzat Tannı çıkageliyor!

Bunun anlamı ne? Bay Tagomi, oturma odasında sağa sola bakındı. Neyin gelişi? Bir sıçrayışta ayağa kalktı ve hızlı hızlı soluyarak öylece durup bekledi.

Hiçbir şey. Kalp deli gibi atıyordu. Solunum ve tüm somatik süreçler, ki bunlara diensefal kontrolündeki her türlü otonom kriz tepkisi de dahildi: Adrenalin, kalp atışlarında hızlanma, nabız hızı, sıvı boşaltan bezler, felç olmuş gırtlak, fal taşı gibi açık gözler, gevşemiş bağırsaklar vs. bulanık mide ve bastırılmış seks içgüdüğü.

Ama yine de, görülecek bir şey yok; yapacak bir şey yok. Kaçmak? Her şey panik içinde kaçma hazırlığında. Ama nereye ve niçin? diye sordu kendine. İpucu yok. Dolayısıyla da olanaksız. Uygar insanın ikilemi; beden hareketli ama tehlike belirsiz.

Banyoya gitti ve tıraş olmak için yüzüne köpük sürmeye başladı.

Telefon çaldı.

Bay Tagomi, usturasını elinden bırakırken yüksek sesle "Şok," dedi. "Hazırlıklı ol." Banyodan hızla çıkıp oturma odasına geri döndü. "Hazırlıklıyım," dedi ve ahizeyi kaldırdı. "Ben Tagomi." Sesi çatlayınca genzini temizledi.

Sessizlik. Sonra, neredeyse çok uzaklardaki yaşlı yaprakların hışırtısını andıran, hafif ve kuru, hırıltılı bir ses "Beyefendi," dedi. "Ben Şinjiro Yatabe. San Francisco'ya geldim."

Bay Tagomi "Ana Ticari Temsilcilik size hoş geldiniz der," dedi. "Öyle sevindim ki. Afiyette ve rahatsınız, değil mi?"

"Evet, Bay Tagomi. Sizinle ne zaman görüşebilirim?"

"Az sonra. Yarım saat içinde." Bay Tagomi, yatak odasındaki saate bakarak rakamları seçmeye çalıştı. "Üçüncü bir kişi: Bay Baynes. Onunla temas kurmalıyım. Gecikme muhtemel ama..."

Bay Yatabe "İki saat sonra diyelim mi beyefendi?" diye sordu.

Bay Tagomi eğilip selam vererek "Evet," dedi. "Nippon Times Binasındaki ofisinizde."

Bay Tagomi bir kez daha eğildi.

Tıkırtı. Bay Yatabe telefonu kapamıştı.

Mutlu Bay Baynes, diye düşündü Bay Tagomi.

Önüne bir parça somon eti, mesela yağlı, hoş bir kuyruk atılan kedinin hazzı. Bay Tagomi hemen Abhirati Otelinin numarasını çevirdi.

Bay Baynes'in uykulu sesini duyar duymaz "Sınav başarıyla geçildi," dedi.

Sesteki uykulu ton bir anda kayboldu. "Geldi mi?"

Bay Tagomi "Ofisimde," dedi. "Onu yirmi geçe. Hoşça kalın." Telefonu kapadı ve tıraşını tamamlamak için banyoya geri koştu. Kahvaltı etmeye zaman yok; ofise gittikten sonra Bay Ramsey'ye bir şeyler aldır. Belki üçümüz aynı anda ziyafet

çekebiliriz; tıraş olurken, zihninde hepsi için güzel bir kahvaltı planladı.

Üstünde pijamasıyla telefonun başında duran Bay Baynes alnını ovuşturarak düşündü. Dayanamayıp o ajanla temas kurmam kötü oldu, diye düşündü. Yalnızca bir gün daha bekleseydim...

Ama bunun zararı dokunmayacaktı büyük olasılıkla. Yine de Bay Baynes'in bugün mağazaya tekrar gitmesi gerekiyordu. Gitmezsem ne olur? Bu zincirleme bir reaksiyon başlatabilir; öldürüldüğümü filan sanırlar. Beni bulmaya çalışırlar.

Önemi yok. Çünkü o burada. Sonunda. Bekleyiş sona erdi.

Bay Baynes banyoya koşup tıraş olmaya hazırlandı.

Bay Tagomi'nin onu görür görmez tanıyacağından şüphem yok, kanısına vardı. Artık "Bay Yatabe" takma adından da vazgeçebiliriz. Aslında tüm takma adlardan, tüm sahtekârlıklardan vazgeçebiliriz.

Bay Baynes tıraş olur olmaz duşa girdi. Etrafında su gürölderken, avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söyledi:

"Wer reitet so spät,
Durch Nacht und den Wind?
Es ist der Vater
Mit seinem Kind."

* "Gecenin bu saatinde,/Rüzgârda at süren kim?/Evladı olan/
Babadır o." Goethe'nin şiiri *Erlkönig*'den (Elf Kralı). -çn.

Artık SD'nin herhangi bir şey yapması için çok geç herhalde, diye düşündü. Öğrenseler bile. Dolayısıyla, kaygılanmayı kesebilirim belki; en azından ufak tefek meseleler hakkında. Kendi canıma dair, sonlu, kişisel kaygıdan vazgeçebilirim.

Ama geri kalanına gelince ... daha yeni başlayabiliyoruz.

11

San Francisco'daki Reich konsolosluğu Freiherr Hugo Reiss için, günün ilk işi beklenmedik ve rahatsızlık vericiydi. Ofisine vardığında bir ziyaretçinin, geniş çeneli ve iriyarı, orta yaşlı ve çiçekbozuğu tenli bir adamın, gür kara kaşlarını birleştcekleri biçimde hoşnutsuzlukla çatmış bir adamın kendisini beklemekte olduğunu gördü. Adam kalkıp Partei selamı verirken "Heil," diye mırıldandı.

"Heil," dedi Reiss. İçinden homurdansa da resmi iş gülümsemesini korudu. "Herr Kreuz vom Meere. Bu ne sürpriz. İçeri buyurmaz mısınız?" Anahtarını çıkarıp iç ofisinin kapısını açarken, yardımcısının nerede olduğunu ve SD şefini kimin içeri aldığını merak etti. Fakat artık olan olmuştu; sonuçta adam buradaydı. Yapacak bir şey yoktu.

Reiss'ı takip ederken elleri koyu renkli yün pardösüsünün ceplerinde olan Kreuz vom Meere "Dinleyin, Freiherr," dedi. "Şu Abwehr görevlisinin yerini tespit ettik. Rudolf Wegener'ın. Gözlem altında tuttuğumuz eski bir Abwehr buluşma yerinde görüldü." Kendi kendine usulca gülerek, devasa altın dişlerini sergiledi. "Onu otele kadar takip ettik."

Reiss “Güzel,” derken, masasının üstündeki mektupları fark etti. Demek ki Pferdehuf yakınlarda bir yerdeydi. SD şefinin küçük bir gayri-resmî araştırma yapmasını engellemek için ofisin kapısını kilitlemişti şüphesiz.

Kreuz vom Meere “Bu önemli,” dedi. “Kaltenbrunner’i bu konuda bilgilendirdim. Birinci derecede öncelik. Berlin’den her an haber alabilirsiniz. Şu *Unratfresserler** işleri arapsaçına çevirmezse tabii.” Konsolosun masasının üstüne oturup ceket cebinden katlanmış bir sayfa çıkardı ve bir yandan dudaklarını oynatırken, sayfayı özenle açtı. “Takma adı Baynes. Kendini İsveçli bir sanayici veya satıcı ya da bir şeylerin imalatıyla ilgili biri olarak tanıtıyor. Bu sabah sekizi on geçte, bir Japon memuru onu arayıp kendi ofisinde onu yirmi geçte yapılacak bir görüşmeyle ilgili konuştu. Şu an, nereden telefon edildiğini saptamaya çalışıyoruz. Yanın saat içinde bulmuş oluruz herhalde. Beni bilgilendirmek için burayı arayacaklar.”

“Anlıyorum,” dedi Reiss.

Kreuz vom Meere konuşmayı sürdürdü: “Şimdi, bu herifi yakalayabiliriz. Bunu yaparsak onu ilk Lufthansa uçağıyla Reich’a geri göndereceğiz doğal olarak. Ama Japonlar veya Sacramento protestoda bulunup bunu engellemeye kalkışabilir. Bu durumda, protestoyu size yapacaklardır. Aslında epey baskı yapabilirler. Şu Tokkoka kabada-

* Ernst Kaltenbrunner (1903-1946). Yahudi soykırımının başlıca sorumlularından olan, yüksek rütbeli bir SS subayıydı. -çn.

† Alm. Leş yiyici. -çn.

yılarından bir kamyon dolusunu da havalimanına gönderecekler.”

“Öğrenmelerini engelleyemez misiniz?”

“Çok geç. Adam randevuya gitmek için yola çıktı bile. Onu oracıkta yakalamak zorunda kalabiliriz. Koşarak girip herifi kapar, sonra da koşarak çıkarız.”

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Reiss. “Ya randevusu son derece önemli, üst kademedeki Japon memurlarıyla mı? Şu an San Francisco’da İmparatorun şahsi bir temsilcisi bulunuyor olabilir. Geçenlerde kulağıma çalınan bir söylentiye göre...”

Kreuz vom Meere onun sözünü kesti: “Fark etmez. O bir Alman. Reich yasalarına tabi.”

Reiss Reich yasalarının ne olduğunu da biliyoruz, diye düşündü.

Kreuz vom Meere “Elimde hazır bir komando ekibi var,” diye devam etti. “Beş iyi adam.” Kıkırdadı. “Kemancı gibi görünüyorlar. Yüzleri hoş; münzevi gibi. Hisli. İlahiyat öğrencileri gibi belki. İçeri girecekler. Japonlar onları yaylı çalgılar dörtlüsü sanıp...”

“Beşlisi,” dedi Reiss.

“Evet. Yürüyüp kapının önüne gidecekler... Kıyafetleri tam olması gerektiği gibi.” Konsolosu süzdü. “Sizinki de öyle kesinlikle.”

Reiss teşekkürler, diye düşündü.

“Herkesin gözü önünde. Güpegündüz. Bu Wegener’in yanına gidecekler. Etrafını saracaklar. Konuşuyormuş gibi görünecekler. Önemli bir mesaj.”

Konsolos mektuplarını açmaya başlarken, Kreuz vom Meere monotonca konuşmayı sürdürdü: “Şiddet yok. Yalnızca: ‘Herr Wegener. Bizimle

gelin lütfen. Anlarsınız.' Ve adamın belkemiğindeki omurların arasına küçük bir iğne. Şırınga boşaltılır. Üst sinir düğümü felç olur."

Reiss başıyla onayladı.

"Dinliyor musunuz?"

"Ganz bestimmt."

"Sonra dışarı çıkıyorlar. Arabaya. Ofisime dönüyorlar. Japonlar ortalığı ayağa kaldırıyor. Ama sonuna kadar nazikler." Kreuz vom Meere, Japon selamını taklit etmek için masadan indi. "Bizi kandırmanız büyük kabalık, Herr Kreuz vom Meere. Yine de, güle güle Herr Wegener..."

"Baynes," dedi Reiss. "Takma ad kullanmıyor mu?"

"Baynes. 'Gitmenizi görmek bizi çok üzüyor. Belki bir dahaki sefere çok daha fazla konuşuruz.'" Reiss'ın masasındaki telefon çalınca, Kreuz vom Meere alaycı taklidini kesti. "Beni anyor olabilirler." Ahizeyi kaldırmaya davrandı fakat Reiss atılıp telefonu kendisi açtı.

"Ben Reiss."

Tanımadığı bir ses konuştu: "Konsolos, Nova Scotia'daki Ausland Fernsprechamt'tan* anyorum. Sizi Atlantik ötesinden, Berlin'den anyorlar; acılmış."

"Tamam," dedi Reiss.

"Bir saniye, konsolos." Hafif bir uğultu, cızırtılar. Sonra bir başka ses; kadın bir santral görevlisi. "Kanzlei:."

* Alm. Kesinlikle. -çn.

† Alm. Yurtdışı Telefon Ofisi. -çn.

‡ Alm. Şansölyelik. -çn.

“Evet, Nova Scotia’daki Ausland Fernspreehamt’tan anyorum. San Francisco’daki Reich konsolosu H. Reiss’a telefon var; konsolos hatta.”

“Hatta kalın.” Uzun bir sessizlik oldu; bu esnada Reiss tek eliyle mektuplarını gözden geçirmeye devam etti. Kreuz vom Meere miskin bakışlarla onu seyrediyordu. “Herr konsolos, zamanınızı aldığım için üzgünüm.” Erkek sesi. Reiss’ın kanı dondu bir anda. Ona tanıdık gelen, bariton, eğitilmiş, akıcı bir ses. “Ben Doktor Goebbels.”

“Buyrun, Kanzler.” Reiss’ın karşısında duran Kreuz vom Meere yavaşça gülümsedi. Gevşek çenesi artık sarkmıyordu.

“General Heydrich sizi aramamı istedi az önce. Orada, San Francisco’da bir Abwehr ajanı var. Adı Rudolf Wegener. Onun hakkında polisle tam işbirliği içinde olmanız gerekiyor. Size ayrıntıları aktarmaya zaman yok. Ofisinizi onların kullanımına sunun yeter. Ich danke Ihnen sehr dabeı.”

“Anlıyorum, Herr Kanzler,” dedi Reiss.

“İyi günler, konsolos.” Reichskanzler† telefonu kapadı.

Reiss ahizeyi bırakırken Kreuz vom Meere onu dikkatle izliyordu. “Haklı mıymışım?”

Reiss omuz silkti. “Hiç tartışmasız.”

“Bu Wegener’ı Almanya’ya zor kullanarak geri götürmemiz için yetki belgesi yazın.”

Kalemını eline alan Reiss yetki belgesini yazıp imzaladı ve SD şefine uzattı.

* Alm. Şansölye. –çn.

† Alm. “Çok teşekkür ederim.” –çn.

‡ Alm. İmparatorluk şansölyesi. –çn.

Kreuz vom Meere “Teşekkürler,” dedi. “Şimdi, Japon yetkililer sizi arayıp şikâyetle bulunduklarında...”

“Bulunurlarsa.”

Kreuz vom Meere, Reiss'ı süzdü. “Bulunacaklar. Bu Wegener'ı yakalamamızdan on beş dakika sonra burada olurlar.” Şakacı, soytarınca havasını yitirmişti.

“Üstelik yaylı çalgılar beşlisi de değiller,” dedi Reiss.

Kreuz vom Meere buna karşılık vermedi. “Wegener'ı bu sabah, birazdan yakalamış oluruz; yani hazırlıklı olun. Japonlara onun eşcinsel veya kalpazan filan olduğunu söyleyebilirsiniz. Almanya'da büyük bir suçtan arandığını. Siyasi suçlardan dolayı arandığını söylemeyin. Nasyonal Sosyalist kanunlarının yüzde doksanını tanımadıklarını biliyorsunuz.”

“Bunu biliyorum,” dedi Reiss. “Ne yapacağımı biliyorum.” Kendini huzursuz ve ezik hissediyordu. Beni es geçip üstlerimle temas kurmuşlar, dedi kendine. Her zamanki gibi. Şansölyelikle temas kurmuşlar. Piçler.

Elleri titriyordu. Doktor Goebbels'le yaptığım telefon konuşması yüzünden mi? Güçlünün karşısında korktum mu? Yoksa hınç mı, kuşatılmışlık hissi mi? .. Lanet olsun bu polislere, diye düşündü. Sürekli güçleniyorlar. Goebbels'i kendileri için çalıştırmaya başlamışlar bile; Reich'ı yönetiyorlar.

Ama ne yapabilirim ki? Kim ne yapabilir ki?

Teslimiyetle, işbirliği yapmak en iyisi, diye düşündü. Bu adamla zıtlaşmanın sırası değil; yurda döndüğünde, istediği her şeyi yapabilir muhte-

melen... Kendisine düşman herkesi ortadan kaldırmak da dahil olmak üzere.

Yüksek sesle "Bu meselenin önemini abartmadığınızı görüyorum, Herr Polizeiführer," dedi. "Almanya'nın güvenliğinin, sizin bu casusu ya da haini veya her neyse onu çabucak ele geçirmenize bağlı olduğu çok açık." Seçtiği sözcükler içten içe irkilmesine yol açıyordu.

Ancak Kreuz vom Meere hoşnut görünüyordu. "Teşekkürler, konsolos."

"Hepimizi kurtarmış olabilirsiniz."

Keuz vom Meere kasvetle konuştu: "Eh, onu henüz yakalamış değiliz. Bunun olmasını bekleyelim. Şu beklediğim telefon bir gelse."

"Japonları ben hallederim," dedi Reiss. "Bildiğiniz gibi, bu konuda epey tecrübe sahibiyim. Şikâyetleri..."

Kreuz vom Meere "Gevezelik etmeyin," diyerek Reiss'ın sözünü kesti. "Düşünmem gerek." Şansölyelikten gelen telefonun onu rahatsız ettiği açıktı; şimdi o da kendini baskı altında hissediyordu.

Konsolos Hugo Reiss bu herif büyük olasılıkla kaçacak, bu da sana işini kaybettirecek, diye düşündü. İşimi, işini; ikimiz de her an kendimizi sokakta bulabiliriz. Senin konumun da benimkinden daha sağlam değil.

Aslında, işleri biraz ağırdan almamın senin faaliyetlerini nasıl aksatabileceğini görmek hoş olabilir, Herr Polizeiführer, diye düşündü. Asla saptanamayacak, olumsuz bir şeyler. Mesela Ja-

* Alm. Polis şefi. -çn.

ponlar şikâyeteye geldiklerinde, bu herifin kaçınılacağı Lufthansa uçağıyla ilgili bir imada bulunmayı becerebilirim belki ... veya, bunu yapmasam bile onları diyelim ki hafif, küçümseyici bir gülümsemeyle iyice sinirlendirebilirim... Reich'ın onlarla eğlendiğini, küçük sarı adamları ciddi almadığını ima edebilirim. Onları iğnelemek kolay. Yeterince sinirlenirlerse de meseleyi doğrudan Goebbels'e götürebilirler.

Bir sürü olasılık var. SD bu herifi benim aktif işbirliğim olmadan APD'den çıkaramaz. Doğru yer ve zamanda doğru şeyi yapmayı başarabilirsem...

Freiherr Reiss beni es geçip üstlerimle temas kuranlardan nefret ediyorum, dedi kendine. Bu beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Öyle huzursuz ediyor ki uyuyamıyorum, uyuyamayınca da işimi yapamıyorum. Yani bu sorunu Almanya adına halletmeliyim. Şu Bavyeralı altsınıf kabadayı, Almanya'ya dönüp önemsiz bir Gau polis karakolunda raporlar yazsa kendimi geceleri (ve gündüzleri de) çok daha rahat hissederdim.

Tüm mesele yeterince zaman olmayışı. Ben karar vermeye çalışıp...

Telefon çaldı.

Bu kez, Kreuz vom Meere telefonu açmaya dâvrandığında Konsolos Reiss onu engellemedi. Kreuz vom Meere ahizeye "Alo," dedi. Dinlerken kısa bir sessizlik oldu.

Şimdiden mi, diye düşündü Reiss,

Fakat SD şefi telefonu uzatıyordu. "Size."

İçten içe rahatlayan Reiss telefonu aldı.

Kreuz vom Meere “Bir okul öğretmeni,” dedi. “Sınıfları için Avusturya manzarası posterleri verip veremeyeceğinizi soruyor.”

Robert Childan sabah on bire doğru dükkânını kapayıp Bay Paul Kasoura’nın ofisine doğru yürümeye koyuldu.

Şanslıydı; Paul meşgul değildi. Childan’ı kibarca karşıladı ve çay ikram etti.

Birlikte çaylarını yudumlamaya başlamalarından sonra Childan “Seni fazla rahatsız etmeyeceğim,” dedi. Paul’ün ofisi küçük olmasına karşın moderndi ve sade döşenmişti. Duvarda tek bir muhteşem kumaş baskı asılıydı: Mokkei’nin Kaplan’ı; on üçüncü yüzyıl sonlarından bir başyapıt.

Paul belki biraz mesafeli bir sesle –Childan öyle düşündü– “Seni görmek beni her zaman mutlu eder Robert,” dedi.

Belki de Childan’ın bu düşüncesi yalnızca kurnuttuydu. Çay fincanının üstünden, ihtiyatla Paul’e baktı. Adam kesinlikle candan görünüyordu. Fakat yine de... Childan bir değişiklik seziyordu.

“Eşin kaba armağanım karşısında hayal kırıklığına uğradı,” dedi. “Herhalde hakaret etmiş gibi oldum. Ama armağanı verirken açıkladığım gibi, yeni ve sınanmamış bir şey hakkında düzgün veya mutlak bir değerlendirmede bulunmak imkânsızdır ... en azından, yalnızca profesyonel gözle bakan biri için. Sen ve Betty, bu konuda benden daha iyi hüküm verebilecek durumdasınız elbette.”

“Betty hayal kırıklığına uğramadı Robert,” dedi Paul. “Takıyı ona vermedim.” Masasına uzanıp

küçük, beyaz kutuyu çıkardı. "Bu ofisten dışarı çıkmadı."

Childan biliyor, diye düşündü. Zeki adam. Karısına söylememiş bile. Demek öyle. Bir şey fark etti: Şimdi, umarım bana bağırıp çağırmaz. Karısını baştan çıkarmaya çalıştığım gibi bir suçlamada bulunmaz.

Beni mahvedebilir, dedi kendine. Çayını dikkatle yudumlamaya devam etti; yüzü ifadesizdi.

"Ya?" dedi hafifçe. "İlginç."

Paul kutuyu açıp iğneyi çıkardı ve incelemeye başladı. Işığa tuttu; evirip çevirdi.

"Bunu birkaç iş arkadaşşıma gösterdim," dedi. "Amerikan tarihi eserleri ve genel olarak sanatsal, estetik niteliklere sahip eserler konusundaki zevkimi paylaşan kişilere." Robert Childan'ı süzdü. "Hiçbiri bunun gibisini daha önce görmemişti elbette. Bana açıklamış olduğun gibi, şimdiye dek böyle bir çağdaş çalışmaya hiç rastlanmamış. Bunları elinde bulunduran tek satıcının sen olduğun da söylemiştin sanırım."

"Evet, bu doğru," dedi Childan.

"Tepkilerini duymak ister misin?"

Childan başını eğdi.

"Bu kişiler güldü," dedi Paul.

Childan suskundu.

"Ama ben de gizlice, sana göstermeden gülmüş-tüm. Geçen gün gelip de bunu bana gösterdiğinde," dedi Paul. "Seni bozmamak için, eğlendiğimi gizledim doğal olarak; görünen tepkimde az çok müphem kaldığımı hatırlıyorsundur şüphesiz."

Childan başıyla onayladı.

İğneyi inceleyen Paul konuşmayı sürdürdü: “İnsan bu tepkiyi kolaylıkla anlayabilir. Şekilsiz olana dek eritilmiş bir metal parçası var ortada. Hiçbir şeyi temsil etmiyor. Bilinçli bir tasarımı da yok. Tamamen özelliksiz. İçerikten ibaret ve formdan yoksun olduğu söylenebilir.”

Childan başıyla onayladı.

“Yine de, bunu günlerdir inceliyorum ve mantıklı hiçbir sebep olmadan, *duygusal bir hoşnutluk duyuyorum*,” dedi Paul. “Bunun sebebi nedir diye sorabilirim. Şimdi bile, bu biçimsiz nesneye psikolojik Alman metinlerindeki gibi kendi psişemi yansıtıyor değilim. Hâlâ şekiller ya da formlar görmüyorum. Ama yine de, bu bir şekilde Tao’nun bir parçası. Görüyor musun?” Childan’a yaklaşmasını işaret etti. “Dengeli. Bu parçanın içindeki güçler istikrarlı hale getirilmiş. Hareketsiz. Bu nesnenin evrenle uyum içinde olduğu söylenebilir. Ondan ayrılmış ve böylece içsel dengeye ulaşmayı başarmış.”

Childan başıyla onaylayarak parçayı inceledi. Fakat Paul’ün sözlerini takip edemiyordu.

“Vabi’si yok, asla da olamazdı,” dedi Paul. “Ama...” İğneye tırnağıyla dokundu. “Robert, bu nesnede *vu*[†] var.”

“Sanırım haklısın,” dedi Childan. Bir yandan da *vu*’nun ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Japonca bir sözcük değildi ... Çinceydi. Bilgelik, sonucuna vardı. Veya idrak. Her halükârda, oldukça iyi bir anlam taşıyordu.

* Vabi-sabi: Kusur ve ayrıntıları estetik açıdan görmeyi hedefleyen Japon yaşam felsefesi ve estetik akımı. -çn.

† Çincede “olmayış; hiçlik.” -çn.

“Zanaatkârın ellerinde *vu* varmış ve bu *vu*’nun bu parçaya akmasına izin vermiş. Muhtemelen kendisi de bu parçanın tatmin hissi verdiğini biliyor sadece. Bu eksiksiz, Robert. Üzerinde düşünmekle biz de *vu* kazanıyoruz. Sanatla değil kutsal şeylerle ilişkili olan dinginliği deneyimliyoruz. Hiroşima’daki bir türbeyi, ortaçağ azizlerinden birine ait bir kavalkemiğinin incelenebildiği bir türbeyi anımsıyorum. Ama bu bir artefakt; o ise kutsal bir emanetti. Bu şimdi de canlı; o ise yalnızca geçmişten günümüze kaldı. Senin buraya son gelişinden beri uzun uzun düşünerek, bu nesnenin tarihsellik karşısında sahip olduğu değeri saptayabildim. Senin de görebileceğin gibi, oldukça derinden etkilendim.”

“Evet,” dedi Childan.

“Tarihselliğe ve aynı zamanda sanatsal, estetik bir değere sahip olmadan ruhani bir değer parçası olmak. Bu inanılmaz. Tam da bu şeyin berbat, küçük, değersiz görünümlü, biçimsiz bir nesne olması sebebiyle; bu onun *vu* sahibi olmasına katkıda bulunuyor Robert. Ne de olsa *vu*’nun genellikle en gösterişsiz yerlerde, o Hristiyan aforizmasında söylendiği gibi ‘inşa edenin reddettiği taşlarda’ bulunduğu bir gerçektir. Kişi *vu*’nun farkındalığını, eski bir sopa ya da yol kenarındaki paslı bir bira kutusu gibi değersiz şeylerle deneyimler. Ancak böyle durumlarda *vu*, görenin içindedir. Bu dinsel bir deneyimdir. Buradaysa bir zanaatkâr nesnenin içine *vu* koymuş, sırf onun içindeki *vu*’ya tanık olmak yerine.” Paul başını kaldırıp baktı. “Anlatabiliyor muyum?”

“Evet,” dedi Childan.

“Bir başka deyişle, bununla yepyeni bir dünyaya işaret ediliyor. Buna verilen isim sanat değil çünkü formu yok; din de değil. Ne öyleyse? Bu işnenin üstünde durmadan düşündüm ama içyüzünü kavrayamıyorum bir türlü. Böyle bir nesneye uygun bir sözcüğe sahip olmadığımız ortada. Yani haklısın Robert. Dünya üstünde otantiklik taşıyan, yeni bir nesne bu.”

Childan, otantik, diye düşündü. Evet, kesinlikle öyle. Bunu anlayabiliyorum. Ama geri kalanını...

“Bu uzun tefekkürden sonra, aynı iş arkadaşlarımı tekrar buraya çağırdım,” dedi Paul. “Tıpkı şimdi sana karşı yapmış olduğum gibi, incelikten yoksun bir itirazda bulunmakta kararlıyım. Bu konu, nezaket kurallarının bir kenara atılmasını gerektiren bir öneme sahip; farkındalığın kendisini iletmenin gerekliliği böylesine büyük. Bu kişilerden beni dinlemelerini talep ettim.”

Childan, Paul gibi bir Japon için, fikirlerini başkalarına dayatmanın neredeyse inanılmaz bir durum olduğunu biliyordu.

“Sonuç umut vericiydi,” dedi Paul. “Böyle bir sıkıştırmanın sonucunda, bakış açımı kabul edebildiler; tasvir ettiğim şeyi algıladılar. Yani yaptığım şeye değdi. Bunu yaptıktan sonra dinlendim. Hepsi bu, Robert. Bitkinim.” İğneyi kutuya geri koydu. “Benim sorumluluğum sona erdi. Bitti.” Kutuyu Childan’a doğru itti.

Kendini huzursuz hisseden Childan “Beyefendi, o sizin,” dedi. İçinde bulunduğu durum, daha önce yaşadığı deneyim kalıplarından hiçbirine uymuyordu. Mevki sahibi bir Japon, kendisine verilen bir armağanı övüp göklere çıkarıyor, sonra

da iade ediyordu. Childan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu; öylece durup yenini çekiştirirken yüzü kızardı.

Paul sakın, hatta sert bir sesle "Robert, gerçeklerle daha cesurca yüzleşmelisin," dedi.

Beti benzi atan Childan kekeledi: "Kafam iyice..."

Paul ayağa kalkıp onunla yüzleşti. "Dinle beni. Bu senin görevin. Sen bu parçanın ve bunun gibilerin tek aracısısın. Ayrıca bir profesyonelsin. Bir süre inzivaya çekil. Meditasyon yap, hatta *Değişimler Kitabı*'na başvur. Sonra da vitrinindeki malları, ilanlarını, satın alma sistemini gözden geçir."

Childan şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Yolunu göreceksin," dedi Paul. "Bu nesneleri büyük çapta dağıtman gerektiğini."

Childan şoke olmuştu. Bu adam, Edfrank takılarına karşı ahlaki bir sorumluluk duymakla yükümlü olduğunu söylüyor! Çılgın, nevrotik Japon bakış açısı: Paul Kasoura, bu takıyla birinci sınıf bir ruhsal ve işsel ilişkiden daha azının kurulmasını kabul edemiyor.

İşin en kötü yanı da Paul'ün kesinlikle otoriter bir havayla, Japon kültürü ve geleneğinin tam ortasından biri olarak konuşmasıydı.

Childan acı acı, yükümlülük, diye düşündü. Bir kez kabul ederse hayatının sonuna dek yakasını bırakmayabilirdi. Ölene kadar. Paul -en azından kendi kanaatine- görevinden kurtulmuştu. Fakat Childan'ınki... ah, ne yazık ki sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Childan çıldırmışlar, dedi kendine. Örneğin: Yaralı bir adamın bir çukurdan çıkmasına yardım

etmezler, bunun getireceği yükümlülükten dolayı. Buna ne dersin? Ben tipik olduğumu söylerim; tam da bir İngiliz muhribinin benzerini yapmaları istendiğinde, kazandaki yamaların bile tıpkısını yapmayı beceren bir ırktan beklenecek...

Paul ona dikkatle bakıyordu. Neyse ki Childan uzun süreli alışkanlığı sayesinde, gerçek duygularını otomatikman gizleyebiliyordu. Kibar, ciddi bir ifade takınmıştı: İçinde bulunduğu durumun doğasına uygun bir kişilik. Maskenin varlığını hissedebiliyordu.

Bu korkunç bir şey, diye fark etti. Bir felaket. Paul karısını baştan çıkarmaya çalıştığını düşünse daha iyiydi.

Betty. Betty'nin o parçayı görmesi, Childan'ın ilk planının gerçekleşmesi ihtimali yoktu artık. Vu'da cinselliğe yer yoktu; Paul'ün dediği gibi, ciddi ve kutsaldı, kutsal bir emanet gibi.

"Bu kişilerden her birine senin kartvizitini verdim," dedi Paul.

Childan dalgınlıkla "Pardon?" dedi.

"Kartvizitini. Dükkânına gelip diğer parçaları inceleyebilsinler diye."

"Anlıyorum," dedi Childan.

"Bir şey daha var," dedi Paul. "Bu kişilerden biri, bu konuyu seninle kendisinin evinde konuşmak istiyor. Adını ve adresini yazdım." Paul katlanmış bir kâğıt parçasını Childan'a uzattı. "Kendisinin iş arkadaşlarının da dinlemesini istiyor." Paul ekledi: "Bu kişi ithalatçı. Büyük miktarlarda mal ithal ve ihraç ediyor. Özellikle de Güney Amerika'yla iş yapıyor. Radyolar, fotoğraf makineleri, dürbünler, kayıt cihazları, öyle şeyler."

Childan elindeki kâğıda baktı.

"Yaptığı işlerde çok büyük miktarlar söz konusu elbette," dedi Paul. "Her maldan on binlerce belki. Şirketi, hepsi de işçiliğin ucuz olduğu Uzak-doğu'da bulunan ve kendisi için ucuza üretim yapan çeşitli işletmeleri yönetiyor."

Childan "Bu şahıs neden?.." diye söze başladı.

"Bunun gibi parçaların..." dedi Paul. İğneyi bir kez daha, kısa süreliğine eline aldı. Kapağı kapadıktan sonra kutuyu Childan'a geri verdi. "...Seri üretimi yapılabilir. Baz metal veya plastikten. Kalıp kullanılarak. İstenilen miktarda üretilebilirler."

Childan bir süre sonra "Peki ya şu?" dedi. "Parçalarda kalacak mı?"

Paul bir şey demedi.

"O şahısla görüşmemi mi tavsiye ediyorsun?" dedi Childan.

"Evet," dedi Paul.

"Neden?"

"Muskalar," dedi Paul.

Childan bakakaldı.

"Şans getiren muskalar. Takmak için. Göreceği olarak fakir insanlar tarafından. Latin Amerika'nın ve Doğu'nun her yerinde, sokaklarda satılacak bir dizi tılsım. Kitlelerin çoğu hâlâ sihre inanıyor, bilirsin. Büyüler. İksirler. Bunun büyük bir iş sahası olduğu söylendi bana." Paul'ün yüzü resmi, ses tonu ifadesizdi.

Childan ağır ağır konuştu: "Bu işte çok para varmış gibi geldi bana."

Paul başıyla onayladı.

"Bu senin fikrin miydi?" dedi Childan.

"Hayır," dedi Paul. Sonra sustu.

Childan, patronun, diye düşündü. Parçayı bu ithalatçıyı tanıyan patronuna gösterdin. Senin üstün –veya senden üst mevkide, senin üstünde güç sahibi, zengin ve mühim biri– olan bu kişi, bu ithalatçıyla temas kurdu.

Childan bir şey fark etti: İğneyi bana bu yüzden geri veriyorsun. Bu işe karışmak istemiyorsun. Ama bildiğim şeyi sen de biliyorsun: Bu adrese gidip bu adamla görüşeceğimi. Bunu yapmak zorundayım. Seçme şansım yok. Tasarımları kiralayacak veya yüzde üzerinden satacağım; benimle bu kişi arasında bir anlaşma olacak.

Bu iş açıkça senin dışında. Tamamen. Beni durdurur gibi yapmak veya benimle tartışmak senin açından uygunsuz olur.

“Bu iş sayesinde çok zengin olma şansın var,” dedi Paul. İfadesizce ileriye bakmayı sürdürüyordu.

“Bu fikir bana tuhaf geldi,” dedi Childan. “Böyle sanat eserlerinden şans muskası yapmak; hayal bile edemiyorum.”

“Çünkü bu senin doğal iş alanın değil. Sen tadı çıkarılacak, ezoterik şeylere bağlısın. Ben de öyle. Yakında dükkânına gelecek olan, şu sana bahsettiğim kişiler de öyle.”

“Yerimde olsan ne yapardın?” dedi Childan.

“Saygıdeğer ithalatçının önerdiği olasılığı küçümseme. Zeki biridir. Senin ve benim ... eğitimsizlerin sayısının ne kadar çok olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Onlar kalıplarla üretilmiş, birbirinin tıpkısı nesnelerden bizim mahrum bırakıldığımız bir haz alabilirler. Biz elimizde türünün tek örneği olan veya en azından çok az kişinin sahip olduğu, nadide bir nesne bulunduğunu

varsaymalıyız. Ve bunun gerçekten otantik bir şey olduğunu elbette. Bir model ya da taklit değil.” Paul, Childan’ın yanından arkasına, boşluğa bakmayı sürdürüyordu. “On binlercesi üretilen bir şey değil.”

Childan, benimki gibi dükkânlardaki bazı tarihi eserlerin (ve elbette ki kendi koleksiyonunda bulunan pek çok eserin de) taklit olduğunu anlad mı acaba? diye merak etti. Sanki sözlerinde bir ima gizli. Sanki alttan alta, alaycı bir tavırla, görünenden çok daha farklı bir mesaj iletiyor bana. Belirsizlik, tıpkı kişinin Kâhinde tökezlemesi gibi; Doğu zihninin niteliği denen şey.

Şöyle düşündü: Aslında şunları söylüyor: Sen hangisisin Robert? Kâhinin “değersiz insan” dediği kişi misin, yoksa tüm iyi tavsiyelerin verildiği diğeri mi? Karar vermelisin, burada. Yolların birinden ya da diğeryinden gidebilirsin ama ikisinden birden değil. Şimdi seçim anı.

Robert Childan peki üstün insan hangi yoldan gidecek, diye sordu kendine. En azından Paul Kasoura’ya göre. Önümüzde duran şey de kutsaldan ilham almış, binlerce yıllık bir bilgeliğin birikimi değil; bu bir ölümlünün görüşü sadece, genç bir Japon işadamının.

Yine de, bu nesnenin bir özü var. Vu, Paul’ün tabiriyle. Bu durumdaki vu şu: Kişisel hoşnutsuzluklarımız ne olursa olsun, gerçeğin ithalatçının yönünde yattığına şüphe yok. Neye niyet, neye kısmet; uyum sağlamalıyız, Kâhinin belirttiği gibi.

Hem ne de olsa, orijinaller hâlâ dükkânımda satılabilir. Meraklılarına, mesela Paul’ün arkadaşlarına satabilirim.

“Kendinle mücadele ediyorsun,” dedi Paul. “İnsan böyle bir durumda yalnız olmayı yeğler şüphesiz.” Ofisin kapısına doğru yürümeye başlamıştı.

“Karanımı verdim bile.”

Paul’ün gözleri titreşti.

Childan eğilerek veda ederken “Tavsiyene uyacağım,” dedi. “Şimdi gidip ithalatçıyı göreceğim.” Katlanmış kâğıdı havaya kaldırdı.

Tuhaf bir şekilde, Paul hoşnut kalmış gibi görünmüyordu; homurdanmakla yetinip masasına döndü. Childan hislerini sonuna kadar kontrol altında tutuyorlar, diye düşündü.

Childan çıkmaya hazırlanırken “İş konusundaki yardımın için çok teşekkürler,” dedi. “Bir gün, mümkün olursa karşılığını vereceğim. Unutmayacağım.”

Ama genç Japon hâlâ tepki vermiyordu. Childan eskiden söylediğimiz şey ne kadar da doğru, diye düşündü. Sırlarına erişmek mümkün değil.

Onu kapıya kadar geçiren Paul derin düşüncelere dalmış gibiydi. Ansızın konuştu: “Amerikan zanaatkârları bu parçayı elleriyle yaptılar, değil mi? Kendi el emeklerinin ürünü?”

“Evet, ilk tasarımından son cilasına dek.”

“Beyefendi! Bu zanaatkârlar işbirliği yapacak mı? Eserleri için farklı hayaller kurmuşlardır herhalde.”

“İkna edilebilirler tahminimce,” dedi Childan. Bunu önemsiz bir mesele olarak görüyordu.

“Evet,” dedi Paul. “Herhalde.”

Adamın ses tonundaki bir şey, Robert Childan’ın ansızın pür dikkat kesilmesine yol açtı.

Belli belirsiz, tuhaf bir vurgu vardı orada. Childan birden anladı. Şüpheyi yer bırakmayacak bir şekilde –muğlaklığı yarıp geçmişti– gördü.

Tabii ya! Bütün bunlar, Amerikalıların emeğini bir Amerikalının gözü önünde zalimce reddetmekten başka bir şey değildi. Alaycılık, ama Tanrı korusun, Childan zokayı tamamen yutmuştu. Beni şu sonucu kabullenmeye adım adım yönlendirdi; elimden tutup ona doğru yürüttü: Amerikalıların elinden çıkan ürünler ancak beş para etmez şans muskaları için model olarak kullanılabilir.

Japonlar böyle hükmediyordu işte: Kabalıkla değil ince fikirlilikle, hünerle, çağların kurnazlığıyla.

Childan bir şey fark etti: Tanrım, biz onlara kıyasla barbarız. Böylesine acımasız bir mantık karşısında, ahmaklardan başka bir şey değiliz. Paul bana sanatımızın değersiz olduğunu söylemedi, en azından yüksek sesle söylemedi, bana söyledi. Son bir ironi olarak da sözlerimden esef duydu. Gerçeği bana söyletirken hafif, medenice bir keder jestinde bulundu.

Az kalsın yüksek sesle, burnumu sürttü, diyecekti. Neyse ki bunu yalnızca düşünsel seviyede tutmayı başardı. Daha önce olduğu gibi, bunu iç dünyasında tuttu; ayrı ve gizli, yalnızca kendisine ait bir şey olarak. Beni ve ırkımı aşağıladı. Ve âcizim. Bunun intikamını alamam; yenildik ve yenilgilerimizin hepsi böyle: Öylesine ince, öylesine zarifler ki güç bela algılayabiliyoruz. Aslında, yenildiğimizi anlayabilmek için evrim merdiveninde bir basamak yükselmemiz gerekiyor.

Japonların hükmetmeye uygun olduklarının bundan daha iyi bir kanıtı olabilir miydi? Chil-

dan'ın içinden gülmek geliyordu, duyduğu takdir sebebiyle muhtemelen. Evet, insanın çok komik bir anekdot duyması gibi bir şey bu, diye düşündü. Bunu akılda tutup daha sonra tadını çıkarmalıyım; hatta birilerine anlatmalıyım. Ama kime? Mesele bu. Anlatılamayacak kadar kişisel.

Paul'ün ofisinin köşesinde çöp kutusu vardı. Robert Childan at içine, dedi kendine. At bu vu'yla yüklü, biçimsiz takıyı.

Bunu yapabilir miyim? Atabilir miyim? Durumu Paul'ün gözü önünde sona erdirebilir miyim?

Parçayı kavrarken atmam bile mümkün değil, diye fark etti. Yapmamalısın, Japon arkadaşını yeniden görme beklentisi içindeysen.

Canları cehenneme. Kendimi onların etkisinden kurtaramıyorum; içimden geleni yapamıyorum. İçinden geleni yapma dürtüsü ezilmişti... Paul onu süzüyordu; bir şey demesine gerek yoktu; varlığı yeterliydi. Vicdanımı tuzağa düşürdü. Elimdeki şu biçimsiz nesneden koluma ve oradan da ruhuma giden, görünmez bir ip doladı.

Onların etrafında çok fazla yaşamış olmalıyım. Kaçmam için, beyazlara ve onların yaşam tarzına dönmem için çok geç artık.

Robert Childan "Paul..." dedi. Sesinin hastalıklı bir kaçma arzusuyla çatladığına dikkat etti; kontrolü, ayan yoktu.

"Efendim Robert."

"Paul, ben... Aşağılandım."

Oda dönmeye başlamıştı.

"Nasıl, Robert?" İlgili ama mesafeli. Kişiselliğin ötesinde.

“Paul. Bir saniye.” Childan parmaklarını takıda gezdirdi; takı terden kayganlaşmıştı. “Ben ... bu eserle gurur duyuyorum. Değersiz şans muskaları söz konusu olamaz. Reddediyorum.”

Genç Japonun tepkisini yine ölçemiyordu; algıladığı yalnızca dinleyen kulak, farkındalıktı.

Robert Childan “Yine de teşekkürler,” dedi.

Paul eğildi.

Robert Childan eğildi.

“Bunu yapan adamlar gururlu Amerikan sanatçılarıdır,” dedi Childan. “Ben de onlara dahilim. Dolayısıyla, değersiz şans muskaları teklifi bize yapılmış bir hakarettir. Özür dilemeni istiyorum.”

İnanılmayacak kadar uzun bir sessizlik.

Paul, Childan’ı süzdü. Tek kaşı hafifçe kalktı; ince dudakları titreşti. Bir gülümseme?

“Talep ediyorum,” dedi Childan. Hepsi buydu; daha ileri gidemezdi. Şimdi yalnızca bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Lütfen, diye düşündü Childan. Yardım et bana.

“Yaptığım küstahça dayatmayı bağışla,” dedi Paul. Elini uzattı.

Robert Childan “Tamam,” dedi.

El sıkıştılar.

Childan’ın kalbi huzurla doldu. Tünelin diğer ucundan, sağ salım çıkmıştı. Bitti. Tanrı’nın lütfu; benim için tam gereken zamanda geldi. Bir başka zamanda ... başka şekilde sonuçlanırdı. Bir kez daha denemeye cesaret edebilir miyim?.. Şansımı zorlayabilir miyim? Herhalde hayır.

Melankoli hissediyordu. Kısa bir anlığına, sanki yüzeye çıktım ve serbestçe gördüm.

Hayat kısa, diye düşündü. Sanat ya da hayat olmayan bir şey sonsuzca, upuzun uzanıyor; katı bir solucan gibi. Düz, beyaz; yuvarlaklığı enine ya da boyuna herhangi bir geçiş tarafından bozulmamış. İşte burada duruyorum. Ama daha fazla değil. Küçük kutuyu alıp Edfrank imalatı takıyı ceket cebine koydu.

12

Bay Ramsey “Bay Tagomi, sizi Bay Yatabe’yle tanıştırayım,” dedi. Bay Ramsey ofisin bir köşesine çekilirken, zayıf ve yaşlı beyefendi öne çıktı.

Elini uzatan Bay Tagomi “Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum efendim,” dedi. İnce, narin, yaşlı el onun elinin içine kaydı; Bay Tagomi o eli sıkmadan sallayıp hemen bıraktı. Umanın kemiklerini kırmamışımıdır, diye düşündü. Yaşlı beyefendinin yüz hatlarını inceledi ve gördüklerinden hoşnut kaldığını fark etti. Çok sağlam, tutarlı bir ruh vardı orada. Zekâsı körelmemişti. Tüm eski, sarsılmaz gelenekleri netlikle iletiyordu kesinlikle. Yaşlıların temsil edebileceği en iyi nitelik ... ve sonra Bay Tagomi karşısında General Tedeki’nin, eski imparatorluk genelkurmay başkanının bulunduğunu fark etti.

Yerlere kadar eğildi.

“General,” dedi.

General Tadeki “Üçüncü şahıs nerede?” dedi.

Bay Tagomi “Yolda, geliyor,” dedi. “Otel odasını arayıp bizzat bilgilendirdim.” Akli karmakar-

şıktı; eğilmiş halde, birkaç adım geriledi; doğrulmakta güçlük çekiyordu.

General oturdu. Yaşlı adamın kimliğinden hiç kuşkusuz hâlâ habersiz olan Bay Ramsey koltuğu tuttu fakat özel bir saygı göstermedi. Bay Tagomi kararsızlıkla generalin karşısındaki koltuğa geçti.

“Gecikiyoruz,” dedi general. “Esef verici fakat kaçınılmaz bir şekilde.”

Bay Tagomi “Doğru,” dedi.

On dakika geçti. İki adam da konuşmuyordu.

Sabırsızlanan Bay Ramsey sonunda “Affedersiniz efendim,” dedi. “Bana ihtiyacınız yoksa çıkayım.”

Bay Tagomi başıyla onay verince Bay Ramsey çıktı.

Bay Tagomi “Çay, general?” dedi.

“Hayır, beyefendi.”

Bay Tagomi “Efendim,” dedi. “Korktuğumu itiraf ediyorum. Bu buluşmada korkunç bir şeyler seziyorum.”

General başını eğdi.

Bay Tagomi konuştu: “Görüşmüş olduğum ve evimde ağırladığım Bay Baynes, İsveçli olduğunu söylüyor. Ancak dikkatli bir bakış, insanı onun aslında yüksek mevkili bir Alman olduğu konusunda ikna ediyor. Bunu söylüyorum çünkü...”

“Lütfen devam edin.”

“Teşekkür ederim. General, onun bu görüşme konusunda sergilediği huzursuzluk, Reich'daki siyasi dalgalanmalarla arada bir bağlantı olduğunu düşünmeme yol açıyor.” Bay Tagomi bir başka gerçekten bahsetmedi: Generalin beklenen zamanda gelmediğini kendisinin bilmesinden.

"Beyefendi, şimdi bilgi almaya çalışıyorsunuz," dedi general. "Bilgi vermiyorsunuz." Gri gözleri babacan bir havayla ışıldadı. Onlarda fesatlık yoktu.

Bay Tagomi bu azarı kabullendi. "Efendim, bu görüşmede yer alışımla Nazi casuslarının kafasını karıştırmak için gerekli bir formaliteden mi ibaret?"

"Belirli bir kurguyu korumak istiyoruz doğal olarak," dedi general. "Bay Baynes, Stockholm'deki Tor-Am fabrikalarının temsilcisi; yalnızca bir işadamı. Ben de Şinjiro Yatabe'yim."

Bay Tagomi, ben de Tagomi'yim, diye düşündü. Rolüm bu.

"Naziler Bay Baynes'in geliş gidişlerini incelemeye almışlardır şüphesiz," dedi general. Ellerini dizlerine koyup dimdik oturdu. Bay Tagomi, sanki uzaydan gelen yoğun bir et suyu kokusu alıyor, diye düşündü. "Ama kurguyu yasal yollarla yıkmak zorundalar. Asıl amaç bu; kandırmak değil, her şey açığa çıkarılırsa resmiyet kışvesine ihtiyaç duymalarını sağlamak. Mesela Bay Baynes'i tevkif etmek isterlerse onu vurmaktan daha fazlasını yapmaları gerekiyor ki vurabilirlerdi, eğer ... şey, bu sözel şemsiyesi olmadan seyahat etmiş olsaydı."

Bay Tagomi "Anlıyorum," dedi. Kulağa oyun gibi geldiği kanısına vardı. Ama Nazi zihniyetini iyi biliyorlar. Dolayısıyla, herhalde işe yarıyordur.

Masadaki dahili telefon çaldı. Bay Ramsey'nin sesi: "Efendim, Bay Baynes burada. İçeri göndereyim mi?"

Bay Tagomi "Evet!" diye haykırdı.

Kapı açıldı ve mükemmel kesimli şık giysileri iyice ütülenmiş, yüzünde sakin bir ifade taşıyan Bay Baynes belirdi.

General Tedeki onu karşılamak için ayağa kalktı. Bay Tagomi de kalktı. Üç adam eğilerek selamlaştılar.

Bay Baynes, generale "Beyefendi, ben Reich Donanması Karşı-İstihbarat Teşkilatından Yüzbaşı R. Wegener'ım," dedi. "Anlaşıldığı üzere, Reich hükümetinin herhangi bir dairesini ya da bürosunu değil, yalnızca kendimi ve adları gizli tutulan birtakım özel şahısları temsil etmekteyim."

General konuştu: "Herr Wegener, Reich hükümetinin herhangi bir kolunun resmi temsilciliğini yapmadığınızı anlıyorum. Ben Tokyo'da bulunan ve sizin söyleyeceğiniz şeylerle ilgilenen bazı çevrelerle, İmparatorluk ordusundaki eski konumum sayesinde temasa geçebilecek, gayriresmi ve özel bir şahıs olarak burada bulunuyorum."

Bay Tagomi, tuhaf bir konuşma, diye düşündü. Ama nahoş değil. Neredeyse müzikal bir niteliğe sahip. Canlandırıcı, rahatlatıcı bir değişiklik aslında. Oturdular.

Bay Baynes "Lafı uzatmadan, size ve temasa geçeceğiniz kişilere, Reich'da Löwenzahn adlı bir planın ileri bir aşamaya geldiğini bildirmek istiyorum," dedi. "Karahindiba."

General bunu daha önce duymuş gibi, başıyla onaylayarak "Evet," dedi. Bay Tagomi, ama Bay Baynes'in devam etmesi için oldukça istekli görünüyor, diye düşündü.

Bay Baynes "Karahindiba, Rocky Dağları Eyaletleri'yle Birleşik Devletler arasındaki sınırda yaşanacak bir olaydan ibaret," dedi.

General hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı.

“ABD askerleri saldırıya uğrayacak ve sınırın geçip civarda üsleri bulunan RDE askerlerine saldıracaklar. ABD askerlerinin, Ortabatı'daki ordu tesislerini gösteren ayrıntılı haritaları var. Bu birinci aşama. İkinci aşamadaysa Almanya bu çatışmaya dair bir bildiri yayımlayacak. Gönüllü Wehrmacht paraşütçülerinden kurulu bir birlik, ABD'ye yardım amacıyla gönderilecek. Ancak bu da kamuflajın bir parçası.”

Dinlemekte olan general “Evet,” dedi.

Bay Baynes “Karahindiba Operasyonunun ana hedefi Japon Takımadaları'na, herhangi bir uyarıda bulunulmaksızın, büyük bir nükleer saldırı yapılması,” dedi. Sonra sustu.

General Tedeki “Kraliyet ailesini, Yurt Savunma ordusunu, İmparatorluk ordusunun büyük bölümünü, sivil nüfusu, endüstrileri, kaynakları yok etmek için,” dedi. “Reich böylece Japonya'nın denizaşırı topraklarını ele geçirebilecek.”

Bay Baynes bir şey demedi.

General “Başka?” dedi.

Bay Baynes ne diyeceğini bilemez gibiydi.

“Tarih, beyefendi,” dedi general.

Bay Baynes “Tamamen değişti,” dedi. “M. Bormann'ın ölümü yüzünden. En azından, benim tahminim bu. Şu an Abwehr'le temas halinde değilim.”

Bir sessizlikten sonra general “Devam edin, Herr Wegener,” dedi.

“Bizim önerimiz, Japon hükümetinin Reich'in içişlerine karışması. Veya en azından, buraya bunu önermek için geldim. Reich'daki bazı zümreler Karahindiba Operasyonunu destekliyor;

bazılarıysa desteklemiyor. Operasyona karşı çıkanların Şansölye Bormann'ın ölümünden sonra iktidara gelebileceği umuluyordu.”

“Ama siz buradayken Herr Bormann öldü ve siyasi durum kendi çözümünü üretti,” dedi general. “Şimdi Reich şansölyesi Doktor Goebbels. Karmaşa sona erdi.” Duraksadı. “Bu fraksiyonun Karahindiba Operasyonuna bakışı ne yönde?”

Bay Baynes “Doktor Goebbels, Karahindiba Operasyonunu savunanlardan,” dedi.

Bay Tagomi'nin gözlerini kapadığını fark etmediler.

General Tedeki “Karşı çıkanlar kimler?” diye sordu.

Bay Tagomi, Bay Baynes'in sesini duydu. “SS Generali Heydrich.”

General Tedeki “Şaşırdım,” dedi. “Şüphelerim var. Bu geçerli bir bilgi mi, yoksa yalnızca sizin ve meslektaşlarınızın benimsediği bir görüş mü?”

Bay Baynes konuştu: “Doğu'nun –yani şimdi Japonya'nın sahip olduğu bölgenin– yönetiminin Dışişleri Bakanlığına verilmesi planlandı. Rosenberg'in şansölyelikle doğrudan ilişki içinde çalışan adamlarına. Bu konu geçen sene, şeflerin toplantılarında büyük tartışmalara yol açtı. Alınan notların fotokopileri var elimde. Emniyet Teşkilatı yetki talebinde bulundu fakat reddedildi. Onlar uzayın kolonileştirilmesiyle, Mars'la, Ay'la, Venüs'le ilgilenecek. Bölgeleri oralar olacak. Bu yetki dağılımı yapılır yapılmaz, Emniyet Teşkilatı var gücüyle uzay programını desteklemeye ve Karahindiba Operasyonuna karşı çıkmaya başladı.”

General Tedeki "Rekabet," dedi. "Bir zümre, diğerine karşı kullanılıyor. Lider tarafından. Böylece kimse ona meydan okuyamıyor."

Bay Baynes "Doğru," dedi. "Ben de buraya o yüzden gönderildim zaten, müdahale etmenizi istemek için. Müdahale hâlâ mümkün; durum hâlâ belirsizliğini koruyor. Doktor Goebbels'in konumunu sağlamlaştırması aylar alır. Polisi alt etmek, muhtemelen de Heydrich'i ve diğer SS ve SD liderlerini idam ettirmek zorunda kalacak. Bu hallolunca da..."

General Tedeki "Sicherheitsdienst'i mi desteklememiz gerekiyor yani?" diye araya girdi. "Alman toplumunun en habis kesimini?"

Bay Baynes "Evet," dedi.

General Tedeki "İmparator bu politikaya asla izin vermez," dedi. "Elit Reich kolordusunun, kara üniformanın giyildiği her yerin, kurukafanın, Şato Sisteminin ... bütün bunların kötü olduğuna inanıyor."

Bay Tagomi kötü, diye düşündü. Evet, öyleler. Canımızı kurtarmak için onların güçlenmesine yardım mı edeceğiz? Dünyevi konumumuzun paradoksu mu bu?

Bu ikilemle yüzleşemem, dedi kendine. İnsanoğlunun bu boyutta bir ahlaki belirsizlik içinde hareket etmek zorunda kalmasıyla. Bunda Yol yok; her şey bulanık. Her şey ışığın ve karanlığın, gölgenin ve maddenin kaosundan ibaret.

Bay Baynes "Reich'da, hidrojen bombası sadece Wehrmacht'ın, ordunun elinde bulunuyor," dedi. "Kara gömlekliler bu bombayı her kullanışlarında, bunu yalnızca ordunun gözetimi altında yapabil-

diler. Bormann şansölyeyken, hiçbir nükleer silahın polisin eline geçmesine izin vermedi. Karahindiba Operasyonunda her şey OKW tarafından yönetilecek. Ordu Kurmay Başkanlığı tarafından.”

General Tedeki “Bunun farkındayım,” dedi.

“Kara gömleklilerin ahlaki pratiklerindeki vahşet Wehrmacht’inkini aşıyor. Ama daha güçsüzler. Yalnızca gerçekler üstüne, var olan güçler üstüne düşünmeliyiz. Etik emeller üstüne değil.”

Bay Tagomi yüksek sesle “Evet, gerçekçi olmalıyız,” dedi.

Hem Bay Baynes, hem de General Tedeki ona göz attılar.

General, Bay Baynes’e “Sizin öneriniz nedir?” diye sordu. “Buradaki, Pasifik Devletleri’ndeki SD’yle temasa mı geçelim? Buradaki ... adını bilmediğim SD şefiyle doğrudan uzlaşma yoluna mı gidelim? Kendisinin itici bir şahıs olduğunu tahmin ediyorum.”

Bay Baynes “Yerel SD hiçbir şey bilmiyor,” dedi. “Buradaki şefleri Bruno Kreuz vom Meere niteliksiz biri; eski bir Partei üyesi. Ein Altparteigenosse.* Embesilin teki. Berlin’de kimse ona bir şey söylemeyi düşünmez; o yalnızca rutin işleri yapar.”

“Öyleyse ne?” Generalin sesi kızgın geliyordu. “Buradaki konsolosla veya Tokyo’daki Reich büyükelçisiyle mi temasa geçelim?”

Bay Tagomi bu konuşma başarısızlıkla sonuçlanacak, diye düşündü. Tehlike ne kadar büyük olursa olsun. Nazilerin her iki taraf için de ölümcül olan entrikalarının o korkunç, şizofrenik bataklığına giremeyiz; zihinlerimiz uyum sağlayamaz.

* Alm. Parti üyesi. -çn.

Bay Baynes “Bu mesele hassaslıkla ele alınmalı,” dedi. “Bir dizi aracının vasıtasıyla. Reich’ın dışında, tarafsız bir ülkede yaşayan ve Heydrich’e yakın birinin. Veya Tokyo’yla Berlin arasında gidip gelen birinin aracılığıyla.”

“Aklınızda biri var mı?”

“İtalyan Dışişleri Bakanı Kont Ciano. Zeki, güvenilir, son derece cesur, uluslararası anlayışa tamamen bağlı bir adamdır. Ancak ... SD Teşkilatıyla bağlantısı yok. Ama Almanya’daki birinin, mesela ekonomik çıkarı olan Kruppların veya General Speidel’in ya da hatta, muhtemelen Waffen-SS’in* adamlarının aracılığıyla faaliyet gösterebilir. Waffen-SS daha az fanatiktir; Alman toplumunun geneline daha yakındır.”

“Sizin teşkilatınız, Abwehr, Heydrich’e sizin kanalınızla ulaşmayı denemek boşuna olurdu.”

“Kara gömlekliler bize sövüp sayıyor. Yirmi yıldır, bizi tamamen tasfiye etmek için Partei’in onayını almaya çalışıyorlar.”

General Tedeki “Sizin için büyük bir kişisel tehlike teşkil etmiyorlar mı?” dedi. “Anladığım kadarıyla burada, Pasifik Kıyısı’nda aktifler.”

Bay Baynes “Aktif ama beceriksizler,” dedi. “Dışişleri Bakanlığının adamı, Reiss becerikli biri ama SD’ye karşı.” Omuz silkti.

General Tedeki “Elinizde bulunan fotokopileri almak isterim,” dedi. “Hükümetime teslim etmek için. Almanya’daki bu tartışmalara dair, elinizdeki tüm materyalleri. Ve...” Düşündü. “Kanıtları. Nesnel kanıtları.”

* SS Teşkilatının askeri kolu. -çn.

Bay Baynes “Elbette,” dedi. Elini ceket cebine sokup yassı bir gümüş sigara tabakası çıkardı. “Her sigaranın aslında içi boş birer mikrofilm kılıfı olduğunu göreceksiniz,” dedi. Tabakayı General Hedeki’ye uzattı.

General sigara tabakasını inceleyerek “Peki ya tabakanın kendisi?” diye sordu. “Öylece verilmeyecek kadar değerli görünüyor.” İçindeki sigaraları çıkarmaya başladı.

Bay Baynes gülümseyerek “Tabaka da öyle,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Kendisi de gülümsemekte olan general, tabakayı ceketinin üst cebine koydu.

Masadaki diyafon vızıldadı. Bay Tagomi düğmeye bastı.

Bay Ramsey’nin sesi duyuldu: “Efendim... Alt katta, lobide bir grup SD görevlisi var; binayı ele geçirmeye çalışıyorlar. Times güvenlik görevlileri onlara direniyor.” Uzaklardan gelen bir siren sesi duydular; binanın dışından, Bay Tagomi’nin penceresinin altındaki sokaktan geliyordu. “Ordu İnzibatları yolda, San Francisco Kempeitai’ı da.”

Bay Tagomi “Teşekkürler, Bay Ramsey,” dedi. “Olanları bize böylesine sakince iletmekle onurlu bir şey yaptınız.” Bay Baynes ile Bay Tedeki donakalmış halde dinliyorlardı. Bay Tagomi onlara “Beyler, SD katillerini bu kata ulaşmalarına fırsat vermeden öldüreceğiz hiç şüphesiz,” dedi. Bay Ramsey’ye “Asansörlerin elektriğini kesin,” dedi.

“Peki, Bay Tagomi,” diyen Bay Ramsey bağlantıyı kesti.

Bay Tagomi “Bekleyeceğiz,” dedi. Masasının gözünü açtı ve tik ahşabından yapılma bir kutu

çıkardı; kutunun kilidini açıp içindeki, mükemmel muhafaza edilmiş, 1860 yapımı, ABD İç Savaşından kalma 44'lük Colt'u –nadide bir koleksiyon parçasıydı– eline aldı. İçinde barut ve mermi, cephane bulunan bir kutu çıkarıp altıpatları doldurmaya başladı. Bay Baynes ile General Tedeki fal taşı gibi açılmış gözlerle onu izliyorlardı.

Bay Tagomi “Kişisel koleksiyonumun parçası,” dedi. “Boş vakitlerimde hızlı çekme ve ateş etme pratiği yaparak uzun, oyalayıcı saatler geçirdim mağrurca. Zamanlama konusunda diğer heveslilerle boy ölçüşebildiğimi itiraf ediyorum. Ancak yetkin şekilde kullanmam şimdiye dek gerçekleşmedi.” Doğru şekilde tuttuğu tabancanın namlusunu kapıya çevirdi. Ve oturup beklemeye koyuldu.

Frank Frink bodrum katındaki atölyelerinde, milli torna tezgâhının başında oturuyordu. Elindeki, yarısı tamamlanmış gümüş küpeyi gürültüyle dönen, pamuk ipliğinden parlatıcıya değdiriyordu; sıçrayan kırmızı boyalar gözlük camlarını lekeliyor, tırnaklarını ve ellerini karartıyordu. Salyangoz kabuğuna benzer, spiral bir şekli olan küpe sürtünmeden dolayı ısınmıştı fakat Frink onu yüzünde ciddi bir ifadeyle, daha da bastırıyordu.

Ed McCarthy “Fazla parlatma,” dedi. “Yalnızca üst kısımlarını değdir; alt kısımlarla hiç ilgilenmesen de olur.”

Frank Frink homurdandı.

“Gümüş fazla cilalanmamışsa daha çok satılır,” dedi Ed. “Gümüş takıların eski görünmesi gerek.”

Frink satılır demek, diye düşündü.

Hiçbir şey satamamışlardı. Amerikan El Sanatları'na bıraktıkları konsinye mallar sayılmazsa kimse bir şey almamıştı, beş perakende satış dükkânına gitmelerine karşın.

Frink, para kazanamıyoruz, dedi kendine. Takı yapmaya devam ediyoruz ve çevremizde yığılıp duruyor.

Küpenin kısıkağı tekere takıldı; parça Frink'in ellerinden fırlayıp cila siperliğine çarptı ve yere düştü. Frink motoru durdurdu.

Kaynak şalamasının başındaki McCarthy "Şu parçaları sıkı tutsana," dedi.

"Bezelye tanesi kadar yahu. Tutmanın imkânı yok."

"Eh, yine de yerde bırakma."

Frink, başlarını böyle işe, diye düşündü.

McCarthy, onun küpeyi aramak için kılını kıpırdatmadığını görünce "Sorun ne?" diye sordu.

"Boşu boşuna avuç dolusu para harcıyoruz," dedi Frink.

"Üretmediğimiz şeyi satamayız."

"Hiçbir şey satamıyoruz," dedi Frink. "Üretsek de üretmesek de."

"Beş dükkân. Daha bir sürü var."

"Ama sonucu anlamak için yeterli," dedi Frink.

"Kendini kandırma."

"Kendimi kandırmıyorum," dedi Frink.

"Yani, ne demek istiyorsun?"

"Yanisi, hurda pazarını araştırmamızın vakti geldi."

"Tamam, işi bırak öyleyse," dedi McCarthy.

"Bıraktım bile."

"Ben tek başıma devam ederim." McCarthy kaynak şalamasını tekrar yaktı.

"Malları nasıl paylaşacağız?"

"Bilmem. Ama bir yolunu buluruz."

"Benimkileri satın al," dedi Frink.

"Lanet olsun, hayır."

Frink hesapladı. "Bana altı yüz dolar ver."

"Hayır, her şeyin yarısını alacaksın."

"Motorun da mı?"

O zaman ikisi de sustular.

"Üç dükkân daha," dedi McCarthy. "Sonra bu konuyu konuşuruz." Maskesini indirip pirinç bir çubuğu bir bileziğe lehimlemeye başladı.

Frank Frink tezgâhtan indi. Salyangoz kabuğu şeklindeki yüzüğü bulup bitmemiş parçaların bulunduğu karton kutuya geri koydu. "Dışarı çıkıp bir sigara içeceğim," deyip merdivene doğru yürüdü.

Bir dakika sonra, parmaklarının arasında bir T'ien-lai ile dışarıda, kaldırımında duruyordu.

Her şey bitti, dedi kendine. Kâhinin bana söylemesine ihtiyacım yok; An'ı tanıyabiliyorum. Kokusunu alıyorum. Yenilginin.

Bunun gerçek sebebini söylemek de güç. Belki, teorik olarak, işi sürdürebiliriz. Dükkân dükkân gezebilir, başka şehirlere gidebiliriz. Ama... Ters giden bir şeyler var. Bunca çaba ve beceri de bunu değiştirmeye yetmeyecek.

Sebebini bilmek istiyorum, diye düşündü.

Ama asla bilemeyeceğim.

Ne yapmalıydık? Bunun yerine ne yapsaydık?

An'a karşı koyduk. Tao'ya karşı koyduk. Akıntıya karşı, ters yönde yüzdük. Şimdiyse... Çözülme. Çürüme.

Yin bizi alt etti. Işık bize kışını gösterip gitti.
Tek yapabileceğimiz teslim olmak.

Frink orada, bina saçaklarının altında durup esrarlı sigarasından hızlı nefesler çekerken ve akan trafiği donuk gözlerle izlerken, sıradan görünüşlü, orta yaşlı, beyaz bir adam salına salına yanına geldi.

“Bay Frink? Frank Frink?”

“Doğru bildin,” dedi Frink.

Adam katlı bir belge ve kimlik çıkardı. “Ben San Francisco Emniyet Teşkilatıyım. Elimde tutuklanmanız için bir belge var.” Frink’in kolunu tutmaya başlamıştı bile; tutuklama çoktan gerçekleşmişti.

Frink sertçe “Hangi sebepten?” diye sordu.

“Dolandırcılık. Bay Childan, Amerikan El Sanatları.” Polis, Frink’i kaldırımında zorla yürütmeye başladı; bir başka sivil polis onlara katıldı. Şimdi Frink’in her iki yanında da birer polis vardı. Onu park edilmiş, sivil görünüşlü bir Toyopet’e doğru sürüklediler.

Frink, iki polisin arasında zorla arabaya bindirilirken zamanın bize dayattığı şey bu, diye düşündü. Kapı sertçe kapandı; üçüncü bir polis –bu seferki üniformalıydı– tarafından kullanılan araba hareket etti. Boyun eğmemiz gereken orospu çocukları bunlar işte.

Polislerden biri “Avukatın var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Frink.

“Merkezde sana bir avukat listesi verecekler.”

“Sağ ol,” dedi Frink.

Daha sonra, Kearny Sokağındaki polis karakolunun garajına park ederlerken, polislerden biri “Parayı ne yaptın?” diye sordu.

“Harcadım,” dedi Frink.

“Hepsini mi?”

Frink yanıt vermedi.

Polislerden biri başını iki yana sallayarak güldü.

Arabadan inerlerken biri Frink’e “Gerçek soyadın Fink mi?” dedi.

Frink kanının donduğunu hissetti.

Polis “Fink,” diye tekrarladı. “Sen Yahudisin.” Büyük, gri bir dosya çıkardı. “Avrupa’dan kaçmışsın.”

Frank Frink “New York’ta doğdum,” dedi.

“Nazilerden kaçmışsın,” dedi polis. “Bunun anlamını biliyor musun?”

Frank Frink onların elinden kurtulup garajın diğer tarafına doğru koştu. Üç polis arkasından bağırdılar; Frink garaj kapısına ulaştığında, karşısında yolunu kesen, içinde üniformalı ve silahlı polisler oturan bir polis aracı buldu. Polisler ona gülümsediler; eli silahlı bir polis inip Frink’in bileğini kelepçeledi.

Polis onu bileğinden tutup çekerek –ince metal, Frink’in bileğini kemiğe kadar kesti– gerisini geri götürdü.

Polislerden biri, Frink’i süzerek “Almanya’ya dönüyorsun,” dedi.

Frank Frink “Ben Amerikalıyım,” dedi.

“Sen Yahudisin,” dedi Polis.

Frink yukarı çıkarılırken polislerden biri “Suç kaydı burada mı yapılacak?” diye sordu.

Bir başkası “Hayır,” dedi. “Onu Alman konsolosu gelene kadar tutacağız. Onu Alman yasalarıyla yargılamak istiyorlar.”

Avukat listesi de yoktu.

Bay Tagomi yirmi dakikadır masasında, altıpatları kapıya doğrultmuş halde, kımıldamadan oturmaktaydı; Bay Baynes ise ofiste ileri geri dolanıyordu. Yaşlı general biraz düşündükten sonra telefon ahizesini kaldırıp San Francisco'daki Japon Elçiliğini aramıştı. Ancak Baron Kaelemakule'ye ulaşmayı başaramamıştı; bir bürokrat, büyükelçinin şehir dışında olduğunu söylemişti.

Şimdi General Tedeki, Tokyo'yla denizaşırı bir telefon görüşmesi yapmaya çalışıyordu.

Bay Baynes'e "Savaş Akademisine danışacağım," diye açıkladı. "Yakınımızda konuşlanmış İmparatorluk askeri kuvvetleriyle temasa geçeceklerdir." Endişeli görünmüyordu.

Bay Tagomi, demek birkaç saat sonra kurtarılacağız, dedi kendine. Herhalde bir uçak gemisinden inen, makineli tüfekli ve havan toplu Japon bahriyeliler tarafından.

Resmi kanallar aracılığıyla faaliyet göstermek, nihai netice açısından oldukça etkilidir... Ama ne yazık ki zaman sorunu var. Alt katlarda, kara gömlekli serseriler sekreterleri ve kâtipleri dövmekle meşguller.

Ancak kendisinin şahsen yapabileceği başka pek bir şey yoktu.

Bay Baynes "Almanya konsolosuna ulaşmaya çalışmanın faydası olur mu acaba?" dedi.

Bay Tagomi kendini, kayıt cihazlı Bayan Ephreikian'ı Herr H. Reiss'a gönderilecek acil bir protestoyu dikte ettirmek için çağırırken hayal etti.

"Herr Reiss'ı arayabilirim," dedi. "Başka bir hattan."

Bay Baynes "Lütfen," dedi.

Bay Tagomi, nadide 44'lük Colt'unu elinden bırakmadan, masasındaki bir düğmeye bastı. Masanın içinden kayıtdışı, gizli konuşmalar için kullanılan, numarası rehberde bulunmayan bir telefon çıktı.

Bay Tagomi, Alman konsolosun numarasını çevirdi.

"İyi günler. Kim anyor?" Erkek bir görevlinin şiveli, canlı sesi. Önemsiz bir memur olduğuna şüphe yoktu.

Bay Tagomi "Ekselans Herr Reiss lütfen," dedi. "Acil. Ben Bay Tagomi. Ana Ticari Temsilcilik üst düzey yöneticisi." Sert, en ciddisesini kullanmıştı.

"Evet efendim. Bir saniye lütfen." Sonra, uzun bir dakika. Telefondan hiç ses gelmiyordu; tıkırtı bile yoktu. Bay Tagomi, elinde ahizeyle öylece duruyor, diye düşündü. Tipik Nordik kurnazlığıyla oyalıyor.

Diğer telefonun başında bekleyen General Tedeki'ye ve ofiste dolanmakta olan Bay Baynes'e "Beni oyalıyorlar elbette," dedi.

Nihayet görevlinin sesi tekrar geldi: "Beklettiğim için özür dilerim, Bay Tagomi."

"Önemli değil."

"Konsolos toplantıda. Ancak..."

Bay Tagomi telefonu kapadı.

Kendini yenik hissederek "Boşuna uğraşıyorum; en hafif tabirle böyle diyebilirim," dedi. Başka kimi arayabilirdi? Tokkoka'ya haber verilmişti bile, askeri inzibat birimleri de aşağıdaki rıhtım-

daydı; onlara telefon etmek boşuna olurdu. Direkt Berlin'i arasa? Reich Şansölyesi Goebbels'i? Hava yardımı istemek için, Napa'daki İmparatorluk askeri havalimanını?

Yüksek sesle "SD Şefi Kreuz vom Meere'ı arayacağım," diye karar verdi. "Sert bir şikâyetle bulunacağım. Bağırıp çağırarak, sövüp sayacağım." San Francisco telefon rehberinde, resmi olarak Lufthansa Havalimanı Terminali Değerli Mal Yüklerini Koruma Birimi adıyla –bu bir paravandı– kaydedilmiş telefon numarasını çevirmeye girişti. Telefon çalarken "Histerik çılgınlarla küf-redeceğim," dedi.

General Tedeki gülümseyerek "İyi bir performans sergileyin," dedi.

Bay Tagomi'nin kulağının dibinde, Alman aksanı taşıyan bir ses "Kimsiniz?" dedi. Bay Tagomi, benim en ciddi sesimden bile daha ciddi bir ses, diye düşündü. Ses sertçe "Acele edin," dedi.

Bay Tagomi haykırmaya başladı: "Burada gözü dönmüş sarı hayvanlar gibi, tarif bile edemeyeceğim bir şekilde ortalığı birbirine katan o soysuz katil çetenizin tevkif edilip yargılanmasını emreliyorum! Beni tanıdın mı Kerl? Ben Tagomi, İmparatorluk hükümeti danışmanı. Sana beş saniye veriyorum; ardından resmiyeti bir kenara bırakacağım; deniz piyadelerimizin baskın birlikleri, alev saçan fosfor bombalarıyla katliama başlayacak. Medeniyet adına utanç verici."

Hattın diğer ucundaki SD uşağı kaygı ve telaşla, hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu.

Bay Tagomi, Bay Baynes'e göz kırptı.

"...bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz," diyordu uşak.

Bay Tagomi "Yalancı!" diye haykırdı. "Öyleyse başka seçeneğimiz kalmadı." Ahizeyi sertçe kapadı. Bay Baynes ile General Tedeki'ye "Yalnızca boş laflar şüphesiz," dedi. "Ama sonuçta bir zararı da dokunmaz. SD'de bile tedirgin olabilecek bir unsur bulunması ihtimali, küçük de olsa her zaman var."

General Tedeki konuşmaya başladı. Fakat sonra, ofis kapısından şiddetli bir gürültü gelince sustu. Kapı birden açıldı.

Susturuculu tabancalarla silahlanmış, iriyan ve beyaz iki adam belirdi. Bay Baynes'i gördüler.

"Da ist er," dedi biri. Bay Baynes'e doğru ilerlemeye başladılar.

Masasında oturan Bay Tagomi, nadide ve anti-ka 44'lük Colt'u doğrultup tetiğe bastı. SD görevlilerinden biri yere düştü. Diğeriyse susturuculu tabancasını Bay Tagomi'ye doğrultup ateş ederek karşılık verdi. Bay Tagomi patlama sesi duymadı; tabancadan ufak bir duman bulutu yükseldiğini gördü ve yakınından geçen merminin vızıltısını duydu yalnızca. Rekor kıran bir hızla Colt'un horozunu çekerek peş peşe ateş etti.

SD görevlisinin çenesi patladı. Kemik, et ve diş parçaları havada uçuştı. Bay Tagomi, ağzından vuruldu, diye fark etti. Korkunç bir nokta, hele kurşun yukarı doğruysa. Çenesiz SD görevlisinin gözlerinde hâlâ yaşam vardı, bir nevi. Bay Tago-

* Alm. "Bu o." -çn.

mi, beni hâlâ algılıyor, diye düşündü. Sonra adamın gözleri donuklaştı; silahını elinden düşürüp hayvansı gurultular çıkararak yere yığıldı.

Bay Tagomi "Mide bulandırıcı," dedi.

Açık kapıda başka SD görevlisi belirmedi.

Bir sessizlikten sonra General Tedeki "Herhalde bitti," dedi.

Silahını yeniden doldurmak gibi sıkıcı bir işle üç dakika boyunca uğraşan Bay Tagomi, daha sonra masasındaki diyafonun düğmesine bastı. "Acilen tıbbi yardım getirin," diye talimat verdi. "Burada korkunç şekilde yaralanmış bir serseri var."

Yanıt yoktu, yalnızca uğultu.

Bay Baynes eğilip iki Almanın da tabancalarını almıştı; birini generale verdi, diğerini de kendine ayırdı.

Bay Tagomi "Şimdi onları mihlayacağız," dedi. Elinde 44'lük Colt'uyla, eski yerini almıştı. "Yaman bir üçlü, bu ofiste."

Koridordan biri seslendi: "Alman serserileri, teslim olun!"

Bay Tagomi "Onların icabına baktık," diye seslenerek karşılık verdi. "Yerde yatıyorlar; öldüler ya da ölmek üzereler. Gelip bizzat görerek doğrulayın."

Bir grup Nippon Times çalışanı, ihtiyatla kapıda belirdiler; pek çoğu balta, tüfek ve göz yaşartıcı bomba türünden bina savunma teçhizatı taşıyordu.

Bay Tagomi "Cause célèbre," dedi. "Sacramento'daki APD hükümeti hiç duraksamadan Reich'a savaş açabilir." Tabancasını açtı. "Neyse, bu iş bitti."

* Fr. "Ünlü dava." Toplumda ve medyada infial uyandıran şey. -çn.

Bay Baynes “İlgileri olduğunu inkâr edecekler,” dedi. “Standart teknik. Sayısız kez kullandılar.” Susturuculu tabancayı Bay Tagomi'nin masasına koydu. “Japon malı.”

Şaka yapmıyordu. Söylediği doğrudu. Tabanca mükemmel kalitede, Japon malı bir hedef tabancasıydı. Bay Tagomi onu inceledi. Bay Baynes “Alman vatandaşı da değiller,” dedi. Beyazlardan birinin, ölü olanın cüzdanını çıkarmıştı. “APD vatandaşı. San Jose’de yaşıyormuş. SD’yle arasında bağlantı kurulmasını sağlayacak hiçbir şey yok. Adı Jack Sanders.” Cüzdanı yere attı.

Bay Tagomi “Bir soygun,” dedi. “Hedef: Kilitli kasamız. Siyasi bir yanı yok.” Titreyerek ayağa kalktı.

Her halükârda, SD’nin cinayet ya da kaçırma girişimi başarısızlığa uğramıştı. En azından bu ilki. Fakat Bay Baynes’in kim olduğunu bildikleri ortadaydı... Geliş sebebini de biliyorlardı şüphesiz.

Bay Tagomi “Durum iç karartıcı görünüyor,” dedi.

Kâhinin bu durumda işe yarayıp yaramayacağını merak etti. Belki Kâhin onları koruyabilirdi. Tavsiyeleriyle onları uyarabilir, kalkan olabilirdi.

Hâlâ eli ayağı titreyen Bay Tagomi kırk dokuz civanperçemi sapını çıkardı. Bu durumun tamamen akıl kanştırıcı ve anormal olduğuna kanaat getirdi. İnsan zekâsı tarafından çözümlenemez; yalnızca beş bin yıllık kolektif zihin başarabilir bunu. Alman totaliter toplumu kusurlu bir canlı türüne benziyor; doğaldan bile kötü. Tüm ilaveleleriyle, anlamsızlık potpurisiyle daha kötü.

Buradaki yerel SD, Berlin'deki yöneticilerinkiyle taban tabana zıt bir politikanın maşası olarak hareket ediyor, diye düşündü. Bu karma varlığın neresi mantıklı? Almanya gerçekte kim? Eskiden kimdi? Varoluş sırasında genellikle karşılaşılan sorunların çürümüş, kâbussu bir parodisi gibi neredeyse.

Kâhin bunun perdesini yarıp geçerek gerçeği bulacak. Nazi Almanyası gibi tuhaf bir kedi cinsi bile *I Ching* tarafından anlaşılabilir.

Bay Tagomi'nin elindeki bitki saplarını büyük bir dikkatle hareket ettirdiğini gören Bay Baynes, o adamın sıkıntısının ne kadar derin olduğunu anladı. Onun için bu olay, bu iki adamdan birini öldürüp diğerini de sakatlamak zorunda kalması yalnızca korkunç değil; açıklanamaz bir şey.

İçini rahatlatamak ne söyleyebilirim? Benim için ateş etti; dolayısıyla da bu iki canın ahlaki sorumluluğu benim omuzlarımda ve bunu kabul ediyorum. Duruma bu açıdan bakıyorum.

Bay Baynes'in yanına gelen General Tedeki usulca "O adamın çaresizliğine tanık oluyorsunuz," dedi. "Anlarsınız ya, Budist olarak yetiştirilmiş şüphesiz. Resmen olmasa bile, üzerinde etkisi olmuş. Hiçbir canın alınmaması gereken bir kültür; her can kutsal."

Bay Baynes başıyla onayladı.

General Tedeki "Dengesini geri kazanacak," diye devam etti. "Zamanla. Şu an, eylemini değerlendirip kavrayabilmesini sağlayacak bir bakış açısına sahip değil. Şu kitap ona yardım edecek çünkü sonsuz bir başvuru çerçevesi sunuyor."

Bay Baynes "Anlıyorum," dedi. Ona yardımcı olabilecek bir başka referans sistemi, ilk günah

doktrini olurdu, diye düşündü. Bundan bahsedildiğini hiç duydu mu acaba? Hepimiz zalimce veya şiddet içeren ya da habis eylemlerde bulunmaya mahkûm edilmiş durumdayız; eski faktörlerin sonucu olarak, bu bizim kaderimiz. Karmamız.

Bay Tagomi, bir insanın canını kurtarmak için iki insanın canını almak zorunda kaldı. Mantıklı, dengeli zihin bunu anlamlandıramaz. Böyle bir gerçeğin ima ettiği şeyler, Bay Tagomi gibi iyi bir adamı delirtebilir.

Bay Baynes, yine de kritik nokta şimdiki zamanda bulunmuyor, diye düşündü. Benim ya da şu iki SD görevlisinin ölümünde bulunmuyor... Gelecekte bulunuyor –varsayımsal olarak-. Burada olanların haklılığını ya da haksızlığını daha sonra olacaklar belirleyecek. Milyonlarca insanın, aslında Japonya'daki herkesin canını kurtarabilir miyiz?

Ama bitki saplarını sayan adam bunu düşünmezdi; şimdi, şu an olup bitenler, ofisinin zemininde cansız ya da can çekişerek yatan Almanlar fazlasıyla gerçektir.

General Tedeki haklıydı; zaman, Bay Tagomi'ye perspektif kazandıracaktı. Ya öyle olacaktı ya da belki Bay Tagomi akıl hastalığının gölgesine çekilecek, bakışlarını sonsuza dek kaçıracaktı... Çözümsüz bir akıl karışıklığı yüzünden.

Bay Baynes, biz de ondan pek farklı değiliz, diye düşündü. Aynı akıl karışıklığını biz de yaşıyoruz. Dolayısıyla da maalesef Bay Tagomi'ye yardımcı olamayız. Beklemekten başka, en sonunda kendini toparlayacağını ve yenilmeyeceğini ummaktan başka bir şey yapamayız.

13

Denver’da şık, modern mağazalar buldular. Juliana giysileri dudak uçuklatacak kadar pahalı bulsa da Joe’nun bu duruma aldırmazmış, hatta farkına bile varmazmış gibi bir hali vardı; Juliana’nın seçtiklerinin parasını ödüyordu sadece, sonra da bir sonraki mağazaya koşturuyorlardı.

Juliana en önemli alışverişini gün sonuna doğru, birçok giysi denedikten –ve kendi aralarında epey konuşarak birçok giysiyi reddetmelerinden–sonra yaptı: Açık mavi, kısa ve kabank kollu, önü cılgınca açık, hakiki İtalyan malı bir elbise. Juliana bir Avrupa moda dergisinde, bir mankenin böyle bir elbise giydiğini görmüştü; stili yılın en iyisi olarak kabul edilen bu giysi, Joe’ya neredeyse iki yüz dolara mal oldu.

Juliana’nın bu elbiseyle birlikte giymek için üç çift ayakkabıya, yine naylon çoraplara, birkaç şapkaya ve yeni bir el yapımı, siyah deri el çantasına ihtiyacı vardı. İtalyan malı elbisenin önünün açıklığı sebebiyle yeni sutyenlere, memelerinin yalnızca alt kısmını örtecek sutyenlere de ihtiyacı olduğunu fark etti. Giyim mağazasındaki boy ay-

nasında kendini incelerken, fazla açık giyindiğini ve eğilirken biraz güvensizlik duyduğunu hissetti. Fakat satıcı kız onu yeni aldığı yarım sutyenlerin, askısız olmalarına karşın yerli yerinde durdukları konusunda temin etti.

Juliana soyunma kabininin mahremiyetinde kendine bakarken, meme uçlarının hemen yukarısında sona eriyor; bir milim bile daha yukarıda değil, diye düşündü. Sutyenler de epey pahalıya mal olmuştu; satıcı kız, onların da ithal ve el yapımı olduğunu açıklamıştı. Juliana'ya spor giysiler de gösterdi: Şortlar ve mayolar; püsküllü bir plaj havlusu... Fakat Joe birden huzursuzlandı. Bunun üzerine mağazadan çıktılar.

Joe paketlerle torbaları arabaya yüklerken Juliana "Sence de muhteşem görünmeyecek miyim?" dedi.

Joe dalgın bir sesle "Evet," dedi. "Özellikle de şu mavi elbiseyle. Oraya, Abendsen'in evine giderken onu giy ... anladın mı?" Son sözcüğü sertçe, emir verircesine söylemişti; adamın ses tonu Juliana'yı şaşırttı.

Bir sonraki mağazaya girerlerken Juliana "Benim kırk ya da kırk iki," dedi. Kibarca gülümseyen satıcı kız, onlara giysi dolu askılara dek eşlik etti. Juliana, başka neye ihtiyacım var, diye düşündü. Eline fırsat geçmişken olabildiğince çok alışveriş yapsa iyi ederdi; gözleri fıldır fıldır dönüyor, dört bir yana bakıyordu... Bluzlara, eteklere, kazaklara, pantolonlara, mantolara. Evet, bir manto. "Joe, uzun bir mantoya ihtiyacım var," dedi. "Ama kumaş olmasın."

Sentetik iplikten, Alman malı mantolardan birinde karar kıldılar; doğal kürkten daha dayanıklı ve ucuzdu. Fakat Juliana hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Neşelenmek için takıları incelemeye başladı. Fakat bunlar hayal gücü kullanılmadan ve orijinallik kaygısı güdülmeden yapılmış, bildik ıvır zıvırlardı.

Juliana, Joe'ya "Birkaç takıya ihtiyacım var," diye açıkladı. "En azından küpeye. Ya da bir iğneye, mavi elbiseyi giyerken takmak için." Joe'yu kaldırımında bir kuyumcuya yöneltti. Suçluluk duygusuyla "Ya senin için kıyafetler?" diye hatırlattı. "Senin için de alışveriş yapmalıyız."

Juliana takılara bakarken, Joe saçlarını kestirmek için berbere gitti. O yarım saat sonra döndüğünde, Juliana hayretler içinde kaldı; adam saçını olabildiğince kısa kestirmekle kalmayıp aynı zamanda boyatmıştı da. Juliana onu tanımakta güçlük çekti; Joe şimdi sarımsındı. Juliana ona bakarken ulu Tanrım, diye düşündü. Neden?

Omuz silken Joe "İtalyan göçmeni olmaktan sıkıldım," dedi. Başka da bir şey demedi; bir erkek giyim mağazasına girip onun için alışveriş yapmaya başlarken, bu konuyu konuşmayı reddetti.

Ona Du Pont'un yeni sentetik ipliklerinden olan Dacron'dan yapılma, iyi kesimli bir takım elbise aldılar. Yeni çoraplar, külotlar ve bir çift şık, sivri burunlu ayakkabı. Juliana, şimdi ne alacağız, diye düşündü. Gömlekler. Ve kravatlar. Juliana'yla tezgâhtar duble manşetli iki beyaz gömlek, Fransız malı birkaç kravat ve bir çift gümüş kol düğmesi seçtiler. Joe'nun bütün alışverişini yapmak yalnızca kırk dakikalarnı aldı; kendisine

kıyasla Joe'ya alışveriş yapmanın böylesine kolay olması Juliana'yı şaşırttı.

Takım elbisesine tadilat yapılmalı, diye düşündü. Fakat Joe yine huysuzlaşmıştı; yanında taşıdığı Reichsbank banknotlarıyla hesabı ödedi. Juliana bir şey daha gerek, diye düşündü. Yeni bir cüzdan. Dolayısıyla o ve tezgâhtar, Joe için siyah bir timsah derisi cüzdan seçtiler; böylece de işleri hallolmuş oldu. Mağazadan çıkıp arabaya döndüler; saat öğleden sonra dört buçuktu ve alışveriş -en azından Joe'nunki- sona ermişti.

Juliana, arabayı sürerek Denver'ın merkezinin trafiğine giren Joe'ya "Belinin biraz daraltılmasını istemiyor musun?" diye sordu. "Takım elbisende..."

"Hayır." Adamın kaba ve duygusuz sesi Juliana'yı irkiltti.

"Sorun ne? Çok fazla şey mi aldım?" Sorunun bu olduğunu biliyorum, dedi kendine. Çok çok fazla para harcattım. "Eteklerin bir kısmını iade edebilirim."

"Akşam yemeği yiyelim," dedi Joe.

Juliana "Ah, Tanrım," diye haykırdı. "Ne almadığımı biliyorum. Gecelikler."

Joe ateş saçan gözlerle ona baktı.

"Yeni, güzel pijamalar almamı istemiyor musun?" dedi Juliana. "Böylece capcanlı ve..."

"Hayır." Joe başını iki yana salladı. "Unut bunu. Yemek yiyebileceğimiz bir yer bakın."

Juliana kararlı bir sesle "Önce otele gidip oda tutacağız," dedi. "Böylece üstümüzü değiştirebiliriz. Sonra yemek yiyeceğiz." Umanın gerçekten iyi bir otele gideriz; yoksa her şey biter, diye düşündü. Şu aşamada bile. Sonra oteldekilere, Den-

ver'in en iyi restoranının hangisi olduğunu soracağız. İyi bir gece kulübünün ismini de alacağız... Hayatta bir kez görülebilecek türden bir gösteri izleyebileceğimiz bir yer olmalı; yerel bir yeteneğin değil, Eleanor Perez veya Willie Beck gibi Avrupalı büyük isimlerin çıktığı, iyi bir gece kulübü. Öyle büyük UFA yıldızlarının Denver'a geldiklerini biliyorum çünkü ilanlarını gördüm. Daha azına da razı olmayacağım.

İyi bir otel ararlarken, Juliana yanındaki adama bakıp durdu. Kısa sarı saç ve yeni kıyafetiyle bambaşka biri gibi olmuş, diye düşündü. Bu haliyle ondan daha mı çok hoşlanıyorum? Karar vermek zordu. Ve ben... Ben de saçımı yaptırabildiğimde, neredeyse tamamen farklı iki insan olacağız. Yoktan veya daha doğrusu paradan var edilmiş. Ama saçımı mutlaka yaptırmalıyım, dedi kendine.

Denver'ın merkezinde büyük, heybetli bir otel buldular; üniformalı kapıcı, arabanın park edilmesini ayarladı. Juliana'nın istediği böyle bir yerdi. Bir komi -aslında yetişkin bir adamdı fakat her zamanki, vişne çürüğü rengi üniformadan giymişti- hemen yanlarına gelip tüm paket ve valizlerini yukarı çıkardı ve onlara, halı kaplı geniş basamakları çıkarak markizin altından, aynaların arasından ve maun kapılardan geçip lobiye girmekten başka yapacak bir şey bırakmadı.

Lobinin her iki yanında küçük dükkânlar vardı: çiçekler, armağanlar, şekerlemeler satılan dükkânlar; telgraf çekilebilecek bir yer; uçuş rezervasyonu yapılabilen bir masa; masanın ve asansörlerin önündeki kalabalık; saksılardaki devasa bitkiler ve ayaklarının altındaki kalın, yumuşak

halı... Juliana otelin, içindeki bir sürü insanın, faaliyetlerin kokusunu alabiliyordu. Neon tabelalar otel restoranının, kokteyl salonunun, hafif yemek büfesinin yerini gösteriyordu. Juliana'nın her şeyi adamakıllı görmesine fırsat kalmadan lobiye geçtiler ve nihayet rezervasyon masasına ulaştılar.

Bir kitapçı bile vardı.

Joe kayıt defterini imzalarken Juliana izin isteyip koşar adım kitapçıya gitti; ellerinde Çekirge'nin bulunup bulunmadığına bakacaktı. Evet, kitap işte oradaydı; aslında o üst üste duran, parlak kapaklı nüshalardan bir sürü vardı ve bir tabela, bu kitabın ne kadar popüler ve önemli olduğunu ve elbette ki Alman egemenliğindeki bölgelerde yasaklandığını (*verboten*) söylüyordu. Gülümseyip duran, gayet nine tavırlı, orta yaşlı bir kadın, Juliana'nın başında bekledi; kitap neredeyse dört dolardı ki bu Juliana'ya oldukça büyük bir meblağ gibi geldi fakat yeni el çantasından çıkardığı Reichsbank banknotuyla parayı ödeyip hızla Joe'nun yanına döndü.

Torbalarıyla valizlerini taşıyarak önlerinden yürüyen komi, onları asansöre bindirip ikinci kata çıkardı ve –sessiz, sıcak ve halı kaplı– koridorda yürütüp muhteşem, nefes kesici odalarına götürdü. Kapının kilidini açıp her şeyi içeri taşıdı, ardından da perdeleri ve ışığı açtı; Joe'dan bahşişini aldıktan sonra da kapıyı ardından kapayıp gitti.

Her şey tam Juliana'nın istediği şekilde geliyordu.

Paketleri yatağın üstünde açmaya başlamış olan Joe'ya "Denver'da ne kadar kalacağız?" diye sordu. "Cheyenne'e gitmeden önce?"

Joe yanıt vermedi; tüm dikkatini valizinin içindekilere yöneltmişti.

Juliana yeni mantosunu çıkarırken “Bir iki gün mü?” diye sordu. “Üç gün kalabilir miyiz dersin?”

Başını kaldıran Joe “Bu gece gidiyoruz,” diye karşılık verdi.

Juliana önce anlamadı; anladığındaysa adama inanamadı. Joe’ya bakakaldı; adam da bu bakışa büyük bir gerginlikle, Juliana’nın daha önce hiçbir insanda görmediği kadar yoğun bir gerilimle kasılmış olan yüzündeki kasvetli ve neredeyse iğneleyici ifadeyle karşılık verdi. Joe kımıldamıyordu; sanki felç olup öylece kalakalmıştı... Eğilmiş gövdesiyle, valizinden çıkardığı giysileriyle dolu elleriyle.

Adam “Yemek yedikten sonra,” diye ekledi.

Juliana söyleyecek söz bulamıyordu.

“Yani şu tuzluya patlayan, mavi elbiseyi giy,” dedi Joe. “Hoşuna gideni; gerçekten iyi olanı, anladın mı?” Şimdi gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. “Ben tıraş olup güzel, sıcak bir duş alacağım.” Sesinde mekanik bir nitelik vardı. Sanki kilometrelerce öteden, bir çeşit cihaz vasıtasıyla konuşuyordu; dönüp kaskatı bacaklarıyla, sert adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Juliana güçlükle “Bu gece için vakit çok geç,” demeyi başardı.

“Hayır. Akşam yemeğini beş buçuk civarında, en geç altıda bitirmiş oluruz. Cheyenne’e iki-iki buçuk saatte varabiliriz. Yani altı üstü sekiz buçukta varmış oluruz. En geç dokuzda diyelim. Oradan Abendsen’a telefon edip geleceğimizi söyleyebiliriz; durumu açıklarız. Bu iyi bir izlenim uyandırır... Şehirlerarası bir telefon. Şöyle diyebi-

liriz: Uçakla Batı Yakası'na gidiyoruz; Denver'da yalnızca bu gece kalabileceğiz. Ama kitabınızı öyle sevdik ki bu gece arabayla Cheyenne'e gelip sonra da geri döneceğiz; sırf sizi görme şansını..."

Juliana onun sözünü kesti: "Neden?"

Gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı ve yumruklarını tıpkı çocukken yaptığı gibi, başparmakları avuç içlerinde kalacak şekilde sıkıştırdı; fark etti; çenesinin titrediğini hissediyordu, konuştuğunda da sesi güçlkle duyulabiliyordu: "Onu bu gece gidip görmek istemiyorum; ben gitmiyorum. Hiçbir zaman gitmek istemiyorum, yarın da. Ben sadece burada kalıp gezmek istiyorum. Bana söz verdiğin gibi." Konuşurken, korkusu yeniden belirip göğsüne çöreklandı; asla, Joe'yla geçirdiği en parlak anlarda bile tamamen geçmemiş olan o tuhaf, kör panik idareyi ele aldı ve Juliana'ya emirler vermeye başladı; Juliana yüzünde paniğinin titreştiğini, ışıldadığını hissedebiliyor ve Joe'nun onu kolayca fark edebileceğini biliyordu.

"Oraya çabucak uğrayıp geri geleceğiz," dedi Joe. "Burada görülecek yerleri o zaman gezeriz." Mantıklı konuşuyordu fakat sesindeki çıplak cansızlık hâlâ oradaydı, sanki ezbere okuyordu.

"Hayır," dedi Juliana.

"Giy şu mavi elbiseyi." Joe kutuları karıştırdı, ta ki elbiseyi en büyük paketin içinde bulana dek. Paketin kurdelesini dikkatle çözüp elbiseyi çıkardı ve yatağın üstüne, özenle serdi; acele etmiyordu. "Tamam mı? Muhteşem görüneceksin. Dinle; bir şişe pahalı viski alıp yanımızda götürürüz. Şu Vat 69'dan alırız."

Juliana, Frank, diye düşündü. Yardım et bana. Anlayamadığım bir şeyin içindeyim.

“Orası sandığından çok daha uzak,” diye karşılık verdi. “Haritaya baktım. Oraya vardığımızda vakit cidden geç olur... On birde veya gece yarısından sonra varınız.”

“Giy şu elbiseyi, yoksa seni öldürürüm,” dedi Joe.

Juliana gözlerini kapayıp kıkırdamaya başladı. Eğitimim, diye düşündü. Gerçekten doğruymuş; şimdi göreceğiz. Beni öldürebilir mi, yoksa sırtındaki sinirlerden birini sıkıştırıp onu ömür boyu sakat bırakabilir miyim? Ama şu İngiliz komandolarıyla savaşmış; bunu çoktan yaşamış, uzun yıllar önce.

“Belki beni yere serebilirsin, biliyorum,” dedi Joe. “Veya belki de seremezsin.”

“Sermem,” dedi Juliana. “Kalıcı hasar veririm. Bunu gerçekten yapabilirim. Batı Yakası’nda yaşadım. Bana Japonlar ders verdi, Seattle’da. İstiyorsan sen Cheyenne’e git; beni burada bırak. Beni zorlamaya kalkma. Senden korkmuyorum ve denerim.” Sustu. “Üstüme gelersen seni çok kötü sakatlamaya çalışırım.”

“Aaa, haydi ama ... giy şu lanet elbiseyi! Ne oluyor yahu? Aklını kaçırmış olmalısın. Böyle öldürmekten, sakat bırakmaktan bahsettiğine göre; sırf yemekten sonra arabaya atlamamızı ve ben otobanda araba sürerken yanımda oturmanı istiyorum diye, sırf kitabını okuduğun adamı görmek...”

Kapı çalındı.

Joe ihtiyatla gidip kapıyı açtı. Koridorda duran, üniformalı bir delikanlı “Vale hizmeti,” dedi. “Re-sepsiyonda istemiştiniz efendim.”

"Ah, evet," diyen Joe yatağa gitti; yeni satın aldığı beyaz gömlekleri toplayıp komiye götürdü. "Bunları yarın saat sonra getirebilir misin?"

Gömlekleri inceleyen delikanlı "Sadece katları ütölenecek," dedi. "Yıkanmayacaklar. Evet, eminim ki bunu yapabilirler efendim."

Joe kapıyı kaparken Juliana "Yeni bir beyaz gömleğin ütülenmeden giyilmeyeceğini nereden biliyorsun?" dedi.

Joe bir şey demedi; omuz silkti.

"Ben unutmuştum," dedi Juliana, "ki bir kadının bilmesi gerekir ... selofandan çıkardığında buruş buruşurlar."

"Gençliğimde, iyi giyinip gezmeye düşkündüm."

"Otelde vale hizmeti olduğunu nereden bildin? Ben bilmiyordum. Saçını gerçekten kestirip boyattın mı? Bence saçın hep sanydı ve peruk takıyordun. Öyle değil mi?"

Joe yine omuz silkti.

"Sen bir SD görevlisi olmalısın," dedi Juliana. "İtalyan göçmeni bir kamyon şoförü rolü yapan. Kuzey Afrika'da hiç savaşmadın, değil mi? Burada Abendsen'ı öldürmek için geldin; öyle değil mi? Öyle olduğunu biliyorum. Sanırım epey aptalım." Kendini kurumuş, solmuş hissediyordu.

Bir sessizlikten sonra Joe "Tabii ki Kuzey Afrika'da savaştım," dedi. "Pardi'nin topçu bataryasında olmayabilir. Brandenburgerlerle." Ekledi: "Wehrmacht komandosuydum. İngiliz karargâhlarına sızıyorduk. Ne fark eder ki? Bir sürü şey

* 2. Dünya Savaşı sırasında faal olan Alman özel kuvvetleri Brandenburg'un mensupları. -çn.

yaptık. Kahire'de de bulundum; o madalyayı kazandım, bir de cesaret belgesi. Onbaşyıldım."

"O dolmakalem bir silah mı?"

Joe yanıt vermedi.

Birden gerçeği fark eden Juliana yüksek sesle "Bomba," dedi. "Bir çeşit bubi tuzağı; biri ona dokunduğunda patlayacak şekilde ayarlanmış."

"Hayır," dedi Joe. "Görmüş olduğun şey, iki vatlık bir alıcı-verici. Böylece telsiz bağlantısını sürdürebiliyorum. Planda değişiklik olabilir; Berlin'deki siyasi durum her gün değişiyor."

"İşi halletmeden hemen önce, onlarla temasa geçeceksin. Emin olmak için."

Joe başıyla onayladı.

"Sen İtalyan değilsin; Almansın."

"İsveçliyim."

"Kocam Yahudidir," dedi Juliana.

"Kocanın ne olduğu umurumda değil. Senden tek istediğim, şu elbiseyi giyip hazırlanman; böylece akşam yemeğine gidebiliriz. Saçını bir şekilde halletmelisin; keşke kuaföre gidebilseydin. Oteldeki güzellik salonu hâlâ açık olabilir. Ben gömleklerimi bekleyip duşumu alırken, sen oraya gidebilirsin."

"Onu nasıl öldüreceksin?"

"Lütfen yeni elbiseyi giy Juliana," dedi Joe. "Ben resepsiyonu arayıp kuaför meselesini soracağım." Oda telefonuna doğru yürüdü.

"Niye yanında beni götürmen gerekiyor?"

Numarayı çeviren Joe "Abendsen hakkında bir dosyamız var," dedi. "Şehvet düşkün, esmer kızlardan hoşlanıyor anlaşılan. Belirli bir Ortadoğu ya da Akdeniz tipinden."

Joe otel görevlileriyle konuşurken, Juliana yatağa gidip uzandı. Gözlerini kapadı ve kolunu yüzünün üstüne koydu.

Joe telefonu kapadıktan sonra "Kuaförleri varmış," dedi. "Saçınla hemen ilgilenebilirlermiş. Salona in; kuaför asmakattaymış." Juliana'ya bir şeyler verdi; Juliana gözlerini açınca, bunların da Reichsbank banknotları olduğunu gördü. "Kuaför için."

"Bırak burada yatayım," dedi Juliana. "Lütfen, izin verecek misin?"

Joe, onu yoğun bir merak ve kaygıyla süzdü.

"Seattle, Büyük Yangın yaşanmamış olsa San Francisco'nun olacağı gibi," dedi Juliana. "Gerçekten eski, ahşap binaları var; tuğla binaları da var ve tıpkı SF gibi tepelik. Japonlar oraya savaştan çok önce yerleşmiş. Büyük bir ticaret bölgeleri, evleri, dükkânları, her şeyleri var... Çok eski. Orası liman şehri. Beni ufak tefek, yaşlı bir Japon eğitti... Oraya Deniz Ticaret Filosundan bir adamla gitmiştim, kaldığım süre içinde de ders aldım. Minoru İçoyasu; yelek giyer ve kravat takardı. Yoyo gibi tostoparlaktı. Bir Japon işhanının üst katında ders verirdi bana; kapısında eski moda altın rengi harflerle ismi yazılıydı, bekleme odası da dışçilerinki gibiydi. National Geographic dergileri vardı."

Juliana'nın üstüne eğilen Joe, onu kolundan tuttu ve çekip doğrultarak oturma pozisyonuna getirdi; sırtından destek vererek, dik durmasını sağladı. "Sorun ne? Hastaymış gibi davranıyorsun." Juliana'nın yüzüne bakarak, yüz hatlarını inceledi.

“Ölüyorum,” dedi Juliana.

“Endişe nöbeti sadece. Bunu sürekli yaşamıyor musun? Sana otel eczanesinden bir sakinleştirici alabilirim. Fenobarbitale ne dersin? Sabahın onundan beri de bir şey yemedik. İyi olacaksın. Abendsen’in evine gittiğimizde, hiçbir şey yapman gerekmeyecek; orada yanımda dur yeter; konuşma faslını ben hallederim. Sen sadece gülümseyip bana ve o adama sevecen davran; onun yanında dur ve sohbet et ki yanımızda kalsın, başka yere gitmesin. Seni görünce bizi içeri alacağına eminim, hele üstünde şu önü açık İtalyan elbisesi varken. Onun yerinde olsam ben de seni içeri alırdım.”

“Bırak banyoya gideyim,” dedi Juliana. “Midem bulanıyor. Lütfen.” Adamdan kurtulmak için çırpındı. “Midem bulanıyor. Bırak gideyim.”

Joe gitmesine izin verince, Juliana odanın diğer tarafına gidip banyoya girdi; kapıyı arkasından kapadı.

Bunu yapabilirim, diye düşündü. Işığı açtı; gözleri kamaştı. Gözlerini kıstı. Onu bulabilirim. Eczacı dolabında bir paket jilet, sabun, diş macunu vardı. Juliana küçük jilet paketini açtı. Tek kenarı keskin, evet. Yeni, kaygan, mavimsi jileti çıkardı.

Duşa su akıyordu. Juliana duşa girdi ... ulu Tanrım; üstünde giysileri vardı. Mahvolmuşlardı. Elbisesi üstüne yapışmıştı. Saçından sular akıyordu. Juliana dehşete kapılmış halde, el yordamıyla dışarı çıkarken tökezleyince az kalsın düşüyordu. Naylon çoraplarından sular sızıyordu. Ağlamaya başladı.

Joe onu lavabonun başında, ayakta durur halde buldu. Juliana ıslak, mahvolmuş elbisesini çı-

karmıştı; çırılçıplak duruyor, tek koluna dayanmış dinleniyordu. Joe'nun orada olduğunu fark edince "Tanrım," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Elbisem mahvoldu. Yündü." Juliana işaret etti: Joe dönüp bakınca, yığın halinde duran sırlıklam giysileri gördü.

Joe çok sakın konuşarak -fakat yüzü allak bulaktı- "Eh, nasıl olsa bunu giymeyecektin," dedi. Beyaz, yumuşak havlı bir otel havlusuyla Juliana'yı kuruladı ve banyodan çıkıp halı kaplı, sıcak ana odaya geri götürdü. "İç çamaşırlarını giy, bir şeyler giy. Kuaförü buraya getirteceğim; gelmek zorunda ... yapılabilecek tek şey bu." Joe yine ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi.

Adam telefonla işini bitirince Juliana "Bana hangi hapları aldın?" diye sordu.

"Unuttum. Aşağıdaki eczaneyi arayacağım. Hayır, bekle; bende bir şeyler var. Nembutal filan gibi bir şey." Joe telaşla valizine gitti ve içini karıştırmaya başladı.

Adam iki sarı kapsül uzatınca Juliana "Beni kötü yapmasınlar?" dedi. Kapsülleri beceriksizce aldı.

Yüzü seğiren Joe "Ne?" dedi.

Juliana, vücudumun alt kısmını çürütecekler, diye düşündü. Kasıklarım kupkuru olacak. "Yani, dikkatimi azaltırlar mı?" dedi ihtiyatla.

"Hayır. Bu bana Almanya'da verdikleri bir A.G. Chemie ürünü. Uyuyamadığım zamanlarda kullanıyorum. Sana bir bardak su getireyim." Joe koşarak gitti.

Juliana, jilet, diye düşündü. Onu yuttum; şimdi de sonsuza dek kasıklarımı parçalayacak. Ceza. Bir Yahudiyle evliyim ve bu Gestapo suikastçı-

sıyla düzüşüyorum. Yine gözlerinin dolduğunu, yandığını hissetti. İşlediğim tüm suçlar yüzünden. Mahvoldum. Ayağa kalkıp "Gidelim!" dedi. "Kuaföre."

"Giyinik değilsin!" Joe onu elinden tuttu oturttu; külodunu giydirmeye çalıştı fakat başaramadı. Umutsuz bir sesle "Saçını yaptırmalıyım," dedi. "Nerede kaldı şu Hur, o kadın?"

Juliana ağır ağır, üstüne basa basa konuştu: "Saç çıplaklıktaki lekeleri silen ayıyı yaratır," dedi. "Saklanırken, kancaya asılacak kürk yoktur. Tanrı'nın kancasına. Hav, hor, Hur." Haplar kemiriyor. Terebentin asidi olsa gerek. Hepsi bir araya geldiler ve beni sonsuza dek yiyip bitirecek, tehlikeli, en aşındırıcı eritkende karar kıldılar.

Juliana'ya tepeden bakan Joe sarardı. Juliana içimi okuyor olmalı, diye düşündü. Makinesiyle zihnimi okuyor, her ne kadar o makineyi bulamasam da.

"Şu haplar," dedi. "İnsanı sersemletip aklını bulandırıyor."

"Onları almadın ki," dedi Joe. Juliana'nın sıkılı yumruğuna işaret etti; Juliana hapların hâlâ avucunda olduğunu fark etti. "Senin kafan hasta," dedi Joe. Ağırlaşmış ve yavaşlamıştı, durağan bir kütle gibi. "Çok hastasın. Gidemeyiz."

"Doktora gerek yok," dedi Juliana. "İyi olacağım." Gülümsemeye çalıştı; Joe'nun yüzünü inceledi, onun da gülümseyip gülümsemediğini görmek için. Onun beyninden gelen yansıma, çürümüş düşüncelerimi yakaladı.

* Alm. Hure: Fahişe. -çn.

“Seni Abendsenların evine götüremem,” dedi Joe. “En azından şimdi. Yarın. Belki daha iyi olursun. Yarın deneriz. Öyle yapmalıyız.”

“Tekrar banyoya gidebilir miyim?”

Joe başıyla onayladı; ağzı burnu oynuyor, Juliana’yı hayal meyal duyuyordu sanki. Böylece Juliana tekrar banyoya gitti; kapıyı tekrar kapadı. Ecza dolabından bir başka jilet aldı ve sağ eliyle tuttu. Tekrar dışarı çıktı.

“Bay bay,” dedi.

Juliana otel koridoruna açılan kapıyı açarken, Joe hayretle haykırarak üstüne atılıp onu vahşice kavradı.

Hızlı bir jilet darbesi. “Bu korkunç,” dedi Juliana. “Tecavüz ederler. Bilirim.” Kapkaççılara karşı hazırlıklıyım; muhtelif gece saldırganlarıyla başa çıkabilirim kesinlikle. Bu seferki ne kadar ileri gitmişti? Joe elini boynuna bastırarak dans ediyordu. “Bırak geçeyim,” dedi Juliana. “Sana bir ders vermemi istemiyorsan yolumu kesme. Ancak, yalnızca kadınlar.” Jileti kaldırıp kapıyı açmaya devam etti. Joe yerde oturmuş, ellerini boynunun yan tarafına bastırıyordu. Güneş yanığı pozisyonu. “Hoşça kal,” diyen Juliana, kapıyı arkasından kapadı. Halı kaplı, sıcak koridor.

Beyaz önlüklü bir kadın başını eğmiş, bir servis arabasını iterken bir yandan da şarkı mınıldanarak ya da söyleyerek yaklaşıyordu. Kapı numaralarına aval aval bakarak Juliana’nın önüne geldi; başını kaldırıncı gözleri yuvalarından uğradı ve ağzı bir karış açıldı.

“Ah tatlım, sen gerçekten sarhoşsun,” dedi. “Bir kuaförden çok daha fazlasına ihtiyacın var.

Hemen odana dön ve bu otelden kapı dışarı edilmeden üstünü giyin. Ulu Tanrım.” Juliana’nın arkasına geçip kapıyı açtı. “Erkeğin seni kendine getirsin; oda servisine sıcak kahve göndermelerini söyleyeceğim. Şimdi, lütfen odana gir.” Kadın, Juliana’yı gerisingeri odanın içine ittikten sonra kapıyı arkasından sertçe kapadı; servis arabasının sesi giderek hafifledi.

Juliana kuaför kadın, diye fark etti. Kendine baktığında, üstünde hiçbir şey olmadığını gördü; kadın haklıydı.

“Joe,” dedi. “Beni bırakmıyorlar.” Yatağı, valizini buldu; valizi açıp ters çevirerek, içindeki giysileri dışarı boşalttı. İç çamaşırları, sonra bluz ve etek ... bir çift alçak topuklu ayakkabı. “Beni geri gönderdiler,” dedi Juliana. Tarak bulup saçını hızlı hızlı taradı, sonra da fırçaladı. “Ne tecrübe ama. Kadın hemen dışarıdaydı; kapıyı çalmak üzereydi.” Ayağa kalkıp aynayı bulmaya gitti. “Böyle daha mı iyi oldu?” Ayna, dolap kapısındaydı; Juliana dönerek, bedenini kıvrarak, parmak uçlarında yükselerek kendini inceledi. Dönüp Joe’ya bakınarak “Öyle utanıyorum ki,” dedi. “Ne yaptığımı pek bilmiyorum. Bana bir şeyler vermiş olmalısın; her ne idiyse, bana faydası dokunacağına hasta etti sadece.”

Hâlâ yerde oturmuş, boynunun yan tarafını tutan Joe “Dinle,” dedi. “Çok iyisin. Aort damarımı kestir. Boynumdaki atardamarı.”

Juliana kıkırdarak elini ağzına götürdü. “Ah, Tanrının ... ne tuhafsın. Yani, sözcükleri hep yanlış kullanıyorsun. Aort damarı göğsündedir; şah damarından bahsediyorsun.”

“Bırakırsam iki dakikada kan kaybından ölürüm,” dedi Joe. “Bunu biliyorsun. Yani, bana yardım et; doktor bul veya ambulans çağır. Beni anlıyor musun? Bilerek mi yaptın? Belli ki evet. Peki ... birilerini arayacak veya getirecek misin?”

Juliana biraz düşündükten sonra “Bilerek yaptım,” dedi.

“Eh, yine de bana doktor bul,” dedi Joe. “Hatırım için.”

“Kendin git.”

“Tam olarak kapatamadım.” Juliana, adamın parmaklarının arasından sızan kanın bileğinden aktığını gördü. Yerde kan birikintisi. “Kımıldamaya cesaret edemiyorum. Burada kalmak zorundayım.”

Juliana yeni mantosunu giydi; yeni, el yapımı, deri el çantasını kapadı; valizini ve kendisine ait olan paketlerin becerebildiği kadarını aldı; mavi İtalyan elbisesini özenle katlayıp içine koyduğu, büyük kutuyu almaya özellikle dikkat etti. Otel koridoruna açılan kapıyı açarken dönüp Joe'ya baktı. “Belki resepsiyondakilere söyleyebilirim,” dedi. “Aşağıda.”

“Evet,” dedi Joe.

“Tamam,” dedi Juliana. “Onlara söyleyeceğim. Beni Canon City'deki dairemde arama çünkü oraya geri dönmüyorum. Şu Reichsbank banknotlarının çoğu da bende; yani iyi durumdayım, her şeye rağmen. Hoşça kal. Üzgünüm.” Kapıyı kapadı ve valizle paketleri güçlkle taşıyarak, koridor da elinden geldiğince hızlı yürüdü.

Asansörde şık giyimli, yaşlı bir işadamıyla karnısı ona yardım ettiler; paketleri elinden aldılar,

lobiye inince de Juliana'nın yerine taşısın diye bir komiye verdiler.

Juliana onlara "Teşekkürler," dedi.

Valiziyle paketlerini kominin lobiden çıkarıp ön kaldırıma taşınmasından sonra Juliana, arabasına nasıl geri dönebileceğini kendisine açıklayabilecek bir otel görevlisi buldu. Az sonra, otelin altındaki soğuk beton garajda durmuş, görevlinin Studebaker'ı getirmesini bekliyordu. Para çantasında çeşit çeşit bozuk para buldu; görevliye bahşiş verdi ve sonra arabasındaydı. Arabayı sarı ışıklı bir rampadan yukarı sürerek, farlarla ve arabalarla, neon reklam tabelalarıyla dolu, karanlık sokağa çıkıyordu.

Üniformalı otel kapıcısı, Juliana'nın valiziyle paketlerini bagaja bizzat yüklerken ona öyle yürekten ve cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ki, Juliana gitmeden önce adama oldukça yüklü bir bahşiş verdi. Kimsenin onu durdurmaya çalışmamasına şaşırdı; kimse kaşını bile oynatmamıştı. Herhalde parayı Joe'nun ödeyeceğini biliyorlar, kanısına vardı. Veya belki de kayıt yaptırırken ödemiştir.

Bir trafik lambasının ışığının değişmesini diğer arabalarla birlikte beklerken, Joe'nun odanın zemininde oturduğunu ve doktora ihtiyacı olduğunu resepsiyondakilere söylemediği aklına geldi. Joe hâlâ orada, yukarıda bekliyordu; dünyanın sonuna veya yarın temizlikçi kadınlar gelene kadar da bekleyecekti. Juliana bir karara vardı: Geri dönsem veya telefon etsem iyi olacak. Bir telefon kulübesinin önünde durayım.

Telefon etmek için park edebileceği bir yer ararken, öyle saçma ki, diye düşündü. Bir saat

önce kimin aklına gelirdi ki? Kayıt yaptırdığımızda, alışveriş yaptığımızda ... neredeyse gidiyorduk; giyinip yemeğe çıkacaktık; hatta şu gece kulübüne bile gidebilirdik. Yine ağlamaya başlamış olduğunu fark etti; arabayı kullanırken, göz yaşları burnundan bluzuna damlıyordu. Kâhine danışmamam kötü oldu; bilip beni uyarırdı. Niye danışmadım ki? Herhangi bir zamanda sorabilirdim; yolculuk esnasında herhangi bir yerde, hatta yola çıkmadan önce. Elinde olmadan inlemeye başladı; çıkan ses, kendisinden asla duymamış olduğu o uluma dehşete kapılmasına yol açtı fakat dişlerini sımsıkı kenetlese bile o sesi bastıramıyordu. Yükselerek burnundan çıkan ürkünç bir ilahi, şarkı, feryat.

Arabayı park edince motoru kapatmadan, titreyerek oturdu; elleri mantosunun ceplerindeydi. Perişan halde, Tanrım, dedi kendine. Eh, olur böyle şeyler herhalde. Arabadan inip valizini çıkardı ve yerde sürükledi; arka koltukta valizi açtı ve giysileri, ayakkabıları karıştırdı. Ta ki kehanet kitabının iki siyah cildini bulana dek. Orada, arabanın arka koltuğunda, motor çalışırken üç RDE bozukluğunu havaya atmaya başladı; görmek için bir mağazanın ışıklarından faydalanıyordu. Kâhine ne yapacağım, diye sordu. Ne yapacağımı söyle bana; lütfen.

Heksagram Kırk İki; Artış. İkinci, üçüncü, dördüncü ve tepe noktalarda hareketli çizgiler vardı; dolayısıyla Heksagram Kırk Üçe dönüşüyordu, Atılım'a. Juliana metni aç gözlerle taradı; sıralanan anlam aşamalarını zihninde yakalayıp düzenleyip idrak etti; Tanrım, Kâhin durumu oldu-

ğu gibi tasvir ediyordu... Bir kez daha, bir mucize. Olup biten her şey oradaydı; Juliana'nın gözlerinin önündeydi, şablon ve şema halinde:

Bir işi üstlenmek

Kişiyi ilerletir.

Engin suyu aşmak kişiyi ilerletir.

Yolculuk; gidip önemli bir şey yapmak; burada kalmamak. Şimdi, çizgiler. Juliana'nın dudakları kıpırdadı; anyordu...

On çift tosbağa karşı çıkamaz ona.

Yılmamak şans getirir.

Kral onu Tanrı'nın huzuruna çıkarır.

Şimdi, üçteki Altı. Okurken Juliana'nın başı döndü:

Kişi talihsiz olaylarla zenginleşir.

Suçlama yoktur, samimiysen

Ve orta yolda yürürsen,

Ve prence mühürle bildirirsen.

Prens... Abendsen idi. Mühür, adamın kitabının yeni nüshasıydı. Talihsiz olaylar... Kâhin, Juliana'nın başına gelenleri, Joe'yla ya da her neyse onunla yaşadığı o korkunç şeyleri biliyordu. Juliana dördüncü yerdeki Altıyı okudu:

Orta yolda yürürsen

Prence bildirirsen,

Takip edecektir.

Juliana anladı: Oraya gitmeliyim, Joe peşimden gelse bile. Son hareketli çizgiyi, tepedeki Dokuzu yalayıp yuttu:

Kimseye artış getirmez o.
Birinden darbe bile yer hatta.
Kalbini istikrarlı tutmaz sürekli.
Talihsizlik.

Juliana ah Tanrım, diye düşündü. Katilden bahsediyor, Gestapo'nun adamlarından... Joe'nun veya onun gibi birinin, bir başkasının oraya gidip Abendsen'ı öldüreceğini söylüyor bana. Çabucak Heksagram Kırk Üçe döndü. Hüküm:

Kişi kararlılıkla meseleyi anlatmalı
Kralın sarayında.
Mesele olduğu gibi açıklanmalı.
Tehlike.
Kişinin kendi şehrini uyarması şart.
Silahlara başvurmak ilerletmez.
Bir işi üstlenmek ilerletir.

Yani, otele dönüp Joe'nun öleceğinden emin olmam faydasız olur; boşuna olur çünkü başkalarını gönderecekler. Kâhin yine, bu kez daha da büyük bir vurguyla diyor ki: Cheyenne'e git ve Abendsen'ı uyar, bu senin için ne ar tehlikeli olsa da. O adama gerçeği götürmeliyim.

Kitabı kapadı.

Tekrar direksiyonun başına geçti ve arabayı geri geri sürerek trafiğe çıktı. Az sonra, Denver'ın merkezinden çıkmanın yolunu bulmuştu ve kuzeye giden

ana otobanda ilerliyordu; arabayı son hızla sürüyordu; motor, direksiyonla koltuğu titreten ve torpido gözündeki her şeyin takırdamasına yol açan, nabız atışını andıran, tuhaf bir ses çıkanyordu.

Juliana karanlığın içinde hızla yol alırken, Doktor Todt ve otobanları için Tanrı'ya şükür, dedi kendine. Yalnızca kendi far ışıklarını ve yol çizgilerini seçebiliyordu.

O gece saat onda, lastik sorunu yüzünden hâlâ Cheyenne'e varamamıştı; dolayısıyla da yoldan ayrılp geceyi geçirecek bir yer aramaktan başka çaresi yoktu.

İlerideki çıkış tabelasında GREELEY BEŞ MİL yazıyordu. Juliana birkaç dakika sonra, Greeley'nin ana caddesinde arabayı ağır ağır sürerken, yarın sabah tekrar yola çıkarım, dedi kendine. Boş yer tabelalarının ışıkları yanan birçok motel görmüştü, yani sorun yoktu. Yapması gereken şey, bu gece Abendsen'ı arayıp geleceğini haber vermektir.

Arabayı park ettikten sonra bitkinlikle indi; kramp giren bacaklarını esnetebildiği için rahatladı. Tüm günü yolda geçirmişti, sabahın sekizinden beri. Kaldırımından çok uzakta olmayan, geceleri açık bir eczaneyi seçebiliyordu; ellerini mantosunun ceplerine sokarak o tarafa yürüdü. Az sonra telefon kulübesine kapanmış, santral görevlisinden Cheyenne'deki bir telefon hattının bilgisini istiyordu.

Telefonları –Tanrı'ya şükür ki– rehberde vardı. Juliana çeyreklikleri attı; telefon çaldı.

Daha genç bir kadının canlı ve oldukça hoş sesi "Alo," dedi. Bu kadın, Juliana'nın yaşlarındaydı şüphesiz.

“Bayan Abendsen?” dedi Juliana. “Bay Abendsen ile görüşebilir miyim?”

“Kim arıyordu acaba?”

“Kendisinin kitabını okudum ve Colorado'daki Canon City'den arabamla gelmek bütün günümü aldı,” dedi Juliana. “Şimdi Greeley'deyim. Evinize bu gece ulaşabileceğimi sanıyordum ama olmadı; bu yüzden, kendisiyle yarın bir ara görüşüp görüşemeyeceğimi öğrenmek istiyorum.”

Bayan Abendsen duraksadıktan sonra, hâlâ hoş bir sesle “Evet, şimdi vakit çok geç,” dedi. “Oldukça erken yatarız. Kocamı görmek istemenizin ... özel bir sebebi var mıydı? Bu aralar çok yoğun bir tempoyla çalışıyor.”

“Onunla konuşmak istemiştım,” dedi Juliana. Sesi kendine bayağı ve kaba geliyordu; söyleyecek daha fazla bir şey bulamadan kabin duvarına baktı... Bedeni sızlıyordu, kupkuru ağzı da kötü tatlarla doluydu. Telefon kulübesinin ilerisindeki, gazoz makinesinin başındaki eczacının dört gence *milkshake* verdiğini görebiliyordu. Orada olmanın özlemini çekti; Bayan Abendsen'ın verdiği yanıtı pek dikkat etmedi. Ferahlatıcı, soğuk bir içecek istiyordu, yanında da tavuk salatalı sandviç gibi bir şey.

Bayan Abendsen neşeli, enerjik sesiyle “Hawthorne'un çalışma saatleri belli olmaz,” diyordu. “Yarın buraya gelerseniz size hiçbir şey için söz veremem çünkü kendisi bütün gün meşgul olabilir. Ama bunu bilerek yola çıkarsanız...”

Juliana “Evet,” diyerek kadının sözünü kesti.

Bayan Abendsen “Elinden gelirse sizinle birkaç dakika sohbet etmekten mutluluk duyacağını

biliyorum,” diye devam etti. “Ama eşim işine ara veremezse ... sizinle konuşacak, hatta sizi görece kadar bile ara veremezse hayal kırıklığına uğramayın lütfen.”

“Kitabını okuduk ve beğendik,” dedi Juliana. “Yanımda taşıyorum.”

Bayan Abendsen iyi huylulukla “Anlıyorum,” dedi.

“Denver’da durup alışveriş yaptık; bu yüzden epey zaman kaybettik.” Juliana, hayır, diye düşündü. Her şey değişti; her şey farklılaştı. “Dinleyin; Kâhin, Cheyenne’e gelmemi söyledi,” dedi.

Bayan Abendsen, Kâhin hakkında bilgi sahibiymiş ama yine de durumu ciddiye almazmış gibi “Aman Tanrım,” dedi.

“Çizgileri okuyayım size.” Juliana, Kâhini yanına almıştı; ciltleri telefonun altındaki rafa diklemesine koyup, sayfaları hızla çevirdi. “Bir saniye.” Sayfayı buldu ve Bayan Abendsen’a ilk hükmü, sonra da çizgileri okudu. Tepedeki Dokuza –darbe yemek ve talihsizlikle ilgili kısma– geldiğinde, Bayan Abendsen’ın hayret nidası attığını duydu. Duraksayarak “Pardon?” dedi.

Bayan Abendsen “Devam edin,” dedi. Juliana, kadının sesinin şimdi daha dikkatli ve keskin çıktığını düşündü.

Juliana’nın Kırk Üçüncü heksagramın “tehlike” sözcüğü geçen hükmünü okumasından sonra sessizlik oldu. Bayan Abendsen bir şey demedi; Juliana da bir şey demedi.

Sonunda Bayan Abendsen “Şey, sizi yarın görmeyi bekleyeceğiz o halde,” dedi. “Bir de, bana isminizi verir misiniz lütfen?”

“Juliana Frink,” dedi Juliana. “Çok teşekkürler, Bayan Abendsen.” Şimdi operatör araya girmişti; zamanlarının dolduğunu söylüyordu. Dolayısıyla Juliana telefonu kapadı; çantasını ve kâhin ciltlerini alıp telefon kulübesinden çıktı ve eczanenin önündeki, gazlı içecekler satılan tezgâha doğru yürüdü.

Sandviç ve kola söyledikten sonra, oturmuş sigara içip dinlenirken, Gestapo ya da SD görevlisinden ya da her neyse ondan, Denver'daki otel odasında bıraktığı Joe Cinnadella'dan Bayan Abendsen'a bahsetmemiş olduğunu dehşetle fark etti. Buna inanamıyordu. Unuttum, dedi kendine. Tamamen aklımdan çıkmış. Bu nasıl olabilir? Delirmiş olmalıyım; korkunç hasta, aptal ve delirmiş olmalıyım.

Para çantasını karıştırıp yeni bir konuşma için bozukluk aradı bir an. Tabureden kalkarken hayır, diye karar verdi. Onları bu gece tekrar arayamam; boş vereceğim ... lanet olsun; vakit çok geç. Yorgunum, onlar da herhalde çoktan uyumuşlardır.

Tavuk salatalı sandviçini yiyip kolasını içti, sonra da arabasıyla en yakın motele gidip oda kiraladı ve titreyerek, sürünerek yatağa girdi.

14

Bay Nobusuke Tagomi, yanıt yok, diye düşündü. İdrak yok. Kâhinde bile. Yine de, günbegün yaşamayı bir şekilde sürdürmeliyim.

Gidip küçükleri bulacağım. En azından görünmez yaşayacağını. Daha sonraki bir vakte dek...

Her halükârda, eşine veda edip evinden ayrıldı. Fakat bugün, her zamanki gibi Nippon Times Binasına gitmedi. Rahatlamaya ne dersin? Hayvanat bahçeli ve balıklı Golden Gate Parkına gitmeye? Düşünemiyor olmalarına karşın hayatın tadını çıkaran yaratıkların bulunduğu o yeri ziyaret edebilirsin.

Zaman. Bisiklet taksiyle uzun sürer; algılamam için daha çok zaman bırakır. Öyle denebilirse.

Ama ağaçlar ve hayvanat bahçeleri kişisel değil. Ben insan yaşamına tutunmalıyım. Bu beni çocuğa dönüştürdü; gerçi bu iyi bir şey olabilir. İyi bir şey olmasını sağlayabilirim.

Bisiklet taksi sürücüsü Kearny Sokağında, San Francisco'nun merkezine doğru pedal çeviriyordu. Bay Tagomi birden tramvaya bin, diye düşündü. En temiz, neredeyse göz yaşartıcı yolculukta

mutluluk; 1900'de ortadan kaybolmuş olması gereken ama garip bir şekilde hâlâ kullanılan nesnede.

Bisiklet taksiden inip sürücüyü gönderdi ve kaldırımında en yakın tramvay hattına doğru yürüdü.

Ölüm kokan Nippon Times Binasına bir daha asla dönemem belki, diye düşündü. Kariyerim sona erdi; gerçi iyi de oldu. Ticari Misyon Faaliyetleri Kurulu yerime birini bulabilir. Ama Tagomi hâlâ yürüyor, var oluyor, her ayrıntıyı hatırlayarak. Yani hiçbir şey başarılmış değil.

Her halükârda savaş, Karahindiba Operasyonu bizi yok edecek. O sırada ne yapıyor olursak olalım. Son savaşta omuz omuza çarpıştığımız düşmanımız. Bize ne faydası oldu ki? Onlara karşı savaşmalıydık, muhtemelen. Veya kaybetmelerine izin vermeli, düşmanlarına, Amerika Birleşik Devletleri'ne, Britanya'ya, Rusya'ya yardım etmeliydik.

Nereye bakılsa durum umutsuz.

Kâhin muammalı. Belki de insanların dünyasından kederle çekildi. Bilgeler gidiyor.

Tek başımızayken bir An'a girdik. Eskisi gibi yardım alamayız. Bay Tagomi, eh, belki bu da iyidir, diye düşündü. Veya iyi olması sağlanabilir. Kişi gene de Yol'u bulmaya çalışmalı.

Califonia Sokağı tramvayına binip hattın sonuna dek gitti. Hatta dışarı atlayıp tramvayın ahşap döner platform üstünde döndürülmesine bile yardım etti. Bu, şehirde yaşadığı alışıldık deneyimlerin en anlamlısıydı onun için. Şimdi etki zayıflamıştı; Bay Tagomi boşluğu her zamankinden de yoğun bir şekilde hissediyordu, onca yer dururken burasının bozulmasından ötürü.

Tramvayla geri döndü doğal olarak. Ama ... bir formalite, diye fark etti, öncekinden zıt yönde geçen sokaklarla binaları ve trafiği izlerken.

Stockton yakınlarında, inmek için ayağa kalktı. Fakat durakta, tam inerken kondüktör onu durdurdu. "Evrak çantanız, beyefendi."

"Teşekkürler." Bay Tagomi çantasını tramvayda unutmuştu. Uzanıp onu kondüktörden aldıktan sonra, tramvay tangırdayarak harekete geçerken eğilerek veda etti. Çantanın içindekiler çok kıymetli, diye düşündü. Paha biçilmez koleksiyon parçası, 44'lük Colt var içinde. Şimdi kolayca ulaşabileceğim bir yerde taşıyorum, SD serserileri benden bizzat intikam almaya kalkarlarsa diye. Hiç belli olmaz. Ama yine de ... Bay Tagomi tüm olup bitenlere karşın, bunun nevrotik bir davranış olduğunu hissetti. Evrak çantasını taşıyarak yürürken bir kez daha buna yenilmemeliyim, dedi kendine. Kompülsiyon-saplantı-fobi. Fakat kendini kurtaramıyordu.

O benim avucumda, ben de onun, diye düşündü.

Kendine o keyif alan yaklaşımımı yitirdim mi yani, diye sordu. Yaptığım şeyin anısı, tüm içgüdülerimi çarpıttı mı? Yalnızca bu nesneye değil, tüm koleksiyonuma yaklaşımım zarar mı gördü? Yaşamımın dayanak noktası ... ah, önceden öylesine büyük bir zevkle yaşadığım alan.

Bir bisiklet taksi çevirdi ve sürücüye Robert Childan'ın dükkânının bulunduğu Montgomery Sokağına gitme talimatı verdi. Bakalım öyle miymiş? Tek bir bağ kaldı, beni gönüllü olarak yaptığım şeylere bağlayan. Huzursuzluk eğilimlerimle bir hile yaparak başa çıkabilirim muhtemelen;

tabancayı daha uygun bir tarihi eserle değiştirebilirim. Bu tabancanın benim için çok kişisel bir geçmişi var... En kötü türden hem de. Ama bu yalnızca bana özgü; başka kimse bu silahla bunu deneyimleyemez. Yalnızca benim psişemin içinde.

Heyecanla, kendimi kurtaracağım, diye karar verdi. Tabanca gidince hepsi gidecek, geçmişin bulutu. Çünkü yalnızca psişemin içinde değil; tabancanın da –tarihsellik kuramında hep söylendiği gibi– içinde. Aramızdaki bir eşitlik!

Dükkâna ulaştı. Sürücüye parasını verirken buradan ne çok alışveriş yaptım, diye düşündü. Hem iş için hem de kişisel sebeplerle. Evrak çantasını taşıyarak, hızla içeri girdi.

Orada, yazarkasanın başında Bay Childan. Bir eseri bezle parlatıyordu.

Childan eğilerek selam verip “Bay Tagomi,” dedi.

“Bay Childan.” Bay Tagomi de eğildi.

“Bu ne sürpriz. Çok sevindim.” Childan nesneyle bezi elinden bıraktı. Tezgâhın etrafından dolanarak Bay Tagomi’nin yanına geldi. Her zamanki ritüel, selamlaşma vs. Yine de Bay Tagomi, adamın bugün bir şekilde farklı olduğunu hissediyordu. Childan epey ... suskunlaşmıştı. Bay Tagomi bunun iyi bir gelişme olduğu kanısına vardı. Hep biraz fazla yüksek, tiz bir sesle konuşurdu. Huzursuzca dolanıp dururdu. Ama bu kötü bir alamet de olabilir pekâlâ.

Bay Tagomi tezgâhın üstüne bıraktığı evrak çantasının fermuarını açarak “Bay Childan,” dedi. “Yıllar önce satın aldığım bir nesneyi takas etmek istiyorum. Bunu yapıyorsunuz, hatırladığım kadarıyla.”

Bay Childan "Evet," dedi. "Nesnenin durumu-na göre mesela." Dikkatle izliyordu.

Bay Tagomi "44'lük Colt altıpatlar," dedi.

İkisi de susup tik ahşabından yapılma, açık duran kutunun içindeki tabancaya ve yanındaki, içinde bir kısmı harcanmış cephanenin bulundu-ğu karton kutuya baktılar.

Bay Childan biraz soğuklaşmıştı. Bay Tagomi, ah, diye fark etti. Peki, öyle olsun. "İlgilenmedi-niz," dedi.

Bay Childan katı bir sesle "Evet efendim," dedi.

"İsrar etmeyeceğim." Bay Tagomi kendini güç-süz hissediyordu. Pes ediyorum. Korkarım ki yin, uyum sağlayan, alıcı olan, beni ele geçirmiş...

"Beni affedin, Bay Tagomi."

Eğilerek veda eden Bay Tagomi tabancayla cephaneyi ve kutuyu evrak çantasına geri koydu. Kader. Bu şeyi elimde tutmalıyım.

Bay Childan "Siz ... epey hayal kırıklığına uğra-mış gibisiniz," dedi.

"Fark ettiniz demek." Bay Tagomi rahatsız ol-muştu, iç dünyasını herkesin görmesine izin mi vermişti? Omuz silkti. Öyle olduğu ortadaydı.

Bay Childan "Bu nesneyi takas etmek isteme-nizin özel bir sebebi var mıydı?" dedi.

Bay Tagomi "Hayır," diyerek kişisel dünyasını -olması gereken şekilde- bir kez daha gizledi.

Bay Childan duraksadıktan sonra "Ben ... bunu benim dükkânımdan alıp almadığınızı merak et-tim," dedi. "Böyle şeyler satmıyorum da."

Bay Tagomi "Buradan aldığımı eminim," dedi. "Ama neyse, önemi yok. Kararınızı kabul ediyor-um; gücenmiş değilim."

“Efendim, size yeni gelmiş şeyleri göstermeme izin verin,” dedi Childan. “Bir dakikanız var mı?”

Bay Tagomi içinde eski ilgisinin kıpırdandığını hissetti. “Sıra dışı şeyler mi?”

“Gelin efendim.” Childan önden giderek dükânın diğer tarafına yürüdü; Bay Tagomi takip etti.

Kilitli bir cam kutunun içinde, siyah kadifeyle kaplı tepsilerin üstünde küçük, sarmal şeklinde, metal nesneler vardı; biçimleri ne olduklarını haykırmıyor, sadece ima ediyordu. Eğilip onları incelemeye başlayan Bay Tagomi’nin tuhaf bir hisse kapılmasına sebep oldular.

Robert Childan “Bunları bıkmadan usanmadan her müşteriye gösteriyorum,” dedi. “Efendim, bunların ne olduğunu biliyor musunuz?”

Bay Tagomi, bir işneyi fark edince “Takı gibi görünüyorlar,” dedi.

“Bunlar Amerikan yapımı. Evet, elbette. Ama efendim. Bunlar eski değil.”

Bay Tagomi başını kaldırıp baktı.

“Efendim, bunlar yeni.” Robert Childan’ın beyaz, biraz donuk yüz hatları tutkuyla çarpılmıştı. “Bu ülkemin yeni hayatı, efendim. Küçük, yok edilemez tohumların biçimini alan bir başlangıç. Güzelliğin biçimini.”

Bay Tagomi gereken ilgiyi göstererek, parçaların birkaçını eline alıp inceledi. Evet, diye düşündü, bunlarda gerçekten de onları canlandıran, yeni bir şey var. Tao Yasası burada kendini gösteriyor; yin’in her yerde bulunduğu sırada, ışığın ilk kıpırtısı en karanlık derinliklerde canlanır ansızın ... buna hepimiz alışkınız; daha önce de tanık olduk, tıpkı

benim şimdi burada tanık olduğum gibi. Ama yine de, benim için döküntüden başka bir şey değiller. Yanımdaki Bay R. Childan gibi heyecanlanamıyorum. Bu kötü, ikimiz için de. Ama durum bu.

Parçaları yerine koyarken “Çok hoş,” diye mırıldandı.

Bay Childan zorlama bir sesle “Efendim, hemen belirmez,” dedi.

“Pardon?”

“Kalbinizdeki yeni bakış.”

Bay Tagomi “Siz bu yolu benimsemişsiniz,” dedi. “Keşke ben de benimseyebilsem. Ama benimsemiş değilim.” Eğilerek veda etti.

“Başka sefere,” diyen Bay Childan, Bay Tagomi’yi dükkânın girişine kadar geçirdi; Bay Tagomi, adamın başka bir şey göstermek için girişimde bulunmadığını fark etti.

Bay Tagomi “Kendinizden emin tavrınızın görgü kurallarına uygunluğu su götürür,” dedi. “Yersiz bir baskı yapar gibi görünüyor.”

Bay Childan ezilip büzülmedi. “Bağışlayın beni,” dedi. “Ama haklıyım. Bunlarda geleceğin küçük tohumlarını seziyorum haklı olarak.”

Bay Tagomi “Öyle olsun,” dedi. “Ama Anglo-sakson fanatizminiz bana cazip gelmiyor.” Yine de, içinde yeniden yeşeren bir umut hissetti. Kendi umudu, kendine dair umut. “İyi günler.” Eğildi. “Sizi bugünlerde tekrar göreceğim. Belki kehane-tinizi gözden geçirebiliriz.”

Bay Childan bir şey demeden eğildi.

Bay Tagomi, içinde 44’lük Colt’un bulunduğu evrak çantasını taşıyarak dükkândan ayrıldı. Geldiğim gibi gidiyorum, diye düşündü. Hâlâ an-

yorum. Dünyaya geri dönmek için ihtiyaç duyduğum şeyden hâlâ yoksunum.

Şu tuhaf, ne idüğü belirsiz nesnelerden birini satın alsam ne olur? Elimde tutsam; yeniden incelesem; üstünde düşünsem ... onun sayesinde geri dönüş yolumu bulur muyum sonunda? Bundan şüpheliyim.

Onlar onun için, benim için değil.

Ama yine de, bir kişi bile yolunu bulursa ... bir Yol var demektir. Ben ona ulaşmakta başarısız olsam bile.

O adamı kıskanıyorum.

Bay Tagomi dönüp dükkâna doğru yürümeye başladı. Bay Childan orada, dükkânın kapısında durmuş, Bay Tagomi'yi süzüyordu. İçeri girmemişti.

Bay Tagomi "Beyefendi," dedi. "Onlardan birini alacağım; hangisini seçerseniz. İnancım yok ama şu sıralar, denize düşen yılanı sarılır misali yaşıyorum." Bay Childan'ı bir kez daha takip etti; cam kutunun önüne geldiler. "İnanmıyorum. Onu yanımda taşıyacağım, düzenli aralıklarla bakacağım. İki günde bir mesela. İki ay sonra, hiçbir şey görmemişsem..."

Bay Childan "Geri getirirsiniz ve paranızı iade ederim," dedi.

Bay Tagomi "Teşekkür ederim," dedi. Kendini daha iyi hissediyordu. İnsan bazen her şeyi dene-meli, diye düşündü. Bu utanç verici bir şey değil. Tam tersine bilgeliğin, durumu kavramanın işareti.

Bay Childan "Bu sizi yatıştıracaktır," dedi. Oyuk kabarcıklarla süslü, küçük bir gümüş üçge-ni tezgâha koydu.

Bay Tagomi "Teşekkür ederim," dedi.

Bay Tagomi bisiklet taksiye binerek Portsmouth Meydanı'na, Kearny Sokağının yukarısındaki, polis karakoluna bakan yokuştaki küçük parka gitti. Güneş alan bir banka oturdu. Güvercinler taş döşeli patikalarda yürüyerek yiyecek arıyordu. Başka banklarda oturan pejmürde kılıklı adamlar gazete okuyor ya da uyukluyordu. Orada burada çimenlere uzanmış, uyumak üzere olanlar da vardı.

Üstünde Bay R. Childan'ın dükkânının ismi yazan kâğıt poşeti cebinden çıkaran Bay Tagomi, poşeti iki eliyle tutarak oturup güneşte ısındı. Sonra poşeti açtı ve yeni sahip olduğu şeyi tek başına, yaşlı adamlarla dolu bu küçük, çimenli ve patikalı parkta incelemek üzere havaya kaldırdı.

Kısa ve eğri, gümüş parçayı elinde tuttu. Öğle güneşinin yansıması, mısır gevreği kutularındaki kuponlar karşılığında gönderilen Jack Armstrong' büyütecinden yayılır gibi yayılıyordu. Ya da ... Bay Tagomi eğilip parçaya baktı. Om, Brahmanların tabiriyle. Her şeyin yakalandığı büzülmüş nokta. Her ikisi de, en azından ima olarak. Boyut, şekil. Bay Tagomi incelemeyi görev bilinciyle sürdürdü.

Gelecek mi acaba? Bay R. Childan'ın kehaneti gerçekleşecek mi? Beş dakika. On dakika. Elimden geldiğince uzun süredir oturuyorum. Ama ne yazık ki zaman, onu küçümsememize yol açacak. Hâlâ zaman varken, elimde tuttuğum ne?

* 1933-1951 yılları arasında popüler olan Jack Armstrong, the All-American Boy radyo dizisinin kahramanı. -çn.

Bay Tagomi elindeki nesneye bakarken bağışla beni, diye düşündü. Hep kalkıp harekete geçmenin baskısı var üstümüzde. Nesneyi poşete geri koymaya davrandı üzüntüyle. Umut yüklü, son bir bakış... Bay Tagomi yine tüm dikkatiyle inceledi. Çocuk gibi, dedi kendine. Masumluk ve inanç taklidi yap. Deniz kıyısında, tesadüfen bulunmuş deniz kabuğunu kulağına bastırmak. Onun uğultularında denizin bilgeliğini duymak.

Burada, göz kulağın yerini aldı. İçime gir ve ne yapıldığını, anlamının ne olduğunu, nedenini söyle. Sonlu, küçük, tek bir nesnenin içine sıkıştırılmış idrak.

Çok fazla şey istiyorsun, bu yüzden de hiçbir şey elde edemiyorsun.

Nesneye "Dinle," diye fısıldadı. "Satış garantisi çok şey vaat etti."

Onu eski, inatçı bir saatmiş gibi sarssam. Öyle de yaptı; nesneyi yukarı aşağı salladı. Veya kritik bir oyundaki zarmış gibi. İçindeki ilahı uyandır-sam. Belki de uyuyordur. Veya yolculuğa çıkmıştır. İlyas Peygamber'in komik, ağır alayı.* Veya kendisi takipte. Bay Tagomi sıkılı yumruğundaki gümüş nesneyi bir kez daha, sertçe yukarı aşağı salladı. Onu daha yüksek sesle çağır. Yine inceledi.

Seni küçük şey; için boş senin, diye düşündü.

Ona küfret, dedi kendine. Korkut.

"Sabrım taşıyor," diye fısıldadı.

* "Ve öğleyin İlyas onlarla alay etmeye başladı. 'Bağırın, yüksek sesle bağırın; o tanıymış ya hani,' dedi. 'Belki dalgındır veya heladadır; belki yolculuk yapıyordur veya uyuyordur da uyandırmak gerekir.'" Krallar 18:27. -çn.

Ne olacak peki? Seni yol kenarına mı atacağım? Üstüne üfle; salla; üfle. Bana oyunu kazandır.

Güldü. Ahmakça bir uğraş; burada, sıcak güneşin altında. Gelip geçenler için ilginç bir görüntü. Şimdi, suçluluk duygusuyla sağına soluna bakıyordu. Ama kimse görmemişti. Yaşlı adamlar kestiriyordu. Bu rahatlatıcıydı.

Bay Tagomi, her şeyi denedim, diye fark etti. Yakardım; düşündüm; tehdit ettim; uzun uzadıya kafa patlattım. Başka ne yapılabilir?

Keşke burada kalabilseydim. Bu bana yasaklandı. Belki şans tekrar kapımı çalar. Ama yine de, W.S. Gilbert'ın dediği gibi, böyle bir fırsat bir daha ele geçmez. Bu doğru mu? Doğru olduğunu hissediyorum.

Çocukken çocuk gibi düşünürdüm. Ama şimdi çocukça şeyleri bir kenara bıraktım. Şimdi başka boyutlarda aramalıyım. Bu nesneye yeni şekillerde ulaşmalıyım.

Bilimsel olmalıyım. Her antreyi mantıksal analizle tüketmeliyim. Sistematik olarak; klasik Aristocu laboratuvar tarzıyla.

Trafik gürültüsünü ve diğer dikkat dağıtıcı sesleri kesmek için, parmağıyla sağ kulağını tıkadı. Sonra, gümüş üçgeni deniz kabuğuymuş gibi sol kulağına bastırdı.

Ses yoktu. Aslında içsel kan dolaşımının sesi olan ama okyanus uğultusuna benzeyen sesler bile yoktu ... bu bile yoktu.

Bu durumda, başka hangi duyu gizemi kavrayabilir? Duyma yetisinin işe yaramadığı ortada. Bay Tagomi gözlerini kapayıp nesnenin yüzeyinin her kısmını parmaklarıyla yoklamaya başladı. Do-

kunma duyusu da değildi; parmakları ona hiçbir şey anlatmıyordu. Koku. Bay Tagomi gümüşü burnuna yaklaştınp kokladı. Hafif, metalik bir koku fakat hiçbir anlam iletmiyordu. Tat. Bay Tagomi ağzını açıp gümüş üçgeni ince ve gevrek bir bisküviymiş gibi içeri itti fakat çiğnemedi elbette. Anlam yoktu; acı, sert, soğuk nesne yalnızca.

Bay Tagomi nesneyi tekrar avucunda tuttu.

Sonunda görme duyusuna geri döndük. Yunanların öncelik sıralamasına göre, duyuların en üstünü. Gümüş üçgeni evirip çevirdi; her açıdan inceledi.

Ne görüyorum, diye sordu kendine. Uzun, sabırlı, zahmetli incelemenin sonunda. Bu nesnedeki, bana meydan okuyan gerçeğin ipucu ne?

Gümüş üçgene, teslim ol, dedi. Ezoterik gizemi çıkar dışarı.

Derinliklerden çekilip çıkanları kurbağa gibi, diye düşündü. Yumruğun içinde tutuluyor; suyla dolu uçurumun derinliklerinde neler yattığını anlatması emrediliyor. Ama burada, kurbağa alay bile etmiyor; sessizce boğuluyor; kile ya da minérale dönüşüyor. Durağan. Onun mezar dünyasında bildik olan, katı madde haline geri dönüşüyor.

İncelemesini sürdürürken, metal topraktan gelir, diye düşündü. Aşağıdan gelir; en alttaki, en yoğun boyuttan. Trollerin ve mağaraların dünyası; ıslak, hep karanlık. Yin'in dünyası, en melanistik yönüyle. Cesetlerin, çürümenin ve çöküşün dünyası. Dışkının. Ölmüş olan, katman katman aşağı kayıp çözülen her şeyin. Değişmezliğin şeytani dünyası; olmuş-olan-zaman.

Ne var ki gümüş üçgen, gün ışığında parılıyordu. Işığı yansıtıyordu. Bay Tagomi, ateş, diye düşündü. Islak veya karanlık bir nesne değil kesinlikle. Ağır, bezgin değil; hayat dolu ve nabız gibi atıyor. Yüksek âlem; yang boyutu: Semavi, ruhani. Sanat eserlerine de bu yakışır. Evet, sanatçının işi budur: Karanlık, sessiz topraktan mineral taşıyı alır ve onu göğe ait, ışığı yansıtan, parıldayan bir forma dönüştürür.

Ölüyü diriltti. Ceset, alevler içinde bir görüntüye dönüştü; geçmiş geleceğe teslim oldu.

Gümüş nesneye, sen hangisisin, diye sordu. Karanlık, ölü yin mi yoksa parlak, canlı yang mı? Avucundaki gümüş nesne dans ediyor, Bay Tagomi'nin gözlerini kamaştırıyordu; gözlerini kısıtı. Şimdi yalnızca ateşin dansını görüyordu.

Yin bedeni, yang ruhu. Metal ile ateş birleşmiş. Dışsal ve içsel; avucumda mikrokozmos.

Bunun sözünü ettiği yer neresi? Dikey yükseliş. Cennete. Zamanıne mi? Değişkenliğin ışık dünyasına. Evet, bu nesne ruhunu kustu: Işık. Ve dikkatim sabitleşti; başka yere bakamıyorum. Artık kontrol edemediğim, hipnotize edici, titrek yüzey tarafından büyülendim. Onu bir kenara atma özgürlüğüne sahip değilim artık.

Şimdi konuş benimle, dedi nesneye. Beni tuzağa düşürdüğüne göre. Sesinin kör edici, net, beyaz ışıktan geldiğini duymak istiyorum; yalnızca, *Bardo Thödol'da* yazan ölüm sonrası varoluşta görmeyi beklediğimiz şekilde gelsin. Ama ölümü,

* Tibet'in Ölüler Kitabı. -çn.

yeni bir rahim ararken animus'umun çürümesini beklememe gerek yok. Bütün o korkutucu ve iyiliksever tanrılar; onları es geçeceğiz, dumanlı ışıkları da. Ve cinsel birleşme yaşayan çiftleri. Bu ışık hariç her şeyi. Korku duymadan yüzleşmeye hazırım. Dikkat edersen betim benzim atmadı.

Karmanın sıcak rüzgârlarının beni sürüklediğini hissediyorum. Yine de burada kalıyorum. Eğitimim doğruymuş: Net beyaz ışıktan kaçmamalıyım çünkü kaçarsam tekrar doğum ve ölüm döngüsüne girerim; özgürlüğü asla tatmam ve elde etmem. Maya'nın örtüsü bir kez daha iner, eğer ben...

Işık kayboldu.

Bay Tagomi'nin elinde yalnızca donuk gümüş üçgen vardı. Gölge, güneşi kesmişti; Bay Tagomi başını kaldırıp baktı.

Mavi üniformalı ve iriyan bir polis, Bay Tagomi'nin bankının başında durmuş gülümsüyordu.

İrkilen Bay Tagomi "Ha?" dedi.

"Şu bulmacayla uğraşmanızı izliyordum sadece." Polis patikada yürümeye başladı.

Bay Tagomi "Bulmaca," diye tekrarladı. "Bulmaca değil."

"Parçalarını söküp takmanız gereken şu küçük bulmacalardan değil mi? Oğlumda onlardan bir sürü var. Bazıları gerçekten zor." Polis yürüyüp gitti.

Bay Tagomi, mahvoldu, diye düşündü. Nirvana'ya ulaşma şansım. Yitti. Şu beyaz barbar tarafından, şu Neanderthal yanki tarafından yanında

* Jung'un kolektif bilinçaltı kuramında, kadının bilinçaltındaki erkeksi unsur. -çn.

kesildi. Şu insandan aşağı yaratık, salakça bir çocuk oynucağıyla uğraştığımı sandı.

Banktan kalkıp birkaç sarsak adım attı. Sakinleşmeliyim. Berbat, bayağı, şovence, ırkçı hakaretler bana yakışmıyor.

Göğsümü sıkıştıran inanılmaz, affetmeyen tutkular. Parkta yürüdü. Hareket etmeye devam et, dedi kendine. Hareket yoluyla katarsis.

Parkın kenarına vardı. Kaldırım, Kearny Sokağı. Ağır, gürültülü trafik. Bay Tagomi kaldırım kenarında durdu.

Bisiklet taksi yoktu. Bay Tagomi bunun üzerine kaldırımında yürüdü; kalabalığa katıldı. İhtiyaçın olduğunda asla bulamazsın.

Tanrım, o da nesi? Durup ufuk çizgisindeki iğrenç, biçimsiz şeye bakakaldı. Tüm manzarayı kapayan o şey boşlukta donakalmış, kâbusu bir hız trenine benziyordu. Metal ve betondan yapıma, havada duran, devasa bir yapı.

Bay Tagomi yanından geçen birine, kınşık takım elbiseli ve zayıf bir adama döndü. İşaret ederek, sertçe "Bu nedir?" diye sordu.

Adam sırttı. "Korkunç, değil mi? Embarcadero Ekspres Yolu. Pek çok kişi onun manzarayı berbat ettiğini düşünüyor."

Bay Tagomi "Daha önce hiç görmemiştim," dedi.

Adam "Şanslısın," deyip uzaklaştı.

Bay Tagomi, çılgınca bir rüya, diye düşündü. Uyanmalıyım. Bisiklet taksiler nerede bugün? Daha hızlı yürümeye başladı. Bütün manzara bir mezar dünyasının donuk, dumanlı havası sinmiş. Yanık kokusu. Loş, gri binalar; kaldırım;

insanlarda tuhaf, amansız bir tempo. Ve hâlâ ortalıkta bisiklet taksi yok.

Telaşla yürürken “Bisiklet taksi!” diye bağırdı.

Boşuna. Sadece arabalar ve otobüsler. Büyük, kaba buldozerleri andıran arabalar; hepsinin de şekli yabancıydı. Bay Tagomi onları görmekten kaçınıyordu; gözlerini dosdoğru ileriye dikmişti. Optik algımın son derece tekinsiz bir şekilde çarpıklaşması. Mekân duygumu etkileyen bir rahatsızlık. Ufuk çarpılıp büküldü. Bir anda hücum eden, ölümcül bir astigmatlık gibi.

Dinlenmeliyim. İleride, döküntü bir kafeterya. İçeride yalnızca beyazlar var; hepsi de içeceklerini yudumluyor. Bay Tagomi ahşap sallanır kapıyı iterek açtı. Kahve kokusu. Köşede bangır bangır çalan, grotesk bir müzik kutusu; yüzünü ekşiten Bay Tagomi yazarkasaya gitti. Bütün taburelerde beyazlar oturuyordu. Bay Tagomi bir feryat kopardı. Birkaç beyaz başını kaldırıp baktı. Ama hiçbirini yerini terk etmedi. Hiçbiri taburesini ona vermedi. İçeceklerini yudumlamaya devam ettiler, o kadar.

Bay Tagomi en yakınındaki beyaza, yüksek sesle “İsrar ediyorum!” dedi. Adamın kulağının dibinde bağırmıştı.

Adam kahve fincanını bırakıp “Kendine gel Tojo’,” dedi.

Bay Tagomi diğer beyazlara baktı; hepsi de düşmanca yüzlerle onu izliyorlardı. Hiçbiri kıınıldamamıştı.

* Japonlar, özellikle de asker olanlar için kullanılan aşağılayıcı sözcük. Hideki Tojo (1884-1948), Pearl Harbor'a saldırı emri veren Japon başbakanıydı. -çn.

Bay Tagomi, *Bardo Thödol* varoluşu, diye düşündü. Sıcak rüzgârlar beni kim bilir nereye sürük-lüyor. Bu ... neyin kehanet hayali? Animus buna dayanabilir mi? Evet, *Ölümler Kitabı* bizi hazırlıyor: Ölümden sonra başkalarını görür gibi oluyoruz ama hepsi de düşman gibi görünüyor bize. Kişi tek başına kalıyor. Nereye dönse, yardım eden yok. O korkunç yolculuk ve morali bozuk halde kaçan ruhu kabul etmeye hazır âlemler hep; acı-nın ve yeniden doğuşun âlemleri. Yanılsamalar.

Kafeteryadan telaşla çıktı. Kapının kanatları arkasından kapandı; bir kez daha kaldırımda du-ruyordu.

Neredeyim? Dünyamın, mekânımın ve zama-nımın dışındayım.

Gümüş üçgen bana yolumu kaybettirdi. Pala-marlarım koptu, dolayısıyla da şimdi hiçliğin üs-tünde duruyorum. Çabam boşa çıktı. Bana iyi bir ders, sonsuza dek. Kişi algılarını çarpıtmaya çalışır; neden? İnsan tabelalar ya da rehber olmadan, ta-mamen kaybolmuş bir halde dolanabilsin diye mi?

Bu hipnagogjik durum. Dikkat yetisi öyle azal-mış ki alacakaranlık hali oluşuyor; dünya bilinçal-tı materyali tarafından tamamen çarpıtılarak, yal-nızca sembolik ve arketipsel niteliğiyle görülüyor. Hipnozun yol açtığı tipik uyurgezerlik hali. Göl-gelerin arasındaki bu korkunç süzülüşü durdur-malıyım; dikkatimi yeniden odaklamalı, böylece de ego merkezimi yeniden faaliyete geçirmeliyim.

Ceplerini yoklayarak gümüş üçgeni aradı. Git-miş. Onu parktaki bankta bıraktım, çantayla bir-likte. Felaket.

İki büklüm olarak parka doğru, gerisingeri koşmaya başladı.

Bay Tagomi patıkada koşarken, uyuklayan ser-seriler ona şaşkınlıkla bakıyorlardı. Orada, bank. Ve hâlâ banka yaslı duran çantası. Gümüş üçgenden eser yoktu. Bay Tagomi etrafı aradı. Evet. Nesne çimlerin arasına düşmüştü; yarısı onların arasında gizliydi. Bay Tagomi'nin onu hiddetle fırlatıp attığı yerdeydi.

Bay Tagomi tekrar oturdu; nefes nefeseydi.

Normal nefes alabilmeye başladığında gümüş üçgene bir kez daha odaklan, dedi kendine. Dikkatle incele ve saymaya başla. Ona geldiğinde, irkiltici ses çıkar. *Erwache'* mesela.

Fügal tipte, aptalca gündüz düşü, diye düşündü. Gerçek çocukluğun berrak zihinli, saf masumiyeti yerine ergenliğin tiksiniç yönlerinin taklidi. Ama hak ettiğim şey tam da bu.

Hepsi benim hatam. Bay R. Childan ya da zanaatkârlar bilerek yapmadılar; tek suçlu, benim kendi hırsım. Kişi, idrakı gelmeye zorlayamaz.

Ağır ağır, yüksek sesle saydıktan sonra ayağa fırladı.

"Kahrolası budalalık," dedi sertçe.

Sisler dağıldı mı?

Sağa sola bakındı. Yayılım durdu, büyük ihtimalle. Şimdi insan, Aziz Pavlus'un uygun sözcük seçimini takdir ediyor... Aynadaki silik görüntü gibi görmek* bir metafor değil, görme çarpıklığına

* Alm. Uyan. -çn.

† "Çünkü şimdi yalnızca bir yansıma görüyoruz, aynadaki gibi; ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlı; ama o zaman tamamen bilecek ve bilineceğim." Korintliler 13:12. -çn.

kurnazca değiniş. Gerçekten astigmatça görüyoruz, kelimenin tam anlamıyla; mekânımız ve zamanımız kendi psişemizin ürünü ve bunlar anlık kesintiye uğradığında ... şiddetli orta kulak rahatsızlığı gibi oluyor tıpkı.

Arada sırada, tuhaf bir şekilde yan yatıyoruz; tüm denge hissi kayboluyor.

Tekrar oturup gümüş üçgeni ceket cebine koydu ve çantasını kucağına aldı. Şimdi yapmam gereken şey gidip o habis yapıyı görmek, dedi kendine. O adam ne demişti? Embarcadero Ekspres Yolu. Hâlâ dokunulabiliyorsa.

Fakat bunu yapmaya korkuyordu.

Yine de, burada öylece oturamam, diye düşündü. Kaldırmam gereken yükler var, eski ABD halk tabiriyle. Yapmam gereken işler.

İkilem.

İki Çinli oğlan çocuğu, patıkada gürültüyle koşturarak belirdiler. Bir güvercin sürüsü havalandı; çocuklar duraksadı.

Bay Tagomi seslendi: "Siz, gençler." Elini cebine soktu. "Buraya gelin."

İki oğlan ihtiyatla yaklaştılar.

"Alın size on sent." Bay Tagomi onlara on sent fırlattı; çocuklar parayı kapmak için atıldı. "Kearny Sokağına gidip orada bisiklet taksi var mı diye bakın. Sonra geri gelip bana haber verin."

Oğlanlardan biri "Bize bir onluk daha verecek misiniz?" dedi. "Geri geldiğimizde?"

Bay Tagomi "Evet," dedi. "Ama bana doğruyu söyleyin."

Çocuklar birbirleriyle yanışarak uzaklaştı.

Bay Tagomi eğer yoksa, تنها bir yere gidip kendimi öldürmem iyi bir hareket olur, diye düşündü. Çantasını kavradı. Silah hâlâ bende; zor olmaz.

Çocuklar koşarak döndü. Biri "Altı!" diye seslendi. "Altı tane saydım."

Diğeri nefes nefese "Ben beş tane saydım," dedi.

Bay Tagomi "Bisiklet taksi olduklarına emin misiniz?" dedi. "Sürücülerin pedal çevirdiğini açık seçik gördünüz mü?"

Çocuklar bir ağızdan "Evet efendim," dedi.

Bay Tagomi her birine onar sent verdi. Çocuklar ona teşekkür edip koşarak uzaklaştılar.

Bay Tagomi ofise ve işe geri dönmeli, diye düşündü. Kalkıp çantasının sapını kavradı. Görev beni çağırıyor. Yine sıradan bir gün.

Bir kez daha, patikada kaldırma doğru yürüdü.

"Taksi!" diye seslendi.

Trafikte bir bisiklet taksi belirdi; sürücü kaldırının kenarında durdu. Esmer yüzü parlıyor, göğsü inip kalkıyordu. "Buyrun efendim."

Bay Tagomi "Beni Nippon Times Binasına götür," diye emretti. Araca binip koltuğa kuruldu.

Sürücü hızla pedal çevirerek, aracı diğer bisiklet taksilerle arabaların arasından sürdü.

Bay Tagomi, Nippon Times Binasına vardığında vakit öğleden biraz önceydi. Ana lobideki bir santral görevlisine, kendisini yukandaki Bay Ramsey'ye bağlaması talimatını verdi.

Bağlantı kurulduğunda "Ben Tagomi," dedi.

“Günaydın efendim. Rahatladım. Sizi göremeyince kaygıya kapılıp saat onda evinizi aradım ama eşiniz nereye gittiğinizi bilmediğini söyledi.”

Bay Tagomi “Ortalık temizlendi mi?” diye sordu.

“Hiç iz kalmadı.”

“Tartışmasız mı?”

“Bana güvenin efendim.”

Tatmin olan Bay Tagomi telefonu kapayıp asansöre gitti.

Yukarı çıktıktan sonra, ofisine girerken kendine bir an göz gezdirme izni verdi. Gözucuyla. Hiç iz yoktu, tıpkı vaat edildiği gibi. Bay Tagomi rahatladı. Görmemiş olan hiç kimse bilmeyecekti. Tarihsellik, zeminin naylon döşemesine yapıştı...

İçeride onu Bay Ramsey karşıladı. “Cesaretiniz aşağıda, Times’da övgü konusu,” diye söze başladı. “Yaptıklarınızı anlatan bir makale...” Bay Tagomi’nin yüz ifadesini görünce sustu.

Bay Tagomi “Acil meselelere dair sorularımı yanıtlayın,” dedi. “General Tedeki? Yani, eski adıyla Bay Yatabe?”

“Uçakla, gizlice Tokyo’ya dönüyor. Hedef şaşırtmak için, oraya buraya birkaç sahte ipucu serpiştirdik.” Bay Ramsey başarılı olmayı umduklarını göstermek için, işaret ve orta parmaklarını üst üste bindirdi.

“Lütfen Bay Baynes’ten bahsedin.”

“Bilmiyorum. Yokluğunuz sırasında kısa süreliğine, hatta kaçamak bir şekilde ortaya çıktı ama konuşmadı.” Bay Ramsey duraksadı. “Almanya’ya dönmüştür muhtemelen.”

Bay Tagomi daha ziyade kendine “Japon Takımadaları’na gitmesi çok daha iyi olurdu,” dedi.

Her halükârda, onları asıl ilgilendiren yaşlı general'di; önemli olan oydu. Ben, makamım; beni burada kullandılar ki bu uygun ve iyiydi elbette. Onların ... nasıl denir? Paravanıydım.

Ben gerçeği gizleyen bir maskeyim. Ardımda, gerçeklik gözetleyen bakışlardan korunarak, gizlilik içinde varlığını sürdürüyor.

Tuhaf, diye düşündü. Yalnızca kartondan bir görüntü, mukavva bir siper olmak bazen hayati önem taşıyor. Burada biraz satori var ama bir kavrayabilsem. Tüm illüzyon planının bir amacı var... Derinlemesine bakıp anlayabilsek. Ekonomi yasası: Hiçbir şey harcanmaz. Gerçek olmayan bile. Bu süreçte ne büyük bir yücelik hâkim.

Bayan Ephreikian belirdi; tavırları kaygılıydı. "Bay Tagomi. Beni santralden gönderdiler."

Bay Tagomi "Sakin olun hanımefendi," dedi. Zamanın akışı bizi ileri itiyor, diye düşündü.

"Efendim, Alman konsolosu burada. Sizinle konuşmak istiyor." Bay Ramsey'ye göz atan kadın, bakışlarını tekrar Bay Tagomi'ye çevirdi; yüzünde anormal bir solgunluk vardı. "Daha önce de binaya geldiğini söylediler ama sizin..."

Bay Tagomi bir el hareketiyle kadını susturdu. "Bay Ramsey. Lütfen bana konsolosun ismini anımsatın."

"Freiherr Hugo Reiss, efendim."

"Şimdi anımsadım." Bay Tagomi, Bay Childan tabancayı geri almayı reddetmekle aslında bana iyilik etmiş anlaşılan, diye düşündü.

* Uyanma; aydınlanma. Zen Budizminin ana gayelerinden. -çn.

Elinde evrak çantasıyla, ofisinden koridorda çıktı.

Orada ince yapılı, sık bir beyaz duruyordu. Kısa kesilmiş turuncu saç; Avrupa malı, siyah parlak deriden Oxford ayakkabılar; dik duruş. Kadınsı, fildişi sigara ağızlığı. O olduğuna şüphe yoktu.

Bay Tagomi "Herr H. Reiss?" dedi.

Alman eğilerek selam verdi.

Bay Tagomi "Geçmişte posta, telefon vs. vasıtasıyla iş ilişkisinde bulunduğumuz bir gerçek," dedi. "Ama ilk kez yüz yüze geliyoruz."

Herr Reiss, ona doğru ilerlerken "Onur duy-dum," dedi. "Sinir bozucu ve can sıkıcı koşullar altında olsa bile."

Bay Tagomi "Acaba?" dedi.

Alman tek kaşını kaldırdı.

Bay Tagomi "Bağışlayın," dedi. "Olanlar aklımın karışmasına sebep oldu. Balçıktan yapılan varlığın narinliği diye çıkarımda bulunabilir insan."

Herr Reiss "Korkunç," dedi. Başını iki yana salladı. "Ben ilk..."

Bay Tagomi "Teraneye başlamadan önce konuşmama izin verin," dedi.

"Elbette."

Bay Tagomi "İki SD görevlinizi bizzat ben vurdum," dedi.

Herr Reiss, ikisinin etrafına berbat kokulu sigara dumanı üfleyerek "San Francisco Emniyet Teşkilatı beni çağırdı," dedi. "Kearny Sokağı karakolunda ve morgda saatlerce kaldım, sonra da adamlarınızın soruşturma yapan polis müfettişlerine verdikleri ifadeyi okudum. Bu olanlar baştan sona korkunç gerçekten de."

Bay Tagomi bir şey demedi.

Herr Reiss “Ancak, o serserilerin Reich’la bağlantılı oldukları iddiası kanıtlanmış değil,” diye devam etti. “Ben bütün bu olanların çılgınca olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle gereken şekilde davrandığınıza eminim, Bay Tagori.”

“Tagomi.”

Konsolos elini uzatarak “İşte elim,” dedi. “Haydi, centilmenler gibi el sıkışıp bu konuyu kapatalım. Üstünde durmaya değmez, hele kamuya aptalca açıklamalarda bulunmanın sürü psikolojisini alevlendirebileceği ve vatanlarımızın çıkarlarına aykırı sonuçlar doğurabileceği bu kritik zamanda.”

Bay Tagomi “Yine de, ruhumda suçluluk var,” dedi. “Kan, Herr Reiss, mürekkep gibi asla silinmez.”

Konsolos şaşırmış gibiydi.

Bay Tagomi “Affedilme arzusu duyuyorum,” dedi. “Ancak, beni affedebilecek olan siz değilsiniz. Herhalde hiç kimse değil. Massachusetts’in eski zamanlarda yaşamış kâhini Goodman C. Mather’ın ünlü günlüğünü okumak niyetindeyim. Suçluluk ve cehennem ateşi gibi meselelerden bahsettiği söylendi bana.”

Konsolos, sigarasından hızlı nefesler çekerek Bay Tagomi’yi dikkatle inceliyordu.

Bay Tagomi “Ulusunuzun alçalıp her zaman-
kinden de büyük bir kötülükte bulunmak üzere olduğunu bildirmeme izin verin,” dedi. “Uçurum adlı heksagramı bilir misiniz? Japon bürokrasisinin temsilcisi olarak değil, bir özel şahıs olarak şunu ifade ediyorum: Yürek dehşetle dolu. Eşi

benzeri görülmemiş bir kan banyosu geliyor. Oysa siz şimdi bile küçük, egoistçe bir kazanç ya da emel uğruna didiniyorsunuz. Rakip tarafa, SD'ye karşı bir zafer, öyle mi? Siz Herr B. Kreuz vom Mere'ın başını derde sokarken..." Sözünü bitiremedi. Göğsü sıkışmıştı. Çocukken olduğu gibi, diye düşündü. Annesine kızdığında astım krizi tutardı. Şimdi sigarasını söndürmüş olan Herr Reiss'a "Acı çekiyorum," dedi. "Uzun yıllardır ağırlaşan ama liderlerinizin aptalca hareketlerinden bahsedildiğini âcizce duyduğum günden beri iyice şiddetlenen hastalıktan dolayı. Her neyse, tedavi olasılığı sıfır. Sizin için de efendim. Goodman C. Mather'ın tabiriyle, duruma uygun düşerse eğer: Tövbe edin!"

Alman konsolos boğuk bir sesle "Duruma uygun düştü," dedi. Başıyla onayladı; titreyen parmaklarla yeni bir sigara yaktı.

Bay Ramsey ofisten çıktı. Form ve belgeler taşıyordu. Sessizce durmuş, nefes almaya çalışan Bay Tagomi'ye "Kendisi hazır gelmişken," dedi. "Onun göreviyle ilgili rutin mesele."

Bay Tagomi uzatılan formları refleksiyle alıp göz gezdirdi. Form 20-50. Reich, şimdi San Francisco Emniyet Teşkilatı tarafından gözaltında tutulan bir suçlunun iadesini, APD'deki temsilcisi Konsolos Freiherr Hugo Reiss aracılığıyla istiyordu. Söz konusu kişi, Frank Frink adında bir Yahudiydi; Reich yasalarına göre, Haziran 1960 öncesinde Alman vatandaşıydı. Reich yasalarına tabi tutularak koruyucu gözaltında tutulması için vs. Bay Tagomi belgeyi bir kez gözden geçirdi.

Bay Ramsey “Kalem, efendim,” dedi. “Alman hükümetiyle aramızdaki bu işi halletmiş oluyoruz.” Kalem Bay Tagomi’ye uzatırken konsolosa ters ters baktı.

Bay Tagomi “Hayır,” dedi. Form 20-50’yi Bay Ramsey’ye geri verdi. Sonra adamın elinden kaparak geri aldı ve altına “Tahliye. Ana Ticari Temsilcilik, SF yetkilisi. Vide Askeri Protokolü 1947. Tagomi.” yazısını çiziktirdi. Bir karbon kopyayı Alman konsolosa, diğerlerini de orijinal formla birlikte Bay Ramsey’ye verdi. “İyi günler, Herr Reiss.” Eğildi.

Alman konsolos da eğildi. Belgeye bakmamıştı bile.

Bay Tagomi “Lütfen gelecekte benimle olan iş meselelerinizi posta, telefon, telgraf gibi aracı makineler vasıtasıyla halledin,” dedi. “Kişisel olarak değil.”

“Yetki sahamın dışında olan genel durumlardan beni sorumlu tutuyorsunuz,” dedi konsolos.

Bay Tagomi “Ödle,” dedi. “Buna böyle karşılık veririm.”

“Medeni bireylerin iş yapma tarzı bu değildir,” dedi konsolos. “Öfkeli ve kinci davranıyorsunuz. Oysa bu görüşmeyi kişisel katmadan, basit bir formalite olarak yapmalıydık.” Sigarasını koridor döşemesine attıktan sonra dönüp uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı.

Bay Tagomi cılız bir sesle “Pis kokulu, berbat sigaranı da götür,” dedi fakat konsolos köşeyi dönmüştü bile. Bay Tagomi, Bay Ramsey’ye “Kişinin çocuksu davranışı,” dedi. “İtici, çocuksu davranışa tanık oldun.” Titreyen bacaklarla ofisine geri döndü. Şimdi hiç nefes alamıyordu. Sol ko-

lundan aşağıya acı yayıldı ve aynı zamanda, iri bir el kaburgalarını sıktı. Bay Tagomi oof, dedi. Önünde halı yoktu ... yükselen, kızıl bir kıvılcım yağmuru yalnızca.

Bay Tagomi, yardım edin, Bay Ramsey, dedi. Fakat sesi çıkmadı. Lütfen. Öne uzandı; sendeledi. Tutunacak bir şey bile yoktu.

Düşerken ceketinin cebindeki, Bay Childan'ın onu almaya yönlendirdiği gümüş üçgen nesneyi kavradı. Beni kurtarmadı, diye düşündü. Faydası olmadı. Onca çabanın.

Bedeni yere çarptı. Eller ve dizler, kesilen nefes, burnunun dibindeki halı. Bay Ramsey şimdi keçi gibi bağırarak koşturuyordu. Bay Tagomi dengeni koru, diye düşündü.

“Küçük bir kalp krizi geçiriyorum,” demeyi başardı.

Şimdi işe birkaç kişi karışmıştı; Bay Tagomi'yi kanepeye taşıyorlardı. İçlerinden biri ona “Sakin olun efendim,” diyordu.

Bay Tagomi “Eşime haber verin lütfen,” dedi.

Ambulans sesleri duymaya başladı. Sokaktan gelen feryatlar. Artı epey koşuşturma. Gelip giden insanlar. Bay Tagomi'nin üstü, koltuk altlarına dek battaniyeyle örtülmüştü. Kravat çıkarılmıştı. Yaka gevşetilmişti.

Bay Tagomi “Şimdi daha iyiyim,” dedi. Rahatça uzanıyor, kımıldamamaya çalışıyordu. Kariyerim zaten sona erdi, kanısına vardı. Alman konsolosun meseleyi üstlerine taşıyacağı kesin. Medeniyet dışı tavırdan şikâyet edecek. Belki de şikâyet etmekte haklı. Ne olursa olsun, görev tamamlandı. En azından benim açımdan. Gerisi Tokyo'ya

ve Almanya'daki partilere kalmış. Her halükârda, benim gücümün ötesinde bir mücadele.

Yalnızca plastiklerle ilgili olduğunu sanmıştım, diye düşündü. Önemli kalıp satıcısı. Kâhin tahmin edip ipucu verdi ama...

Bir ses "Gömleğini çıkarın," dedi. Binada görevli doktordu, hiç şüphesiz. Son derece otoriter bir ses tonu; Bay Tagomi gülümsedi. Tonlama her şeydir.

Bu yanıt olabilir mi, diye merak etti. Beden organizmasının gizemi, kendi bilgisi. Bırakmanın zamanı geldi. Veya kısmen bırakmanın zamanı geldi. Kendimi teslim etmem gereken bir emel.

Kâhin en son ne demişti? Bay Tagomi'nin ofiste yerde yatan, ölmekte ya da ölmüş olan o iki adamla ilgili sorusuna ne yanıt vermişti? Altmış bir. İçsel Gerçek. Tüm canlıların en az zekisi balıklar ve domuzlardır; ikna edilmeleri zordur. Benden bahsediyor. Kitap beni kastediyor. Asla tamamen anlayamayacağım; böyle canlıların doğasıdır bu. Yoksa bu İçsel Gerçek mi, şimdi başıma gelen?

Bekleyeceğim. Göreceğim. Hangisi olduğunu. Belki de her ikisi birdendir.

O akşam, yemekten hemen sonra bir polis memuru Frank Frink'in hücrelerine gelip kapının kilidini açtı ve ona gidip masadan eşyalarını almasını söyledi.

Frank Frink az sonra kendini Kearny Sokağı Polis Karakolunun önündeki kaldırımında, telaşla yürüyen çok sayıda yayanın, otobüslerin, korna

çalan arabaların ve bağırsan bisiklet taksi sürücülerinin arasında buldu. Hava soğuktu. Her binanın önünde uzun gölgeler vardı. Frank Frink bir an öylece durduktan sonra, yaya geçidinden karşıya geçen bir grup insanla birlikte, otomatikman yürümeye başladı.

Doğru dürüst bir sebep olmadan tutuklandım, diye düşündü. Sebepsiz yere. Sonra da beni aynı şekilde serbest bıraktılar.

Ona hiçbir şey anlatmamışlardı; yalnızca giysi torbasını, cüzdanını, saatini, gözlüğünü, kişisel eşyalarını vermiş ve bir sonraki işlerine, sokaktan getirilen yaşlı bir sarhoşa odaklanmışlardı.

Frank Frink mucize, diye düşündü. Beni bırakmaları. Şans. Normalde şimdi bir uçağa bindirilmiş, öldürülmek üzere Almanya'ya götürülüyor olmam gerekirdi.

Hâlâ inanamıyordu. Her ikisine de ... tutuklanışına ve şimdi buna. Gerçekdişi. Frank Frink rüzgârın savurduğu çöplere basa basa yürüyerek, kapalı dükkânların önünde dolandı.

Yeni hayat, diye düşündü. Yeniden doğmak gibi. Gibisi fazla. Öyle.

Kime teşekkür edebilirim? Veya belki dua edebilirim?

Neye dua edebilirim?

Kalabalık akşam kaldırımında neon tabelalarının, Grant Caddesindeki barların gürültülü girişlerinin önünden geçerken keşke anlayabilseydim, dedi kendine. Kavramak istiyorum. Kavramak zorundayım.

Ama bunun asla olmayacağını biliyordu.

Sevin yeter, diye düşündü. Ve durmadan yoluna devam et.

Zihninin bir kısmı şöyle dedi: Sonra Ed'e dönmeliyim. Atölyeye, şu bodruma geri dönmeliyim. Bıraktığım yerden devam etmeliyim; takı yapmalıyım, ellerimi kullanarak. Çalışmalı ve düşünmemeliyim; başımı kaldırıp bakmamalı, anlamaya çalışmamalıyım. Meşgul olmalıyım. Parçaları üretmeliyim.

Kararan şehirde sokakları birbiri ardınca geride bırakarak, aceleyle yürüdü. Bir zamanlar içinde bulunduğu sabit, anlaşılabilir yere olabildiğince çabuk geri dönmeye çalışarak.

Oraya vardığında Ed McCarthy'nin tezgâhta oturmuş, akşam yemeğini yemekte olduğunu gördü. İki sandviç, bir termos dolusu çay, bir muz, birkaç kurabiye. Frank Frink kapının önünde, nefes nefese durdu.

Sonunda onu duyan Ed döndü. "Öldüğünü sanmıştım," dedi. Temposunu bozmadan ağızındakini çiğneyip yuttu, ardından da bir lokma daha ısırıldı.

Ed tezgâhın yanındaki küçük elektrikli ısıtıcıyı açmıştı; Frank ısıtıcının yanına gidip çömeldi ve ellerini ısıtmaya başladı.

"Geri geldiğini görmek güzel," dedi Ed. Frank'in sırtına iki şaplak indirdi, sonra da sandviğine geri döndü. Daha fazla bir şey söylemedi; ısıtıcı fanının uğultusu ve Ed'in çiğnerken çıkardığı şapırtılar dışında ortalık sessizdi.

Ceketini bir sandalyenin üstüne koyan Frank, yarı tamamlanmış gümüş parçalardan bir avuç dolusu alıp malafanın altına taşıdı. Mile yün kap-

lı bir parlatıcı teker takıp motoru çalıştırdı; tekeri cila bileşimiyle kapladı ve gözlerini korumak için maskeyi taktı, sonra da tabureye oturup parçalar-daki ateş lekelerini birer birer çıkarmaya başladı.

15

O sırada Conrad Goltz takma ismiyle, bir toptan tıbbi malzeme satıcısı olarak seyahat etmekte olan Yüzbaşı Rudolf Wegener, Lufthansa ME9-E roket gemisinin penceresinden dışarı baktı. Avrupa ilerideydi. Wegener ne çabuk, diye düşündü. Tempelhofer Feld'e aşağı yukarı yedi dakika sonra ineceğiz.

Kara kütlesinin giderek büyümesini seyrederken, acaba ne başardım, diye düşündü. Şimdi her şey General Tedeki'ye bağlı. Japon Takımadaları'nda yapabileceklerine. Ama en azından onlara bilgiyi ilettik. Elimizden geleni yaptık.

Ama iyimser olmak için bir sebep yok, diye düşündü. Japonlar Alman iç siyasetinin akışını değiştirmek için hiçbir şey yapamazlar muhtemelen. Goebbels hükümeti iktidarda, büyük olasılıkla da orada kalacak. Konumunu sağlamlaştırdıktan sonra Karahindiba meselesini yeniden ele alacak. Gezegenin büyük bir kısmı daha, sapkın ve fanatik bir ideal uğruna, popülasyonuyla birlikte yok edilecek.

Ya onlar, Naziler, sonunda hepsini yok ederse? Her şeyi verimsiz küllere dönüştürürlerse? Bunu yapabilirler; ellerinde hidrojen bombası var. Yapacaklarına da şüphe yok; düşünce tarzları şu Götterdämmerung'a^{*} yönelme eğilimi gösteriyor. Onu arzuluyor, faal olarak peşinden koşuyor, herkesin başına nihai kıyameti getirmek istiyor olabilirler.

Peki bu geride ne bırakacak, şu Üçüncü Dünya Çılgınlığı? Her yerdeki, her türden yaşamı sona mı erdirecek? Gezegenimizi kendi ellerimizle ölü bir gezegene dönüştürdüğümüzde?

Buna inanamazdı. Gezegenimizdeki tüm yaşam yok edilse bile, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir yerlerde başka canlılar olmalı. Bizimkinin tek dünya olması imkânsız; göremediğimiz, katman katman dünyalar olmalı ... algılamadığımız bir bölge ya da boyutta.

Kanıtlayamasam da, mantıkdışı da olsa... Buna inanıyorum, dedi kendine.

Bir hoparlör "Meine Damen und Herren. Achtung, bitte,"[†] dedi.

Yüzbaşı Wegener iniş anına yaklaşıyoruz, dedi kendine. Sicherheitsdienst tarafından karşılanacağım neredeyse kesin. Mesele şu: Hangi siyasi hizip temsil ediliyor olacak? Goebbels'in mi? Yoksa Heydrich'in mi? SS Generali Heydrich'in hâlâ hayatta olduğunu varsayarsam tabii. Ben bu gemideyken tutuklanıp kurşuna dizilmiş de olabilir. Totaliter bir toplumda, geçiş dönemlerinde

* Alm. Tanrıların alacakaranlığı. -çn.

† Alm. "Bayanlar Baylar. Lütfen dikkat." -çn.

işler çabuk olup biter. Nazi Almanyasında, üstünde uzun uzadıya düşünülen, paçavraya dönmüş listeler daha önce de oldu...

Birkaç dakika sonra, roket gemisi indiğinde Wegener kendini ayağa kalkmış, kolunda pardösüsüyle çıkışa doğru yürür halde buldu. Arkasında ve önünde, huzursuz yolcular. Bu sefer genç bir Nazi sanatçı yok, diye düşündü. Moronca bakış açısıyla başımın etini yiyecek bir Lotze yok.

Üniformalı bir havalimanı görevlisi –Wegener onun Reich Mareşali gibi giyinmiş olduğuna dikkat etti– rampadan alana inen tüm yolculara birer birer eşlik etti. Orada, yolcu salonunun yanında, küçük bir kara gömlekliler grubu duruyordu. Benim için mi? Wegener park edilmiş roket gemisinden yavaşça uzaklaşmaya başladı. Bir başka noktada erkeklerle kadınlar bekliyordu; el sallıyor, sesleniyorlardı. Aralarında çocuklar bile vardı.

Kara gömleklilerden biri (Waffen-SS nişanı taşıyan, basık yüzlü, gözlerini kırpmayan, sarışın bir adam) zarif adımlarla Wegener'ın yanına geldi ve uzun çizmelerinin topuklarını birbirine vurarak selam verdi. "Ich bitte mich zu entschuldigen. Sind Sie nicht Kapitän Rudolf Wegener, von der Abwehr?"

Wegener "Maalesef," diye yanıtladı. "Ben Conrad Goltz'um. A.G. Chemikalien tıp malzemeleri temsilcisiyim." Yürüyüp gitmek üzere bir adım attı.

Waffen-SS'den olan iki kara gömlekli daha, Wegener'a doğru ilerlediler. Üçü de arkasından

* Alm. "Affedersiniz. Abwehr'den Yüzbaşı Rudolf Wegener siz misiniz?" –çn.

yürümeye başladılar; böylece, Wegener kendi istediği yönde ve hızda yürüse de, çabucak ve etkili bir şekilde tevkif edilmiş oldu.

Binaya girerlerken adamlardan biri "Siz Wegener'sınız," dedi.

Wegener bir şey demedi.

Waffen-SS görevlisi "Arabamız var," diye devam etti. "Roket geminizi karşılayıp sizinle temas geçmemiz ve hemen SS Generali Heydrich'in yanına götürmemiz için talimat aldık; kendisi Leibstandarte Tümeninin OKW Dairesinde, Sepp Dietrich'in yanında bulunuyor. Özellikle de Wehrmacht ve Partei görevlilerini yanınıza yaklaştırmama emri aldık."

Wegener, o halde vurulmayacağım, dedi kendine. Heydrich yaşıyor; güvenli bir yerde ve Goebbels hükümetine karşı konumunu güçlendirmeye çalışıyor.

Beklemekte olan SS Daimler personel sedasına bindirilirken, belki de Goebbels hükümeti her şeye karşın devrilecek, diye düşündü. Bir Waffen-SS müfrezesi gece vakti ansızın yer değiştiriyor; Reichskanzlei'daki* muhafızlar nöbet değişimi yapıyor, yenileniyor. Berlin polis karakollarından ansızın boşanan silahlı SD adamları dört bir yana dağılıyor... Radyo istasyonları ele geçiriliyor ve elektrikler kesiliyor. Tempelhofer kapatılıyor. Karanlıkta, caddelerde ağır silahların takırtıları duyuluyor.

* I. SS Panzer Tümeni (Leibstandarte SS Adolf Hitler). Waffen-SS tümenlerinden biri. -çn.

† Almanya Şansölyeliğinin 1871-1945 arasındaki adı. -çn.

Ama ne önemi var ki? Doktor Goebbels azle-dilse ve Karahindiba Operasyonu iptal edilse bile, ne olacak ki? Onlar hâlâ var olacak ... kara gömlekliler, Partei; Doğu'yla değilse bile başka yerlerle ilgili planlar kuracaklar. Mars ve Venüs'le ilgili.

Bay Tagomi'nin dayanamamış olmasına şaşmamalı, diye düşündü. Yaşamlarımızın korkunç ikilemi. Olan şey her ne olursa olsun, ölçüsüz bir kötülükten ibaret. Madem öyle, mücadele etmek niye? Seçmek niye? Tüm alternatifler aynıysa...

Şu apaçık ki her zamanki doğrultuda ilerliyoruz. Günbegün. Şu an Karahindiba Operasyonuna karşı faaliyetteyiz. Daha sonra, bir başka zaman, polisi yenmek için faaliyet gösteriyor olacağız. Ama her şeyi bir anda yapamayız; bu bir silsile. İlerleyen bir süreç. Sonucu da ancak adım başı seçim yaparak kontrol edebiliriz.

Yalnızca umut edebiliriz, diye düşündü. Ve deneyebiliriz.

Başka bir dünyada, durum farklıdır herhalde. Daha iyidir. İyiliğe ve kötülüğe dair alternatifler nettir. Buradaki gibi muğlak karışımlar, harmanlar yoktur; bileşenleri ayrıştıracak uygun aletlerden yoksunluk yoktur.

İstediğimiz gibi, ideal bir dünyaya, idrakın kolay olmasından dolayı ahlaklılığın da kolay olduğu bir dünyaya sahip değiliz. İnsanın doğru olanı çaba harcamadan yapabildiği çünkü açık seçik olanı algılayabildiği bir dünyaya.

Daimler harekete geçti; Yüzbaşı Wegener arkada, kucaklarında makineli tüfek bulunan iki kara gömleklinin arasında oturuyordu. Bir kara gömlekli de direksiyonun başındaydı.

Sedan, Berlin trafiğinde hızla ilerlerken Wegener ya şimdi, bu bile bir kandırmacaysa, diye düşündü. Beni Leibstandarte Tümeninin OKW Dairesinde bulunan SS Generali Heydrich'e götürmüyorlar; beni bir Partei hapishanesine götürüyorlar, orada sakatlamak ve en sonunda da öldürmek için. Ama seçimimi yaptım. Almanya'ya dönmeyi seçtim; Abwehr'in adamlarına ve güvenliğe kavuşmadan ele geçirilme tehlikesini göze almayı seçtim.

Her anın içinde ölüm, herhangi bir noktada bize açık olan bir yol. Eninde sonunda da o yola giriyoruz, istemeden de olsa. Veya pes edip onu bilinçli olarak seçiyoruz. Geçip giden Berlin evlerine baktı. Benim kendi Volk'um', diye düşündü. Sen ve ben, yine birlikteyiz.

Üç SS görevlisine "İşler nasıl?" dedi. "Siyasi durumda güncel gelişmeler var mı? Yurtdışına haftalar önce çıktım, aslında Bormann'ın ölümünden önce."

Sağındaki adam yanıt verdi: "Küçük Doktor'u destekleyen büyük bir histerik güruh var doğal olarak. Onu şansölyeliğe taşıyan da bu güruhtu. Ama daha akli başında unsurlar baskın çıktığında, kitleleri galeyana getirmek için yalanlara ve göz boyamacılığa başvuran topal bir adamı, öyle bir demagogu desteklemek istemeyeceklerdir muhtemelen."

"Anlıyorum," dedi Wegener.

Sürüp gidiyor, diye düşündü. Her iki taraf için de ölümcül olan nefret. Belki de tohumlar orada-

* Alm. Halk; ulus. -çn.

dır; bunun içindedir. Sonunda birbirlerini yiyecekler ve biz, dünyanın çeşitli yerlerindeki bazı insanlar, sağ kalacağız. Sayımız bir kez daha inşa etmeye, umut duymaya ve birkaç basit plan yapmaya yeterli olacak.

Juliana Frink öğleden sonra birde, Wyoming'deki Cheyenne'e ulaştı. Şehir merkezinin iş bölgesinde, eski ve devasa tren istasyonunun karşısındaki bir tütüncüye uğrayıp iki akşam gazetesi satın aldı. Kaldırım kenarına park ettikten sonra, aradığı şeyi bulana dek gazetelere göz gezdirdi.

TATİL ÖLÜMLE BİTTİ

Kocasının Denver'da bulunan President Garner Otelindeki lüks odalarında boğazı kesilerek öldürülmesi hakkında sorgulanmak üzere polis tarafından aranan, Canon City'den Bayan Joe Cinnadella, otel çalışanlarına göre, bir karı koca kavgasının trajik doruk noktası gibi görünen olaydan hemen sonra otelden ayrıldı. Odada bulunan ve kaderin tuhaf bir civesiyle, aslında konuklara kolaylık sağlamak için otel tarafından tedarik edilmiş olan jiletlerin esmer, çekici, iyi giyimli ve zayıf, otuz yaşlarında biri olarak tasvir edilen Bayan Cinnadella tarafından, kocasının boğazını kesmekte kullanıldığı açıklandı; ceset olaydan yalnızca yarım saat önce Cinnadella'nın gömleklerini kapıdan almış olan ve aldığı talimat uyarınca onları geri götürdüğünde korkunç manzarayla karşılaşan otel çalışanı Theodore Ferris tarafından bulun-

du. Polisin açıklamasına göre, otel süitinde mücadele belirtilerine rastlandı ki bu şiddetli bir tartışma yaşanmış olabileceğini...

Juliana, gazeteyi katlarken, demek öldü, diye düşündü. Üstelik gerçek ismimi de bilmiyorlar; ne kim olduğumu biliyorlar, ne de hakkımda herhangi bir şey.

Epey rahatlamış olarak, arabayı uygun bir motel bulana dek sürdü; motelde oda kiraladı ve eşyalarını arabadan indirdi. Artık acele etmeme gerek yok, dedi kendine. Abendsenlara gitmek için akşamı bile bekleyebilirim; böylece yeni elbisemi giyebilirim. Gündüz vakti, üstümde o elbiseyle kapıda belirmem uygun olmaz. Akşam yemeğinden önce, öyle ciddi bir elbise giyilmez.

Hem kitabı da bitirebilirim.

Radyoyu açıp motel büfesinden kahve alarak, motel odasında kendine rahat bir ortam oluşturdu; elinde Denver'daki otelin kitapçısından aldığı yeni ve okunmamış *Çekirge* nüshasıyla, derli toplu yatağa uzandı.

Akşam altıyı çeyrek geçe kitabı bitirdi. Joe sonuna kadar okumuş muydu acaba, diye merak etti. Kitapta onun kavrayabilmiş olduğundan çok daha fazlası var. Abendsen'ın söylemek istemiş olduğu şey ne? Kurguladığı dünyayla ilgisi olmayan bir şey. Bilen tek kişi ben miyim? Bahse girerim ki öyleyim; *Çekirge*'yi benim dışımda gerçekten anlayan yok ... anladıklarını sanıyorlar sadece.

Hâlâ biraz titreyerek kitabı valizine koydu; sonra da mantosunu giyip akşam yemeği yiyebileceği bir yer aramak üzere motelden ayrıldı.

Hava güzel kokuyordu, Cheyenne'in tabelalarıyla ışıkları da epey heyecan verici geliyordu. Bir barın önünde siyah gözlü, güzel iki Kızılderili fahişe tartışıyorlardı. Juliana izlemek için yavaşladı. Sokaklarda çok sayıda parlak araba geziniyordu; manzaranın tamamında bir parlaklık ve beklenti ruhu vardı. Geçmişe değil geleceğe, mutlu ve önemli bir olaya bakmanın ruhu... Juliana geçmişe değil, diye düşündü. Küflü ve kasvetli, kullanılmış ve fırlatılıp atılmış olan şeylere değil.

Pahalı bir Fransız restoranında –beyaz ceketli bir adamın müşterilerin arabalarını park ettiği; her masanın üstünde, içinde mum yanan büyük bir şarap kadehinin bulunduğu; tereyağının küp şeklinde değil küçük, açık renkli, yuvarlak toplar halinde servis yapıldığı bir mekânda– hoşuna giden bir akşam yemeği yedi ve sonra, harcayacak epey zamanı olduğundan, salına salına moteline döndü. Reichsbank banknotları neredeyse tükenmişti fakat Juliana'nın umurunda değildi; bunun önemi yoktu. Juliana motel odasının kapısının kilidini açarken bize kendi dünyamızı anlattı, diye düşündü. Bunu, şimdi etrafımızda olan şeyi. Odada yine radyoyu açtı. Bizim onu olduğu gibi görmemizi istiyor. Ve ben görüyorum, her geçen dakika daha net.

İtalyan malı mavi elbiseyi karton kutusundan çıkarıp özenle yatağa serdi. Elbise hiç zarar görmemişti; yapılması gereken, tiftiğini almak için iyice bir fırçalamaktı en fazla. Fakat Juliana diğer kutuları açtığında, Denver'da aldığı yeni yarım sütyenlerden hiçbirini getirmemiş olduğunu fark etti.

Bir sandalyeye çökerek “Lanet olsun,” dedi. Bir sigara yaktı ve oturup bir süre tüttürdü.

Belki elbiseyi normal bir sutyenle giyebilirdi. Bluzuyla eteğini çıkarıp elbiseyi denedi. Fakat sutyenin hem askıları hem de üst kısmı görünüyordu, dolayısıyla da uygun değildi. Juliana veya belki sutyensiz gidebilirim, diye düşündü. Bunu denemeyeli yıllar olmuştu. Memelerinin çok küçük olduğu lise yıllarını anımsadı; hatta o zamanlar bu konuda kaygılanmıştı. Fakat şimdi olgun bir kadındı, judo yapması sebebiyle de ölçüsü otuz sekize çıkmıştı. Yine de elbiseyi sutyensiz denedi; banyoda, ecza dolabının aynasında kendini görmek için bir sandalyeye çıktı.

Elbise insanı sersemletecek kadar güzeldi fakat –ulu Tanrım– fazla riskliydi. Juliana’nın sırf sigara söndürmek veya içki almak için eğilmesi bile ... felaketle sonuçlanırdı.

Bir iğne! Elbiseyi sutyensiz giyebilir ve önünü toplayabilirdi. Takı kutusunun içindekileri yatağın üstüne boşalttıktan sonra iğneleri, yıllardır sahip olduğu o yadigârları, Frank ve evliliğinden önce başka erkekler tarafından verilmiş o armağanları, Joe’nun kendisine Denver’da almış olduğu yeni iğneyle birlikte avucuna yaydı. Evet... Meksika malı, at şeklinde, küçük, gümüş iğne iş görürdü; Juliana onu takması gereken noktayı buldu. Elbiseyi giyebilecekti sonuçta.

Kendi kendine, şimdi elime geçen her şeyden memnun olurum, diye düşündü. Öyle çok şey ters gitmişti ki; o muhteşem planlardan geriye öyle az şey kalmıştı ki.

Saçını elektriklenip parlayana dek, uzun uzun taradı; böylece geriye yalnızca ayakkabıları ve küpeleri seçmek kaldı. Ardından mantosunu giyip yeni, el yapımı deri çantasını aldı ve dışarı çıktı.

Köhne Studebaker'a binmek yerine, motel sahibine telefonla taksi çağırttı. Motelin ofisinde beklerken, birden Frank'i aramak geldi aklına. Bu fikrin nereden aklına geldiğini bilemiyordu ama gelmişti işte. Neden olmasın, diye sordu kendine. Ödemeli arayabilirdi; Frank onun aramasına çok sevinir, faturayı da seve seve öderdi.

Ofisteki masanın ardında durup, telefonun ahizesini kulağına dayadı ve uzun mesafe operatörlerinin onun bağlantısını kurma çabasıyla konuşup durmalarını keyifle dinledi. San Francisco operatörünün uzaklardan gelen sesinin numara için San Francisco'dan bilgi aldığını duyabiliyordu; sonra birçok ses patlaması ve cızırtı duydu; en sonunda da telefonun çalma sesi geldi. Juliana beklerken taksinin yolunu gözlüyordu. Her an gelebilir, diye düşündü. Ama şoför bekletmeme aldırılmaz; buna alıştırlar.

Sonunda Cheyenne operatörü ona "Aradığınız numara yanıt vermiyor," dedi. "Daha sonra tekrar arayacağız ve..."

Juliana başını iki yana sallayarak "Hayır," dedi. Zaten onunki geçici bir hevesti, o kadar. "Burada olmayacağım. Teşekkürler." Telefonu kapadı -motel sahibi, faturanın yanlışlıkla kendi hesabına yazılmayacağına emin olmak için Juliana'nın yakınında durmuştu- ve hızlı adımlarla ofisten dışarıya, serin ve karanlık kaldırıma çıkıp beklemeye başladı.

Trafiğin içinden gelen, ıslıl ıslıl parlayan, gıcır gıcır bir taksi kaldırım kenarında durdu; kapı açıldı ve sürücü aceleyle dışarı fırlayıp arabanın diğer tarafına koştu.

Bir dakika sonra Juliana taksinin arka koltuğuna kurulmuş, Cheyenne boyunca Abendsenlara doğru ilerliyordu.

Abendsenların evinin ışıkları yanıyordu; Juliana müzik ve insan sesleri duyabiliyordu. Orası çalışanlar ve sarmaşık gülleriyle kaplı geniş bir bahçesi olan, sıvalı, tek katlı bir evdi. Juliana yassı kaldırım taşlarıyla kaplı patikada yürürken, gerçekten o evde olabilir miyim, diye düşündü. Yüksek Şato burası mı? Bütün o söylentiler, rivayetler neyin nesiydi peki? Karşısında bakımlı bir bahçe ve iyi durumda olan, sıradan bir ev vardı. Uzun, beton araba yolunda üç tekerlekli bir çocuk bisikleti bile duruyordu.

Juliana yanlış Abendsenların evine gelmiş olabilir miydi? Adresi Cheyenne telefon rehberinden almıştı fakat orada baktığı numara, bir gece önce Greeley'den aradığı numarayla aynıydı.

Ferforje parmaklıklı sundurmaya çıkıp zile bastı. Yarı açık kapıdan oturma odasını, ayakta duran insanları, pencerelerdeki jaluzileri, piyanoyu, şömineyi, kitap raflarını seçebiliyordu. Güzel döşenmiş, diye düşündü. Parti mi var? Ama o insanlar resmi giyinmemişti.

On üç yaşlarında, saçları başı dağınık, tişörtlü ve kot pantolonlu bir oğlan çocuğu kapıyı ardına dek açtı. "Evet?"

"Bay ... Abendsen evde mi?" dedi Juliana. "Meşgul mü?"

Çocuk arkasındaki, evin içindeki biriyle konuştuğundan sonra "Anne, bu kadın babamı görmek istiyor," diye seslendi.

Çocuğun yanında muhtemelen otuz beş yaşlarında, kızıl-kahverengi saçlı bir kadın belirdi; güçlü ifadeli gözlerini hiç kırpmıyordu, gülümsemesi de öyle ustaca ve acımasızdı ki Juliana, Caroline Abendsen ile karşı karşıya olduğunu anladı.

"Dün gece aramıştım," dedi.

"Ah evet, elbette." Kadın iyice gülümsedi. Bembeyaz, düzgün dişleri vardı. Juliana, İrlandalı, diye düşündü. O çeneye bu kadınsılığı ancak İrlanda kanı kazandırabilir. "Çantanızla mantonuzu alayım. Çok iyi bir zamanda geldiniz; birkaç arkadaşımızla birlikteyiz. Ne hoş bir elbise... Cherubini'den, değil mi?" Juliana'yı oturma odasından geçirip bir yatak odasına soktu ve onun eşyalarını yatağa, diğer eşyaların üstüne koydu. "Kocam buralarda bir yerde. İri yapılı, gözlüklü, old fashioned kokteyli içen bir adamı aramalısınız." Kadının gözlerindeki zekâ pırıltısı Juliana'ya doğru aktı; dudakları titredi. Juliana öyle çok şeyi anlıyor ve paylaşıyoruz ki, diye fark etti. Bu hayret verici değil mi?

"Uzun yoldan geldim," dedi Juliana.

"Evet, sahiden öyle. İşte, gördüm onu." Caroline Abendsen, Juliana'yı gerisingeri oturma odasına, bir grup adama doğru götürdü. "Hayatım, buraya gel," diye seslendi. "Burada sana bir şeyler söylemek için sabırsızlanan bir okurun var."

Gruptaki adamlardan biri hareketlenerek diğerlerinden ayrıldı ve elinde içkisiyle yaklaştı. Juliana siyah ve kıvrıkcık saçlı, çok uzun boylu bir adam gördü; adamın teni de esmerdi, gözlük camlarının ardındaki gözlerinin rengi de son derece açık bir mor ya da kahverengi tonu gibi görünüyordu. Doğal iplikten, belki de İngiliz yününden yapılma, ısmarlama ve pahalı bir takım elbise giymişti; geniş, kabarık omuzlarını daha da genişleten elbisede tek bir kınışıklık bile yoktu. Juliana ömrü boyunca buna benzer bir takım elbise görmemişti; gözlerini dikmiş, hayranlıkla bakmakta olduğunu fark etti.

“Bayan Frink sırf seninle Çekirge hakkında konuşmak için ta Colorado’daki Canon City’den, araba sürerek geldi,” dedi Caroline.

“Bir kalede yaşadığınızı sanıyordum,” dedi Juliana.

Onu incelemek için eğilmiş olan Hawthorne Abendsen düşünceli bir havayla gülümsedi. “Evet, gerçekten de bir kalede yaşıyorduk,” dedi. “Ama asansörle inip çıkmamız gerekiyordu ve bende fobi oluştu. O sırada epey sarhoştum ama hatırladığım kadarıyla ve bana anlatılanlara göre, asansörün kablosunun İsa tarafından yukarı çekildiğini ve en tepeye kadar çıkacağımızı söyleyerek, asansördeyken ayakta durmayı reddettim. Ayakta durmamakta kararlıydım.”

Juliana anlamamıştı.

Caroline açıkladı: “Hawth, onu tanıdığımdan beri, İsa’yı en nihayetinde gördüğünde oturacağını söyler durur; ayakta durmayacakmış.”

Juliana ilahiyi anımsadı. "Demek Yüksek Şato'dan vazgeçip tekrar şehre taşındınız," dedi.

"Size bir içki koyayım," dedi Hawthorne.

"Tamam," dedi Juliana. "Ama old fashioned olmasın." Üzerinde birkaç viski şişesi, ordövr tabakları, bardaklar, buz, mikser, ayrıca kiraz ve portakal dilimleri bulunan büfeye gözücuyla bakmıştı çoktan. Abendsen'in eşliğinde oraya doğru yürüdü. "Yalnızca buzlu bir I.W. Harper," dedi. "Hep hoşuma gider. Kâhini bilir misiniz?"

Hawthorne onun içkisini hazırlarken "Hayır," dedi.

Afallayan Juliana "Değişimler Kitabı'nı?" dedi.

Hawthorne "Hayır, bilmiyorum," diye yineledi. Juliana'ya içkisini verdi.

Caroline Abendsen "Kıza takılmasana," dedi.

"Kitabınızı okudum," dedi Juliana. "Aslında bu akşam bitirdim. Bütün bunları, hakkında yazdığınız o diğer dünyaya dair bunca şeyi nereden biliyordunuz?"

Hawthorne bir şey demedi; Juliana'nın ardındaki bir noktaya bakıp kaşlarını çatarak, parmak boğumunu üstdudağına sürttü.

Juliana "Kâhini kullandınız mı?" diye sordu.

Hawthorne ona göz attı.

"Dalga geçmenizi, espri yapmanızı istemiyorum," dedi Juliana. "Zekice ve alaycı bir yanıt bulmadan cevap verin bana."

Hawthorne dudağını kemirerek yere baktı; kollarını gövdesine dolayıp topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. Etrafındaki insanlar susmuşlardı; Juliana onların tavrının değişmiş olduğunu fark etti. Şimdi mutsuzdular, Juliana'nın söyle-

miş olduğu şey yüzünden. Ama Juliana sözünü geri almaya ya da üstünü örtmeye çalışmadı; rol yapmadı. Bu çok önemli bir meseleydi. Juliana, o adamdan hakikatten başka bir şey duymaya razı olmayacak kadar uzun yoldan gelmiş ve çok şey yapmıştı.

Abendsen sonunda “Bu ... yanıtlaması güç bir soru,” dedi.

“Hayır, değil,” dedi Juliana.

Şimdi, odadaki herkes susmuştu; hepsi de Caroline ile Hawthorne Abendsen’in yanında duran Juliana’yı izliyorlardı.

“Üzgünüm,” dedi Abendsen. “Hemen yanıt veremem. Bunu kabul etmek zorundasınız.”

“Peki kitabı niye yazdınız?” dedi Juliana.

Elindeki içki bardağıyla işaret eden Abendsen “Elbisenizdeki şu iğnenin işlevi ne?” dedi. “Değişmez dünyanın tehlikeli hayvan ruhlarını mı savuşturuyor? Yoksa yalnızca her şeyi bir arada mı tutuyor?”

“Niye konuyu değiştiriyorsunuz?” dedi Juliana. “Niye size sorduğum sorudan kaçıp böylesine anlamsız bir laf ediyorsunuz? Çocukça bir tavır bu.”

Hawthorne Abendsen “Herkesin ... teknik sırları vardır,” dedi. “Sizin de, benim de. Kitabımı okuyup, orada gördüklerinizi kabullenmelisiniz; tıpkı benim gördüklerimi kabullendiğim gibi...” Juliana’ya bardağıyla işaret etti yine. “Altta yataının, oradakinin gerçek mi olduğunu yoksa tellerle çitalardan ve sünger dolgudan mı yapıldığını sorgulamadan. İnsanların doğasına ve genel olarak gördüğünüz şeylere güven duymanın bir parçası değil midir bu?” Juliana, adamın şimdi sinirli

ve heyecanlı görüldüğünü düşündü; Hawthorne artık nazik değildi... Artık bir ev sahibi değildi. Gözucuyla bakan Juliana, Caroline'ın da yüzünde sıkıntılı ve gergin bir ifade belirmiş olduğunu fark etti; kadın dudaklarını sımsıkı bastırmış, gülümsemeyi de tamamen kesmişti.

“Kitabınızda, dışarı açılan bir çıkış yolunun olduğunu gösterdiniz,” dedi Juliana. “Söylemeye çalıştığınız bu değil miydi?”

Hawthorne alaycı bir tavırla ““Dışarı,” diye tekrarladı.

“Benim için çok şey yaptınız,” dedi Juliana. “Şimdi görebiliyorum; burada korkulacak, arzulanacak, nefret edilecek, sakınılacak ya da kaçılacak hiçbir şey olmadığını... Veya peşinden koşulacak.”

Hawthorne bardağındaki buzları şingirdatarak Juliana'nın yüzüne baktı; onu süzdü. “Bu dünyada değerli pek çok şey var, kanımca.”

“Aklınızdan geçenleri anlıyorum,” dedi Juliana. Onun için bu, bir erkeğin yüzündeki tanıdık, eski bir ifadeydi; ama Juliana o ifadeyi burada görmekten rahatsızlık duymuyordu. Eskiden hissettiği şeyleri hissetmiyordu artık. “Gestapo dosyasında, benim gibi kadınlardan hoşlandığınızı yazıyor.”

Abendsen, yüz ifadesinde yalnızca çok hafif bir değişimle “Gestapo 1947'den beri yok,” dedi.

“SD öyleyse ya da her ne haltsa.”

Caroline sert bir sesle “Açıklar mısınız?” dedi.

“Açıklamak istiyorum,” dedi Juliana. “Denver'dan buraya onlardan biriyle geldim. Eninde sonunda buraya gelecekler. Sizi bulamayacakla-

rı bir yere gitmelisiniz; kapınızı böyle ardına dek açıp da herkesin benim gibi içeri girmesine izin vermemelisiniz. Buraya gelen bir sonraki kişi... Onu durduracak benim gibi biri çıkmayacaktır."

Abendsen duraksadıktan sonra "Bir sonraki kişi' dediniz," dedi. "Sizinle Denver'a gelen adama ne oldu? O niye buraya gelmedi?"

"Boğazını kestim," dedi Juliana.

"Bu büyük bir şey," dedi Hawthorne. "Bir kızın, insanın hayatında daha önce hiç görmediği bir kızın bunu söylemesi."

"Bana inanmıyor musunuz?"

Hawthorne başını salladı. "Elbette." Utangaç, şefkatli, umutsuz bir havayla gülümsedi. Juliana'ya inanmamayı aklına bile getirmemiş olduğu anlaşılıyordu. "Teşekkürler," dedi.

"Lütfen onlardan saklanın," dedi Juliana.

"Şey... Bunu denedik, bildiğin gibi," dedi Hawthorne. "Kitabın kapağında okumuş olduğun gibi, bütün o silahlar ve elektrikli teller. O yazıyı sanki bu önlemleri hâlâ alıyormuşuz gibi bir hava vererek yazdık." Kuru ve bezgin bir sesle konuşuyordu.

"En azından silah taşıyabilirsin," dedi karısı. "Bir gün içeri davet edip sohbet ettiğin birinin seni vuracağını, bir Nazi katilinin intikam alacağını biliyorum; o zaman da yine bu şekilde düşünüyor olacaksın. Bunu öngörebiliyorum."

"İsterlerse bir şekilde öldürürler," dedi Hawthorne. "Elektrikli teller ve Yüksek Şato olsun ya da olmasın."

Juliana, ne kadar kadercisin, diye düşündü. Kendi yok oluşunu kabullenmişsin. Bunu da biliyor musun, kitabındaki dünyayı bildiğin gibi?

"Kitabınızı Kâhin yazdı, değil mi?" dedi.

"Gerçeği bilmek istiyor musun?" dedi Hawthorne.

Juliana "İstiyorum ve buna hakkım da var," diye yanıtladı. "Yaptığım şeyden sonra. Öyle değil mi? Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz."

"Kâhin, ben kitabı yazarken mışıl mışıl uyuyordu," dedi Abendsen. "Çalışma odamın bir köşesinde mışıl mışıl uyuyordu." Gözlerinde neşe yoktu; bunun yerine, yüzü her zamankinden asık ve kasvetli görünüyordu.

"Anlat ona," dedi Caroline. "Haklı; senin için yaptıklarından sonra bilmeye hakkı var." Juliana'ya döndü. "O halde size ben anlatayım, Bayan Frink. Hawth seçimleri teker teker yaptı. Binlercesini. Çizgiler yoluyla. Tarihsel dönem. Konu. Karakterler. Kurgu. Yıllar sürdü. Hawth, Kâhine kitabın nasıl bir başarı kazanacağını bile sordu. Kâhin büyük başarı kazanacağını, bunun Hawth'ın kariyerinin ilk gerçek başarısı olacağını söyledi. Yani haklıydınız. Bunu bilebildiğinize göre, siz de Kâhini epey kullanmış olmalısınız."

"Kâhin niye bir roman yazdı acaba?" dedi Juliana. "Bunu ona sormayı hiç düşündünüz mü? Ve niye Almanlarla Japonların savaşı kaybettiği bir roman? Niye bu öykü de başkası değil? Kâhinin bize daha önce hep yapmış olduğu gibi doğrudan söyleyemediği şey ne? Bu farklı olmalı... Siz de aynı kanıda değil misiniz?"

Ne Hawthorne, ne de Caroline bir şey dedi.

Hawthorne sonunda konuştu: "O ve ben, yıllar önce telif ücreti konusunda bir anlaşmaya vardık. Ona Çekirge'yi yazmasının sebebini sorarsam

kendi payımı ona devretmiş olacağım. Bu soru, benim romanı yazıya dökmekten başka bir şeyi yapmadığımı ima ediyor ki bu hem yanlış hem de yakışıksız.”

“Ben soranım,” dedi Caroline. “Sen sormayacaksan.”

“Bu senin sorun değil,” dedi Hawthorne. “Bırak o sorsun.” Juliana’ya döndü. “Senin... Doğal olmayan bir zihnin var. Bunun farkında mısın?”

“Senin nüshan nerede?” dedi Juliana. “Benimki arabamda, motelde kaldı. Seninkini kullanmama izin vermezsen benimkini getireceğim.”

Hawthorne dönüp yürümeye başladı. Juliana’yla Caroline onu takip ederek kalabalık odaya geçtiler ve kapalı bir kapıya yaklaştılar. Kapının önünde Hawthorne onlardan ayrıldı. Tekrar belirdiğinde, elindeki siyah kapaklı ikiz ciltleri hepsi gördü.

Hawthorne, Juliana’ya “Civanperçemi saplarını kullanmıyorum,” dedi. “Onları kullanmayı bir türlü beceremedim; elimden düşürüp duruyorum.”

Juliana köşedeki bir sehpa oturdular. “Yazmak için kâğıt kaleme ihtiyacım var,” dedi.

Konuklardan biri ona kâğıt kalem getirdi. Oadaki insanlar onun ve Abendsenların etrafında halka oluşturdular, dinleyerek ve izleyerek.

“Sorunu yüksek sesle sorabilirsin,” dedi Hawthorne. “Gizlimiz saklımız yok.”

“Kâhin, Çekirge Ağır Gelecek’i neden yazdın?” dedi Juliana. “Öğrenmemiz gereken şey ne?”

“Sorunu soruş tarzında rahatsız edici bir batılık var,” dedi Hawthorne. Fakat bozuk paranın fırlatılışına tanık olmak için çömeldi. Juliana’ya

ortası delik üç pirinç Çin parası uzatarak “Devam et,” dedi. “Ben genellikle bunları kullanırım.”

Juliana paraları havaya atmaya başladı; kendini sakın ve oldukça doğal hissediyordu. Hawthorne çizgileri onun yerine yazdı. Juliana'nın paraları altı kez fırlatmasından sonra Hawthorne kâğıda bakıp konuştu:

“Güneş en üstte. Tui en altta. Orta boş.”

“Bunun hangi heksagram olduğunu söyleyebilir misin?” dedi Juliana. “Tabloyu kullanmadan?”

“Evet,” dedi Hawthorne.

“Bu Chung Fu,” dedi Juliana. “İçsel Gerçek. Ben de tabloyu kullanmadan söyleyebilirim. Anlamını da biliyorum.”

Hawthorne başını kaldırıp Juliana'yı süzdü. Şimdi yüzünde neredeyse vahşi bir ifade vardı. “Kitabımda yazarların gerçek olduğu anlamına geliyor, öyle değil mi?” dedi.

“Evet,” dedi Juliana.

Hawthorne öfkeyle “Almanya ve Japonya savaşı kaybetti,” dedi.

“Evet.”

Bunun üzerine Hawthorne iki cildi de kapayıp ayağa kalktı; bir şey demedi.

“Sen bile bununla yüzleşemiyorsun,” dedi Juliana.

Hawthorne bir an durup düşündü. Bakışları bomboş olmuştu; Juliana bunu gördü. İçe döndü, diye fark etti. Kendisiyle meşgul. Sonra Hawthorne'un gözleri tekrar berraklaştı; homurdandı ve yürümeye başladı.

“Hiçbir şeyden emin değilim,” dedi.

“İnan,” dedi Juliana.

Hawthorne başını hayır anlamında iki yana salladı.

“İnanamaz mısın?” dedi Juliana. “Emin misin?”

Hawthorne Abendsen “Çekirge’nin bir nüshasını senin için imzalamamı ister misin?” dedi.

Juliana da ayağa kalktı. “Sanırım gideceğim,” dedi. “Çok teşekkürler. Akşamınızı berbat ettiysen özür dilerim. Beni içeri almanız çok kibar bir davranıştı.” Hawthorne’la Caroline’ın yanından, insanların oluşturduğu halkanın içinden geçip salondan çıktı ve mantosuyla el çantasının bulunduğu yatak odasına girdi.

Juliana mantosunu giyerken, arkasında Hawthorne belirdi. “Sen nesen, biliyor musun?” Adam yanında duran Caroline’a döndü. “Bu kız bir şeytan. Küçük bir yeraltı ruhu...” Elini kaldırıp kaşlarını ovuştururken gözlüğü biraz çarpıldı. “Yorulmak nedir bilmeden dünyada gezinen.” Gözlüğünü düzeltti. “Kendisi için içgüdüsel olanı yapıyor; sadece varlığını ifade ediyor. Buraya gelip zarar vermek istemedi; bu başına gelen bir şey sadece, tıpkı kötü ya da iyi havanın bizim başımıza gelmesi gibi. Buraya gelmesine memnun oldum. Bunu, kitap aracılığıyla ulaştığı bu ifşayı öğrendiğim için mutsuz değilim. Burada ne yapacağını, ne keşfedeceğini bilmiyordu. Sanırım hepimiz şanslıyız. Yani olanlara öfkelenmeyelim, olur mu?”

“Bu kız korkunç, korkunç bir şekilde yıkıcı,” dedi Caroline.

“Gerçeklik de öyle,” dedi Hawthorne. Juliana’ya elini uzattı. “Denver’da yaptığın şey için teşekkürler,” dedi.

Juliana onunla el sıkıştı. "İyi geceler," dedi. "Kannın sözünü dinle. En azından silah taşı."

"Hayır," dedi Hawthorne. "Bunu yapmamaya uzun zaman önce karar verdim. Bu meselenin canımı sıkmasına izin vermeyeceğim. Huzursuzlanmaya başlarsam arada sırada, özellikle de geceleri Kâhinden destek alabilirim. Böyle bir durum için fena sayılmaz." Hafifçe gülümsedi. "Aslında artık beni rahatsız eden tek şey, biz burada durmuş konuşurken, bizi dinlemiş ve her şeyi izlemiş olan bütün o işe yaramaz serserilerin evdeki tüm içkileri bitiriyor olmaları." Döndü ve içkisine yeniden buz koymak için, uzun adımlarla büfeye doğru ilerledi.

"Burada işin bittiğine göre, şimdi nereye gideceksin?" dedi Caroline.

"Bilmiyorum." Bu mesele Juliana'yı huzursuz etmiyordu. Ben de biraz Hawthorne'a benziyor olmalıyım, diye düşündü. Bazı şeylerin beni endişelendirmesine izin vermiyorum, ne kadar önemli olurlarsa olsunlar. "Belki kocama, Frank'e geri dönerim. Ona telefon etmeyi denedim bu gece; belki tekrar denerim. Daha sonra ne hissedeceğime bağlı."

"Bizim için yapmış olduğun, en azından yaptığını iddia ettiğin şeye karşın..."

"Bu eve hiç gelmemiş olmamı yeğlerdin," dedi Juliana.

"Hawthorne'un hayatını kurtardıysan böyle düşünmem çok korkunç bir şey ama altüst olmuş durumdayım; seninle Hawthorne'un söylediklerinizi, bütün her şeyi kabullenemiyorum bir türlü."

“Ne tuhaf,” dedi Juliana. “Gerçeğin sizi öfkeli-
lendireceği hiç aklıma gelmemiştir.” Gerçek, diye
düşündü. Ölüm kadar korkutucu. Ama bulma-
sı daha zor. Şanslıyım. “Sizin de benim kadar
memnun ve heyecanlı olacağınızı sanmıştım. Bu
bir yanlış anlama, değil mi?” Juliana gülümsedi;
Bayan Abendsen da bir duraksamadan sonra gü-
lümsemeyi başardı. “Neyse, yine de iyi geceler.”

Bir dakika sonra Juliana yassı kaldırım taşla-
rıyla kaplı patikada gerisingeri yürüyor, oturma
odasından vuran ışık öbeklerinden geçiyordu;
sonra çimenliğinin ötesindeki gölgelere daldı, en
sonunda da karanlık kaldırırma çıktı.

Abendsenların evine tekrar bakmadan yü-
rüdü; yürürken sokaklara bakınarak, kendisini
moteline geri götürecektir, hareket eden, parlak ve
canlı bir taksi ya da araba aramaya başladı.

Teşekkürler

Bu romanda kullandığım ve alıntıladığım *I Ching*, yani *Değişimler Kitabı* versiyonu, Richard Wilhelm tarafından çevrilmiş ve İngilizce yorumları Cary F. Baynes tarafından yapılmıştır; Pantheon Books'un Bollingen Vakfı Şti. (New York) tarafından hazırlanan Bollingen dizisinin 19. kitabı olarak yayımlanmıştır.

Sayfa 63'teki *haiku*, Yosa Buson'a aittir ve Harold G. Henderson tarafından İngilizceye çevrilmiştir (*Anthology of Japanese Literature*, Cilt 1; der. ve ed: Donald Keene, Grove Press, 1955, New York).

Sayfa 190'daki *waka*, Chiyo'ya aittir ve Daisetz T. Suzuki tarafından İngilizceye çevrilmiştir (*Zen and Japanese Culture*, Daisetz T. Suzuki; Pantheon Books, Bollingen Dizisi 64, 1959, Bollingen Vakfı Şti., New York).

The Rise and Fall of the Third Reich, A History of Nazi Germany, William L. Shirer (Simon and Schuster, 1960, New York); *Hitler, A Study in Tyranny*, Alan Bullock (Harper, 1953, New York); *The Goebbels Diaries, 1942-1943*, der. ve çev: Louis P.

Lochner (Doubleday & Company, Inc., 1948, New York); *The Tibetan Book of the Dead*, der. ve ed: W.Y. Evans-Wentz (Oxford University Press, 1960, New York); *The Foxes of the Desert*, Paul Carell (E.P. Dutton & Company, Inc., 1961, New York) önemli ölçüde faydalandığım eserler oldu. ABD'nin "Batıya Yayılma Dönemi"nin tarihsel eserleriyle ilgili materyaller konusundaki yardımlarından ötürü, saygın Western yazarı Will Cook'a da ayrıca teşekkür ederim.

